

Giới thiệu Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi

Ta họ Quan, gọi là Quan Tiểu Yến. Tuy rằng ta sinh ra trong một gia đình công nông giai cấp bình thường, nhưng qua vài năm bị chủ trương tôn thờ đồng tiền cùng thói quan liêu độc hại nhúng chàm, ta đặc biệt thích người khác gọi ta là Quan tiểu thư, dù thế nào đi nữa, cũng thật khí thế đi!

Bắt quả trước đây, bắt đầu từ khi hai mươi ba tuổi, ta cho tới bây giờ cũng không cho rằng nam nhân là đáng tin cậy, cùng với như vậy, chẳng bằng tìm một nam nhân có mục đích giống với mình, như vậy cũng có thể đoạn tuyệt hy vọng của bản thân đối với nam nhân. Ta cảm thấy ý tưởng của hẳn thực sự là thông minh đến cực điểm nha.

Lúc này, Giang Ly dùng tay phải đưa hai ngón tay vuốt cằm trầm tư trong chốc lát, nói: “Chúng ta hôm nay liền kết hôn đi.” Ngờ khí kia, tựa như nói “Hai ta hôm nay ăn bữa cơm đi” giống nhau thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Kết hôn, chỉ đơn giản như vậy!

Ta quấy quấy cốc cà phê trên tay, nhích người trên ghế tìm cho mình tư thế thoải mái nhất trong cái thứ âm nhạc u nhã mà khiến người ta buồn ngủ này, sau đó đem nam nhân đối diện đánh giá một lần nữa, ném ra ánh mắt đầy ai oán. Vì bảo tồn cho ta một thân áo liền quần thực nữ hình tượng, ta vô cùng lý trí đem cái ngập nuốt trở lại.

Ta chưa bao giờ cho rằng cà phê là thứ dễ mà uống, nhưng là ta thực thích cái khoái cảm lãng phí cà phê như thế này. Máy thứ đồ khó uống, chính là dùng để đập hư cùng lãng phí... Cứ như một cốc cà phê nhỏ trước mặt này, đủ cho ta uống vài cốc sữa chua

Nam nhân đối diện vẫn nhìn ta, biểu tình khó lường, cố gắng là nhìn ra bộ dáng không kiên nhẫn của ta, hẳn rốt cục mở miệng: “Như vậy, nói một chút về quan điểm của ngươi về chuyện phòng the đi.”

Nam nhân này quả nhiên không có làm cho ta thất vọng, đem cả vấn đề nhảm chán như vậy để nói ra, Ta một tay chống cằm, đem hiểu biết duy nhất của ta về cái ngành này nói ra: “Phòng the* rất phiền lụy, đầu tư nên cẩn trọng.” Lúc ấy ta cũng không biết, cái “chuyện phòng the” mà hẳn nói, không phải là cái “phòng the” mà ta hiểu.

*Đại khái là chị ấy hiểu lầm là anh ý hỏi về vấn đề nhà đất vì hai từ này đồng âm

Cố gắng bày ra vẻ mặt buồn ngủ, trong nháy mắt ta nhìn thấy mặt nam nhân này “Vụt” tái một chút, ngay sau đó khôi phục bình thường. Hẳn dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên thành cốc, trầm mặc một chút, đột nhiên ngừng đầu nhìn chăm chăm ta, mở miệng nói một câu đem ta đánh thức trong nháy mắt.

Hắn nói: “Tốt lắm, tiếp đến chúng ta nói về chuyện hôn sự của hai ta.”

Ta: “...”

Thiện tai, ta hiện tại phải nói gì đây? “Ngươi có làm hay không?” “Như vậy có nhanh quá hay không?” Hay là “Ngươi rút đi nha”? Mặc kệ câu trả lời là thế nào, giống như đối với nam nhân vừa mới nhận thức không đến nửa giờ này, lực sát thương vẫn chưa đủ lớn.

Thật sự không biết nên dùng cái dạng gì biểu tình để đối mặt với hắn, ta đành đưa lên một cái mặt không chút thay đổi, than thở nói: “Đầu óc có vấn đề cũng đừng nên chạy đi xem mặt chứ...”

Hắn lúc này chính là đang uống cà phê, nghe được những lời này của ta, phi thường bất hạnh sắc mặt cái, thế là ho khan một cách kịch liệt. Hẳn lấy ra khăn tay lau khô miệng, u oán nhìn ta liếc mắt một cái, muốn nói cũng không xong, bởi vì vẫn còn đang ho.

Ta một thân vui sướng khi người gặp họa, muốn nói một câu: “Giả không được thân sĩ thì đừng có giả”, bắt quả nhìn đến hắn hơi hơi nhướn mi cùng với ánh mắt trở nên sắc bén kia, ta nháy mắt đem lời muốn nói nuốt xuống... Có thể lý giải như vậy, bản chất ta vốn rất thiện lương, không thích lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đi.

Hắn ho xong, đột nhiên nghiêm trang nói: “Ta biết ngươi cũng không muốn kết hôn.”

Những lời này làm cho ta thật kinh ngạc, thứ nhất, hẳn biết ta “Không muốn kết hôn”, hẳn làm sao mà biết được? Tạm thời hẳn vẫn là đoán đi... Thứ hai hẳn biết ta “cũng” không muốn kết hôn, như vậy trừ ta ra còn có người nào không muốn kết hôn đây? “Người này hẳn là hẳn đi, bằng không hẳn cũng không cùng ta nói như vậy làm gì.

Ân, người này khẳng định là cũng giống ta, bị người nhà bức hôn đi!

Tốt lắm, chúng ta đều bị bức hôn.

Nghĩ đến đây tâm lý của ta thật thoải mái. Giống như là nhìn bản thân mình lúc chịu khổ quả thực rất khó chịu ừ khuất, nhưng là lúc nhìn đến người khác chịu khổ giống như mình, bụng dạ lại thấy thoải mái hơn (!). Hơn nữa người kia so với bản thân ta điều kiện còn cao hơn không biết bao nhiêu lần, tỷ như vị trước mặt này. Ta tuy là là thành phần đô thị ngụy tri thức không nghề nghiệp , nhưng là khả năng nhìn người cũng có một chút.. Giống như người này, quần áo, cách nói năng, cử chỉ, chỉ một chút cũng có thể nhìn ra hẳn xuất thân gia giáo , cũng có địa vị trong xã hội. Cho dù hẳn ngụy trang, thì phiền từ* này cũng thật là có tiền đồ , không giống như ta cả ngày chỉ quan tâm cơm áo gạo tiền.

*Kẻ lừa đảo

Tâm lý của ta coi mờ hẳn lên, vì thế hướng hẳn dừng cảm cười cười nói : “ Cùng là người lưu lạc thiên nhai cả.”

Hắn cũng không nhận ý tốt của ta, chỉ thần nhiên nói: “ Dù sao hai chúng ta cũng không muốn kết hôn, sau khi kết hôn có thể tự sống cuộc sống của mình, không phiền nhiễu lẫn nhau, không hề vướng bận,” Dừng một chút, hẳn lại nói thêm,” Bao gồm cả vấn đề nam nữ.”

Người như vậy thật là hiếm thấy, xem ra là đã có ý trung nhân, mà gia đình lại cực lực phản đối hẳn cùng người kia ở chung một chỗ. Trong lòng ta dùng tốc độ nhanh nhất vẽ ra một cái chuyện tình thâm thâm cầu huyết xưa như Trái đất, tự cảm động một phen, sau đó không hề kiêng nể gì dõi theo hẳn, cười cười nói: “Người không sợ ta thấy sắc quên nghĩa, câu dẫn người?” Nói đến những lời này, đáy lòng ta mơ hồ có một chút đau .

Hắn dùng một loại ánh mắt hoài nghi đánh giá ta, cái thể loại dò xét này, thật là trắng trợn mà, hoài nghi phần cứng phương tiện của một nữ nhân. Ta nổi giận a, ngẩng đầu ưỡn ngực trừng lại hẳn, bà đây là mỹ nữ nha!!!

Hắn rút cục đem ánh mắt dời đi, ngay tại lúc ta nghĩ hẳn đã chịu thỏa hiệp thừa nhận “thực lực” của mình, hẳn thần nhiên khê mở bạc thân, lại một lần nữa đánh vắng ta.

Hắn nói:

- Ta là gay.

Lần này đến phiên ta ho khan.

Hắn hào tâm đưa khăn tay cho ta, ta vươn móng vuốt chụp lấy, một đằng tự lấy khăn tay che miệng lại, một đằng tròn mắt nhìn hẳn.

Bản thân là gay còn đi tìm nữ nhân xem mặt = ____ =” ?

Cảm xúc của hẳn tựa hồ không được tốt cho lắm, mắt lạnh nhìn ta, không nói lời nào,

Ta nghĩ hẳn đại khái là hiểu lầm, vì thế tốt bụng giải thích, nói :”Ta cũng không có ý kì thị gay, chính là, ách, có hơi kinh hoàng, dù sao các người cũng là số ít giống, khụ khụ, số ít người, cho nên mới thấy có điểm kinh ngạc cũng là có thể lý giải.” Hẳn thật sự là cái gay đầu tiên mà ta gặp trên đời, ít nhất là người thứ nhất ta biết là gay gay,... từ này như thế nào lại khó đọc như vậy....

Hắn gọi phục vụ tính tiền, sau đó vẫn thần nhiên như cũ, trọng giọng nói mang theo vài phần băng lãnh nói: “ Nếu Quan tiểu thư không nguyện ý kết hôn, như vậy chúng ta không cần ở đây lãng phí thời gian, tái kiến.”

“Đứng lại.” Ta ở phía sau gọi với hẳn lại.

Thân hình hẳn dừng lại, cũng không quay đầu lại.

Ta thanh thanh cổ họng, mưu đồ làm cho bản thân khí tràng cường đại lên một chút : “ Chúng ta khi nào thì đăng ký?”

Hắn chậm rãi xoay người, động tác kia, chắc chắn, người máy không hơn. Đến lúc nhìn thấy trên khuôn mặt phức tạp hay thay đổi kia, lòng ta đặc biệt vui vẻ, vì thế nhẹ rặng hướng hẳn nặn ra một nụ cười.

...

Ta họ Quan, gọi là Quan Tiểu Yến. Tuy rằng ta sinh ra trong một gia đình công nông giai cấp bình thường, nhưng qua vài năm bị chủ trương tôn thờ đồng tiền cùng thói quan liêu độc hại nhúng chàm, ta đặc biệt thích người khác gọi ta là Quan tiểu thư, dù thế nào đi nữa, cũng thật khí thế đi!

Ta năm nay hai mươi bảy tuổi, thuộc loại hoa đã tàn mà trái cây còn chưa có kết. Ta còn là cái lão xử nữ, khụ khụ, tuy rằng ta rất muốn vứt cái mũ này đi , nhưng mà vẫn không có thời cơ thuận lợi. Thời điểm lúc ta mười tám tuổi, ta lấy xử nữ làm vinh, lấy không còn xử nữ làm thẹn, mà hiện tại. ... Tuy rằng ta không có lấy xử nữ làm thẹn , nhưng thực lòng mà nói đây cũng chẳng phải chuyện vinh quang gì .

Vốn cuộc sống của ta yên ổn trôi qua, nam nhân với ta, là cái có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng là theo tuổi tác của ta ngày một tăng, lão mẹ nhiệt tình huyết của ta rốt cuộc cũng nguội không yên, mỗi ngày hai mắt đầm lệ lưng trông ở trước mặt ta náo loạn, tự mình biến diễn nói khê nữ người một ngày không kết hôn, mẹ của người cũng một ngày ăn không ngon ngủ không yên. Tuy rằng ta thực hoài nghi nước mắt của bà từ đâu mà chảy ra, nhưng là nghĩ đến việc cả ngày bị một lão thái thái đuổi theo kể khổ cũng không phải là biện pháp tốt, ta một lòng quyết tâm, quyết định đem chính mình gả ra ngoài cho xong.

Dù sao lập gia đình với ta mà nói, cũng là chuyện có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cho dù không lấy chồng thật, cũng nên giả bộ đi hẹn hò làm quen gì đó, giảm bớt bệnh trạng của lão thái thái kia một chút, ít nhất là bớt được tiền mua thuốc nhỏ mắt [=)) ta ngắt với tư duy của chị này]

Trước đó ở trên mạng ta có nhìn thấy một cái thiệp thân cận của một nam nhân, cái thiệp thân cận này thật độc đáo, nội dung chủ yếu là một đồng câu trắc nghiệm, nhận lời mời, sao không, nhóm người thân cận làm một cái đề trắc nghiệm, sau đó được chọn lựa sắp xếp gửi đến một địa chỉ mail quy định, sau đó chờ đối phương liên hệ. Ta tuy rằng cảm thấy tìm nam nhân kiểu này thật vô phùng, bất quá đối với đề mục này cảm thấy có chút hứng thú, vì thế cũng chạy vào giúp vui một chút, sau đó gửi đi, rồi đem chuyện này quên sạch.

Sau đó ta lại thường cùng mấy nam nhân xa lạ xem mặt thân cận, thuận tiện thí nghiệm một chút trình độ “chống sét” của đối phương, cuộc sống cũng l tràn ngập lạc thú.

Cho đến ngày hôm qua, ta nhận được điện thoại, báo ta biết có thể đi phỏng vấn, à không, gặp mặt.

Lúc này ta ngay cả tên của đối phương đều quên, không thể không lôi bài thiệp kia ra nhìn lại một chút.

Tính danh: Giang Ly

Tuổi: 30

Công tác: Kỹ sư..

Cách thức liên hệ là địa chỉ một cái hòm thư, cũng chính là cái hòm thư đã hồi báo kia.

Trừ tên ra, ta cũng không biết thêm được thông tin gì, xác thực mà nói, ta cũng chẳng có gì muốn biết, dù sao trên mạng tràn lan tin tức giả dối, hết thấy cứ đợi gặp mặt rồi sẽ biết.

Ta thừa nhận ta rất nhàm chán, đi xem mặt vừa lúc có thể giết thời gian. Bởi vậy chỉ cần có thể giữ gìn sự khác biệt trong khoảng giữa hai thế hệ, ta đây mặc kệ người đang làm gì.

Đương nhiên, ta cũng không phải mỗi lần hẹn đều chấp nhận, cái chính là tiêu từ gọi điện thoại cho ta kia, thanh âm rất êm tai, vì thế nên ta tới.

Thế nên hôm nay còn có một trận dờ khóc dờ cười như thế này.

Sau đó còn có một cái kết cục lại càng làm cho người ta dờ khóc dờ cười hơn.

...

Lúc này cái tên kia chính là khó hiểu nhìn ta, cẩn thận hỏi: “Người xác định?”

Ta nhún nhún vai, hỏi ngược lại: “Đây chẳng phải là kết quả mà người muốn sao?”

“Nhưng là, ta cái gì cũng không thể cho người.” Nhìn ra được, hần cũng coi như là người biết đạo lý, tuy rằng nhìn ánh mắt hần ta cũng đọc ra được hần không thích ta cho lắm.

Ta không sao cả, nói: “Ta cũng không muốn có của người cái gì. Dù sao kết hôn với ai đều không sao cả, người nói đúng, chúng ta sau khi kết hôn có thể không phiền nhiễu lẫn nhau, hơn nữa ta còn miễn đi phải sinh con phiền toái.” Lòng ta vẫn luôn tồn tại một cái ý niệm trong đầu, đứa nhỏ chính là chủ nợ của cha mẹ, có con rồi, đời này cũng đừng nghĩ tới an tâm.

Hần do dự một chút, nói: “Đứa nhỏ chúng ta có thể tìm người mang bầu thay.”

Ta gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Vậy người tìm người khác, ta chỉ phụ trách làm mẹ kế.” Mẹ kế chính là lúc tâm tình không tốt có thể ngược đãi đứa nhỏ, ta tà ác nghĩ.

Hần nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, nhưng ta cũng nhìn ra trên mặt hần thần sắc bất mãn. Vì thế ta lại lờ thời hỏi một câu: “Lấy điều kiện của người, muốn kết hôn với một cái con rối lão bà cũng không khó đi, huống hồ hiện nay cũng có nhiều người gọi là hủ nữ, rất là nguyện ý gả cho gay.” Ta không phải hủ nữ, cái này cũng là ta nghe nói thôi.

Hần càng thêm bất mãn ném cho ta một cái liếc mắt, nhú mày đáp: “Ta chỉ là một bớt đi một ít phiền toái.”

Như thế nào mà bớt đi một ít phiền toái? Kia đương nhiên là tìm một người không quen không biết cười về, như vậy mới không khiến chuyện này làm bằng hữu thân ái của hần đau lòng đi? Ta tự cho mình thông minh nghĩ như vậy. Hơn nữa hủ nữ đối với gay nhiệt tình tựa hồ như rất cuồng nhiệt, bọn họ... hần là sẽ không muốn bị nữ nhân quấy rầy đi?

Nhưng là ta lại có một ít vấn đề không hiểu: “Vậy người có thể tìm một nữ đồng tính luyến ái a, như vậy là cách bảo vệ môi trường an toàn nhất.”

Hần thâm ý sâu sắc nhìn ta liếc mắt một cái, đáp: “Người làm cái trắc nghiệm kia, kết quả chính là người rất có khuynh hướng đồng tính luyến ái.”

Ta: “...”

Cái trắc nghiệm tâm lý chó má !

Bắt quá trước đây, bắt đầu từ khi hai mươi ba tuổi, ta cho tới bây giờ cũng không cho rằng nam nhân là đáng tin cậy, cùng với như vậy, chẳng bằng tìm một nam nhân có mục đích giống với mình, như vậy cũng có thể đoạn tuyệt hy vọng của bản thân đối với nam nhân. Ta cảm thấy ý tưởng của hẳn thực sự là thông minh đến cực điểm nha.

Lúc này, Giang Ly dùng tay phải đưa hai ngón tay vuốt cằm trầm tư trong chốc lát, nói : “Chúng ta hôm nay liền kết hôn đi.” Ngừ khí kia, tựa như nói “Hai ta hôm nay ăn bữa cơm đi” giống nhau thoải mái.

Vì thế ta cũng chỉ rất thoải mái mà đáp :” Hào.” Ngừ khí so với ăn cơm còn thoải mái hơn.

— kết hôn như ăn cơm phân cách tuyến ^ _ ^ —

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Giang Ly, là cái tên biến thái !

Hôm nay là thứ tư. Phía trước đã nói qua, ta gần đây đã từ chức ở nhà, lúc rảnh rỗi nhàm chán thì đi xem mặt giết thời gian. Bởi vậy ta hôm nay không cần đi làm. Chỉ là không biết Giang Ly vì sao cùng không đi làm, chẳng lẽ hẳn cũng thất nghiệp ?!

Một chiếc BMW một đường hắt bụi, đỗ ở phía dưới tiểu khu nhà chúng ta. Ta nói Giang Ly ở trong xe chờ, một mình huỳnh huých chạy đi lên lấy sổ hộ khẩu. Hôm nay mẹ ta đi bệnh viện thăm một người di của ta, bởi vậy ta cũng thừa cơ mà nắm lấy. Cũng không phải ta sợ mẹ ta phản đối hôn sự, lão thái thái kia, chỉ ước gì ta có người cưới, phòng chừng Trư Bát Giới đến cầu hôn bà cũng sẽ rất kích động mà đem ta đóng gói tổng xuất đi. Mấu chốt vấn đề là, người cao tuổi các người đều đã biết rồi đấy, không biết cũng từng xem qua TV qua tiểu thuyết đi. Người già có một cái “đặc sắc” đó chính là dong dài, nhất là lão niên nữ nhân. Mẹ ta nếu biết ta có ý trung nhân [khụ khụ, Giang Ly coi như làm “ý trung nhân” của ta đi], nhất định sẽ đoàn kết đứng lên cùng các di di, thăm thăm, đủ loại thân thích họ hàng đối với vị nam nhân xui xẻo kia xoay đủ ba trăm sáu mươi độ toàn phương vị, không có góc chết mà đánh giá, đến lúc đó còn chưa biết kết cục ra sao, trước tiên đã đem người ta bức điên rồi, thế thật là không tốt .

Vì thế lúc này, ta nghênh ngang đi vào phòng ngủ chung của hai mẹ con [ta không dám ngủ một mình, - _ -], mở ngăn tủ, rút cuộc đem ra một đồng giấy tờ đủ loại. Cùng bị lôi ra còn có bằng tốt nghiệp của ta qua mấy năm, cùng với các loại thiên kì bách quái giấy chứng nhận, thậm chí cả giấy khen thi đọc của ta hồi tiểu học cũng ở trong đó. Mẹ ta cứ như vậy, là bị giấy chứng nhận mê hoặc, ở trong mắt bà, phòng chừng hộ khẩu vốn cũng coi như một cái giấy chứng nhận đi, oach. Chính là một đồng linh tình này, duy nhất không có giấy chứng nhận ly hôn của bà với cha ta năm đó , nghĩ đến đây ta không khỏi thấy đau xót, thôn thức trong chốc lát. Mãi cho đến khi tiếng chuông di động vang lên, nhấn dùm Giang Ly tiểu bằng hữu đang vô cùng không kiên nhẫn ở dưới lầu, ta mới lung tung thu thập một chút, mang theo hộ khẩu lao xuống lầu.

Giang Ly vỗ vỗ tay lái, trong giọng nói có chút châm chọc: “Hộ khẩu nhà các người giấu kỹ quá đấy.”

“Quá khen quá khen,” Ta đem sổ hộ khẩu nhét vào trong túi, lau mồ hôi, nói, “Tốt rồi, tôi phiên người... Nhà người ở đâu ?”

Giang Ly không hề chớp mắt khởi động xe : “Không cần, ta mang theo.”

Ta: “.....”

Thiện tai, tiểu tử này không phải luôn mang theo hộ khẩu đi xem mặt đấy chứ ?

Thật đúng là một kẻ kì lạ nha....

...

Hôm nay người đi đăng kí không nhiều lắm, vì thế quá trình chúng ta kết hôn chứng thực tiến hành thật sự thuận lợi. Thời điểm nộp tiền, Giang Ly đang rút tiền trong ví, ta nhanh chóng lên trước hé ra mười nguyên tiền mệnh giá cao, hắc hắc cười nói: “Lần này, lần này ta mời khách đi.” Giữa trưa cơm là người mời, a không thể trắng trợn chiếm tiện nghi của người phải không?

Nhân viên công tác nhìn Giang Ly, phòng chừng là chiếu cố đến nam nhân tôn nghiêm, hẳn không có nhận mười nguyên tiền mệnh giá cao của ta. Ai ngờ, Giang Ly lại vung tay áo khoát tay chặn lại, nói : “Quên đi, dù sao về sau đều là người một nhà.”

Nhân viên công tác thấp giọng “Xuy” một tiếng tỏ vẻ khinh bỉ của bản thân đối với những kẻ ăn cơm mềm*. Ta đứng phía trước, may mắn nghe được, không biết đằng sau Giang Ly có nghe thấy hay không. Giang Ly a, thực xin lỗi, người để cho lão nương phò trương như vậy một lần đi....

*bám váy vợ

Rất nhiều năm sau, trước mặt một tiểu hài tử xấu xa họ Giang đối với người nào đó rất mù quáng sùng bái, ta sẽ oán hận giáo dục hắn : Ba người có cái gì đặc biệt hơn người, lúc kết hôn còn để ta mời khách.....

Sau khi từ chỗ hôn chứng đi ra , ta hít sâu một hơi, lăm bằm :” Thoát khỏi không kết hôn, lại không thoát khỏi độc thân, này thật sự là một vòng tròn thỏa mãn kết cục a a a a a a.....”

Giang Ly hèn mọn liếc ta một cái, không chút lưu tình nói : “ Người thật sự là một cái kỳ quái nữ nhân.”

Ta thoải mái cười: “ Quá khen quá khen, ít nhất ta sẽ không vác sổ hộ khẩu đi xem mặt.”

Giang Ly cũng không phản bác lại ta, xoay người lái xe, vừa đi vừa nói: “ Hôn lễ của chúng ta là không thể tránh khỏi, người nên chuẩn bị sẵn sàng.”

Nhìn ra được hắn đối với hôn lễ chẳng mặn mà gì, nhưng là khẳng định không dám cãi lại mệnh lệnh của những người khác. Có thể khiến con của mình biến thành không thể làm gì được như vậy, thế giới này trừ bỏ sinh vật có tên “Mụ mụ” ra, ta không nghĩ ra có cái thứ hai.

Ngất, ta bắt đầu nghĩ đến mẹ ta. Hiện tại có phải hay không nên cho bà biết ta đã kết hôn ? Quên đi, có thể né lúc nào thì hay lúc đấy. Trái phải tránh không được một trận mưa rền gió dữ. Giang Ly tiều bành hữu, lão tử là chịu áp lực cực lớn để cùng người kết hôn a ?

Giang Ly hỏi ta có cần hắn đưa về nhà hay không, ta khoát tay nói không cần, ta không về nhà luôn.

Vì thế hắn thực dứt khoát tiến vào trong xe, nhanh như chớp phóng đi.

Kháo, tên này chính là qua sông thì đánh gãy cầu !

Cứ như vậy, hai người đều tự đem sổ hộ khẩu, sạch sẽ trôi chảy hắn về tìm mẹ hắn ta về nhà ta. ... Đương nhiên, ta không trở về nhà, hắn cũng không đi tìm mẹ hắn, chỉ là so sánh mà thôi, hắc hắc..

Ta lấy di động , gửi tin nhắn cho Hạp tử.

Hạp tử đại danh gọi là Hà Tư, ở cách vách nhà ta. Ta biết nàng từ hồi còn mặc yếm [Hạp tử thì vẫn đinh ninh rằng từ lúc ở trong bụng mẹ nàng đã biết ta, haizzzz] Hai đứa từ tiểu học cho đến trung học, đều học chung một lớp, đến lúc vào đại học, trường của cả hai cũng ngay sát nhau. Ta nếu là nam, đã sớm cùng nàng thành một đôi “thanh mai trúc mã”.

Hạp tử giờ đang trong giờ làm việc, không thể tiếp điện thoại, vì thế ta nhắn cho nàng : Tình yêu à, ta kết hôn.

Chưa đến một phút đồng hồ, Hạp tử đã gọi lại :” Tiểu quan* [nàng luôn gọi ta như vậy, ngất~], người muốn kết hôn ? Như thế nào trước đây không thấy nhắc tới.....”

Ta ngất lòi nàng: “Nói lại cho đúng ! Không phải muốn kết hôn, là kết hôn, chú ý từ ngữ !”

*Tiểu quan = cách xưng hô với các nam sùng, các nàng tự hiểu nha

Đầu bên kia như bị sét đánh, thật lâu không thấy đáp lại. Ta thực vừa lòng với phản ứng này, nghĩ thầm nếu thường xuyên đem việc kết hôn đi dọa Hạp tử, cuộc sống cũng sẽ tràn ngập lạc thú =^__^=

Lúc này Hạp Tử bên kia rốt cục cũng sống lại, đánh ực một tiếng hét lên : “Người nói cái gì, người kết hôn ?”

Ta thiếu chút nữa đánh rớt cái di động, toát mồ hôi, sức bộc phát của Hạp tử này, rất rung động, chất giọng này, nếu mà đi làm nghề cổ vũ, hơi bị có tiền đồ nha.

Sau đó, Hạp tử nói cho ta biết, lúc ấy nàng đang họp, vì thế chui xuống gầm bàn để gọi điện thoại, cũng thành công đem ánh mắt mọi người cùng quản lý hướng về phía nàng luôn. ... (=)))

Lẩu cay thật sự là một loại mỹ thực hiếm có, vừa ngon lại tiện lợi, nếu phải mời khách, người có ăn no vỡ bụng ta cũng không phá sản, thế mới tuyệt làm sao. Lúc Hạp tử lấy tốc độ xe lửa chạy đến quán lẩu, ta đang cắn một sâu nầm, lúc nhìn thấy nàng, một bên giơ cánh tay đang với lấy cái trống tiếp đón nàng ngồi xuống, một bên hướng nàng đưa ra một cái “ Thật có lỗi, ta hiện tại không thể nói chuyện” mỉm cười.

Hạp tử trực tiếp xách cổ ta, đem ta từ chỗ ngồi kéo lên, một bên kéo, một bên quát:”Quan Tiểu Yến, người nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì !”

Chất giọng tuyệt vời vô cùng triển vọng, thu hút vô số ánh mắt của người qua đường.

Ta bình tĩnh bỏ lại cái trống cùng với nắm kim, lấy khăn tay lau mồ hôi sau đó kéo nàng ngồi xuống. Ta kéo tay Hạp tử, dùng giọng vô cùng trầm thía nói: “ Thanh niên a, tinh thần đương đầu của người còn chưa đủ mạnh a.”

Hạp tử lúc này căn bản không có tâm trạng theo ta đùa giỡn: “Đừng có mà linh tinh! Ta không hiểu được, người tại sao chưa nói tiếng nào đã kết hôn? Ta từ trong bụng mẹ đã quen biết người, ngay cả người có bạn trai lúc nào cũng không biết!”

Ta cười: “Ai nói kết hôn nhất định phải có bạn trai?”

Hạp Tử nghe chỉ thấy mặc danh kỳ diệu: “Người nói lại từ đầu chỉ cuối xem nào, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!”

Ta thanh thanh cổ họng, chuyển thành một loại giọng điệu cổ xưa: “Một tháng trước, vào một đêm nguyệt hắc phong cao....”

Còn chưa có tiếp tục, trên đầu liền bị Hạp tử cốc cho một cái: “Người thành thật nói vào điểm chính cho ta!”

Kỳ thật ta cũng đâu nói gì sai, đây vốn chính là do cái thiệp tìm bạn trăm năm từ một tháng trước mà dẫn đến hôn nhân. Vì thế ta phi thường thành thật đem sự tình từ đầu chỉ cuối kể cho Hạp tử, đương nhiên, đến đoạn Giang Ly là gay thì ta lược bỏ. Tuy rằng ta cùng Hạp tử giao tình vô cùng thân thiết, nhưng là chuyện này dù sao cũng liên quan đến riêng tư của người khác, ta cũng không phải người không biết chừng mực. Ta chỉ nói cho nàng, ta với Giang Ly thuộc loại nhất kiến chung tình không rời nửa bước [tự mình nôn trước tiên].

Hạp tử nghe xong lời ta nói, mở to hai mắt không thể – tin nhìn ta, sở hải than một tiếng: “Các người lần đầu tiên gặp mặt liền kết hôn?”

Ta gật đầu, ở trong xã hội đề cao hiệu suất mà nói, tốc độ chính là vũ khí.

Hạp tử lắc đầu, bất an nói: “Người qua xem nhẹ chuyện hôn nhân rồi!”

Ta ưỡn khuỷu nhìn nàng: “Chúng ta nhất kiến chung tình thôi...” Kháo, tự mình làm mình nổi da gà, Kỳ thật ta định nói là, hôn nhân đối với ta, chính là trò đùa,,

Hạp tử rõ ràng tin lời ta: “Nhất kiến chung tình cũng không thể thiếu lý trí như vậy. Mọi người đều nói, kết hôn là chuyện của hai gia đình chứ không phải riêng hai người, người bây giờ ngay cả lai lịch của hắn cũng không biết, đã cùng hắn đăng kí, người, người thật sự là bị tình yêu làm cho mê muội rồi...”

Ta cúi đầu mặc niệm: Ta là bị mẹ ta khóc làm cho mê muội a.

Hạp tử kéo ta: “Giấy kết hôn đâu cho ta xem.”

Ta ngoan ngoãn dâng lên.

Hạp tử nhìn ảnh chụp trong giấy kết hôn, đánh giá một phen, gật đầu nói: “Bề ngoài không tệ. Hắn cao bao nhiêu?”

Ta lắc đầu: “Không biết, đại khái hơn ta một cái đầu.”

Hạp tử lại gật gật đầu, tiếp tục thẩm vấn: “Làm nghề gì?”

Ta: “Không biết, nghe nói là làm kỹ sư.” Sau này mới biết, kỹ sư cái đầu hắn á....

Hạp tử: “Kỹ sư cũng có loại này loại kia, tên kia hay là tính đục nước béo cò đi? Hắn đi xe gì?”

Ta: “BMWs, cụ thể loại gì thì không rõ.” Là không nhìn mới đúng. Hắn đi xe gì thì có liên quan gì tới ta. Ba chữ “Cắm sò ta”* kia... cũng là không cần thận lợt vào mắt ta thôi.

*BMW = Bie ma wo~=Biệt Mạc Ngã = Cắm sò ta

Hạp tử: “Hay là thuê đến?”

Ta: “.....” Hạp Tử, tư duy của người thật là sâu sắc !!!

Hạp tử đem giấy kết hôn trả cho ta, thâm ý sâu sa nói: “Tiểu Quan, người đừng trách ta nhiều chuyện. ta là sợ người bị kẻ khác lừa, thời buổi bây giờ, lừa đảo dạng gì cũng có.”

Ta: “Người sửa lại cách xưng hô, ta sẽ không trách người.”

Một câu nói ra khiến Hạp tử trợn mắt.

Ta chỉ đành mạo hiểm đem bát miến đang bốc hơi đưa lên mắt hun một chút, sau đó dụi mắt nói: “Hạp tử, người yên tâm, ta biết người muốn tốt cho ta.”

Hạp tử mắt hơi đỏ lên, vỗ vỗ bả vai ta.... Nàng rất thích cái trò này..

Ta vừa định mở miệng, không ngờ rằng nước mắt thực sự chảy ra: “Nhiều năm như vậy, ta....” Ta thêm vào, dần mãi thành quen, ta cũng không chịu thua kém

Hạp tử nắm lấy tay ta, nghẹn ngào nói: “ Không cần nói gì nữa, nếu hấn dám xử tệ với người, đại tỷ đây sẽ tước đầu hấn.”

Ta cũng không biết làm sao, nước mắt tự nhiên rơi lã chã, muốn nín cũng không được. Hôm nay bát miến này thế nào lại lợi hại như vậy, giống như dùng toàn ớt để làm vậy ?

Vốn hôm nay là ngày tốt lão nương đăng ký kết hôn, hai đứa ngồi thế nào lại cùng nhau ngồi ôm đầu khóc lóc ?! Thiện tai !

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Mẹ ta cũng là yêu nghiệt

Bữa lẩu lần được ta cùng Hạp tử ăn thành “ Hội nghị tưởng nhớ lại tình bạn hữu nghị của Hà Tư và Quan Tiểu Yên”, hai đứa lúc thì khóc lúc thì cười, còn bối rối thối xấu của nhau, một bên còn uống bia, mãi cho đến khi chủ quán đến giục mới lưu luyến không rời tính tiền chạy lấy người.

Lúc ấy ta liền cảm khái, hai chúng ta mới quen biết hơn hai mươi năm, lúc vạch trần nhau còn có thể vạch trần đến tận đêm hôm khuya khoắt, như vậy chờ đến lúc chúng ta nhận thức năm mươi sáu mươi năm, thì chẳng phải sẽ mất ba ngày ba đêm ? Ngẫm lại còn thấy kinh.

Ta đem ý tưởng vừa rồi nói với Hạp tử, ai ngờ nàng đại chương vung lên, mồm miệng không ngớt nói: “ Người đã kết hôn, còn thời gian đâu mà cùng ta luận thiên ? Nếu vạch trần cũng phải từ Bảo Mã* ca ca của người đến tố giác a...”

*Bảo Mã = BMW

“Hấn không gọi là Bảo Mã, hấn tên là Giang Ly.” Ta rất thương cảm mà sửa lại, tuy rằng tên này so với Bảo Mã cũng không hay hơn là mấy, cũng hay nhìn thấy trong mấy bộ huyền huyền tiểu thuyết ta thường xem.

Lúc này Hạp tử lại nổi hứng thi nhân, đón gió đêm hô lớn nói: “Hỗ giang ly dữ tịch chi hề. Nhấn thu lan dĩ vi bội*, tên rất hay, tên rất hay!”

*Hai câu thơ trong bài Ly Tao – Khuất Nguyên

Quả nhiên rượu vào lời ra, ta đã sớm nhìn ra, bên trong Hạp tử kỳ thực là một vị tao mặc thi nhân, bằng không cũng sẽ không đứng trước gió mà đọc diễn cảm Ly Tao.

Vì thế ta chọc chọc bộ ngực của nàng, khinh thường nói : “ Thế tại sao không gọi hấn là Thu lan đi ? Tên rất cao nhã !”

“Thu Lan là tên của nữ.”

Ta vừa định khích lệ Hạp tử coi như người còn tỉnh táo, lại đột nhiên phát hiện ra người vừa nóilà đàn ông ?

Ta vội vàng quay đầu, chỉ thấy một vị nam tính nhân loại đang đứng phía sau chúng ta. dưới ánh đèn đường , cúi đầu nhìn chúng ta. Ánh sáng từ sau lưng hắt lại, cho nên không rõ mặt lắm, nhưng ta còn có thể nhìn ra, hấn chính là ...Giang Ly?!

Thèm vào, lão nương không uống rượu nha....

Ta neho neho mắt, nhìn kỹ lại , đúng vậy, chính là Giang Ly.

Vì thế ta ngại ngùng giơ tay chào nhìn hấn, nói: “ Thật là khéo...”

Hấn đi tới, ánh mắt cố ý vô tình đảo qua ngón tay vừa chọc chọc Hạp Tử , không nặn không nhặt nói:” Thì ra người quả nhiên có khẩu vị này, trách không được nhanh như vậy đã đáp ứng cùng ta kết hôn.” Gay với Les, đúng là tuyệt phối.

Ta một lần nữa nhìn kỹ Hạp tử D-cup*, lúc đầu nói: “ Ta không có khẩu vị nặng như vậy, ha ha...”

*size áo ngực, D- cup thuộc dạng siêu khủng O___o

Giang Ly nhìn Hạp tử đang say bất tỉnh nhân sự trong lòng ta, nói: “ Ta đưa các người về.” Ngực khí đầy tính khẳng định, cái loại không cho người khác cãi lời này. Ta thán, nam nhân này....có điểm cường thế....ách....

Cũng đúng lúc, bốt được tiền xe, dù sao hấn cũng là lão công của ta, nên trưng dụng thì trưng dụng. Ta vừa định khách sáo một chút cho có lệ, đã thấy Giang Ly quay lại người phía sau hấn nói : “ Người tự mình trở về đi.”

Lúc này ta mới chú ý tới, phía sau hần thì ra còn có người. Ta rướn cổ qua nhìn xem, lập tức mở to hai mắt không nói nên lời...

Dựa vào cái gì dựa vào cái gì, ông trời rất không công bằng!!!!!!!!!!

Vì sao vị tiểu huynh đệ này, bộ dạng so với ta còn xinh đẹp hơn a a a a

Kìa, một đôi mi xinh đẹp, kìa, một đôi thủy mâu vừa to vừa linh động, còn có đôi môi kia làm cho người ta vừa thấy đã muốn cắn một ngụm, hơn nữa da thịt không có chút tỳ vết nào....Nếu không biết Giang Ly là gay, ta nhất định sẽ nghĩ người này hẳn là nữ giả nam trang....

Giang Ly đại khái là hiểu lầm ta, lúc này hần lạnh lùng, mang theo khẩu khí có điểm khinh thường nói với ta: “Người thực ra là sống chín không sợ, nam nữ đều ăn?”

Ta mới thấy chính mình thất thố, vì thế xấu hổ ho một tiếng, cười nói: “Ha ha ha, làm sao làm sao, ta làm sao dám có ý gì với người của người,.....Cái kìa, nếu người đang có hẹn, chúng ta đây không nên quấy rầy....”

Lời còn chưa dứt, đã bị Giang Ly đánh gãy: “Đi thôi, đàn bà lúc nào cũng đông dài.”

Ta kéo Hạp Tử đi theo sau Giang Ly, thoáng quay đầu nhìn tiểu mỹ nam kia một cái, mặc dù có cách một khoảng xa không nhìn rõ biểu tình của hần lúc này, nhưng cảm giác cuối cùng của ta là một đôi ánh mắt nóng rực cùng với, thù địch?

Thế giới này có vẻ hỗn loạn, ta nghĩ kẻ ngăn chẹn không say ta đây, hôm nay, có một chút say rồi.

Hạp tử lúc này đã say đến thần trí không rõ, người vật lẫn lộn, nhưng còn không quên dọa ta một phen, Nàng ngồi trên ghế sau, dựa vào vai ta, rầm rì nói: “Gọi Bảo Mã ca ca nhà người đến đón chúng ta nha, các người không phải đã kết hôn sao....”

Giang Ly ngử khí không ổn chút nào: “Bảo Mã ca ca ? Người giới thiệu ta cho nàng như vậy ?

Ta gãi gãi đầu ngây ngô cười ha ha : “ Là nàng vô sự tự thông*.”

*tự học mà thành.

Hạp tử vẫn tiếp tục thủ thỉ : “ Các người không phải nhất kiến chung tình sao?”

Giang Ly trào phúng nói: “Nhất kiến chung tình ?”

Ta tiếp tục giả ngu : “Nàng tự học thành tài.” Như thế nào, chẳng lẽ ta lại nói thật cho nàng ấy, người là đồng tính luyến ái ?

Hạp tử cả người mềm nhũn ngã sấp xuống sàn, ta kéo nàng đứng lên, tựa vào vai ta, nàng lại nói rất rõ ràng [chú ý từ này, ta thực buồn bực], nàng nói : “Hần nếu dám đối với người không tốt, ta liền thiên hần !”

Giang Ly tựa hồ tức quá, “vui vẻ” nói: “Thiên ta ?”

Ta nhắm mắt dưỡng thần, che chắn tất cả sóng âm.

Cuối cùng, trong lúc Hạp tử tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ, Giang Ly nhất tâm kiến huyết* tổng kết ra một câu : “Vật hợp theo loài.”

*đại khái là một phát chết tươi=))

Đội nửa ngày, không có nghe thấy hần nói đến câu “Người phân theo đàn”. Ta bình tĩnh, ta nổi giận !

Bởi vì lúc ta giận thật sự bình tĩnh, cho nên ta cái gì cũng không nói, tựa vào trên xe tiếp tục giả câm điếc.

Ta cuối cùng tổng kết một chút ấn tượng về ta trong mắt của Giang Ly.

Đầu tiên, không đứng đắn ? Gặp mặt lần đầu tiên liền kết hôn. Thứ hai, nam nữ đều ăn ? Đùa giỡn với bạn thân của chính mình, còn đối với bạn thân của hần như hồ rình mồi, này cũng nghiệm chứng điểm thứ nhất. Thứ ba, thực tế ? Dùng “Bảo Mã ca ca” để giới thiệu về hần, đây cũng có thể nghiệm chứng điểm tiếp theo. Thứ tư, hư vinh ? Tự xưng với Giang Ly “nhất kiến chung tình”. Thứ năm, buru hần*? quý dị ? cái này ta cũng chẳng thể nói lên được, dù sao chữ “Hoạn” này, ý nghĩa quá sâu xa mù mịt....

*là “bựa” đó

Bên trong xe không khí nhất thời có chút xấu hổ, Hạp Tử tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ, ta cùng Giang Ly cũng không nói chuyện.

Thoát cái đã đến nhà của ta, Giang Ly đột nhiên hỏi : “Người với nàng ở cùng một chỗ ?” Vừa rồi Giang Ly hỏi nhà nàng ở chỗ nào, ta nói giống địa chỉ nhà ta, lúc ấy ánh mắt hần còn có chút quái dị.

Ta lắc đầu giải thích: “ Không, chúng ta là hàng xóm.” Nói xong, ta lại do dự một chút, bổ sung thêm, “Ta không phải lesbian”.

— ta không phải lesbian phân cách tuyến —

Ta biết bình thường gay cũng không thích tiếp xúc với nữ nhân nhiều, cho nên phi thường tốt bụng tỏ ra am hiểu cự tuyệt hảo ý giúp ta của Giang Ly, một mình kéo Hạp Tử lên lầu. Cũng may nhà hai chúng ta đều ở lầu hai, không khó khăn cho lắm.

Lấy chìa khóa từ trong túi của Hạp Tử, ta nhanh chóng mở cửa, bật đèn, vào phòng ngủ, sau đó đem nạng bỏ lên giường. Cha mẹ của Hạp tử không ở cùng với nạng, nói cách khác, lão bà hai mươi bảy tuổi này, thích sống yên tĩnh một mình.Không có cha mẹ bên mình cũng tốt, có thể muốn làm gì thì làm, uống rượu đến quá nửa đêm mới về nhà, mà ta đây...Không sao, dù sao đại tỷ đây cũng là người đã kết hôn, về sau lão thái thái kia coi như bó tay với ta, cũng không thể thay con rể quản giáo ta đi? Ta nghĩ đến đây, càng cảm thấy quyết định kết hôn của mình thật đúng là sáng suốt, dù sao sau khi cùng Giang Ly kết hôn ta thích về lúc nào thì về, đêm không về nhà hẳn cũng không xen vào.

Ta rón rén rón rén về nhà, vốn tưởng rằng lão mẹ đã đi ngủ, không ngờ ta vừa bước nhanh đến phòng khách được hai bước, tức thì bên trong đèn được bỗng sáng trưng.

Lão mẹ đứng ở cửa phòng ngủ, dùng vẻ mặt u oán nhìn ta, nhìn cho đến khi ngọn lửa áy náy trong lòng ta nhảy loạn lên, đến khi hận không thể lập tức ôm lấy đùi mẹ ta khóc rống lên.

Mẹ ta không đợi ta mở miệng, tiên phát chế nhân*, dùng thê oán thanh âm nói : “Yến yến, người sao có thể nhẫn tâm để mẹ trông nhà một mình a ?”

*đánh đòn phủ đầu

Ta : “.....”

Khụ khụ, người không nhìn lầm, thật sự không nhìn lầm !

Đây chính là lão mẹ phong hoa tuyết đại của ta, ta hơn hai mươi năm nay vẫn là cùng bà đấu trí so đùng khí độ da mặt, thật không dễ dàng gì....

Vì thế lúc này ta nuốt nuốt nước miếng, yếu ớt đáp trả lại một câu : “ Không phải con đã trở về sao.”

Lão mẹ nhất thời dùng năm mươi tuổi thân thể hai mươi tuổi thân thủ của bà nháy mắt lướt đến trước mặt ta, đem ta cao thấp phải trái ngửi một chút, cau mày nói : “ Lại đi uống rượu ?”

Ta rất thân nhiên phủ nhận: “Không phải, là Hạp Tử, uống say như chết, con phải đưa nạng về.” Hạp tử, tỷ tỷ cam đoan, đây là lần cuối cùng bán đứng người.

Lão mẹ nhếch mắt một cái tỏ vẻ xem thường tuyệt đối, không tin chuyện ma quỷ của ta : “ Ta còn đang tưởng người đi hẹn hò kia, nguyên lại là cùng Hạp Tử lêu lổng.”

Ta chính nghĩa lăm lăm sửa lại: “Mẹ, cùng Hạp Tử đi không gọi là lêu lổng, cùng nam nhân đi ra ngoài kia mới gọi là lêu lổng.”

Mẹ ta ngáp một cái: “Ta đây càng hy vọng người có thể cùng nam nhân đi ra ngoài lêu lổng vài lần.”

Ta nhìn vẻ mặt mệt mỏi của lão mẹ, nghĩ xem hiện tại nếu nói cho bà, có hay không lực sát thương sẽ nhỏ hơn một chút ?

Vì thế, ta lúi lét kéo mẹ ta ngồi xuống sofa, uyển chuyển lấy từ trong túi ra vật đồ thẩm kia, hai tay trình đến trước mặt mẹ ta : “Mẹ, cho mẹ xem cái này.”

Mẹ ta đón lấy giấy chứng nhận kết hôn, một bên lật một bên oán giận: “Người đưa nhò này, như thế nào tùy tiện đem giấy kết hôn nhà người khác cầm đi....Nếu chính mình người cũng có một cái thì....” Nói đến đây bỗng dừng im bặt.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Là người con hiếu thảo

Mẹ ta đón lấy giấy chứng nhận kết hôn, một bên lật giở một bên oán giận: “Người đưa nhò này, như thế nào tùy tiện đem giấy kết hôn nhà người khác cầm đi....Nếu chính mình người cũng có một cái thì....” Nói đến đây bỗng dừng im bặt.

Ta cúi gằm mặt, không dám nhìn bà...

Một giây, hai giây....

Lão mẹ vẫn chậm chạp không thấy có chút phản ứng gì, vì thế ta khẽ ngẩng đầu lên nhìn xem bà có phải bị kẻ nào điểm huyết rồi hay không, tại sao ngay cả một tiếng kêu cũng không có.

Quả nhiên thần kinh của người già không thể so với người trẻ tuổi a, rốt cuộc vẫn có điểm yếu ớt tri hoãn. Lúc ta ngẩng đầu lên, chỉ thấy bà cầm tờ giấy đỏ thăm kia mà phát run, toàn thân trên dưới mỗi tế bào tựa hồ như đều đang run rẩy.

Bà tốt xấu gì cũng là mẹ ruột của ta, nghĩ vậy nên ta thập phần hiếu thuận kéo kéo tay bà, vô lo vô nghĩ hỏi: “Mẹ, mẹ không phải quá mức vui vẻ nên thành như vậy đi?”

Lão mẹ rốt cục cũng phản ứng lại, cầm theo tờ bìa đỏ thăm kia trực tiếp chụp lên đầu ta, hung tợn quát: “Ta không phải mẹ ngươi!”

Ta cầm lấy giấy chứng nhận kết hôn, chỉ chỉ vào ảnh chụp trên đó, dùng hết khả năng nịnh nọt nói: “Mẹ, mẹ xem, đây là con gái mẹ nha, đây là con rể mẹ nè, mẹ không phải vẫn muốn đem con gả ra ngoài sao?”

Lão mẹ chụp lấy tay ta, nước mắt bỗng là chảy rơi xuống. Ta ở một bên nhìn mãi, nhìn thế là đủ rồi a, nước mắt của bà, như thế nào có thể nói rơi là rơi ngay được....

Lúc này lão mẹ lấy tay áo của ta mà lau nước mắt, nức nở nói: “Nhưng là ngươi cũng không thể ngay cả báo trước cũng không báo một tiếng, đã vội đi đăng kí? Còn nói ta là mẹ ngươi.....”

Ta vỗ nhẹ sau lưng bà, an ủi nói: “Con là nghĩ muốn cho mẹ một niềm vui bất ngờ mà, àn?”

Mẹ ta về năng lực tiếp nhận cùng năng lực thích ứng, trong số những người ở độ tuổi như bà, phải nói là xem như xuất sắc, lúc này, bà đã thu nước mắt, một lần nữa đoạt lấy giấy kết hôn, đem Giang Ly trên ảnh chụp đánh giá một chút.

Sau đó, lão mẹ đặt câu hỏi: “Hắn cao bao nhiêu? Làm nghề gì? Đi xe gì? Có nhà riêng chứ?”

Ta nhìn chằm chằm mẹ ta, phi thường nghiêm túc nói: “Mẹ, kỳ thật Hạp Tử mới là con đẻ của mẹ đi?”(=))

Ngay cả vấn đề hỏi cũng giống nhau.

Mẹ ta cốc đầu ta một cái, sốt ruột nói: “Nồi bậy bạ cái gì đó, mau trả lời!”

Ta chỉ đem những gì cùng Hạp Tử nói qua buổi sáng một lần nữa tua lại cho mẹ ta nghe.

Bà lại quan sát khuôn mặt tuần tú của Giang Ly, miệng lẩm bẩm: “Hay là lừa đảo nhỉ?”

Thiện tai, Hạp Tử nhất định là con đẻ của bà!!! >___

Ta chịu đựng nổi xúc động, niu lấy tay áo mẹ ta nũng nịu nói: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, cho dù là lừa, cũng là con lừa hần nha.” Xem tư sắc cũng biết, thật là vãi mồ hôi.

Mẹ ta cũng gạt gù, tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của ta: “Cũng đúng. Nhưng là điều kiện của cậu ấy tốt như vậy, sao lại để ý đến con nhỉ?”

Ta: “.....”

Ta: “Mẹ, con với mẹ đi xét nghiệm ADN đi?”

Mẹ ta hiển nhiên vẫn còn đang thất thần, không có nghe thấy đề nghị phi thường có tính xây dựng này của ta. Nàng vuốt ve giấy chứng nhận kết hôn của ta, thốt lên mấy tiếng như mèo kêu: “Con à, sao mẹ vẫn cảm thấy không thể đón nhận?”

Ta khoác lấy tay bà, hỏi: “Lại làm sao vậy? Con tìm cho mẹ con rể tốt như vậy, mẹ còn không vừa lòng?”

“Không phải,” Lão thái thái thanh âm thật hoảng hốt, “Mẹ là thấy, chuyện này phát triển, sao lại đột ngột như vậy?”

“Mẹ à, mẹ xem, tình cảm kỳ thật có thể bồi dưỡng, kim cương vương ngũ lão không phải đầy đường, khó khăn lắm con mới tìm được một người, còn không nhanh chân tiên hạ thủ vi cường? Chẳng lẽ còn chờ lũ yêu ma quỷ quái đem hần đoạt mất, đến lúc đó chúng ta ngay cả canh cũng chưa được một hóp!” Ta khua môi múa mép như thật.

Mẹ ta thâm sâu nói: “Vì mẹ căn bản không nghĩ tới, con nhanh như vậy có thể giác ngộ.”

Ta: “Cái đó, khụ khụ, ha ha ha ha....”

Mẹ ta trực tiếp phớt lờ việc ta á khẩu không trả lời được, tiếp theo lại lẩm bẩm: “Nhưng là, sao con rể bảo bối của mẹ sao lại bị người nói thành canh sùn a?”

Con rể, bảo bối, của mẹ?

...

Bởi vì bị một tờ giấy kết hôn nho nhỏ kích thích, mẹ ta đêm nay mất ngủ. Hậu quả của việc bà mất ngủ, chính là con gái của bà cũng bị niềm vui sướng bùng bùng của bà thiêu cháy, muốn ngủ cũng không sao ngủ được. Lão thái thái này liên tục hỏi về Giang Ly, mỗi vấn đề ít nhất lặp lại mười lần. , ta bị quay đến chóng mặt, huống chi ta cũng mới chỉ gặp hân có hai lần, chuyện của hân như thế nào làm sao ta biết được nhiều như vậy?! Ta ước chế thật muốn ôm chần về phòng của mình ngủ, nhưng là,....Nhưng là ta không dám, lúc trước đã nói qua, ta không dám ngủ một mình. Thiện tai, bất nạt người ta mà !

Cuối cùng, ta cũng luyện được vô địch thần công giấc ngủ đại pháp, cho dù mẹ ta có lác phai lác trái như thế nào ta cũng vẫn mơ mơ màng màng ngủ. Ta nghĩ, nếu lúc này có động đất, ta khẳng định sẽ là đứa đầu tiên bị chôn. Sau mẹ ta lại nói, có mẹ người ở đây, làm sao có khả năng làm cho con gái ta bị chôn được. Ta vừa nghe vậy, lập tức cảm động không thôi, bao nhiêu oán giận đối với bà đều tan thành mây khói. Xem này, mẹ ta chính là như vậy, luôn khiến cho ta yêu không được, hận không xong.

Bởi vì mỗ lão thái thái làm âm ỉ, ta ngủ thẳng đến mười giờ sáng mới tỉnh. Sáng sớm tỉnh lại chỉ thấy mẹ ta để lại mẩu giấy, nói bà hôm nay đi ra ngoài tập thể dục, sẽ về trễ một chút. Cũng không biết tập cái loại thể dục gì mà mất cả một buổi sáng mới trở về, không còn gì để nói.

Ta vào phòng bếp kiểm chút đồ ăn, lão thái thái kia coi như vẫn còn có lương tâm, để lại bữa sáng cho ta, ta ăn không thấy ngon, chỉ được hai miếng, rồi chạy ra phòng khách lấy di động ra xem.

Bởi vì ta ngủ chung phòng với mẹ, sợ lão thái thái thân mình chịu không nổi, buổi tối ta bình thường đều đem di động để ở phòng khách, dù sao buổi tối cũng không có ai có chuyện quan trọng gì, có chuyện gì cũng đi tìm ta.

Di động hiện lên vài cuộc gọi nhờ, ta mở ra xem, đều là của Giang Ly, từ sáu giờ sáng đến chín giờ, cũng không biết hân có việc gì gấp gáp, Ta lại mở tin nhắn ra, giờ mới rõ ràng.

Giang Ly : Không tiện nghe điện thoại sao?

Giang Ly : Cha mẹ ta sáng nay 10 giờ bay đến B thị, người có đến được không ?

Tiểu tử này thật hiếu thuận, đã vội vàng mang con dâu về gặp cha mẹ rồi. Cũng không biết nếu mẹ hân biết cô con dâu này kỳ thật là chỉ là một cô con dâu hữu danh vô thực, có hay không sẽ cho hân một cái tát trên mặt, hoặc là cho ta một cái tát trên mặt.

Ta nhìn đồng hồ, đã là mười rưỡi, hiện tại chắc không kịp đi sân bay, trừ phi ta là siêu nhân hoặc là Doraemon, đáng tiếc cả hai ta đều không phải. Ta bấm số của Giang Ly, nghĩ gọi cho hân, lại thấy không ổn cho lắm. Gọi điện thoại biết nói như thế nào, trực tiếp nói cho hân ta ngủ quên ? Nếu hân thực nghe lời quay ra bẩm báo chi tiết với mẹ hân, con dâu này chẳng phải chưa có gặp mặt đã bị mẹ chồng chán ghét rồi hay sao, không ổn chút nào. Ta không cần biết Giang Ly có chán ghét ta hay không, nhưng là ta biết nếu mẹ hân chán ghét ta, thì ta đây cũng khó mà sống qua ngày.

Vì thế ta do dự, xấu hổ gửi cho hân một cái tin nhắn : Người nói với cha mẹ người, ta không đến được, người sống chết không cho ta đi.

Một lát sau, Giang Ly nhắn lại cho ta: Người thực cao giá.

Ta định nhắn lại cho hân một câu kiểu “Quá khen quá khen” hay “Bình thường bình thường”, nhưng cân nhắc đến ta là người kỳ thật rất rụt rè, vì thế sẽ không đề ý tới hân.

Ta vút di động trên sofa, lấy từ ngăn tủ ra một cái chìa khóa, đi tìm Hạp Tử. Hạp Tử người này đặc biệt có ý thức gian nan khổ cực, nàng luôn sợ chính mình đột nhiên phát tác một cái bệnh cấp tính gì đó, mà nàng lại sống một mình, vạn nhất nàng chết ở trong nhà mà không có người biết thì làm sao bây giờ. Cho nên nàng ta mới đem cho ta một cái chìa khóa, để ta lúc có chuyện hay không có chuyện cũng sang xem nàng, xem xem nàng còn sống hay đã chết !

Ngày hôm qua Hạp Tử uống thật sự nhiều [đương nhiên ta cũng uống thật sự nhiều, nhưng là ta đây ngàn chén không say, hắc ha ha ha], ta cảm thấy nàng hôm nay nhất định là không đi làm được, cho nên cầm chìa khóa sang nhà nàng. Lúc ta đi vào, Hạp Tử đang nằm trên giường rầm rì: “Tiểu Quan chết tiết, cũng không đến nhìn ta!”

Ta chạy đến, lật chăn của nàng lên, cười tủm tỉm nói: “Ma quỷ, ta không phải đã đến rồi sao?”

Hạp Tử mở mắt liếc ta một cái, hữu khí vô lực nói : “Ta cả người khó chịu, người hầu hạ ta.”

Ta đưa nàng một cốc nước ấm, lại chạy về nhà bưng bữa sáng đã được mẹ ta cùng ta “lâm hạnh” qua sang, đun nóng xong bưng lên trước mặt nàng. Hạp Tử cho ta một cái biểu hiện đạt tiêu chuẩn, sau đó mới hít hà ăn bữa sáng.

Ta một tay chống cằm, vô lo vô nghĩ hỏi: “Hạp Tử, người cứ nghĩ như vậy, sẽ không sao chứ ?”

Hạp tử trừng mắt liếc ta một cái, nghiêm nghị nói : “Hân dám!”

Sếp của Hạp Tử chính là bạn trai của cô nàng, trừ phi nàng đắc tội với sếp của sếp, bằng không tỷ lệ bị làm sao là không. Bất quá mọi người cũng đừng nghĩ sai, Hạp Tử kỳ thật cũng không phải loại người lợi dụng này nọ, nàng là trước kết giao với anh chàng kia, sau đó hân mới lên làm lão đại. Đường nhiên Hạp Tử ở công ty cũng không tác oai tác quái thụ sủng mà kiêu, nàng vẫn theo khuôn phép cũ, chỉ là nếu ngẫu nhiên phạm lỗi nhỏ thì có thể được tha thứ.

Ta lại tiếp tục truy hỏi: “Vậy hai người các người bao giờ kết hôn?”

Ta vốn đã biết kết quả, vẫn là giúp Hạp tử sáng tạo cơ hội khinh bỉ ta, quả nhiên lúc này Hạp Tử ngấm ta liếc mắt một cái, khinh thường nói: “Muốn giống người? Ấm đầu không quan tâm”

Ta ngây ngô cười hắc hắc. Ta nhớ rõ hồi còn học trung học, chính trị lão sư cùng ngữ văn lão sư đều thích nhắc tới câu “Nắm lấy kỳ ngộ nghênh đón khiêu chiến”, hiện tại ta nhìn thấy cơ hội đã bắt lấy, hơn nữa ta ngay cả khiêu chiến cũng không cần nghênh đón, đây đúng là kết cục hoàn mỹ a. Đương nhiên sau này ta mới phát hiện ra ta kỳ thật sai lầm rồi, “Không cần nghênh đón khiêu chiến” cái quái gì, cái người tên Giang Ly này, bản thân hẳn chính là một cái khiêu chiến !

Cùng với Hạp Tử huyền thuyên vô nghĩa câu được câu chăng, đem nàng đồ qua đồ lại, ngay cả cơm trưa cũng không ăn lại nằm xuống tiếp tục ngủ. Ngày hôm qua nàng uống rất nhiều , hôm nay cũng nên ngủ nhiều một chút, ta cũng không làm phiền nàng ngủ lén lút ra về.

Hiện tại đã gần mười hai giờ, ta nghĩ mẹ ta hẳn là đã trở về rồi. Ta tự nhận bản thân không có tiền đồ, sắp ba mươi tuổi đến nơi, còn phải dựa vào mẹ nuôi ăn, Chủ yếu không phải ta lười, mà là cơm ta làm mẹ ta không để vào mắt, đương nhiên càng không thể vừa miệng lão nhân gia người. Kỳ thật ta vẫn cảm thấy, ta nấu cơm cũng không khó ăn đến như vậy, ít nhất là ta thấy cũng không tệ lắm, ai bảo mẹ ta kén ăn như vậy a!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Dụ tiệc

Mẹ ta quả nhiên đã về, lúc này bà đang ở phòng bếp lúi húi nấu cơm, vừa thấy ta , câu đầu tiên nói chính là : “Người không đi cùng Giang Ly a ?”

Ta toát mồ hôi: “Sao có thể lúc nào cũng dính một chỗ a, phải duy trì cảm giác mới mẻ chứ mẹ.” Ai muốn cùng hẳn ở một chỗ!

Mẹ ta sắc bén tố giác ta : “ Hai người các người đã đủ mới mẻ rồi, hôm qua mới gặp nhau.”

Ta một bên giúp mẹ ta bóc hành, vừa nói: “Không sao, dù sao sau khi kết hôn xong có thể mỗi ngày cùng một chỗ.” Kết hôn xong lão tử mới không thêm bỏ công sức quan tâm hẳn !.....Đây mới là tiếng lòng của ta.

Mẹ ta nhận lấy hành ta vừa bóc, vẻ mặt xin lỗi nói: “Mẹ nghĩ con với cậu ấy đi với nhau nên chỉ làm cho một người ăn.”

Ta: “.....”

Mẹ ta vốn không thích ăn lại đồ ăn thừa, cũng không thích lãng phí, cho nên lúc nấu cơm đều tính số người ăn mà làm, trừ phi gặp phải tình huống đặc biệt, tỷ như thực sự không rõ có bao nhiêu miệng ăn, đương nhiên tình huống kiểu này rất hiếm

Lúc này ta thật sự muốn quăng bản mà khởi nghĩa vũ trang, Tiểu Khinh Linh [tên mẹ ta] người thật sự là mẹ ruột của của ta ư, sao có thể vội vã đem ta tống xuất đi như vậy?

Mẹ ta thực khinh thường đem phần nộ của ta thu hết vào đáy mắt, sau đó lấy ra chút mí sợi, lại bắt đầu thái thái. Tuy rằng ta so với bà cao hơn nửa cái đầu, nhưng khí thế của bà so với ta cao hơn tuyệt đối không chỉ một cái đầu.

Ta bỗng cảm thấy Thượng Đế sáng tạo ra ta là để làm đối tượng cho bọn họ khinh bỉ, để mà thỏa mãn lòng tự trọng và kiêu ngạo của bọn họ. Chồng tương lai của ta khinh bỉ ta, bạn thân ta khinh bỉ ta, mẹ ruột ta cũng khinh bỉ ta !.....Liên Hiệp Quốc có phải hay không nên nghĩ đến việc ban phát cho ta một cái phần thưởng đặc biệt ?

Ta cúi đầu trở về phòng khách, tựa vào sofa xem tivi. Mắt liếc thấy cái di động bên cạnh, bèn nhặt lên xem có còn ai nhớ rõ ta hay không.

Tốt lắm, có vài cuộc gọi nhớ. Ta mở ra vừa thấy, thiệt tại, tiểu tử này đúng là âm hồn bất tán.

Lại là Giang Ly.

Ta lại mở tin nhắn, chỉ có một tin, cũng là Giang Ly luôn : Người rớt cuộc đang làm cái gì.

Ta mặc danh kỳ diệu có chút chột dạ, không dám gọi lại cho hẳn, vì thế nhắn cho hẳn một cái tin, thuận tiện mặt dày tiên phát chế nhân*: Người tại sao luôn thừa dịp lúc ta không cầm máy mà hướng di động của ta xuống tay?

*đánh đòn phủ đầu

Rất nhanh, hần nhẩn trà: Bát Giới ?

Cái này ta biết, Bát Giới tinh thông nhất là trà đĩa. Vì thế ta rất không bình tĩnh mà phát cáu: Có chuyện nói mau, lão tử bề bộn nhiều việc.

Giang Ly: Không tiện tiếp điện thoại ?

Ta do dự mà tính toán một chút, phỏng chừng cùng hần trò chuyện bất quá mất chút tiền, vì thế ta gọi cho hần.

Mới đồ chuông một chút, bên kia Giang Ly đã nhắc máy.

Ta: “Người không phải là muốn nghe giọng của ta đi ?” Dù sao hần cũng là gay, giỡn một chút cũng không sao.

Giang Ly: “Người thực ra có trí tưởng tượng rất phong phú. ... Lựa thời gian mang người nhà người cùng người nhà ta ăn một bữa con đi.”

Ta đại khái là được hần khích lệ có sức tưởng tượng mà đặc ý, đầu óc nhất thời bị thu ngắn lại, ngốc hề hề nói: “Vậy còn người ?” Nói ra ta liền thấy hối hận không thôi, vừa định mở miệng cứu vãn chút sĩ diện thì bên kia Giang Ly đã mở miệng.

Hần nói: “Không nghĩ tới ta cưới phải cô dâu ngốc.”

Hần còn nói: “Phiền người trước mặt ba mẹ ta cho ta chút mặt mũi, đừng để bọn họ hoài nghi thẩm mỹ của ta.”

Ta giận, châm chọc khiêu khích hần: “Thực xin lỗi, hàng đã bán, miễn trả lại.”

Hần thông thả nói: “ Không muốn trả, bởi vì căn bản không muốn dùng.”

Ta cũng thực bình tĩnh, dù sao nghe nói bình thường gay cũng không ưa gặp nữ nhân, bị hần khinh bỉ một chút cũng là bình thường. Vì thế ta nhắc nhở hần: “Vậy thì lúc người khác dùng người cũng đừng có quản nha.” Vặn nhất trên trời đột nhiên rơi xuống một nữ nam bình thường, ta phải chăng cũng nên không biết xấu hổ cho người ta dùng một chút ?

Hần tựa hồ cũng không muốn thảo luận cái vấn đề này với ta nhiều hơn, vì thế trở lại chuyện chính: “Như vậy, người lúc nào thì rảnh? Tối nay thế nào?”

“Người chờ một chút.” Ta che điện thoại, hướng phòng bếp hô : “Mẹ, hôm nay buổi tối có đại tiệc ăn, người ta mời, có đi hay không ?”

Tiếng nói mẹ ta trộn lẫn với tiếng rau xào xèo xèo vọng ra: “Ăn ngon thì phải đi chứ!”

Vì thế ta một lần nữa áp di động lên tai, nói với Giang Ly : “Đồng ý, thời gian địa điểm người định đi, mẹ ta không thích ăn cơm Tây, còn lại tùy ý, quan trọng là đầu bếp phải có tay nghề, mẹ ta rất kén ăn.”

Giang Ly “Ân” một tiếng, lập tức cúp máy. Hai người giống như đi thương lượng mua bán, ngay cả chào tạm biệt cũng không nói.

...

Ta nghĩ buổi tối Hạp Tử đã có bạn trai bên cạnh, bởi vậy cũng không cần ta bận tâm, vì thế vô tư mà cùng mẹ ta đi dự tiệc.

Địa điểm cách nhà ta không xa, là một nhà hàng mà mẹ ta thường xuyên khen ngợi, đương nhiên kỳ thật bà cũng chỉ đến đó tổng cộng có một lần. Cũng vì thế, nên mẹ ta dù chưa gặp Giang Ly, đã mỉm cười có đến ba phần hài lòng. Ta ở một bên kính cần nhắc nhở bà. “Mẹ à, rụt rè một chút.”

Cha mẹ của Giang Ly so với tưởng tượng của ta trẻ hơn một ít. Vừa thấy cha mẹ hần, lòng ta liền bình thường trở lại, trách sao Giang Ly lớn lên dễ nhìn như vậy, tuyệt đối là do di truyền ! Mẹ hần đúng thật là một đại nữ nhân, tuy rằng giờ đã lớn tuổi, nhưng nhìn đường nét trên mặt có thể thấy được bà hồi xưa rất đẹp. Nhất là làn da của bà, bảo dưỡng rất tốt. Cha hần cũng rất tuấn tú, hơn nữa cả người tản ra cảm giác thuần thực của lão nam nhân, có ồm trọng cùng cơ trí, cùng với từng trải, cuối cùng chỉ có thể dùng một chữ tuyệt để ca ngợi.

Mọi người chào hỏi giới thiệu xong, mẹ ta vội vàng kéo tay bà thông gia, hỏi xem làm thế nào mà bảo dưỡng làn da.

Mẹ Giang Ly thoạt nhìn có vẻ kín đáo cùng đoan trang, nhưng đã là phụ nữ người nào không thích làm đẹp, huống chi là một người đẹp như vậy, bởi thế nên lông mày bà giãn ra lộ vẻ vui mừng, thân thiết cùng mẹ ta trao đổi kinh nghiệm làm đẹp.

Vốn là phụ nữ ta cũng có thể gia nhập mặt trận làm đẹp, nhưng lại nghĩ như vậy cha Giang Ly sẽ ngồi một mình, ân ân, ta vẫn là đứa nhỏ hiểu biết, cho nên lễ phép cùng Giang bá phụ tán gẫu một hồi.

Thực bất hạnh bởi vì mẹ ta xáo trộn [ta kiên trì cho rằng vì bà xáo trộn cho nên mới hình thành hai mặt trận như vậy], Giang Ly bị bỏ quên.

Giang bá phụ là người rất hoạt ngôn, hơn nữa hòa ái, thích cười, hơn nữa lúc cười trông rất hiền lành, tóm lại, so với con bác tốt hơn nhiều.

Thông qua lúc nói chuyện, ta mới biết, thì ra cha mẹ Giang Ly đều là giáo viên dạy trung học, cha hần dạy Toán, còn mẹ dạy Văn. Đáng tiếc ta thi vào cao đẳng cả toán học và ngữ văn đều chỉ được năm mươi điểm, khi đó bắt ta viết một bài văn hơn tám trăm chữ so với tào bôn còn thông khổ hơn, cho nên bây giờ hể dụng tới giáo viên Ngữ văn tóc gáy ta đều dựng thẳng. Cho dù trước mắt vị ngữ văn lão sư này vô cùng hòa ái đẹp đẽ, lại là mẹ chồng

ta, nhưng là ta. Kỳ thi cao đẳng thực sự đã gây cho ta một nỗi sợ không thể phá bỏ, cho nên ta cũng không trông chờ cái gì. Bởi vậy lúc mẹ Giang Ly nhìn ta, ta cũng chỉ mỉm cười lại với bà, không nói lời nào, lúc cười cơ mặt dường như còn có thể đóng băng.

Giang Ly chuyển chỗ ngồi đến bên cạnh ta, hần đột nhiên cúi xuống bên tai ta và vọng vọng nói: “Người không phải đang ghen tị với sắc đẹp của mẹ ta?”

Ta gấp một miếng thịt tằm hạt tiêu bỏ vào bát của hần, nghiêng đầu, hần cũng phối hợp ghé tai lại, vì thế ta giải thích: “Ta có chứng sợ ngứa vằn.”

Hần cúi đầu nở nụ cười, vừa thấy cũng biết là giả, phỏng chừng là cố ý diễn trò yêu đương trước mặt cha mẹ hần, ta không nói gì, tiểu tử này coi như là dụng tâm lương khổ.

Ta ngẩng đầu đang muốn cùng Giang bá phụ nói mấy chuyện ngoặc ngoặc trước đây của Giang Ly, để sau này lúc đầu vô mồm còn có cái mà dùng. Lúc này đã thấy ba vị phụ huynh đã ngừng nói chuyện phiếm ái muội nhìn ta và Giang Ly. Rất rõ ràng, một chiều vừa rồi của Giang Ly dù không cần động tác quá thân thiết cũng đã khiến cho ba vị thực thỏa mãn.

Tuy rằng da mặt ta dày thật, nhưng tốt xấu gì vẫn là một cái lão xử nữ, vì thế “bùng” đỏ mặt, gấp một miếng bí đao đặt vào bát của mỹ nữ ngứa vằn lão sư, nói nói như muỗi kêu: “Bá mẫu, dùng bữa, thứ này rất đẹp da.” Nói xong ta lại gấp một miếng mướp đắng đến bát của Giang lão soái ca, mỉm cười một cái: “Bá phụ, dùng bữa, dùng bữa, mướp đắng chữa bệnh rất tốt.” Người già thôi mà, bình thường đều lo bệnh tật.

Sau đó mẹ ta không nói gì, nhìn chăm chăm chiếc đĩa của ta, chờ ta đưa cho bà đĩa rau, ta vẫn nghĩ đem mấy miếng xương kia đưa cho bà, lại sợ bà không đủ rụt rè sẽ giáo huấn ta tại trận, vì thế trực tiếp xem nhẹ ánh mắt của bà, vùi đầu vào ăn cơm.

Lúc này, Giang Ly mới gấp một miếng thịt bò đặt vào trong bát mẹ ta, ngữ khí vừa ôn hòa lại lễ phép: “Dì à, dì ném thứ món thịt bò nướng này xem thế nào.”

Mẹ ta lập tức tùm tùm cười đem thịt bò đưa vào miệng, nhai mấy miếng, gật đầu cười nói: “Ngon lắm, so với ta làm ngon hơn.”

Ta cân nhắc kỹ bà thực ra là muốn nói, “So với ta làm cũng có thể chấp nhận được”,

chính là trước mặt con rể với thông gia, nên bà đành ngượng ngùng tự kỷ.

Vì thế Giang Ly nịnh nọt nói ra “tiếng lòng” của bà: “Nhất định là không thể bằng được rồi, Tiểu Yến trước mặt con còn ca ngợi tài nấu bếp của dì nha.”

Mẹ ta nhất thời tươi rói như một đóa hoa loa kèn, ban cho ta một cái liếc mắt tán thưởng: “Tiểu Yến luôn nói lung tung.”

Vả mồ hôi, ta ta ta. Ta bắt quá chỉ nói bà – rất – kén – ăn mà thôi.

Tiếp theo Giang Ly còn nói: “Dì à, nhiều năm qua như vậy, Tiểu Yến đều quan tâm đến dì đi?” Nói xong không quên ra vẻ sùng nịnh nhìn ta âu yếm một cái, làm mọi người đều lầm tưởng hết cả.

Mẹ ta vừa nói đến đây, vô cùng hứng trí, bình thường bà am hiểu nhất, không phải nấu ăn mà chính là kể xấu ta!

Lão từ lúc này thật sự không còn gì để nói.

Cũng may mẹ ta còn chưa đến mức hồ đồ, phỏng chừng là sợ người nhà Giang Ly ghét bỏ ta, hồi hôn. Cho nên bà chỉ nói một hai chuyện có vẻ đại biểu, không làm cho ta mất hình tượng, bất quá cứ như vậy, mọi người bỗng nhiên tìm được tiếng nói chung, nếu nói cha mẹ trước mặt người khác vạch trần con gái mình có vẻ làm cho người ta không hài lòng nhưng cũng có mặt đáng yêu, đương nhiên những chuyện rất dọa người khẳng định sẽ không nói, mọi người cũng không phải người ngu.

Vì thế trên bàn cơm vận mệnh thay đổi, ta cùng Giang Ly về một phe.

Ta cảm thấy Giang Ly quả thực rất lợi hại, hần thật giống như là người khống chế toàn bộ cục diện, nói hai ba câu có thể thay đổi phương hướng của mọi người. Không biết lúc làm việc hần có như vậy hay không, nếu nói như vậy, BMWs kia chắc không phải là thuê đến đi?

Ta đang miên man suy nghĩ, Giang Ly đột nhiên tiến đến bên tai ta nói: “Cha người đâu?”

Ta phát hiện mỗi lúc hần nói chuyện với ta đều không để người khác nghe thấy, chả trách khiến cho người ngoài nhìn vào đều thấy hai chúng ta đang lời ngon tiếng ngọt liếc mắt đưa tình, tuy rằng ta không thích nhưng vẫn phải chấp nhận.

Vì thế ta liền tiến đến bên tai hần thì thầm: “Nói cho người một bí mật.”

Giang Ly “Ân” một tiếng chờ ta nói hết.

Ta: “Kỳ thật mẹ ta cũng mẹ Jesus* giống nhau, không cần nam nhân cũng có thể mang thai.”

*Đức mẹ Maria sinh Chúa Jesus khi bà vẫn còn là trinh nữ.

Ta cảm thấy có một số chuyện, chỉ có thể để người ta muốn nói thì sẽ nói, nếu người ta không muốn nói, người tốt nhất cũng đừng nên hỏi, giống như chuyện về cha ta vậy.

Giang Ly nhìn lại ta bằng ánh mắt khó hiểu, lại ghé xuống thấp giọng nói: “Ta muốn báo cáo kết quả công tác.”

Ta nhất thời hiểu được, hôm nay cha ta không tới, phỏng chừng khi cha mẹ Giang Ly trở về chắc chắn sẽ hỏi Giang Ly cha của Quan Tiểu Yến làm sao vậy ? Ta đã sắp trở thành vợ Giang Ly, hẳn không thể không biết chuyện này đi ? Không thể đến lúc đó đáp một câu “Cha mẹ chờ con hỏi một chút a”, như vậy cho dù chúng ta có cố gắng, thì hôn nhân của hai đứa cũng đã bị nghi ngờ, thậm chí cha mẹ hẳn còn có thể cảm thấy ta không tin con trai họ, con dâu như vậy bọn họ phỏng chừng cũng không cần.

Quả nhiên vẫn là Giang Ly nghĩ chu đáo, ta thoải mái, cúi người nói : “Ly hôn, lúc ta học trung học thì chia tay.”

Vì diễn trò cho đến hết, Giang Ly nghe xong lời ta nói, vô cùng thân thiết vỗ vỗ đầu ta, hai người không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đột nhiên thương cảm

Vốn tưởng rằng, bữa cơm ngày hôm nay, cả chủ và khách đều được vui vẻ là tốt rồi, lại không nghĩ rằng, những bậc cha mẹ vĩ đại kia, thật đúng là có thể hâm nóng không khí, đem không khí đều hun chín luôn, ta cảm thấy thậm tệ...không vui nổi.

Cái gì gọi là hâm chín ? Chính là trên cơ bản bọn họ ba người đã đứng ở cùng một mặt trận thống nhất, đối với hôn lễ của ta và Giang Ly cùng với tuần trăng mật và các việc linh tinh khác thành đạt nhất trí, thậm chí đã ngay cả vấn đề nuôi nấng đứa nhỏ cùng với có nên sinh đứa thứ hai hay không cũng đã được đưa ra thảo luận !

Bởi vì ba vị phụ huynh vô cùng bức thiết muốn thấy ta cùng Giang Ly “về một nhà”, cho nên hôn lễ đã được ấn định hai tuần sau sẽ tổ chức.

Giang bá bá còn sót lại chút lý trí đề nghị trước tiên nên hỏi xem quan điểm của các con như thế nào, kết quả hai vị mẫu thân đại nhân cơ hồ trăm miệng một lời nói : “Hỏi hẳn [nàng] làm chi !”

Ta không dám phản kháng, bởi vì ta có bệnh sợ ngữ văn.

Giang Ly cũng không phản kháng, bởi vì hẳn là con rể tốt.

Cho nên cả hai chúng ta đều yên lặng ăn cơm. Ta phi thường bình tĩnh gấp một miếng hoa hồi để vào bát của Giang Ly, này thì không kháng nghị !

Giang Ly cũng có qua có lại gấp trả lại cho ra một cái đầu cá, người cũng đâu dám kháng nghị !

Sau đó vài người đang hưng phấn một cách dị thường lại bắt đầu thương lượng đến chuyện đi hưởng tuần trăng mật, ta vốn không muốn đi hưởng tuần trăng mật, lại càng không muốn cùng một vị đồng tính luyện ái đi hưởng tuần trăng mật, nhưng là lúc nhìn mọi người hưng phấn như vậy, ta cũng không nỡ nói “Không”, tốt xấu hiện tại ta cùng Giang Ly cũng đang sắm vai một đôi vợ chồng ân ái a. Liếc nhìn sang Giang Ly, hẳn phỏng chừng cũng có suy nghĩ tương tự,

Cho nên khi các bậc cha mẹ hỏi chúng ta muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật, ta hưng trí bừng bừng trả lời Maldives*, mà Giang Ly thì kiên trì muốn đi ắc Âu. Hai cái nơi này phong cách hoàn toàn khác biệt, khó có thể tìm được điểm chung.

*một đảo quốc gần Ấn Độ

Vì thế một cha hai mẹ kia trực tiếp ngó lơ Giang Ly, xác định đi Maldives.

Ta cười, đây chính là ưu thế. Nhìn cái gì, nhìn cái gì mà nhìn ? Ai bảo người không phải nữ nhân!

Nhìn trên bàn ăn ba lão nhân càng nói càng hưng phấn, trong lòng ta đột nhiên dâng lên một loại cảm giác áy náy, vì thế ghé bên tai Giang Ly, bất an nói: “Người nói xem, chúng ta làm như vậy có phải quá đáng hay không a ?” Bọn họ vui vẻ như vậy, mà chúng ta lại là đang diễn tuồng.

Giang Ly đáp : “ Tác dụng của nói dối là khiến cho người ta vui vẻ, bọn họ vui vẻ chúng ta vừa lòng, ai còn đi để ý quá trình thiệt giả làm gì.”

Ta cảm thấy lời hẳn nói có chút không được tự nhiên, nhưng nhất thời không biết nên phản bác như thế nào, đành phải càng thêm bất an nói : “ Nhưng là, bọn họ đang bàn đến chuyện con cái...”

Giang Ly dùng ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng kéo tay ta đang đặt ở trên bàn, miệng cơ hồ ghé sát đến lỗ tai của ta, phun nhiệt khí nói với ta : “ Người muốn sinh thì sinh, người không muốn sinh, ta cũng sẽ có cách.”

Ta yên lòng.

Thật lâu sau này , Giang Ly mới nói cho ta biết, hẳn lúc ấy cũng chưa có nói hết lời, câu cuối cùng kỳ thật là , “Người không muốn sinh, ta cũng có cách khiến người sinh!”.....Giang Ly cái người này thật bại hoại !

...

Hôn lễ được ba vị cha mẹ vô đạo đức kia ấn định vào hai tuần sau cử hành, cái này cũng chỉ trách số mệnh của ta. Cũng may bọn họ cũng còn chút lương tâm, hỗ trợ thu xếp mọi việc bên ngoài, cũng thực vất vả. Tuy vậy, trong vòng hai tuần muốn chuẩn bị tốt một hôn lễ cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Hoàn hảo là hiện tại ta đã nghỉ việc. Bất quá Giang Ly cũng thật kỳ quái, mỗi ngày đều không thấy đi làm. Thật không thích hợp chút nào, trông hẳn khỏe mạnh như vậy, chẳng lẽ cũng đã mất việc ?

Ta hỏi Giang Ly, hẳn chỉ bằng quơ trả lời: “Công việc làm sao trọng yếu bằng việc kết hôn.”

Đối trá > _____

Đối với rất nhiều người mà nói, chuẩn bị trước khi kết hôn là chuyện vô cùng phức tạp, cho nên bọn họ dễ dàng rối loạn ngay lúc đầu đương nhiên với ta mà nói thì không phải như vậy, Trừ bỏ thời gian đầu có vẻ hơi gấp gáp, ta thật không có chỗ nào không thích ứng, hết thảy mọi chuyện cần xử lý đều giải quyết gọn gàng.

Vì thế Giang Ly tán thưởng : “Nhìn không ra người cũng rất chuyên nghiệp.”

Ta vênh vang tự đắc nói: “Tuy rằng ta là cái lão xử nữ, nhưng là trên danh nghĩa pháp luật người xem như là chồng thứ hai của ta.”

Khụ khụ, ta không nói dối. Ta từng có, mặc dù đã qua, còn có một hôn lễ, không, phải nói là gần có được một hôn lễ. ...Ách , nói tóm lại những chuyện trước khi kết hôn nửa năm đến trước hôn lễ một ngày ta đều đã trải qua, chỉ kém một bước mấu chốt cuối cùng kia mà thôi. Loại chuyện này có vẻ cầu huyết, nhưng nếu không thể thì đầu nói cầu huyết là bản chất cuộc sống làm gì. .

Lúc này Giang Ly bí hiểm khẽ miệng cười như không cười. dưới tình huống như vậy mà ta vẫn còn có tâm tình tán thưởng hẳn, bộ dạng này thật đúng là dễ nhìn không thể bỏ qua.

Giang Ly từ phía sau ôm lấy thắt lưng của ta, cúi đầu giống như thâm tình nhìn ta. Ta ngoái lại, đối diện về mặt thập phần tươi cười của hắn. Hắn cúi đầu làm bộ như muốn hôn ta, sau đó hạ thấp miệng nói : “Nhìn không ra người cũng có chuyện đã qua để mà hỏi tương lai như vậy, ả ? Kia một tiếng “Án” trong treo vang lên, đủ để thổi lên lửa giận trong lòng ta, tiểu tử này, quả thực chính là vui sướng khi người gặp họa !

Bất quá, ta nhanh chóng từ trong lời nói của hắn nhận ra một vài chuyện, cái gì gọi là người “cũng” có chuyện đã qua để mà hỏi tương lai? Vì thế ta trấn định mà đáp trả lại hắn một nụ cười thần nhiên, nhẹ giọng nói: “Cũng vậy.” Không biết hắn từng bị nữ nam nào làm nhục qua, chỉ nghĩ đến đây thôi ta đã thấy cao hứng trở lại. Ack, ta hủ hóa quá rồi.

Cách đó không xa, thợ chụp ảnh hô : ‘Không sai, không sai, chính là tư thế này, tươi cười như vậy, tốt lắm, cô dâu lại gần một chút.’

Nhìn xem, chúng ta luôn có động tác vô cùng thân mật, nói những lời vô cùng sắc bén, ngấm lại thật đúng là châm chọc.

Lúc này chúng ta đang chụp ảnh cưới , thợ chụp ảnh nói tư thế của chúng ta đúng là tiêu chuẩn, tươi cười thật đẹp, thật hạnh phúc, ta đột nhiên cảm thấy bác chụp ảnh này thật đối trá, chúng ta tươi cười, đều là mang ý xấu.

Đây cũng không phải lần đầu tiên ta mặc áo cưới – tuy rằng chiếc váy này so với lần trước xinh đẹp hơn rất nhiều, hơn nữa lại là đặc biệt chế tác. Huống chi dưới tình huống như vậy cùng người như thế mặc có thể mỉm cười bước đi cũng không tồi. Chỉ là trong lòng ta luôn mặc danh kỳ diệu dâng lên một loại thần nhiên mất mát, ta nghĩ có lẽ là do thể thức hôn nhân tất cả đều giống nhau như vậy làm cho ta có chút chột dạ, thẹn với lão thái thái dờ hơi nhà chúng ta đi .

Chụp ảnh cưới tạo dáng đơn giản cũng chỉ có mấy loại như vậy, có mấy động tác ta thấy rất quen thuộc, khiến ta cảm thấy chính mình như trở về bốn năm trước, trở về một Quan Tiểu Yến làm vật hy sinh. Khi đó ta đắm chìm bên trong thứ cảm giác hạnh phúc, nhưng mà hạnh phúc chưa tới, đã vội vàng rời bỏ ta.

Ta cùng Giang Ly đứng trên bãi cỏ, cách một khoảng. Ta ôm một bó hoa, chạy về phía Giang Ly, bên tai có gió thổi qua, trên đầu ánh nắng chiếu xuống rực rỡ. Ta cảm thấy có chút ngán ngẫm, lại bước nhanh hơn một chút. Đáng người cao gầy kia, vẫn không nhúc nhích đứng ở trên cỏ, quay về phía ta. Ta đột nhiên bỏ bó hoa xuống, chạy về phía hắn.

Giang Ly mở rộng vòng tay, ôm lấy ta, sau đó đứng tại chỗ xoay vài vòng. Chân của ta vừa rời khỏi mặt đất, giống như bị lốc xoáy cuốn xuống biển sâu, cả người chao đảo.

Khuôn mặt của Giang Ly chậm rãi biến mất, mà biến thành một gương mặt khác. Nét mặt ôn hòa, ánh mắt tràn ngập yêu thương, hắn cười nhìn ta, còn nghiêm túc nói, Yến Yến, ta yêu người.

Mắt ta phút chốc trào ra thứ gì đó nóng hổi.

Cảnh tượng này, sao lại quen thuộc như vậy.

Rất quen thuộc.

Chân của ta một lần nữa chạm đất, nước mắt trên mặt đã được lau khô, đầu ngón tay lạnh lẽo kia chạm vào khiến ta thanh tỉnh trở lại. Ta chớp chớp mắt vài cái, người trước mặt lại biến trở lại thành Giang Ly.

Hắn ôm lấy ta, ở bên tai ta khẽ thở dài: “Người sống trong quá khứ, luôn có vẻ dễ dàng trở nên ngớ ngẩn.”

Ta nhắm mắt lại, nước mắt lại chảy ra: “Không có ai nguyện ý sống trong quá khứ cả.”

Thợ chụp ảnh đem toàn bộ quá trình thu lại, còn chụp rất nhiều ảnh. Hắn thập phần hưng phấn mà nói cho chúng ta biết, cảnh tượng buổi quay chụp của chúng ta ngày hôm nay, là đôi thành công nhất mà hắn từng làm từ trước tới nay, nguyên lai khóc so với cười hiệu quả hơn hẳn. Lòng ta cảm thán, chúng ta cũng là đôi vợ chồng thất bại nhất từ trước đến nay.

Mẹ ta giống như con thỏ nhảy tung tung [tha thứ cho hình dung của ta, nhưng là bà quả thực quá mức kích động] đi đến bên cạnh chúng ta, nắm lấy áo cưới của ta hai mắt đầm lệ lưng tròn nói : “Người nha, nguyên lai người toàn di truyền ưu điểm của mẹ nha!”

Ta biết ưu điểm lớn nhất của bà chính là nước mắt so với hệ thống cung cấp nước uống còn dễ dàng không chế hơn, nghĩ muốn trêu bà vài câu, nhưng trong lòng lại rầu rĩ không biết nên nói cái gì cho phải.

Cha mẹ Giang Ly cũng bày ra bộ dáng “Tuổi trẻ kết hôn tâm tình đa dạng cũng là dễ hiểu” nhìn chúng ta, lúc này ta đối mặt với mỹ nữ ngữ văn lão sư, ngay cả một nụ cười đồng băng cũng không nặn ra nổi.

Có thứ, người bên ngoài nhìn vào, người cảm thấy nó là hạnh phúc, nó chính là hạnh phúc, người cảm thấy nó là bi thương, nó chính là bi thương, giống như nước mắt vậy.

Chỉ có hai kẻ trong cuộc mới hiểu, nước mắt của nàng không phải vì hắn mà rơi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Giang Ly đúng là diễn viên giỏi

Ta từ nhỏ đến lớn, vẫn đều bị Hạp Tử khinh bỉ, Vô luận là diễm mạo đáng người , chỉ số thông minh hay thành tích, phần cứng phần mềm của ta cũng không bằng nàng, nàng chỉ khen ta duy nhất một lần , chính là bởi vì khả năng ăn uống của ta. Nhưng mà từ khi nhìn thấy Giang Ly, Hạp Tử phi thường dùng hết sức lực, vận dụng hết mọi từ ngữ hình dung mà khen ánh mắt của ta, làm cho ta thụ sủng nhược kinh, lại càng không dám nói cho nàng chuyện Giang Ly có vấn đề về giới tính.

Bởi vì “ánh mắt” của ta tốt lắm, cho nên Hạp tử đối với hôn sự của ta cũng tích cực hẳn lên, khi nào ít việc hoặc là cuối tuần, nàng đều đến hỗ trợ lẫn lộn đến bận rộn, điều này làm cho ta lập tức quên hết thấy những “sỉ nhục” nàng từng đối xử với ta, hết sức cảm kích nàng.

Hạp Tử tuy rằng đối với ta chưa bao giờ khách khí, nhưng lại đối với Giang Ly rất chi là lễ phép. Giang Ly về lý mà nói chưa bao giờ lễ phép đối với ta, nhưng mà đối với Hạp Tử lại vô cùng khách khí. Vì thế, ta thường xuyên cảm thán, Hạp Tử cùng Giang Ly, hai cái người này thực ra rất môn đăng hộ đối nha, nếu không, Mỗi khi nói đến đây, Hạp Tử đều giáng cho ta một cái tát lên đầu, không chút lưu tình, mà Giang Ly, rất vui sướng khi người gặp họa nhìn ta bị làm nhục, ngẫu nhiên sẽ bất động thanh sắc thêm dầu vào lửa, sau đó hắn ở một bên sống chết mặc bay.

Nói tóm lại, đặc của Hạp tử là hung ác, còn có thể đỡ được. Mà đặc điểm của Giang Ly chính là tà ác, cái này bại hoại !

Hạp Tử dĩ nhiên là phù dâu của ta, mà còn có một phù dâu nữa là bạn hồi đại học của ta, Ngải Tuyết. Kỳ thật mà nói bằng hữu tốt nhất của ta trong bốn năm học đại học không phải là Ngải Tuyết, mà là một người khác, chẳng qua bây giờ chúng ta cơ bản đã trở thành hai kẻ xa lạ, nguyên nhân có vẻ cầu huyết.Nàng chiếm mất bạn trai của ta, hơn nữa lại thành công. Mọi người chắc cũng đã xem qua *Phản đầu**, trong đó có đứa nhỏ tên là Thước Lai. Ta cảm thấy ta không có được may mắn như của Thước Lai, lại có được vận rủi giống như nàng.

*Một bộ phim truyền hình của Trung Quốc có nội dung kể về cuộc sống của 4 sinh viên sau khi tốt nghiệp ra trường.

Ai nha ai nha, đó đều đã là chuyện quá khứ, nhắc lại cũng chẳng để làm gì.

Có Hạp tử giúp đỡ làm cho ta bớt đi rất nhiều phiền toái, lại mang đến cho ta một cái phiền toái to đùng – bởi vì nàng trực tiếp nhúng tay vào hôn lễ của

ta, cho nên làm cho ta lúc cử hành hôn lễ thiếu chút nữa tan tành.

Tuy rằng bận rộn hai tuần, ta cũng kiên trì đến cùng, hôn lễ với ta mà nói, cũng chỉ là hình thức, giống như uống một chén nước sôi mà thôi, đem uống hết là xong. Nhưng mà ta lại bất ngờ, chén nước sôi kia đáng lý ra nên trống rỗng lại lòi ra mấy thứ ruồi bọ khiến người ta ghê tởm. Ách, nói trắng ra chính là, trong hôn lễ lại xuất hiện một số kẻ ta không muốn thấy mặt ... Người không nhìn lầm, là “một số”, không phải “một cái”.

Vì thế, kẻ vốn không đếm xỉa gì đến ta đây, lại bị đẩy lên sân diễn.

...

Ta cảm thấy lão thiên gia thật sự rất nể mặt ta, hôm nay kết hôn mà Thái dương công công thực chuyên nghiệp, quả thực đem người trái đất biến thành khoai nướng hết cả, không nướng đến cháy mỡ thì không bỏ qua, Cũng may, tiệc cưới của chúng ta chưa biến thái đến trình độ tổ chức ngoài trời, hơn nữa ta ra vào xuất nhập đều ở nơi có điều hòa, bằng không ta sẽ cháy mờ hôi chết mất. ...

Hôn lễ kỳ thật là cái chuyện vừa nhàm chán lại không thú vị, ta tựa hồ như một con búp bê vải phóng to bị người khác sắp đặt, đi tới chỗ này chỗ kia, trình tự rườm rà, không chỉ có như vậy, còn phải cười, không phải chỉ cần cười không đâu, còn phải cười vừa rụt rè mà lại đoan trang. Ta thật sự nghĩ không ra, kết hôn rõ ràng là chuyện của hai người, vì sao cả thế giới lại chạy tới giúp vui làm gì ?

Ta cắn răng ôm một bụng tâm tình bước qua cửa ải cuối cùng, trên mặt nở nụ cười, cùng Giang Ly nắm tay bước trên thảm đỏ.

Sau đó, khi ta nhìn đến cái người đang ngồi ở bên cạnh mẹ ta, ngay cả mỉm cười tối thiểu ta cũng làm không nổi.

Giang Ly phát hiện sự khác thường của ta, hần nhẹ nhàng nhéo lòng bàn tay ta một chút, dùng thanh âm chỉ đủ để ta nghe thấy được nói : “Người đó là ai vậy?” Bởi vì môi cũng không mấp máy, cho nên lời nói của hần có chút không rõ ràng.

Ta cũng học bộ dáng của hần, nói : “ Trên danh nghĩa sinh học, cha ta “ Ta nhớ rõ đã nói với mẹ ta, không cần cho ông ta biết chuyện ta kết hôn, nhưng sao ông ta lại ở đây ?

Giang Ly đột nhiên nâng bàn tay kia lên, nhéo nhéo khuôn mặt của ta, nói: “Người thả lỏng một chút, không có chuyện gì ghê gớm”

Lúc này mọi người xung quanh đều đang hướng về phía chúng ta đến lễ đường, không khí có thể nói là nghiêm túc, một cái động tác tùy ý của hần như vậy hiển nhiên không đủ trang trọng khiến cho mọi người rì rầm một lúc, thậm chí còn có người hơi ồn ào, – đương nhiên mọi người đều là thiện ý, hoặc là có chút xì xầm. Nhưng mà một động tác hơi sùng nịch vô cùng thân thiết của hần [tuy rằng ta biết hần kỳ thật giả vờ] làm cho không khí hội trường phút chốc thoải mái xuống. Hần lúc trước tựa hồ cũng có nói qua, hôn lễ không phải lễ tang, không cần nghiêm túc như vậy..

Bởi vì hần muốn như vậy, ta cũng không muốn giữ mãi loại tâm lý khó chịu này, cảm giác xung quanh không khí cũng đã bớt ngột ngạt, vì thế khuôn mặt cùng cơ thể của ta cũng thả lỏng đôi chút, tự nhiên bày ra một cái mỉm cười cho khán giả.

Không thể không thừa nhận, Giang Ly rất giỏi về điều tiết không khí.

Tiếp theo là đến lễ tuyên thệ, ánh mắt Giang Ly nhìn ta lúc đó, quả thực ôn nhu đến mức có thể nhấn chìm người ta. Tuy rằng hình dung như vậy có vẻ ác tặc, nhưng là ta thật sự bội phục cảnh giới diễn trò của Giang Ly, cái gì gọi là xuất thần nhập hóa hạ bút thành văn – tiểu tử này vẫn là khoác trên mình lớp vỏ của thân tượng phái, nhưng lại ẩn giấu thực lực của phái hành động.

Ta từ đầu đến cuối cũng chưa liếc mắt nhìn đến người cha trên danh nghĩa sinh học của ta một cái, cho dù ánh mắt có chạm phải ông ta, cũng trực tiếp lướt đi, dù sao chung quanh nhiều người như vậy, nhìn ai mà không được, việc gì phải nhìn ông ta, làm chính mình ghê tởm!

Ta đem nhẫn đeo vào ngón áp út của Giang Ly, ngón tay hần thật thon dài, thật mượt mà, tóm lại rất dễ nhìn. Nhớ mang máng trước kia cũng có người từng có một đôi tay như vậy, chính là ta không có cơ hội vì người kia mà trao nhẫn.

Đang miên man suy nghĩ, Giang Ly đột nhiên nâng mặt ta lên, nhẹ nhàng ôn nhu hôn lên môi ta.

Cơ thể của ta run lên nhẹ nhẹ nhắm chặt ánh mắt, nhìn không cho nước mắt chảy ra. Thật lâu trước kia, ta cũng thường xuyên có một giấc mơ, người kia có thể đem nhẫn đeo trên tay ta, sau đó chúng ta hôn nhau, tuyên bố đối phương thuộc quyền sở hữu của mình. Chúng ta còn có thể được rất nhiều người chúc phúc. Bốn năm sau, ngày này rốt cục đã đến, nhưng mà vật còn người mất.

Lúc môi Giang Ly rời khỏi môi của ta, trên mặt phảng phất mỉm cười nói với ta một câu: “Phiên người chuyên tâm một chút.” Trong giọng nói lộ ra bất mãn.

Tốt lắm, nụ cười của hần vĩnh viễn là cho người khác xem, chỉ có bất mãn và không kiên nhẫn mới là cho ta. Ta nhất thời thấy mình có chút may mắn, may mắn gả cho một người mình không yêu, như vậy, mặc kệ hần có đối với ta như thế nào, ta cũng sẽ không đau khổ.

Kế tiếp chính là đi kính rượu từng bàn từng bàn một, ta tuy rằng ngăn chén không sau, nhưng dù sao cũng đang là tân nương rụt rè [che mặt], đương nhiên không thể uống nhiều, chỉ có thể đi theo Giang Ly, ý tứ từ từ uống một chút, còn lại được phù đầu cùng chú rể chần hộ. Từ lượng Giang Ly coi vậy mà tốt lắm, làm cho ta nhìn hần với ánh mắt khác,

Kính rượu thân thích xong là đến kính bạn học cùng bằng hữu, Khi ánh mắt ta trong lúc vô tình đảo qua mặt bàn tiệc rượu của bạn học, ngoài ý muốn nhìn thấy cái thân ảnh mà cả đời này ta cũng không muốn nhìn thấy, Chân ta mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất, hoàn hảo Giang Ly đỡ ta đứng

lúc.

Vu Từ Phi ?

*** Tên ten...cả nhà vỗ tay cho sự xuất hiện mờ nhạt của anh nam 2 nào...***

Lúc này Vu Từ Phi cũng đang nhìn về phía ta, về mặt khó lường.

Ta kinh ngạc theo dõi hắn, không rõ vì sao hắn lại ở đây, ta cũng đâu có mời hắn. Hôn lễ ngày hôm nay đúng là làm cho người ta không còn gì để nào, sao đột nhiên lại nhiều khách không mời mà đến như vậy.

Giang Ly một tay đỡ lấy thắt lưng của ta, một tay kéo tay ta lại, tiến đến bên tai ta, giọng nói mang theo một tia mỉa mai cùng trào phúng, lạnh lạnh nói : “Đệ nhất phu quân?”

Ta nghiêng đầu , nhìn chằm chằm khuôn mặt phóng đại bởi vì khoảng cách quá gần của Giang Ly, đem hết toàn lực nhìn hắn nở một nụ cười rộng ngoác, nói : “Nhờ người giúp một tay, chúng ta biểu hiện hạnh phúc một chút có được không ?”

Giang Ly “Chân thành thâm tình” đáp : “Biểu hiện của ta đã đủ hạnh phúc, chỉ có người vẫn cứ ngỡ ngàng đi đâu ấy.”

Ta lôi kéo tay hắn, kiên trì dẫn đầu đi về phía bàn của Vu Từ Phi đang ngồi. Ta thích đem chuyện đau khổ nhất giải quyết sạch sẽ, như vậy mới có thể tiếp tục an tâm hưởng thụ thời gian vui vẻ kế tiếp, bằng không ta sẽ dẫn vật đến thống khổ, vui vẻ trong đau cũng sẽ biến thành thống khổ.

Giang Ly khoác lấy tay ta, đi đến trước mặt Vu Từ Phi. Hắn thu hồi về mặt tươi cười, giơ lên một chén rượu đầy, nói với Vu Từ Phi : “Cám ơn.”.Sau đó, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Ta cảm thấy một câu “Cám ơn” này của hắn có thể giải thích theo rất nhiều cách, tỷ như cảm ơn người giúp ta chăm sóc bạn gái, hoặc là cảm ơn người đem nạng để lại cho ta linh tinh, nhưng khái đều mang theo kiểu ngạo cùng đắc ý vài phần, còn có điểm làm cho đối phương trong lòng sinh hận , bởi vậy ta thực vừa lòng. Ta thừa nhận ta có điểm xấu xa, ta chính là không muốn nhìn thấy Vu Từ Phi quá tốt.

Ta không dám nhìn Vu Từ Phi, vẫn nghiêng đầu nhìn Giang Ly, ánh mắt hết sức hòa nhã, chuyên chú, hơn nữa lại có điểm thâm tình.

Sau này Giang Ly nói cho ta biết, kỳ thật lúc đó đặc biệt muốn nói với Vu Từ Phi một câu chúc mừng, chúc mừng hắn không dính vào nữ nhân như ta.....Ngất.

Ngồi cùng bàn cũng có mấy người biết chuyện giữa ta và Vu Từ Phi, mọi người cũng không nói gì nhiều, đều nâng chén rượu lên tranh thủ chuyển hướng đề tài. Trên mặt ta vẫn đọng lại ý cười cứng nhắc, vào lúc xoay người đi xuống bàn tiếp theo, cơ hồ như chạy trời chết.

Giang Ly lôi kéo tay của ta, không nhanh không chậm đi tới, nói khẽ với ta : “Người thật đúng là nhàm chán,”

Hắn đại khái cho rằng ta có ý mời Vu Từ Phi đến, sau đó ở trước mặt hắn ta diễn trò đi, có trời biết ta cỡ nào không muốn nhìn đến hắn! Ta quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Hạp Từ một cái, nhất định là nha đầu kia giờ trò quỷ, Hạp Từ lúc này ánh mắt lơ mơ, vừa nhìn đã biết ngay là chột dạ.....Thiện tai, chờ ta trở về trừng phạt người !

Bởi vì lúc này đã gặp Vu Từ Phi, cho nên khi đến bàn tiếp theo, bàn của Tuyết Hồng, tâm tình đã trở nên bình tĩnh.

Tuyết Hồng, nữ sinh trong bốn năm đại học cơ hồ dính vào với ta, ta đem tâm can đều bộc lộ hết với nàng, sau đó buổi tối trước hôn lễ của ta một ngày, thành công cướp được vị hôn phu của ta , Vu Từ Phi.

Ta lại quay lại trừng mắt với Hạp Từ một lần nữa, Tuyết Hồng này chắc chắn cũng do nàng đưa tới,

Hạp Từ trừng lại ta, như thế nào, chính là ta đưa tới đấy thì sao?

Ta không nói gì, bung lên một chén rượu cùng Tuyết Hồng cạn ly. Sau đó nâng cốc đưa cho Hạp Từ đứng bên cạnh, người uống cho ta nha !

Hạp Từ cũng không chịu thua, tuy rằng tư lương không cao, nhưng cũng có thể coi là uống được, thời khắc máu chó cũng có thể xài được, cho nên nâng cốc lên uống một mạch.

Không thể không nói tâm tư Giang Ly thật đúng là sáng suốt, lúc này hắn đã nhìn ra ta cùng Tuyết Hồng có chút gì đó không bình thường, vì thế đợi cho Hạp Từ uống xong , hắn lại bung chén rượu lên, ánh mắt vô tình hữu ý đảo qua Vu Từ Phi, xong rồi mới bắt đầu hướng Tuyết Hồng kính rượu.

Tuyết Hồng mặt nhất thời đỏ lên một chút.....Giang Ly người thật là xấu !

Tuyết Hồng cùng Vu Từ Phi đứng ngồi ở hai bàn khác nhau, cho thấy bọn họ đã chia tay, Giang Ly lúc này mới liếc Vu Từ Phi một cái, rõ ràng chính là hướng Tuyết Hồng mà kêu gào: Thấy chưa, cướp tới cướp lui cuối cùng người cũng không phải của người, hiện tại người đã đánh mất bằng hữu cũng đã đánh mất tình yêu, đáng đời chưa?

Ta phải thừa nhận, tuy hành vi của Giang Ly không thể tính là quân tử, nhưng mà ta thích....

Mời rượu xong bàn của Tuyết Hồng, Giang Ly mới túm tay ta, ghé sát vào một chút, nhẹ giọng nói : “Ngươi vừa lòng không ?”

Ta trịnh trọng nhìn hần cười cười, đáp: “Cám ơn ngươi.”

Giang Ly không thèm để ý đến tấm lòng cảm kích của ta, băng quơ nói : “Vừa lòng rồi thì chuyên tâm cho ta một chút, ở hôn lễ mà mất hôn thì đúng là chuyện dọa người.”

Ta phối hợp gât đầu. Tuy rằng cách Giang Ly đối mặt với thái độ của ta làm cho ta thực bất mãn, những hần hôm nay của thật rất nể mặt ta, nếu để một mình ta đối mặt với Vu Tử Phi, có lẽ ta ngay cả nói chuyện cũng đã phát run, Cũng may hôm nay trước mặt hai người kia chúng ta cũng chưa có nói gì ác độc cả, nhưng khí thế của chúng ta thì hoàn toàn chiến thắng bọn họ. Đương nhiên, khí thế này, cùng với ta không có chút quan hệ nào, xác thực mà nói, chính là khí thế của Giang Ly đã trực tiếp lấn át hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Giang Ly xuất dục

Anh em bạn bè của Giang Ly, phần lớn đều có vẻ dương cương nam nhân, thiếu phần âm nhu, điều này làm cho ta đối với nhân vật Giang Ly này sinh ra chút hoài nghi. Tuy rằng ta không phải hủ nữ, nhưng là ta đối với gay cũng với vấn đề công thụ cũng có chút hiểu biết. Trước kia ta vẫn cho rằng Giang Ly là tiểu công, cùng với nữ nam đệ đệ ta thấy hai tuần trước phối hợp lên thì thực hoàn mỹ, nhưng mà đến hôm nay nhìn thấy một đồng dương cương nam nhân chạy tới trêu chọc cô dâu chú rể như vậy, ta lại do dự. Chẳng lẽ Giang Ly hần.....Ân ?

Ta nhìn Giang Ly từ trên xuống dưới, vẫn không thể tìm được bóng dáng tiểu thụ trên người hần.

Đại khái là thuần nam cũng thuần nam phối hợp với nhau rất khó sinh ra mỹ cảm đi, tương tượng lúc Giang Ly cùng với một vị Đại lão gia bắn ra mấy cái bong bóng màu hồng, ta liền...trúng gió.

Cho nên ta bây giờ đặc biệt cảm thấy phiền muộn, vì vậy ta khéo léo vụng trộm hỏi Giang Ly: “Hôm nay nữ nam đệ đệ của ngươi như thế nào không có tới ?” Vì sao đến lại toàn một đám trắng nam !

Giang Ly trên đầu dính một dấu chấm hỏi to đùng nhìn ta : “Mĩ nam đệ đệ nào ?”

“Thì là lần trước Hạp Tử uống rượu đó, ngươi bảo hần về một mình, hần đứng phía sau nhìn theo chúng ta rất lâu, chẳng khác gì tiểu tức phụ.”

Giang Ly vừa nghe ta giải thích xong, ánh mắt hèn mọn nhìn ta : “Ngươi vẫn nhớ thương hần?”

“Khụ khụ, không phải , ta...” Ta cũng không biết giải thích như thế nào, cũng không thể trực tiếp nói với hần ta cảm thấy hần cùng với mấy người này phân công công thụ không rõ ràng, cần thêm mấy tiểu thụ đến để cân bằng lực lượng đi ? Ta chỉ hảo hảo đảo mắt một vòng, ánh mắt dừng lại ở Giang Ly cùng băng hữu của hần, như vậy, đủ rõ ràng chưa ?

Giang Ly không ngốc, rất nhanh hiểu được ý của ta, vì thế hần mặt không đổi đáp: “Bọn họ không biết chuyện của ta.”

Hiểu rồi, còn không có lộ diện. Tiểu nữ nam kia là tình nhân bí ẩn, không thể đến trong trường hợp công khai như vậy được, ta làm sao có thể quên được chuyện như vậy, xem ra hôm nay mệt quá nên đầu óc hòng rồi.

Cũng khó trách Giang Ly lại lựa chọn một đám người như vậy làm băng hữu, hần nếu đem một đồng uyển chuyển hàm xúc tiểu nữ nam thả bên mình, vận nhất ngày nào đó nhận không được, thú tính nổi lên, không phải lộ nguyên hình sao ? (ta ghét, đầu óc yếm tỳ thật phi phạm, tỳ cứ chờ anh “thú tính” lên xem thế nào =)))

Nghĩ đến đây, ta đã xác định Giang Ly thực sự là tiểu công. Vì thế đến tiết mục nháo tân phòng*, ta liền bị bạn bè của hần nhiệt tình lấn qua lấn lại mà trêu chọc.

*một tục lệ của người TQ.

Tình hình chung là, lúc ta bị trêu đùa, thì Giang Ly luôn chọn một cái tư thế rất chi là thoải mái khoanh tay đứng nhìn, trên trán rõ ràng viết mấy chữ to : Vui sướng khi người gặp họa. Điều này làm cho ta thật sự khó chịu, bất quá nghĩ đến giới tính hần có vấn đề, phỏng chừng hần thấy nữ nhân bị ngược trong lòng cũng thấy thống khoái đi. Vì thế ta cũng chỉ tốt bụng rộng lượng tha thứ cho hần, dù sao qua ngày hôm nay, mọi người đều tràn về bụi đất về thô* không xâm phạm, đến lúc đó trừ bỏ cùng Giang Ly sống chung dưới một mái nhà, phỏng chừng cũng không có cái gì xảy ra nữa.

*trưng tự đèn nhà ai nhà nấy rạng

Cuối cùng mọi người cũng còn nhớ phải về đi ngủ, nháo loạn tân phòng xong đều tự tản đi. Ta cuối cùng gọi Hạp Từ lưu lại, người khác đi được, riêng nàng thì không, lão từ đây còn đang bốc hỏa a.

Hạp Từ hôm nay quả nhiên mệt đứt hơi. Bất quá may là ban ngày nàng không có uống rượu, nếu không hiện tại không biết là ai ngược ai đâu.

Ta nói: “Hạp Từ người đúng là chị em tốt nha, mang hết người ta không muốn gặp khắp thiên hạ đưa tới !”

Hạp Từ vội vàng giơ tay thề, bán đứng mẹ ta: “Cha người không phải ta đưa tới nha, là Tiểu a di toàn quyền quyết định.”

Còn chưa dựng hình mà nàng đã đem đồng đảng khai ra hết tron, ta đối với tinh thần “bán nước cầu vinh” này của Hạp Từ thập phần khinh bỉ, vì thế tiếp tục ép cung : “Vây Vu Từ Phi và Tuyết Hồng thì sao? Cũng là mẹ ta mời đến ?”

Hạp Từ lập tức cười trừ nói: “Ta là thấy thiệp mời còn dư lại hai cái, lúc ấy thấy như vậy lãng phí rất đáng tiếc, cho nên.”

Đây là lý do quý quái gì ! Ta vung tay đánh “Bốp” trên đầu nàng một cái, cả giận nói: “Người tùy tiện mời hai kẻ đầu trư đó đến không thèm nói với ta một câu, mời bọn họ đến làm gì ? Hôm nay một thân tu vi của lão từ đây thiếu chút nữa tan tành hết!”

Hạp Từ cúi đầu nhỏ giọng than thở : “Người đã có tân hoan rồi, còn sợ nhìn thấy tình cũ sao?”

Ta nghe nàng nói vậy, nhất thời không biết phản bác lại như thế nào. Lúc này, Giang Ly mới bước ra hòa giải. Hắn vỗ vỗ vai ta, quay ra cười nói với Hạp Từ: “Người đừng để ý, nàng hôm nay quá cao hứng, không biết biểu đạt như thế nào thôi.”

Có Giang Ly chống lưng, Hạp Từ khí thế nhất thời tăng lên ba phần, lạnh lùng nói: “Nhưng là có người ấy, luôn đem lòng tốt của người khác biến thành lòng lang dạ thú.”

Giang Ly ấn ta lại chỗ cũ, không cho ta phát tác, một bên tiếp tục nói: “Người cũng hiểu biết nàng, nhiều năm ân oán, rốt cuộc cũng phát tiết ra, tinh thần nàng không bình thường mới là bình thường.”

Cái gì gọi là tinh thần ta không bình thường mới là bình thường? Ta hận a~~~~

Hạp Từ dĩ nhiên tin Giang Ly sái cổ, quay về phía ta làm cái mặt quỷ rồi lẩn mất. Ta tung một cước đá lên trên cửa cho hả giận, lại tự làm mình đau suốt chảy nước mắt.

Giang Ly không mặn không nhạt nói với ta : “Người quá khích.”

Ta ta ta ta quá khích thế nào ?

Hắn tựa hồ cũng không muốn giải thích, chính là giọng nói lộ ra một tia mỉa mai: “Có tân hoan, lại không quên được tình cũ ?”

Ta tức giận trừng hắn: “Ai quên không được hắn, ta đã đem hắn quên sạch sẽ!”

“Tùy người,” Hắn vô sự khoát tay, “Chẳng liên quan gì tới ta cả.” Nói xong, hắn đổi quần áo, chuẩn bị tắm rửa.

—— tắm rửa phân cách tuyến ——

Ta ngồi trên sàn nhà, bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề Vu Từ Phi.

Ta thực sự hèn hạ như vậy sao, đến bây giờ đối với hắn vẫn còn nhớ mãi không quên?

Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, bài trừ giả thiết này. Tuy rằng bản thân ta đôi lúc có vẻ ngốc, nhưng chính mình có thích một người hay không, ta vẫn có thể phân biệt được, Ta hiện giờ nhìn thấy Vu Từ Phi, cũng không còn cảm giác như lúc trước, không thấy may mắn cũng không có kích động, thậm chí không có khát vọng. Ta chỉ là có chút, có chút.quặn đau ? Vì sao lại lại quặn đau, ta đâu có lỗi với hắn, trước kia là hắn phản bội ta cơ mà ! Ta cảm thấy chính mình rất kỳ quái. Ta thừa nhận, ở lúc chuẩn bị cho hôn lễ, trong đầu ta luôn nhộn nhạo bóng dáng Vu Từ Phi, có lúc ngay cả bản thân ta cũng hoài nghi ta đối với hắn vẫn còn ôm ảo tưởng gì đó. Nhưng là sau khi gặp hắn ngày hôm nay , ta phát hiện, ta xác thực không thích hắn, thật sự không thích, tuy rằng hôm nay ngay lúc đầu tiên ánh mắt chạm phải hắn, đầu nhức nhối chân như nhũn ra, khăn trương đến không thể tả.

Nhưng là , tại sao ta lại bất an, lại khăn trương, lại không biết làm sao ? Lão từ đây lại không có làm chuyện gì đui lý, đây là vì sao a vì sao !!!

Tâm phiền ý loạn, ta đành thuận tay mở TV lên xem, chuẩn bị tiêu khiển một lúc. Tiết mục giải trí luôn không thiếu tuấn nam mỹ nữ, làm bên ngoài hội viên đáng tin cậy của hiệp hội Thiết Can, thứ này thực sự rất hợp khẩu vị của ta. Vì thế trước sức hấp dẫn của những khuôn mặt tuấn tú đặc sắc kia, ta nhanh chóng quên bồng vấn đề Vu Từ Phi.

Xem TV được một lúc thì Giang Ly cũng tắm rửa xong bước tới. Ta lơ đãng liếc mắt nhìn hắn, nhất thời trở nên ngây ngốc.

Thiện tai, vị tiểu công này còn có thể mị hoặc như vậy a, thiên lý ở đâu !!!!!

Giang Ly đã khoác trên mình áo ngủ, cả người tản mát ra một loại hơi thở nồng đậm mà thanh thần, mái tóc ướt sũng rũ trên trán, ngũ quan vốn đã hoàn mỹ, lúc này do một môi lại tăng thêm vài phần nhu hòa. Áo ngủ của hắn là loại không có nút thắt, chỉ có một cái đai lưng hồ hững quần bên hông . Sau đó

cái cổ thon dài của hắn, xương quai xanh khiêu gợi, cùng với lồng ngực rắn chắc, cứ thế điều võ dương oai trước mặt ta. Áo ngủ của hắn rất mỏng, cả thân người như ẩn như hiện dưới tầng áo ngủ mỏng manh kia, càng lộ rõ đôi chân dài, thập phần rắn chắc.

Đáng người này, tí lệ này, chắc chắn nhất định không phải phàm vật.

Giang Ly một câu đánh gãy thần du* của của ta, Hắn nói: “Muốn nhìn?”

*mơ mộng, đầu óc treo ngược cành cây

Ta phục hồi tinh thần lại, phát hiện hắn đang tùm tùm cười nhìn ta, hai tay đặt trên đai lưng, giống như sẽ lập tức cởi bỏ. Sau đó, hắn lại lặp lại một câu: “Muốn nhìn?”

(LM : Muốn a, muốn a!!!!)

Mặt ta “Phùng” một cái đỏ bừng, quay đầu tiếp tục xem TV. Thiện tai, biểu hiện của ta háo sắc như vậy sao? Xem TV xem TV, lão tử tư tưởng thực thuần khiết! Nhưng là, nhưng là. Nhưng là ta thật sự rất muốn xem a! Nam ngôi sao trong TV này, so với Giang Ly còn kém a ! Hơn nữa, không có mặc áo ngủ.Ta nuốt nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm màn hình tiếp tục thần du.

Lúc ta mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm TV, Giang Ly đột nhiên ngồi xuống sô pha, nói: “Muốn nhìn cũng không cho xem”

Kháo, khinh người quá đáng !

Ta cố gắng nặn ra một cái hèn mọn thần sắc trên mặt, liếc nhìn hắn một cái, kỳ quái nói: “Ai muốn nhìn? Có gì đẹp đâu!” (LM: Seo lại không có, tỷ đừng tự dối mình gạt người. Yên Yên *ta khinh bị người*)

Giang Ly không chút hoang mang nói: “Trước tiên đem nước miếng trên miệng người lau đi rồi hãy nói những lời này, sẽ có hiệu quả hơn một chút.”

Ta cuống quýt đưa tay lên miệng quẹt quẹt vài cái, nào có nước miếng ?

Bên cạnh truyền đến tiếng cười nhẹ do thực hiện được ý đồ hèn mọn của Giang Ly.

Ta đem điều khiển từ xa vút trên ghế, tháo trang sức, tắm rửa, ngủ! Lão tử không có công phu cùng cái thể loại bại hoại này nói chuyện phiếm, mà trọng điểm đây không phải là nói chuyện phiếm, mà là đối với tinh thần tự ngược cùng bị ngược.

...

Ta cùng Giang Ly đã sớm quyết định phân phòng ngủ tốt lắm, hiếm có đôi vợ chồng nào ngay đêm động phòng hoa chúc đã bắt đầu ở riêng, trọng điểm là chúng ta ở riêng thì ở riêng, như vậy thân nhiên như vậy tự nhiên, thật đáng mừng, thật đáng mừng.

Kỳ thật về ở riêng, ta có một chút cổ kị, cái này không liên quan đến Giang Ly, chủ yếu là vấn đề cá nhân ta mà thôi. Lúc trước không phải ta đã nói sao, ta không dám ngủ một mình, thói quen xấu này là do bốn năm trước lúc ta đang thất tình mà hình thành. Khi đó kết hôn bị Vu Tử Phi cho đi tàu bay giấy (*nguyên văn là bị “thả chim bồ câu”) xong, kết quả là rất lâu sau đó ta cơ hồ mỗi ngày đều gặp đủ loại ác mộng, nếu không mơ thấy mình bị bỏ lại một mình trên đảo hoang thì là giữa chiến loạn, hoặc là bị tai nạn, sau đó mọi người lúc chạy trốn khó khăn đều không cần thận bỏ quên ta, Dù sao cuối cùng vẫn là ta bị bỏ lại ở nơi om hoác là khói lửa đầy trời, hoàn cảnh xung quanh cực kỳ hung ác, ta chỉ biết trốn ở một chỗ mà run run a run run a. Sau này ta lại hình thành thói quen nửa đêm bị ác mộng làm cho tỉnh dậy. Lúc tỉnh dậy xong không sao ngủ lại được làm sao bây giờ, ta liền xem phim kinh dị. Bản thân ta vốn đặc biệt sợ xem phim kinh dị, nhưng là ta cũng không biết đầu óc mình lúc ấy rốt cuộc đụng phải cái gì, đột nhiên lại thích một mình nửa đêm xem phim ma, đại khái là vật cực tất phản* đi. Xem phim ma xong, ta run rẩy bình thường cũng trở nên lợi hại hơn, run run a, trái tim tùy lúc đều như muốn vọt ra ngoài. Lúc ấy có cảm giác như trong phòng mình tràn ngập các loại ma quỷ, trong chăn có, dưới giường có, trên gối đầu cũng có.Kinh dị a.Sau đó có hôm ta xem phim ma xong liền đi đến giường mẹ ta ngủ, ngoài ý muốn lại có thể ngủ thẳng một mạch ngon lành.

* sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại.

Sau này, ta liền quấy rầy mẹ ta mỗi đêm, kết quả đúng là kỳ tích, ác mộng cùng chứng nghi thần nghi quỷ của ta đều được chữa khỏi. Chẳng qua nếu chỉ cần một mình ta ngủ, hết thấy cảm giác khủng bố kia sẽ trở về tìm ta ôn chuyện TT____TT

Cứ như vậy, bởi một hồi lễ rửa tội thất tình, ta bồi dưỡng được ham mê xem phim ma cùng với thói quen đặc biệt không dám ngủ một mình. Ta cũng đã hai mươi bảy tuổi, nói ra cũng thực dọa người !

Sinh nhật hai mươi bảy tuổi của ta cũng rất gần, vì thế ta thập phần có lý tưởng muốn đầu tranh tạo ra một Quan Tiểu Yên hoàn toàn mới, được rồi, bắt đầu từ việc ngủ một mình !

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Cái gọi là phim kinh dị

Ta đem đèn trong phòng ngủ bật hết lên, một người cuộn ở trong chăn, tự lẩm bầm với chính mình: “Không có việc gì, không có việc gì, ta cái gì cũng không sợ, cái gì cũng không có...”

Ta cảm thấy ta thực không có tiền đồ, lớn như vậy rồi mà còn giả nai. Bất quá lúc này ta tuy rằng một chết đi được nhưng lại hết sức thanh tỉnh, không sao ngủ được. Ngủ không được cũng tốt, đỡ gặp ác mộng.

Quên đi, vẫn là xem phim ma đi. Ta sợ ma, nhưng là buổi tối lúc không có việc gì làm chính là muốn xem phim ma. Cái loại cảm giác này, chính là biết rõ chuyện đó không thể làm, làm xong hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nhưng trong lòng lại kim không được muốn thử một lần, loại cảm giác như vậy, ta không biết người có gặp qua bao giờ chưa.

Hạp Tử cái người này mặc dù có thời điểm làm chuyện xấu xa, nhưng phần lớn thời gian là hợp ý ta. Mấy ngày hôm trước nàng tặng ta mấy đĩa DVD phim kinh dị, tuyên bố rằng đây là dành riêng cho ta xài cho không khí sinh động. Tuy rằng ta cảm thấy dùng phim kinh dị để mà làm không khí sinh động thật sự là một cái ý tưởng làm từ óc bã đậu mà ra, nhưng căn cứ trên nguyên tắc “Vô bạch vô cầu”, ta đường đường chính chính nhận. Không nghĩ nhanh như vậy đã lòi ra dùng.

Điều kiện tuyệt vời nhất để xem phim kinh dị chính là, phòng lớn, màn hình lớn, đèn khuya, còn phải là một mình, trừ TV ra, mọi nguồn sáng đều phải tắt đi. Sau đó một người co rúm ở trên sofa, vừa phát run vừa xem, như thế mới kích thích.

Nhà của Giang Ly, à không, giờ phải nói là nhà của chúng ta, nhà của chúng ta có phòng khách rất lớn, hơn nữa trong phòng khách còn đặt một cái TV LCD 45 inch (oa tư bản a!!!), trang bị phải nói là hoàn mỹ. Vì thế ta cầm cái đĩa, nhanh chân nhanh tay chạy tới phòng khách, bật TV, chỉnh âm lượng vừa phải, như vậy khỏi đánh thức Giang Ly. Tắt đèn xong, ta liền lui về trên sofa, há mồm chờ những hình ảnh kinh dị, chuẩn bị thét chói tai.

Mở đầu xuất hiện một vị lãnh diễm mỹ nữ, thần sắc chỉ có hai chữ kỳ quái, ta đoán đây tám phần là nữ quỷ, nếu không cũng là bị quỷ nhập. Vì thế thần kinh căng thẳng, xem tiếp, chỉ thấy càng xem càng nghẹn khuất. Cả phim không có lấy một chữ phụ đề, thuyết minh cũng chỉ toàn bô bô những chuyện ma quỷ danh phù kỳ thực*. Điều này làm cho ta thấy có vấn đề? Hạp Tử mua lễ vật cho ta cũng không thêm đề tâm gì cả! Hơn nữa, hơn nữa bộ phim mà này nhìn qua có vẻ thực đậm đăng a, trên tiêu đề có mấy chữ Trung Quốc, ta có thể nhận ra, thế lại còn là là từ vi phạm lệnh cấm! Lòng ta càng ngày càng thấy kỳ quái, phỏng chừng vị mỹ nữ này là bị người ta tiền dâm hậu sát, thật đáng thương.

*có tiếng mà không có miếng, hữu danh vô thực

Sau đó, liền nhảy ra một tên có diện mạo có thể nói là hèn mọn bị ỏi chạy tới cùng mỹ nữ nói chuyện, bô bô ba la cũng không biết nói cái gì. Toàn bộ bối cảnh phim cũng bắt đầu biến đổi, cảnh sắc kia, một chút cũng không có cảm giác khủng bố tinh thần gì cả, mà là làm cho người ta cảm thấy có điểm.....tinh sắc, ách?

Rồi sau đó, hai diễn viên bắt đầu hôn hít sờ soạng nhau.

Thật đáng giận, bây giờ ngay cả thị trường phim kinh dị cũng sa đọa, đem mấy cảnh diễn trên giường này để th hút người xem! Ta thật phần oán giận. Hơn nữa, làm cho ta không thể chịu đựng được là, bọn họ lại chọn một tên nam nhân đáng khinh như thế kia để mà diễn cảnh giường chiếu, cái tên đạo diễn kia, người xác định là người không phải đang phá nát bộ phim này đây chứ?

Ta có một đặc điểm, làm gì là làm đến cùng. Cho nên đến khi mấy cái hình ảnh hạn chế trong TV kia nhảy vào trong mắt ta, ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ lệ rơi đầy mặt.

Thiện tại TT__TT, đây phim kinh dị của kẻ sai vật kia, căn bản chính là ***! Hạp tử, người được lắm, lão tử ngày mai sẽ đem người trời đứng lên dùng roi quất.

Lúc này ta vẫn ngây ngốc nhìn chằm chằm màn hình, toàn thân thần kinh đều như bị sét đánh, nhất thời không biết phải làm sao.

Giang Ly bỗng từ phía sau xuất hiện. Giống như quỷ bay tới bên cạnh ta, âm trầm nói: “Người đang xem cái gì?”

Ta theo phản xạ có điều kiện từ trên sofa nhảy dựng lên, vọt đến trước màn ảnh TV, muốn dùng thân hình mình che đi hai thân thể đang dây dưa cùng một chỗ kia, nhưng là vòng ba của ta chỉ có 87 không thể nào độ nổi với cái màn hình tinh thể lỏng 45 inch kia được.

Ta cũng không phải chưa từng xem qua ***, nhưng là ở trước mặt một nam nhân xem, ta thật sự cảm thấy không được tự nhiên, cho dù vị nam nhân này đối với nữ nhân không có hứng thú. Vì thế ta kiên trì nói: “Đang xem...phim kinh dị.” Ta cũng không có nói gì sai, đối với ta thứ này quả thật rất...kinh dị.

Lúc này tuy hình ảnh kia đã bị ta che bớt nhưng là ta không tài nào ngăn được âm thanh. Trong TV truyền đến tiếng rên rỉ là lướt của nữ nhân, nghe mà khiến người ta loạn tâm. Cái tên nam diễn viên đáng khinh kia còn huyền thuyên lái nhai một ít chuyện ma quỷ, hoàn hảo là chuyện ma quỷ, ta nghe không hiểu.

Nhưng mà ta nghe không hiểu không có nghĩa là Giang Ly nghe không hiểu, khác TT__TT. Hai chúng ta trầm mặc trong chốc lát, sau đó, Giang Ly đột

nhien nói: “Lời thoại của phim kinh dị này thật ra rất có thú vị nha, có cần ta phiên dịch cho người một chút?”

Ta lão đảo không đứng vững, thiếu chút nữa té ngã tại trận trên mặt đất. Nén xuống tức giận, ta phi thường nhanh nhẹn tắt TV đi.

Bỗng dưng yên lặng, cả căn phòng cũng chìm vào bóng tối.

Đột nhiên bị bóng đen bao phủ, ánh mắt có chút không thích ứng. Ta giống như người mù, sờ soạng mò mẫm tìm đường về phòng của mình., nào ngờ vấp phải cái bàn. Lúc ta ngã xuống, ta chợt nghĩ rằng Giang Ly khẳng định có thể đỡ được ta, đây chính là tinh hoa của cầu huyết mã .

Vì thế giây tiếp theo ta đặc biệt yên bình nằm trong vòng tay của Giang Ly. Đại khái là vì dáng người rộng lớn, cho nên sự ôm ấp của hắn làm cho người ta có một cảm giác an toàn.

Ta vừa định mở miệng nói một câu cảm ơn với Giang Ly, hắn đã không chút khách khí đem ta ném lên ghế sofa, sau đó bước tới cửa đem đèn bật lên. Ta không hiểu được, tại sao hắn lại không có ngã > _____

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Giang Ly vô sỉ

Trí nhớ một lần nữa trở về hiện tại, lúc này, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn nói với ta : “Bọn họ đều nói người hôm nay động phòng”

Trò chơi Ngu ngốc họ Quan : “Động xong rồi.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Nhanh như vậy ? Xem ra người rõ ràng giả cho người không thuộc về mình rồi, không bằng tìm ta làm nơi nương tựa đi.”

Trò chơi ngu ngốc họ Quan: “Hôm nay mọi người đều quá mệt mỏi thôi.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn : “Quá mệt mỏi còn có tinh lực lên mạng ?”

Hix, ta còn có thể nói gì hơn, xem ra càng giải thích càng phiền toái, chỉ đành trả lời : “Lão đại người nhất định phải giữ bí mật cho ta a, hơn nữa đừng để chuyện này đến tai Hạp Tử nha.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn : “Biết biết, nhân yếu diện thụ yếu bì*, đạo lý này ta biết.”

*Người cần mặt cây cần vò: ý là cần giữ thể diện.

Xem ra hắn có chút hiểu lầm, nhưng là ta cũng không muốn cùng một nam nhân thảo luận sâu sắc về vấn đề này, đành phải ngưng ngừng trả lời: “Lão đại, người đừng nghĩ nhiều, chúng ta vẫn là đánh quái đi.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “ Nói, người thật không nghĩ đến ta?”

Trò chơi ngu ngốc Họ Quan: “Được rồi, cho người một cơ hội. Đêm nay đi giúp ta.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn lập tức gửi đến một cái biểu tình chảy nước miếng.

Trò chơi ngu ngốc Họ Quan: “Đánh quái.”

Đêm nay đi giúp ta đánh quái !

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “.....”

...

Trong ấn tượng của ta, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn chính là một tên đại củ cải lẳng nhăng, ta cảm thấy bộ dạng của hắn khẳng định sẽ có vẻ hèn mọn bỉ ổi, bởi vì theo ta thấy, trình độ hèn mọn diễm mạo của nam nhân cùng với trình độ hèn mọn của bản thân hắn có quan hệ trực tiếp, cũng không thể nói ta trông mặt mà bắt hình dong, người nghĩ coi, nếu dễ nhìn như kiểu Giang Ly, nếu tính thủ hướng* của hắn bình thường, nữ nhân muốn cuốn lấy còn không kịp, làm sao để lại cơ hội cho hắn bỉ ổi đáng khinh ?

*khuyh hướng tình dục, giới tính

Mà ta nói Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đáng khinh, cũng là có chứng cứ. Ta từng xem qua blog của Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn , ảnh chụp trên đó, toàn là chụp mỹ nữ, đều là đáng người bốc lửa gọi cảm mê người. Có một lần ta nhìn không được hỏi hân: “Mấy cái ảnh mỹ nữ đó là cướp ở đâu ra ? Tất cả đều là ngôi sao nước ngoài đi, nếu không sao ta một người cũng chưa từng thấy qua.” Người đoán hân trả lời thế nào? Hân như vậy mà vô liêm sỉ nói: “Đều là bạn gái của ta, thời điểm khác nhau.” Thiện tai, lão tử rốt cuộc tìm được người so với ta da mặt còn dày hơn!

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đối với ta luôn luôn khách khí, ngẫu nhiên cũng vui đùa một chút có thể chấp nhận được. Quá đáng nhất một lần, ta cũng quên hân đã nói câu gì, dù sao chính là ngang nhiên đùa giỡn ta, lúc ấy ta then quá hóa giận, trực tiếp đem hân từ danh sách Bạn Tốt khai trừ, QQ cũng đưa vào sổ đen. Kết quả ngày hôm sau, ta đang đầu chết đi sống lại với một con quái, mắt thấy sắp đến lúc nguy, hân đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đem con quái kia đánh bay. Lúc ấy ta cũng đã nguôi giận phần nửa, vì thế hai người lại trở lại tốt đẹp. Tóm lại ta với hân chính là muốn tức cũng không giận nổi, hai người cứ cãi nhau âm ỉ như vậy, ở chung coi như cũng hòa hợp.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn từng nhiều lần muốn trao đổi ảnh chụp với ta, dĩ nhiên ta không đồng ý, Thế giới mạng dù sao cũng chỉ là ảo, vậy làm cho nó tiếp tục là ảo đi.

Có ta cùng Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đồng thời ở trong đội ngũ, luôn luôn làm cho những người khác trong đội không thể không vừa yêu vừa hận. Cùng lúc có Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn kinh nghiệm như vậy, quá trình chiến đấu thoải mái hơn rất nhiều, mặt khác, lại có một kẻ đối với trò chơi ngu ngốc như ta kéo chân lại bọn họ, khiến họ cẩn thận mà hận.

Bởi vì sợ ta bị Boss đánh chết, cho nên Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn mỗi lần đều bảo ta đứng yên một chỗ đừng có nhúc nhích – kỳ thật ta cho rằng đây là một loại miệt thị mà hân đối với ta, Bất quá người khác không cho là như vậy, bọn họ đối với hành vi không làm mà hưởng của ta nhất trí đều cảm thấy bất mãn cùng phẫn nộ, có người thật sự nhìn không thuận, oán giận nói ra, Lúc này Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn sẽ nói như bình thường: “Không chơi thì biến, không ai ngăn cản.” Kết quả là, đương nhiên không ai tự nguyện rút khỏi đội, bởi vì cho dù có ta vướng chân như vậy, nhưng bọn họ cùng với Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đều là nhất lưu cao thủ cùng nhau đánh boss, so với đội ngũ khác dễ dàng hơn rất nhiều.

Ta cảm thấy Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn quả thực rất liều mạng, nhưng là chẳng có cách nào khác, người ta là tư bản a. chân chính kẻ có tiền a, cho dù người nhìn không quen, cũng không thể không vui lòng phục tùng.

...

Đem suy nghĩ trở về hiện tại, sau khi ta cùng Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn thoát quái được vài giờ, liền dừng lại tán gẫu nói chuyện phiếm. Ta cùng hân kỳ thật cũng không có cái gì gọi là tiếng nói chung, bất quá cái tên Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn này được cái rất lăm lăm, hai người nói đông nói tây, thời gian cũng qua rất nhanh, chẳng bao lâu, trời đã sáng.

Trò chơi Ngu ngốc Hộ Quan: “Trời sáng rồi, người đi ngủ đi. Hôm nay cảm ơn người a.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Đừng khách khí a, bất quá ta vẫn là rất ngạc nhiên, lão công người là người chết sao ?

Trò chơi Ngu ngốc Hộ Quan: “Người đã hỏi một trăm lẻ tám lần!”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Được rồi, được rồi, không hỏi. Bất quá ca ca hôm nay ngay cả đại mỹ nữ trên giường cũng không để ý tới, cùng người gõ bàn phím cả đêm, định báo đáp ta như thế nào đây ?”

Ta cảm thấy bản thân hân rõ ràng thực xảo trá, vì thế không chần chừ mà trả lời: “Tốt lắm, tốt lắm, đại ân không lời nào cảm tạ hết được.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Bất quá ta cũng thật cao hứng, bởi vì đêm tân hôn của người là cùng với ta, ha ha.”

Trò chơi Ngu ngốc Hộ Quan: “Đi ngủ đi, ta còn muốn ăn điểm tâm.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Người không cần ngủ sao ?”

Trò chơi Ngu ngốc Hộ Quan: “Người dong dài cái gì mà dong dài , nhanh đi ngủ, dù thế nào đi chăng nữa, hôm nay rất cảm ơn người.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Hào a hảo a, ta out trước, người cũng lựa thời gian ngủ một lát, nữ nhân ngủ không đủ giấc rất nguy hiểm”

Trò chơi Ngu ngốc Hộ Quan: “Nói xong chưa hả, người kỳ thực là một bác gái trung niên năm mươi tuổi đi ?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Đã nói với người bao nhiêu lần, ca ca ta là soái ca, mị lực vô địch, tinh thần tràn đầy....Hiện tại đang độc thân nha!”

Trò chơi Ngu ngốc Hộ Quan: “Cút đi.” Vừa rồi còn nói trên giường có đại mỹ nữ, hiện tại lại nói độc thân, có thể thấy được hân rất xảo trá!

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Được rồi được rồi, ta out thật đây. 8*”

Trò chơi ngu ngốc Hộ Quan: “88.”

...

...

Đóng máy tỉnh, ta vặn vẹo thắt lưng, cũng không có cảm thấy buồn ngủ lắm.

Rửa mặt một chút, ta đi vào phòng bếp, lấy trong tủ lạnh ra một hộp sữa, hai quả trứng. Hâm nóng sữa một chút, trứng luộc lên một chút, bữa sáng như vậy có thể được thông qua, thực hoài niệm bữa sáng của lão thái bà Tiểu Khinh Linh kia.

Ăn xong điểm tâm, thật sự nhàm chán, ta chỉ biết tựa vào sofa xem TV. Cái đĩa kinh dị ngày hôm qua kia đã bị ta tổng vào thùng rác, như vậy oán khí trong lòng ta mới bình phục một chút.

Xem TV được một lát, Giang Ly từ ngoài tiến vào. Hắn mặc T shirt ngắn tay cùng với quần đùi vận động, trong tay mang theo khăn lông, trên đầu mồ hôi chảy ròng ròng, xem ra là vừa mới tập thể dục trở về, thật là một đứa trẻ ngoan.

Ta ngay cả chào hỏi cũng lười nói với hắn, tiếp tục dựa vào sofa xem TV.

Giang Ly một câu cũng chưa nói, lập tức đi vào phòng tắm, tiểu tử này thật sự mắc bệnh sạch sẽ.

Giang Ly cả một buổi sáng đều ở trong phòng của mình, chỉ có đôi lúc ra ngoài đi WC hay pha cà phê, ta thì vẫn dính ở trên sofa xem TV, xem chán thì lên mạng, lên mạng chán lại tiếp tục xem TV, cứ như vậy một buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Phòng bếp nhà Giang Ly rất lớn, nhưng là trong bếp một cộng hành cũng không có, ta đành chạy xuống siêu thị phía dưới mua chút rau dưa đơn giản cùng thức ăn, trở về nấu cơm. Đang làm, chuông cửa chọt vang lên, ta đành đeo nguyên tạp dề chạy tới mở cửa.

Chỉ thấy đưa com đệ đệ đầu đội mũ lưỡi trai màu đỏ vẽ mặt rạn rờ như ánh mặt trời hướng ta cười nói: “Thái thái, đây là cơm trưa các người gọi, tổng cộng là năm mươi hai nguyên.”

Ta nghi hoặc: “Ta không có gọi com hộp a?”

“Là ta gọi.” tiếng nói Giang Ly từ phía sau truyền đến. Hắn đi tới, nhận lấy túi nhựa trong tay đưa com đệ đệ, sau đó đưa tiền đã chuẩn bị trước ra trả. Xem ra hắn thường xuyên gọi com hộp của nhà hàng này, đã quen giá thức ăn từng loại, chuyện này ta cũng có thể theo mức độ thừa thớt của phòng bếp nhà hắn nhìn ra.

Ta trốn vào phòng bếp, lại đơn giản thu thập một chút, cơm trưa đã xong tốt lắm.

Nhà ăn nhà Giang Ly cùng với phòng khách bị ngăn cách, lúc ta bụng đói ăn của chính mình vào nhà ăn, Giang Ly đã chậm rãi thưởng thức com hộp của hắn. Nói thật, ta thực không quen nhìn bộ dáng nam nhân ăn com chậm, phải như gió cuốn mây tan mới đàn ông, người nói có phải hay không? Bất quá, bất quá ta phải thừa nhận, đáng về lúc ăn com của Giang Ly thực dễ nhìn, lần đầu tiên ta phát hiện hóa ra nam nhân lúc ăn com còn có thể ăn một cách tao nhã như vậy. Hừ hừ, tao nhã làm cái gì, có thể đầy bụng được sao?

Ta ngồi bên cạnh bàn, liếc liếc mắt nhìn đôi đũa dùng một lần trên tay Giang Ly, nói “Loại đũa dùng một lần này ở nước ta, 80% đều là vệ sinh không đạt tiêu chuẩn.”

Giang Ly giương mắt nhìn ta liếc một cái, nhẩn nhẩn không nói gì, tiếp tục ăn com.

Ta lại nhìn hộp com của hắn, tận lực bày ra một nụ cười khinh bỉ, nói: “Rau này đại khái cũng chưa rửa sạch sẽ đi? Không biết chừng vẫn còn có sâu a...”

Giang Ly lạnh lẽo trừng mắt nhìn ta liếc một cái, buông đũa đi ra nhà ăn. Ta vì báo thù được vụ tối hôm qua mà tâm tình cực tốt, cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn com. Ta vẫn cảm thấy, com mình làm thật sự không đến mức khó ăn, tuy rằng so với mẹ ta vẫn còn kém vài cấp.

Đang lúc ta nghĩ rằng Giang Ly đã rời đi, hắn lại quay lại nhà ăn, hơn nữa trong tay còn tuồn ra một đôi đũa mun. Ta đang định tiếp tục làm hắn ghê tởm một chút, không ngờ rằng hắn cầm lấy đũa phi thẳng đến bát com của ta.

Ta lấy tư thế “gà mẹ bảo hộ gà con” đem hai bàn tay bảo vệ đồ ăn chính mình tận tâm khổ khổ nấu nướng, cả giận nói: “Người làm gì?”

Giang Ly hé ra cái mặt thối, nói: “Dù sao người ăn cũng không hết.”

Ta tuyệt không thèm che dấu đắc ý trên mặt, cười nói: “Ăn không hết ta có thể để cho thùng rác a, không nhọc người lo lắng.”

Giang Ly nhủ lòng mỉa, nói: “Bát là của ta, đũa là của ta, đũa cũng là của ta, còn có người nấu com dùng gas và điện đều là của ta, cho nên đồ ăn này ta cũng có phần.”

Ta quay đầu đi, tranh cãi nói: “Kết quả thế xong tài sản hai vợ chồng đồng sở hữu, của người cũng là của ta.”

Giang Ly tiếp lời nói: “Đúng rồi, của người cũng là của ta, cho nên com người làm cũng có một nửa của ta.”

Ta: “.....”

Giang Ly không đợi ta nói chuyện, giống như là vứt một cái tất thối đem tay của ta gạt ra, bắt đầu danh chính ngôn thuận hưởng thụ thành quả lao động

của ta.

Ta thật khờ, như thế nào lại bị hấn dất mũi đi !

(LM: Đồng ý cả hai tay! Yên Yên *liếc xéo*)

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thế này mới gọi là ở chung

Buổi chiều trôi qua thực sự nhàm chán, buổi tối Giang Ly tiếp tục mặt dày mày dạn ăn cơm của ta, ta tốt bụng, ta cái gì cũng không nói.

Buổi tối hôm nay ta vẫn như cũ ném thử tư vị một người một giường, nhưng là vô luận thế nào đều không ngủ được, hơn nữa càng muốn ngủ, đầu óc càng thanh tỉnh. Ta nằm ở trên giường, lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy làm người thật là chuyện không có lỗi lỗi nhất, cũng bởi vì đầu óc so với động vật cấu tạo khác nhau, mới nhận nhiều sự tra tấn như vậy!

Ta từ trên giường đứng lên, lại lôi laptop ra, vẫn là xoát quái đi.

Buổi tối hôm nay Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đã ở trên mạng, ta vừa lên, hấn đã nhắn qua một tin: “Ngu ngốc, người như thế nào muốn như vậy mới lên.” Ngu ngốc là cách xưng hô của hấn với ta, ta đã sửa vài lần nhưng không có hiệu quả, cứ mặc hấn gọi đi.

Trò chơi ngu ngốc Họ Quan: “Người làm sao biết tối hôm nay ta sẽ lên?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Nữ nhân khi tình cảm tan vỡ đều vậy, say mê lên mạng.”

Trò chơi Ngu Ngốc Họ Quan: “Ai nói ta tình cảm tan vỡ!”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Hoặc chính là người căn bản không có tình cảm?”

Thật đúng là bị hấn đoán đúng rồi. Ta chỉ đành nói sang chuyện khác: “Còn người, vì sao suốt ngày dính ở trên mạng?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Ta còn không phải vì chờ người sao.”

Đàn ông trên mạng đều có miệng lưỡi trơn tru như vậy, ta cũng không thèm để ý tới, chỉ là biết thời biết thế nói: “Vừa lúc, hôm nay tiếp tục theo giúp ta xoát quái.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Người điên rồi!”

Trò chơi ngu ngốc Họ Quan: “Bây giờ người mới biết?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Ta đây đánh phải liều mình bôi kẻ điên, cùng người vượt qua đêm tân hôn thử hai.”

Trò chơi ngu ngốc họ Quan: “Kỳ quái, người cũng không phải đi làm sao?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Đi làm nào có trọng yếu bằng người!”

Lại tới nữa! Đối với cái thể loại này, ta trực tiếp không thèm để vào mắt.

...

Hôm nay là ngày thứ ba kể từ ngày ta cùng Giang Ly kết hôn, cũng là một ngày phi thường trọng yếu – về nhà mẹ đẻ! Ta hiện tại hận không thể cười tên lừa về lại nơi đó bên mẹ của ta, sau đó không bao giờ trở lại nữa, mẹ à, ta nhớ người nhớ đến cả trong giấc ngủ....

Sau khi ta ở trong phòng khách vòng qua vòng lại đủ ba mươi sáu vòng, Giang Ly rốt cục đã tập thể dục trở về. Ta mang sang bữa sáng đã chuẩn bị tốt cho hấn, cười tủm tỉm nói: “Mau ăn, ăn xong chúng ta đi mau!”

Giang Ly miễn cưỡng tiếp nhận bữa sáng, bắt đầu lên mặt với ta: “Người muốn trở về như vậy?”

Vô nghĩa! Lời này đương nhiên ta chỉ dám nói ở trong lòng. Ở trong mắt ta, Giang Ly tuyệt đối chẳng phải là cái gì tốt đẹp, vạn nhất hấn mượn việc công báo thù riêng, lát nữa hấn gây khó dễ, ta đây chẳng phải là vì một lý do nhỏ mà mất đi cái lợi lớn?

Cũng may Giang Ly coi như vẫn còn có lương tâm, cũng không có kéo dài, thu thập một chút sau đó cùng ta ra ngoài. Chúng ta ở lâu ba, không cần đi thang máy. Ta đi trước Giang Ly, ngẩng đầu mà bước đi xuống thang bộ. Đại khái là vì được về nhà mà cao hứng nên quá sức đi, ta cuối cùng cảm thấy đầu vầng mắt hoa hai chân như nhũn ra, sau đó không cẩn thận một chút, dưới chân chao đảo, cả người ta ngã quỵ xuống phía trước. Theo lý thuyết ở cầu huyết kịch tình, phía dưới hẳn là có một vị soái ca tiếp được ta, sau đó tốt nhất hai người vô tình tiến tới da thịt chi thân gì đó vân vân...

(sắp hôn đất tới nơi mà tỷ còn nghĩ được nhiều ghê =)))

Lúc ta ngã xuống cũng không có cảm giác được đau, nguyên nhân không phải bởi vì có soái ca đỡ được ta, mà là, thần trí ta đã sớm không rõ ràng.

Lúc ta tỉnh lại, nghe thấy bên cạnh có tiếng người nói chuyện, vì thế ta cũng không mở mắt ngay.

Thanh âm của lão thái thái vang lên: “Con của ta a, như thế nào lại thành cái dạng này, người ngay cả đi đường cũng không xong sao?” Vừa nghe đến tiếng khóc làm cho người ta đứt ruột kia, ta biết ngay đó là mẹ ta.

Lúc này Giang Ly chỉ nắm lấy tay ta, một bên giải thích nói: “Bác sĩ nói cô ấy mệt nhọc quá độ, giấc ngủ không đủ.”

“Cái gì... cái gì?” Mẹ ta ngừng khóc, ngay sau đó, thanh âm của bà thậm chí còn chứa đựng một loại vui sướng, “Giang Ly a, người cũng để cho Tiểu Yến nghỉ ngơi một chút.” (bác này chắc hay xài fristy lắm, trí tưởng tượng thật phong phú =)))

Giang Ly: “.....”

Ta cảm thấy bản thân mình có nên kiểm tra một chút, lão thái thái này có phải Lôi mẫu chuyển thế hay không.

Lúc này, chỉ nghe Giang Ly nói: “Thực xin lỗi, con không có chiều cố Tiểu Yến tốt.”

Mẹ ta đột nhiên nở nụ cười hắc hắc hắc, ngay cả ta nhắm mắt nhưng cũng có thể nhìn thấy vẻ mặt tươi cười hèn mọn của bà. Vì thế bà cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, hèn mọn nói: “Đừng khiêm tốn, con chiều cố nó rất khá, thật là tốt !”

Ta như thế nào gặp phải một người mẹ như vậy!

Hai người hàn huyên trong chốc lát, mẹ ta rời đi, lúc gần đi còn không quên dặn Giang Ly, làm cho ta không cần về nhà mẹ đẻ. Ta một lần nữa hoài nghi rốt cuộc ta có phải con đẻ của bà hay không.

Sau khi mẹ ta rời đi, ta nằm ở trên giường, nhắm mắt xác nhận một cái sự thực làm cho ta có chút cảm giác vui sướng khi người gặp họa – Giang Ly này có phải hay không. bị mẹ ta lừa gạt ? Ta mơ mơ màng màng, trong não thấp phần rõ ràng toát ra một câu : Anh hùng không hỏi đường ra, lưu manh không hỏi mấy tuổi ~ (bảo mẹ mình là lưu manh, bài phục bài phục)

Đúng lúc ta đang đắc ý, thanh âm lạnh lẽo của Giang Ly đột nhiên từ phía trên vang lên: “Người còn định giả bộ ngủ tới khi nào?”

Ta mở ti mắt, chịu đựng cười, nói: “Người làm sao biết ta giả bộ ngủ?”

Giang Ly đáp: “Tay của ta sắp bị người nắm gãy.”

Ta bỏ tay hẳn ra, tranh cãi nói : “Ai bảo người nắm tay ta trước.”

Giang Ly xoa tay nói : “Ta chỉ nắm người một chút, sau đó đã bị người nắm không buông.”

Ta không phục, nghiêng mắt liếc hẳn một cái, trào phúng nói: “Một đại nam nhân, tay như thế nào lại không rắn chắc như vậy.”

Giang Ly không cam lòng yếu thế : “Nhìn không ra một nữ nhân mệt nhọc quá độ mà còn có khí lực lớn như vậy, người thật sự là kim cương chuyển thế, trách không được không ai dám lấy.”

Ta: “.....”

Được rồi, ta thừa nhận, đầu võ mồm cũng không phải sở trường của ta.

Lúc này, Giang Ly lại đưa ra thắc mắc của hẳn: “Ta vẫn không hiểu được, rõ ràng là cái gì cũng chưa làm, người như thế nào có thể khiến cho cái gì cũng như đều đã làm ?”

Ta chỉ cúi đầu, thực không suy nghĩ nói: “Ta không dám ngủ một mình.”

Giang Ly sững sờ một chút, sau đó chỉ thiếu nước ha ha cười rộ lên, tâm tình coi bộ có vẻ tốt lắm. Ta chỉ hung hăng trừng lại hẳn, lại không biết nên nói cái gì.

...

Từ bệnh viện trở về nhà, đã đến giờ cơm chiều, Giang Ly coi như vẫn có chút lương tâm, không bắt ta nấu cơm cho hắn mà kêu cơm hộp, thực tế thì lúc này, giận dữ ban ngày của ta đối với hắn cũng đã mất đi phần nửa.

Nhưng là, ta thật ghét ban đêm, ban đêm người ta cần ngủ, mà ta lại ngủ không được. Ta nằm trên giường, chủ yếu suy nghĩ xem ta có nên tìm bác sĩ tâm lý kiểm tra, lúc này, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Giang Ly đứng ở bên ngoài cửa phòng ngủ của ta, hai tay khoanh trước ngực, cao cao nhìn xuống nói: “Có hay không hứng thú cùng ta đồng giường cộng chằm?”

Ta ngây ngốc sững sờ ở cửa, không biết nên nói gì cho phải.

Giang Ly xoay người muốn đi: “Không muốn thì thôi.”

Ta ở phía sau gọi hắn lại: “Người có điều kiện gì?” Ta mới không tin hắn có lòng tốt như vậy, chủ động nói vậy.

Giang Ly xoay người lại, khoe miệng khê cong, nói: “Nhìn không ra người cũng có lúc thông minh.”

Ta tựa vào cửa, bày ra tư thế đàm phán, nói: “Nói đi, đừng quanh co lòng vòng.”

Giang Ly trả lời rõ ràng: “Người nấu cơm cho ta, làm việc nhà.”

“Thành giao.” Ta đáp rất kiên quyết, tuy rằng vô luận như thế nào đây cũng giống như một cái hiệp ước không bình đẳng, nhưng là ta thật sự không muốn tạo ra một cái kỷ tích người sống đang còn khỏe mạnh bị làm cho chết dần chết mòn.

Giang Ly hiếm hoi khen ta được một câu: “Sáng khoái.”

Ta ôm chần cùng gối đầu, xám xịt đi vào phòng ngủ của Giang Ly, Vốn ta còn đang phân vân chuyện phân chia giường như thế nào, nhưng là lúc nhìn đến giường của hắn, ta phát hiện lo lắng của ta là dư thừa. Nha, giường của hắn trông thế mà so với cái giường hai người của ta lớn hơn gần như gấp đôi!

Ta nghiêng răng nghiêng lợi trái chần, dọn xong gối đầu, sau đó nằm ở trên giường. Tuy rằng bên cạnh có một người đàn ông, bất quá ta đối với nam nhân có tính thủ hướng giống nhau này thực an tâm.

Trời ạ, lần này thật sự ngủ rất nhanh.

...

Ngày hôm sau ném qua điểm tâm, ta lại mở máy tính. Vừa lên QQ, liền phát hiện Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn để lại vài tin nhắn. Đại khái đều là gửi đi lúc đêm khuya, chất vấn ta vì sao không login. Ta không nói gì, nếu không cùng đường, ai muốn nửa đêm ngồi ôm máy tính làm chi ?

Xét thấy hai buổi tối trước hắn vẫn cùng ta, ta cũng không nỡ nặng lời với hắn, chỉ là trả lời: “Ta phải đi ngủ a.”

Vốn tưởng rằng Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn ngày hôm qua thức đêm, lúc này hắn đã đi ngủ, ai ngờ, một lúc sau, hắn lại trả lời tin nhắn của ta: “Lão công của người khôi phục thể lực ?”

Nói cười Yến Yến: “.....”

Nói cười Yến Yến là tên trên mạng của ta. Tên trên mạng của Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn cùng tên trong game giống nhau, ta bình thường đều gọi hắn là Hoàng Hôn.

Nói cười Yến Yến: “Người cũng không buồn ngủ sao?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn : “Không nhìn thấy nụ cười của người ta làm sao ngủ được ~”

Ta phát lạnh, đành phải gửi qua một cái biểu tình đồ mồ hôi lạnh.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Có cảm động hay không ?”

Nói cười Yến Yến: “Nếu ghê tởm cũng được coi như một loại cảm động.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Nói, các người không phải còn đi hưởng tuần trăng mật a ? Lão công người có được không a....”

Nói cười Yến Yến: “Liên quan gì đến người.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Vậy các người định đi hưởng tuần trăng mật ở đâu ?”

Ta do dự một chút, trả lời lại: “Maldives, nghe nói qua vài thập niên nữa đảo đó sẽ bị nước biển che lấp, giờ nhanh đi xem một chút.” Dù sao Maldives nhiều đảo nhỏ như vậy, hắn cũng không có khả năng biết ta muốn đi đảo nào.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Sao khéo vậy, ta cũng đang muốn đi Maldives nghỉ phép.”

Nói cười Yến Yến: “Ngươi đừng bậy bạ, ta thấy người mỗi ngày đều đang nghỉ phép.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Có ý gì?”

Nói cười Yến Yến: “Ngươi chắc chắn là một đại thúc hèn mọn đang thất nghiệp, nghỉ phép hẳn là chuyện của con ngươi mới đúng.” Ta nói như vậy cũng có đạo lý, theo chế độ nghỉ ngơi của hắn mà thấy, hắn không giống người đang đi làm.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, ta là soái ca! Mị lực khôn cùng, tình lực tràn đầy.”

Nói cười Yến Yến: “Soái ca có cái gì hữu dụng, lão công ta so với ngươi soái hơn.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Sau đó đâu, hẳn thực vô dụng?” Còn không quên đánh ra một cái biểu tình đáng khinh.

Nói cười Yến Yến: “Ngươi làm sao lại quan tâm đến năng lực X của hắn như vậy, chẳng lẽ ngươi chính là mị lực khôn cùng tình lực tràn đầy trong truyền thuyết... Thụ Đại thúc?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Địa cầu đã bị hủ nữ công chiếm.”

Khị khị, ta cũng không phải hủ nữ, nhưng là mang tiếng có một lão công là gay, ta nếu không hủ một chút, cảm giác sẽ thực có lỗi với quảng đại chúng tỷ muội đang im lặng duy trì sự nghiệp hủ hóa....

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Lão công nhà ngươi soái như vậy sao, dám lôi ra cùng ta so sánh sao?”

Nói cười Yến Yến: “Cùng với ngươi so, còn cần lão công nhà ta xuất mã hay sao, vượng tài* nhà chúng ta có thể đảm nhiệm.”

*ý là mấy em gâu gâu ấy

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “.....”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Các ngươi nghỉ tuần trăng mật ở khách sạn nào? Nói không chừng chúng ta có thể thực sự gặp gỡ.”

Nói cười Yến Yến: “Ngươi thật sự muốn đi theo con trai nghỉ phép? Sẽ không sợ con dâu chê ngươi chướng mắt?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Không sao. Cây không có vỏ, hẳn phải chết không nghi ngờ, người không biết xấu hổ, chính là thiên hạ vô địch.”

Nói cười Yến Yến: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: . Tuần trăng mật của chúng ta

Mấy ngày nay ở chung với Giang Ly coi như thái bình, bất quá chúng ta rất nhanh sẽ nghênh đón những ngày tháng không thể nào thái bình – tuần trăng mật của chúng ta sẽ bắt đầu.

Bởi vì ta có vẻ bình thường, cho nên đối với việc cùng một kẻ không bình thường đi hưởng tuần trăng mật, ta có biết bao nhiêu cảm xúc mâu thuẫn, hơn nữa cùng một tên nam nhân đánh thì đánh không lại, nói cũng nói không xong hơn nữa lại không có phong độ còn không tôn trọng nữ tính. Bất quá, buông tha cho chuyến du lịch Maldives bảy ngày miễn phí, những lời này làm sao có thể thốt ra được, vì thế ta chỉ hạo chấp nhận tiến lên phía trước, miễn là được đi du lịch là tốt rồi.

Ta chưa từng Maldives, chỉ là nghe nói nơi đó cực kỳ cực kỳ đẹp, trời rất xanh nước rất trong trên bờ cát đều là tuần nam mỹ nữ, lúc ta trên dưới hai mươi tuổi còn từng ước mơ có thể mở một quầy bán hương liệu trên một cái đảo nhỏ ở Maldives, cũng coi như một giấc mơ vi đại. Đương nhiên giấc mộng này sau đó rất nhanh trở thành vô nghĩa, không chút đau khổ. Sau này ta lại có rất nhiều giấc mộng, đương nhiên không cái nào có thể duy trì liên tục trong ba tháng. Tục ngữ nói, hữu chí chi nhân lập trường chí, vô chí chi nhân thường lập chí*, nửa câu sau chính là nói về kẻ như ta. Bất quá ta vẫn cảm thấy một người không có lý tưởng, không có khát vọng sống có vẻ thoải mái vui vẻ, hơn nữa, trên thế giới dân cư vài tỷ người, nếu mỗi người đều thành tổng thống quốc gia chủ tịch, vậy thế giới này còn không rối loạn sao?

*Người có chí hướng thường có lập trường, người không có chí hướng thường hay mơ tưởng.

Cho nên, hồi những người vĩ đại, nếu không có những kẻ bỏ đi như chúng ta yên lặng đảm đương phối hợp diễn, ta xem người còn có thể vĩ đại được hay không!

Ngại quá ngại quá, không cần thận lại lạc đề mất rồi, bây giờ chúng ta lại quay trở về vấn đề tuần trăng mật. Tuy rằng ta chỉ coi tuần trăng mật như một chuyến du lịch đi Maldives miễn phí mà thôi, nhưng là Giang Ly hiển nhiên không nghĩ như vậy, Hấn ngay cả du lịch cũng không tính đi, chỉ đem vé máy bay nhét vào tay ta, nói ta một người cũng có thể đi.

Ta do dự nhận lấy vé máy bay hỏi: “Vậy còn người?”

Giang Ly đáp: “Công ty bên kia còn có việc, ta phải trở về.”

Tiểu tử này, rốt cục cũng nhớ đến công ty của hấn. Nhưng là ta còn có chút không tình nguyện, nuốt nước miếng nửa ngày, rốt cục nói: “Vậy ai theo giúp ta ngủ?”

Giang Ly khẽ nhủ mảy một chút, nói: “Người tùy tiện tìm một người là được rồi.”

Hoi quá đáng, ta giống người tùy tiện như vậy sao? Vì thế ta cả giận nói: “Ta đây vừa lúc có thể quan hệ nam nữ bừa bãi một chút.”

Giang Ly hiển nhiên không đoán trước rằng ta sẽ trả lời như vậy, hấn bí hiểm nhìn ta đánh giá một chút, cuối cùng nói: “Tùy người thôi, đừng mang bệnh Sida về nhà là tốt rồi.”

Ta nhúc nhích, vẫn là có chút do dự, muốn nói lại thôi cả nửa ngày. Giang Ly có chút không kiên nhẫn, nói: “Người lại làm sao vậy?”

Ta kiên trì đến cùng nói: “Người không đi, ai giúp ta trả tiền a...”>.

Giang Ly ra vẻ nhẹ nhàng thở hắt ra, hấn lấy ra thẻ visa giao cho ta, nói: “Dùng cái này là được.”

Ta nhận lấy thẻ, tâm tình rộng mở trong sáng =^o^=.

...

Buổi tối đang mơ mơ màng màng vừa chợp mắt, Giang Ly đột nhiên dùng gối đầu đập nhẹ lên đầu ta, lạnh lẽo nói: “Quan Tiểu Yến, người ở bên kia tốt nhất tự biết giữ gìn một chút.”

Ta xoay người lại đối mặt hấn, mặc danh kỳ diệu: “Liên quan gì đến người?”

Hấn nhắm mắt lại, ngữ khí vẫn như cũ khó khăn thốt ra: “Ta chỉ là không quen nhìn thấy phụ nữ thủy tinh dương hoa triều tam mộ tứ*.”

*cả 2 thành ngữ đều chỉ sự lãng nhãng, quan hệ bất chính.

Nhớ rõ hồi tiểu học lão sư thường xuyên bắt chúng ta luyện tập lấy ý chính trong câu, đây cũng là một trong số những kỹ năng ngữ văn mà ta hiếm hoi nắm giữ được. Hiện tại đem câu nói của Giang Ly lấy ra ý chính, thì phải là: Ta, không quen nhìn, phụ nữ. Tốt lắm, rất mạnh mẽ, những lời này càng có thể khái quát nội tâm u ám lúc này của Giang Ly.

Nghĩ đến đây, ta tà ác nhếch khóe miệng, cười nói: “Thực đáng tiếc, ta vừa vặn chính là một người đàn bà thủy tinh dương hoa triều tam mộ tứ”

Giang Ly đột nhiên mở to mắt, sắc bén trừng mắt nhìn ta. Lòng ta chợt rung mình, lập tức ngăn chặn nội tâm đang bất an, nhắm mắt lại không để ý tới hấn, Chết tiệt Giang Ly, một ánh mắt cũng có thể khiến người ta dọa tới mức chết khiếp.

Lúc này, Giang Ly chậm rãi nói: “Người nếu dám làm chuyện gì không đúng đắn, trở về ta tự nhiên có biện pháp trừng trị người.”

Ta nhắm mắt lại, nghĩ thầm, cho dù ta làm chuyện gì không đúng đắn, người cũng đâu có biết !

...

Buổi sáng lúc rời giường, Giang Ly đã tập thể dục xong trở về. Lúc ta đi ngang qua phòng khách, rõ ràng phát hiện trong phòng khách một đồng hành lý thật lớn. Đồng hành lý kia rõ ràng không phải của ta, đồ của ta đều để trong phòng mình. Như vậy, là của Giang Ly?

Ta nghi hoặc nhìn lên, hỏi Giang Ly: “Người muốn rời nhà trốn đi?”

Maldives đi.”

Quyết định của Giang Ly, làm ta một lần nữa lại mất đi cơ hội thất thân. (LM: bó tay bà chị =)). Yến Yến*liếc mắt* Người cứ thử làm xử nữ đến năm 27 tuổi đi thi biết. LM: đã hiểu !)

Nhưng là ta còn có một vấn đề chưa làm rõ, hành lý của hấn chuẩn bị vào lúc nào ?

Chẳng lẽ hắn đã mưu đồ từ lâu? Vậy mà còn làm bộ không đi, nam nhân này thật rồi hoi!

Giang Ly nhìn ra nghi hoặc trong lòng ta, nói: “Ta chuẩn bị từ tối hôm qua.”

Ta: “Sao ta lại không biết gì cả.”

Giang Ly: “Ngươi ngủ say như lợn chết, biết làm sao được.”

Ta: “.....”

...

Maldives rất mỹ lệ, nhưng là hành trình đi Maldives là thống khổ. Hoàn hảo thời điểm chúng ta đi là mùa du lịch vắng khách, vé máy bay cùng khách sạn đều dễ dàng đặt trước hơn một chút, bất quá gần mười mấy giờ hành trình, vẫn là làm cho ta có chút ăn không tiêu, hưởng hồ trên đường còn phải chuyển máy bay. Dọc đường đi ta cơ bản chính là một bên nghe nhạc một bên ngủ, ta mơ mơ màng màng lúc ngủ lúc tỉnh không biết ngày đêm, theo cách nói của Giang Ly chính là, ta không cảm thấy con lợn thì thật sự đáng tiếc.

Buổi tối lúc đến sân bay Maldive, đã là hơn mười giờ đêm, còn phải kiểm an. Khách sạn của chúng ta nằm trên một cái đảo nhỏ, cũng may cách Maldive không xa, thông quan sau, ngồi trên ca nô là có thể đến. Bận tối bận lui, chờ lúc chúng ta đến khách sạn, cũng đã gần mười hai giờ, Hai người đơn giản thu dọn một chút, sau đó tắm rửa đi ngủ. Giang Ly trước khi ngủ còn không quên nói móc ta một câu: “Ngươi đã ngủ cả một ngày rồi, làm sao vẫn còn ngủ được nữa nhỉ.”

Ta không thêm để ý tới, trong lòng nhận định hắn đây là ghen tị, ghen tị ta ăn no ngủ kỹ so với trư còn khoái hoạt hơn!

...

Ta cảm thấy Giang Ly thật sự là người điên, du lịch còn không quên tập thể dục, cả buổi sáng hắn lăng xăng chạy vòng quanh tiểu đảo một vòng rồi mới trở về ăn bữa sáng, làm cho sự khinh bỉ của ta đối với hắn càng thêm sâu đậm.

Bữa sáng ở khách sạn là được phục vụ sẵn, thực phong phú, nhưng là chủ yếu là cơm Tây, không có gì hợp khẩu vị của ta. Bất quá hoa quả nơi đây cũng không tệ lắm, ta chấp nhận ăn chút hoa quả cùng điểm tâm, uống chút đồ uống lành tinh, thế là xong bữa sáng.

Sau bữa sáng, chúng ta đi vào bến tàu, cùng với mấy người khác đi tham quan đảo. Đi tham quan đảo chủ yếu chính là đưa chúng ta đi đến một số đảo nhỏ của dân bản xứ gần đó, cảm thụ một chút không khí dân tộc của địa phương.

Maldives đúng là thật xinh đẹp, mặt biển rất yên bình, làm cho trong lòng người ta sinh ra một loại cảm giác khoáng đạt, cõi mở. Thăm thực vật trên đảo, bãi biển, biệt thự cùng với nhà gỗ nổi trên mặt nước, rất hòa hợp với màu xanh của trời biển, như một bức tranh, yên tĩnh mà mỹ lệ. Ta giờ ống kính máy ảnh lên tách tách tách chụp ảnh, cảnh sắc xinh đẹp như vậy trăm ngàn lần không thể bỏ qua.

Hôm nay mới biết được, thì ra cư dân bản địa ở Maldives cũng rất biết buôn bán. Nơi này có rất nhiều quán nhỏ của dân bản xứ mở ra, bán một ít vật lưu niệm. Nơi đây cũng có rất nhiều thứ để thưởng thức, tỷ như những cái hộp gỗ được phủ sơn, còn dùng vỏ sò và răng cá làm đồ trang sức nhỏ nhỏ. Chủ quán thực nhiệt tình, ta ngại từ chối, cho nên cũng lựa khá nhiều.... Dù sao cũng có người trả tiền hộ ^__^.

Đi dạo các loại đảo nhỏ xong cũng vừa vặn chính ngọ, ta cũng có một chút mệt mỏi. Bất quá tiết mục sau cơm trưa có vẻ làm người ta động tâm, đó chính là – lặn xuống nước.

Trong đồng hành lý to khủng bố của Giang Ly có một bộ thiết bị lặn có thể nói là hoàn mỹ, còn có camera dùng ở dưới nước, ra về hết sức chuyên nghiệp. Hắn võ trang xong liền mang theo camera trực tiếp lặn xuống, mặc kệ ta sống chết trên bờ.

Thân ảnh của Giang Ly nhanh chóng biến mất trong làn nước. Bãi biển nơi này trong suốt như thủy tinh, những gì cách mặt nước khoảng mười thước đều có thể thấy rõ ràng. Nói như vậy, Giang Ly lặn sâu không chỉ mười thước đi. Hừ, kệ xác hắn, thích bao nhiêu thước thì bao nhiêu thước, ta một chút cũng không hâm mộ! Hắn tốt nhất chìm luôn trong nước cho cá mập xoi, vĩnh viễn đừng có nổi lên.

So sánh với Giang Ly, một thân trang phục và đạo cụ của ta có thể nói là keo kiệt. Áo cứu sinh, bộ đồ lặn, thêm một cái camera lặn chỗ nước nông thuê được ở khách sạn, chính là toàn bộ đạo cụ của ta.

Lặn chỗ nước nông là chuyện rất đơn giản, cũng rất an toàn, đương nhiên cảnh sắc có thể nhìn thấy cũng có chút giới hạn, Ta trang bị đầy đủ xong, liền lặn xuống nước, chậm rãi bơi về hướng xa xa.

Cảnh vật dưới nước thật mỹ lệ, thân nhiên làm cho người ta có một loại cảm giác tim đập gấp gáp. Đây là vùng biển trong suốt nhất mà ta từng thấy, đặt mình trong làn nước trong xanh, làm cho người ta cảm giác được sinh mệnh của mình cũng trở nên tinh khiết cùng bình thản rất nhiều.

Trong nước thường thường sẽ có những đàn cá nhỏ ta không biết tên bơi qua bơi lại, đại đa số chúng đều có màu sắc rực rỡ tươi sáng rất đẹp đẽ, ngoại hình rất đẹp. Có mấy chú cá lá gan rất lớn, trực tiếp bơi qua bên người ta, như là không nhìn thấy ta. Ta vươn ngón tay chạm vào bụng của chúng, đôi lần là chúng nó linh hoạt trốn tránh, thật sự là một đám tiểu tử đáng yêu. Ta nổi hứng chơi đùa, thử bơi về phía xa hơn.

Bơi được một lát, chỉ thấy đến rặng san hô. Từng mảng san hô xinh đẹp đủ màu sắc khác nhau, tư thái ngàn vạn, khiến người ta không khỏi trầm trồ khen ngợi. Thiên nhiên thật sự là rất kỳ diệu.

Ở giữa rặng san hô du ngoạn trong chốc lát, dự đoán rằng thủy triều sắp xuống, ta mới lưu luyến không nỡ rời đi. Ngày mai nhất định phải chơi tiếp, san hô này ta còn chưa nhìn đã.

Lúc trở lại khách sạn, Giang Ly đã trở lại trước, hắn đang ở trong phòng lên mạng. Ta cảm thấy hắn khẳng định là lặn xuống chỗ nước sâu không có gì hay, cho nên mới sớm lui binh. Nghĩ đến đây trên mặt ta không khỏi nổi lên chút đắc ý, vì thế lấy laptop ra, cắm thẻ nhớ của camera vào, lôi mấy tấm ảnh vừa mới chụp dưới nước ra khoe với hắn.

Giang Ly liếc liếc mắt nhìn máy tính của ta, giống như người ta nhìn một cây củ cải trắng, mặt không chút thay đổi.

Ta cười: “Hâm mộ cứ việc nói thẳng, ta rất ngạc nhiên người ở dưới đáy nước uống phí làm cái gì.”

“Làm cái này.” Giang Ly nói xong, lôi hình ảnh ra cho ta xem.

Ta nhìn vào màn hình máy tính của hắn, nhất thời hai mắt tỏa sáng: “San hô này thật đẹp a, giống như đang sáng lên a ! Còn có con cá này, thật đẹp, ta còn chưa có nhìn thấy!”

Giang Ly ở một bên giải thích nói: “San hô này có thể chuyển động.”

???

Giang Ly đem đầu ta đẩy ra, tránh cho nước miếng của ta rớt xuống bàn phím trên màn hình của hắn sau đó nói: “Đây là nhuyễn san hô, có thể chuyển động.”

Thật kinh diễm, ta lần đầu tiên nghe nói trên thế gian này còn có nhuyễn san hô, thật muốn tự mình đi nhìn xem a!

Nó đây bà con ạ

Giang Ly nhìn ra ý nghĩ của ta, một câu chặt đứt ý niệm trong đầu của ta: “Lấy tư chất của người, lấy chứng nhận lặn xuống nước sâu chỉ sợ có một chút khó khăn.”

Ta mếu máo, đem tay hắn để trên chuột đẩy ra, sau đó đoạt được con chuột, lục lọi xem hắn còn chụp được tấm nào đẹp nữa không.

Năm phút đồng hồ sau.

“Giang Ly, người chỉ chụp được có từng này?” Tìm tới tìm lui, máy tính của Giang Ly cũng chỉ có mấy kiểu ảnh chụp nhuyễn san hô, đều là san hô mỹ lệ các loại hình thái, đẹp thì đẹp, nhưng là.... quá ít đi ?

Giang Ly gạt đầu tỏ vẻ thừa nhận: “Cái khác cũng không có gì đẹp mà chụp.”

Ta: “Đùa cái gì vậy, chỗ nước sâu nhất định có rất nhiều cái để thưởng thức, thật vất vả với đến được nơi này, cơ hội hiếm có.”

Giang Ly lại nhìn lướt qua màn hình máy tính của ta, nói: “Chụp ảnh quý tính bất quý đa*, chụp một đồng rác rưởi về làm cái gì.”

*cần chất chứ không cần lượng

Ta giận, người mới là rác rưởi!!!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: . Bạn Hoàng hôn chói sáng lên sà

Bãi biển trên đảo nhỏ chỗ chúng ta rất đẹp, tàn bộ ở trong này, tuyệt đối là một loại hưởng thụ. Ta nhẹ nhàng bước đi trên bãi biển, hít mát hương thụ làn gió nhẹ nhàng phe phẩy mang theo hương vị của biển, đột nhiên lại nghĩ đến giấc mộng bán chuối tiêu ở Maldives trước kia, xem ra đó cũng là một lựa chọn không tồi. Đáng tiếc a đáng tiếc, nghe nói hai ngàn đảo nhỏ xinh đẹp này sẽ bị nước biển nuốt trôi, ngấm lại thực làm cho người ta thất vọng a.

Làn da của ta đối với ánh nắng mặt trời rất mẫn cảm, thực dễ dàng bị bỏng nắng. Bởi vậy, mặc dù đã bôi kem chống nắng, nhưng vì để bảo đảm, hôm nay ta mặc vẫn có vẻ hơi nhiều. Hạ thân mặc một chiếc quần đùi đơn giản, trên người xỏ một cái T shirt rộng thùng thình. Đi dạo trên bờ cát mà mặc áo liền quần như thế này mặc dù có chút quái dị, nhưng cũng rất hữu dụng. Chiếc áo T shirt rộng thùng thình kia là chiếc áo ta thích nhất, nguyên nhân cũng không phải do nó đắt tiền. Chiếc T shirt kia là quà sinh nhật mà Hạp Tử tặng ta lúc sinh nhật hai mươi lăm tuổi, là do chính nàng thiết kế, sau đó tìm

người làm theo yêu cầu, Trên mặt áo là một đồng ký hiệu kì quái, theo Hạp Tử nói, đều là các ký hiệu được di lưu từ các nền văn minh lớn trên thế giới, có thể trừ tà. Mà mặt sau, thì in chữ bằng bút lông viết “Nói cười Yên Yên” bốn chữ to, còn có vài câu thơ. Ta mặc dù không hiểu thư pháp, nhưng lúc nhìn đến vài nét bút lông kia, cũng thấy vô cùng thuận mắt. Theo Hạp Tử nhấn nhủ, chữ này là nàng khổ công cầu một vị thư pháp danh gia vân vân. Đối với độ tin cậy của những lời mà cô nàng nói, ta xin phép không có ý kiến, nhưng vậy cũng không ảnh hưởng đến độ yêu thích của ta với chiếc áo này, đồng thời nó cũng khiến ta nhìn thẩm mỹ của Hạp Tử với con mắt khác xưa.

Tại đây một mình một chỗ như thế này, dưới ánh mặt trời rực rỡ vui vẻ, mặc một bộ đồ cực phẩm như vậy, thực là vô cùng thích hợp.

Ta đang bước chậm trên bờ cát, đột nhiên có người từ phía sau vỗ bả vai ta. Vốn tưởng là Giang Ly, chỉ là đang kinh ngạc hấn như thế nào lại đột nhiên chủ động quan tâm đến ta, lúc xoay người lại lại phát hiện, trước mặt là một nam nhân xa lạ.

Hắn là người da vàng, tóc có vẻ dài, còn hơi nhiễm một chút màu vàng nhè nhẹ. Ta tuy rằng chán ghét kiểu tóc của hắn, nhưng không thể không thừa nhận, khuôn mặt hắn đúng là không tồi, ngũ quan thật dễ nhìn, hơn nữa, khỏe mắt cùng đuôi lông mày tựa hồ như đều mang ý cười, Một người như vậy, đứng dưới ánh mặt trời, ánh mặt trời cũng vì hắn mà rực rỡ không ít đi ?

Ta nháy mắt cảm thấy con người ta mị lực thật sự không nhỏ a, thế mà cũng có soái ca chủ động đến gần. Vì thế ta rút rờ hương hấn nhếch khóe miệng một chút, vừa định nói chuyện, hắn đã mở miệng trước.

Hắn khẽ nghiêng đầu một chút, lông mi khẽ nhú, dâng lên một nụ cười mê người, sau đó nói: “Ngu ngốc?”

(bạn sax =)))

Hai chữ ngu ngốc nhả ra dị thường rõ ràng, hơn nữa, là ngữ khí nghi vấn.

Ta cảm thấy vừa vô tội vừa phẫn nộ, NND lão nương là trêu người hay chọc giận người? Như thế nào vừa gặp liền mắng người ta ngu ngốc ! Thử hỏi một nữ nhân bình thường bị một người xa lạ gọi là ngu ngốc, có mà chịu không nổi đi? Huống chi đối phương là soái ca nha, đây là không thể tha thứ !

Vì thế ta cảm thấy người trước mặt này thực sự là khuyết thiếu giáo dục, đối với người như thế ta thật sự không muốn để ý tới, đành phải xoay người bước đi. Trong lòng mặc niệm, thiên hạ nào tàn nhiều như vậy, nếu mỗi lần gặp đều phải mắng một lần, chẳng phải mệt chết hay sao.

Ai ngờ cái tên không biết tốt xấu kia, chỉ có một bộ da mặt dày, đầu óc lại không được linh hoạt, dám đi theo sau ta, nói với lên: “Người là ngu ngốc ?”

(bạn phun =)))

Ta không thể nhịn được nữa, xoay người mắng to nói: “Người mới là ngu ngốc, cả nhà người đều ngu ngốc ! Phiền người hiện tại biến ngay cho ta, bằng không lão tử tâu người sống không bằng chết!”

Người nọ bị ta mắng xong, đột nhiên hắc hắc ngáy ngọ cười nói: “Quả nhiên là ngu ngốc.”

(bạn té ghế =)))

Bây giờ ta có thể khẳng định 80% người nọ là chậm phát triển, bởi vậy cũng không thèm để ý đến hắn, xoay người trực tiếp bước về phía trước.

Chậm phát triển đột nhiên ở phía sau hô: “Người ở [Hiệp Khách Hành] có phải lấy tên là “Trò chơi ngu ngốc Họ Quan” ?”

Ta đột nhiên dừng lại, không thể tin được quay lại nhìn hắn.

Người này, hắn biết ta là Trò chơi ngu ngốc họ Quan? Rất nhanh ta liền tưởng đến mấy ngày hôm trước Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn tựa hồ nói qua hắn muốn cùng con trai con dâu đến Maldives, như vậy người trước mặt đây sẽ không phải làcon trai của Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đi ? Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn này cũng thật là, làm sao cái gì cũng nói với con hắn, hại ta trước mặt soái ca mất mặt đây.

Nhưng là, nhưng là hết thấyrất giả đi ?

Tuy rằng giả, nhưng tin hay không không do ta quyết định. Ta trái lo phải nghĩ tiền tư sau tưởng, rốt cuộc đi đến trước mặt soái ca tóc dài, đem hắn đánh giá một chút, lắc đầu thờ dài: “Cái tên Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn hèn mọn đại thúc kia, làm sao lại sinh ra đứa con dễ nhìn như vậy a ? Có thể thấy học thuyết di truyền là không đáng tin”

Soái ca trước mặt đột nhiên phát điên kêu lên thảm thiết nói: “Đã nói bao nhiêu lần, ta là soái ca, tính lực tràn đầy mị lực khôn cùng!”

“Ai nha nha, người làm sao toàn học mấy câu này của ba người” Ta ra vẻ thoải mái mà cười, nhưng là trong lòng có chút không được tự nhiên dâng lên, mấy câu này cùng với cái tên Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn đáng khinh kia quả thực không sai một chút nào a

Hắn vò vò tóc, cả giận nói: “Ta chính là Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn ! Ta bây giờ còn không có con ! Nhưng mà ta cũng không ngại nếu người giúp ta sinh một đứa!”

Ta vỗ vỗ ngực, lui về sau hai bước nói: “Người làm gì nói chuyện lớn tiếng như vậy, chẳng lẽ chột dạ”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn trừng mắt liếc nhìn ta một cái, nói: “Người không muốn ta đem toàn bộ những chuyện người làm ở bang hội toàn bộ

nói ra ngơoi mới tin ?”

“Khụ khụ, không cần như vậy, ta tin, ta tin.” Ta bắt đầu khua tay loạn xạ, rớt cục khuất phục dưới dâm uy của hắn.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn tâm tình tốt hơn một chút, trên mặt một lần nữa treo lên tươi cười, nói: “Ngươi so với tưởng tượng của ta còn ngu hơn một chút.”

Ta cảm thấy chuyện này kỳ thật cũng không phải bởi vì ta ngu, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn oan uổng ta. Chủ yếu là do người này trong lòng ta hình tượng trong mắt đã thành thâm căn cố đế, hẳn chính là một trung niên đại thúc đáng khinh, thích ở trên mạng đùa giỡn nữ nhân, người như thế trên mạng là bình thường. Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn trước mặt cùng với Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn trong tưởng tượng của ta cách nhau quá xa, hình tượng kia hoàn toàn không phù hợp tiêu chuẩn, ta không tin, không biết không có tội.

Nghĩ như vậy, ta trong lòng tự tha thứ cho chính mình.

*** Bụng đau bụng quá đi mất thôi. ...=)) ***

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn một câu đánh gãy suy nghĩ của ta: “Ngốc cái gì vậy, đi quán bar ngồi một lát đi.”

Tuy rằng ta cùng Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là có quen biết sơ sơ, vì thế ta gật đầu đáp ứng. Dù sao ta hiện tại cũng thật sự nhàm chán, Giang Ly cũng sẽ không hạ mình đi chơi cùng ta.

Lúc này, Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn quay lại gọi một mỹ nữ Á châu đáng người nóng bỏng lại đây, ở trên mặt cô ta hôn một cái, sau đó nói: “Ta cùng một người bạn đi ôn chuyện, ngươi trước tự mình đi chơi ha.”

Mỹ nữ kia cẩn thận đánh giá ta từ trên xuống dưới một chút, đại khái là xác định ta đối với nàng không tạo thành cái gì uy hiếp, vì thế hôn lại Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn, sau đó thoát mái mà rời đi.

Trong nội tâm ta thần nhiên sinh ra một loại cảm giác thất bại TT ____ TT

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn nhìn theo bóng dáng mỹ nữ kia, nói: “Ta vẫn thích phụ nữ châu Á, truyền thống”

Ta nhìn bộ bikini nóng bỏng trên người mỹ nữ kia, trong lòng cảm thán: Này cũng quá truyền thống đi.

Ta gọi một ly cocktail, sau đó cùng Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn ngồi xuống.

Ta nhìn Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn hỏi: “Ngươi làm sao mà nhận ra ta được ?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn cười nói: “ Ta nghĩ là không thể nhận ra ngươi, nhưng là thực xin lỗi bộ quần áo ngươi đang mặc.”

Ta đột nhiên nhớ tới nickname in trên T shirt, bưng tỉnh đại ngộ. Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn lúc ấy cũng chỉ là đoán đi ? Nếu ta không thừa nhận thì tốt. ...

Nhưng là, ta vẫn có chút hoảng hốt giống như trong mơ, dù sao mọi việc hết thấy quá trùng hợp, trùng hợp đến mức làm cho người ta hoài nghi chính mình thật sự đang ở trong một cơn mê bất khả tư nghị.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn nhìn thấy ta ngẩn ngơ, lấy khuỷu tay huých ta một chút, nói: “Hắc, nghĩ cái gì vậy?”

Ta: “Không có gì, ta chỉ cảm thấy chuyện này hết thấy thực khéo, thật không dám tin tưởng.”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn cũng rất đặc ý: “Đây là duyên phận “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ”, chính l nói về hai chúng ta.”

Ta đối với duyên phận như vậy thật sự là né không được.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn nói tiếp: “Ta gọi là Vương Khải, còn ngươi?”

Tên của hắn so với mặt hắn kém cỏi hơn. Ta suy nghĩ nếu lão thiên gia đã an bài hai chúng ta ở đây gặp mặt, vậy nói duyên phận thật là chuyện khó tưởng tượng gì đó, ta cũng không ngại ngần gì có ý kiến gì nữa, vì thế hào phóng nói ra tên họ của mình: “Ta gọi là Quan Tiểu Yến.”

Vương Khải vừa nghe tên của ta, nhất thời vui vẻ: “Quan Tiểu Yến nha? Ta cũng quen biết một người tên Quan Tiểu Yến, thật đúng là khéo mà, có muốn ta giới thiệu cho ngươi làm quen chút?”

Ta cảm thấy hắn là đang thuần túy cố gắng làm quen, vì thế nói: “Không cần.” Đến quen biết ngươi ta còn không tình nguyện

Hắn hiểu ý cười nói: “Ta chỉ biết ngươi không tin, bắt quá lại nói, nữ nhân như vậy cũng không nhất thiết phải làm quen.”

Ngữ khí hắn không phải hiền lành nha, ta cảm thấy hắn nhất định là bị người đàn bà kia chọc qua. Phòng chừng người trước mắt này ngoài đời thực cũng là hoa tâm đại thiếu gia, sinh hoạt cá nhân rất đặc sắc, hoặc là nói, rất hỗn loạn. Người như thế tuy rằng không đúng khẩu vị của ta, nhưng dưới tình hình chung vẫn là có vẻ biết tiến lui, sẽ không đơn phương khó xử người phụ nữ nào. Nữ nhân cùng người như thế qua lại, chỉ cần cẩn thận một ít, là sẽ không

gây ra sai lầm gì. Đương nhiên nếu nhân cách hắn cực kỳ bại hoại, thì chẳng còn gì phải bàn.

Vương Khải lại thấy ta ngây người, bất mãn nói: “Người lại suy nghĩ cái gì, nghĩ rằng ta đối với người có ý đồ?”

Ta xấu hổ ho một tiếng nói: “Không có.”

Hắn không có việc gì cười cười nói: “Người có nghĩ thế cũng không sao, dù sao ta đã sớm đối với người có ý đồ.”

Ta đối với người vô liêm sỉ như thế thật sự không có cách gì, đành phải nói: “Ta không thích vui đùa kiểu này.”

“Vậy chúng ta nói chuyện khác,” Hắn vừa định nói, lại đột nhiên có tiếng chuông di động vang lên. Hắn đành rút di động ra, “Thật có lỗi, ta nhận điện thoại chút.”

Ta cúi đầu một bên uống cocktail, một bên âm thầm vì phí điện thoại đáng thương của hắn vui sướng khi người gặp họa một phen. Phải biết rằng, người Trung Quốc ở Maldives gọi điện thoại, một phút đồng hồ dù thế nào cũng tốn hai mươi đồng đi.

Nhưng mà rất nhanh, ta sẽ vì bản thân không phúc hậu mà trả giá rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Giang Ly nổi giận!

Nhưng mà rất nhanh, ta sẽ vì bản thân không phúc hậu mà trả giá rất lớn.

Vương Khải cầm điện thoại di động trong tay, vẻ mặt lo lắng: “Sao lại hết pin đúng lúc này!” Vừa nói, vừa mong đợi mà nhìn ta, “Tiểu Yến, ta có thể mượn di động của người một chút được không?”

Ta, hảo, hận! Nghĩ muốn từ chối hắn, nhưng là lại sợ hắn thực sự có chuyện gì quan trọng. Quên đi quên đi, cho hắn mượn đi, cùng lắm coi như uống vài chai nước khoáng thôi (nước khoáng ở đây rẻ nhất cũng 3 USD một chai)

Nghĩ đến đây, ta không tình nguyện mà rút điện thoại di động từ trong túi ra, đưa cho hắn.

Vương Khải tìm tìm cười mà nhận lấy điện thoại của ta, ấn một chuỗi dãy số, sau đó chờ đợi kết nối. Trái tim của ta trong quá trình chờ đợi, chậm rãi, nhỏ từng giọt từng giọt máu TT_____TT

Nhưng mà không ngờ tới chuyện sắp phát sinh, di động của hắn lại đột nhiên vang lên.

Ta sùng sốt trong vài giây, mới bình tĩnh đại ngộ. Nha hắn chính là một tên lừa đảo, ta thật sự là trư du mông tâm* mới đi tin tưởng hắn.

*mỡ lợn đầy tim dịch ra có vẻ bất nhả nên ta để nguyên”

Ta nổi giận đùng đùng mà đoạt lấy điện thoại di động, trừng mắt liếc hắn một cái, không nói không rằng.

Vương Khải chẳng biết xấu hổ vẫn cười, nói: “Người đừng nóng mà, dù sao có số điện thoại sau này mọi người có thể quan tâm lẫn nhau.”

Ta không kìm được mà nói: ” Người thật đa sự.” Kỳ thật lưu số điện thoại cũng không có gì, dù sao người như hắn cũng không thiếu đàn bà bên mình, sẽ không cả ngày quấy rầy ta. Nhưng là ta không thích phương thức của hắn, cái này gọi là gì a, ép mua ép bán?

Vương Khải tội nghiệp nhìn ta, nói: “Ta chỉ là sợ người không cho ta số điện thoại, người đừng nóng giận được không?”

Con người của ta chính là ăn mềm không ăn cứng, chứng kiến bộ dạng này của hắn, trong lòng cũng có chút không nỡ, đành phải ngượng ngập nói: “Sau này đừng dùng phương thức này, ta không thích.”

“Tuyệt đối sẽ không,” Vương Khải gật đầu nói, “Nhưng là nói, cái người không thích quả thật rất nhiều.”

“Ta là người không thích thỏa hiệp, không thích chính là không thích.”

Vương Khải lại cười: “Đó là thẳng thắn, ta thích.”

Ta trừng mắt: “Người cái gì mà chả thích.”

Vương Khải uống một ngụm rượu trong cốc, lập tức đổi đề tài: “Nói xem người không phải đi hưởng tuần trăng mật sao, vậy lão công X vô năng nhà người đâu?”

Ta: “Không chuẩn dò hỏi đời tư của ta.”

Vừa dứt lời, ta đột nhiên phát hiện trong tầm mắt của ta cách đó không xa, phía sau lưng Vương Khải, có một thân ảnh rất quen thuộc. A a a kia không phải là Giang Ly sao? Trời ạ, Vương Khải không phải có kỹ năng triệu hồi đầy chứ, vừa nhắc tới Giang Ly, Giang Ly liền xuất hiện luôn!

Giang Ly lúc này cũng phát hiện ra ta, cũng nhìn thấy Vương Khải. Hắn buông ly rượu trong tay, đi về phía chúng ta.

Vương Khải lại không có phát hiện hết thảy dị thường lúc đó, hắn thấy vẻ mặt khác thường của ta, đại khái cho rằng ta không hài lòng chuyện hắn vạch trần lão công của ta, vì vậy thành khẩn mà nói: “Kỳ thật Tiểu Yến a, người không cảm thấy đời sống X vốn là một bộ phận của đời sống hôn nhân sao? Người cho dù lấy phải một đầu heo, cũng còn hơn là lấy phải một tên X vô năng, đương nhiên kỳ thật heo với X vô năng đều không thể cho người hạnh phúc, cho nên người kỳ thật không bằng tìm đến ta làm chỗ dựa đi...”

(bạn editor đang cười lăn lộn =)))

Lúc này Giang Ly đã chạy tới phía sau hắn, Vương Khải vẫn thao thao bất tuyệt, phỏng chừng một chữ cũng không lọt khỏi tai của Giang Ly. Ta thấy sắc mặt Giang Ly u ám giống như đám mây đen, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, vội vàng ngắt lời Vương Khải nói: “Đúng vậy, đúng vậy, người nói có lý. ta cảm thấy tối nay có người muốn hồng hạnh ra tường rồi.”

Vương Khải hai mắt tỏa ánh sáng mà nhìn chăm chăm ta, vẻ mặt như vậy, giống như đang nói: ai nha người cuối cùng cũng giác ngộ rồi...

Ta đặc ý nhìn hắn cười cười, để xem người gào thét thế nào!

Ta lấy khủy tay huyếch nhẹ Vương Khải, nói: “Người nghỉ ngơi ở đâu?”

Vương Khải mờ ám cười, đáp: “Ra khỏi khách sạn, rẽ phải, gian nhà nổi đầu tiên chính là chỗ ở của ta.”

Ta chớp chớp hai tròng mắt, cười nói: “Đã biết. Tối hôm nay đừng khóa cửa nha.”

Vương Khải một hơi xử lý hết ly rượu, cười nói: “Tiểu Yến, người thật sự là càng ngày càng đáng yêu.”

Đúng lúc này, đám mây đen phía sau Vương Khải bắt đầu mờ miệng: “Khó có người khen ngợi cô ấy như vậy.” Nói xong, đi tới ngồi xuống bên cạnh ta.

Vương Khải nghi hoặc bất an mà nhìn về phía Giang Ly: “Người là...”

Giang Ly nhìn chăm chăm ta, ánh mắt kia, phảng phất như toát ra ngọn lửa muốn đem ta đốt thành tro. Sau đó, hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Ta chính là lão công X vô năng của cô ấy.”

(bạn editor tiếp tục cười lăn lộn =)) =)))

Vương Khải: &%¥#&*&!

(bạn té ghế rồi nha =)))

Từ lúc Vương Khải rời đi cho đến bữa cơm tối, Giang Ly vẫn giữ nguyên cái mặt đen xì, ta ngay cả nhìn cũng không dám liếc hắn một cái. Nhưng là... nhưng là ta thật sự cái gì cũng chưa từng nói nha.....

Ta phát động dừng khí cả nửa ngày, cuối cùng cũng nói với Giang Ly: “Không phải ta nói đâu.”

Giang Ly đến nhìn cũng không liếc ta một cái, lạnh lùng mà nói: “Là người nói cũng không sao, dù sao đàn ông bình thường đứng trước mặt người cũng thành X vô năng hết.”

Ta:.....

Ta thiết nghĩ, gả cho Trư Bát Giới còn tốt hơn gả cho Giang Ly, lão nương lần này thật sự là mất bị hồng rồi.

...

Buổi tối, Giang Ly Trong phòng lên mạng. Ta tắm rửa xong, từ trong phòng tắm bước ra, phát hiện mặt hắn vẫn như cũ, không coi được chút nào. Trong lòng ta không khỏi cảm thán, nam nhân này, lòng dạ hẹp hòi quá đi!

Nhưng ta quả thật không có tiền đồ a, sắc mặt Giang Ly chỉ hơi chút không ổn, lá gan ta liền run rẩy, nghĩ muốn cách hắn càng xa càng tốt. Lúc này, ta nhón chân, nhẹ nhàng đi qua phía sau lưng hắn, tận lực không thu hút sự chú ý của hắn.

Ai ngờ, lúc ta đi qua sau lưng hắn, tiểu tử này lại đột nhiên lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai từ trên ghế đứng lên, sau đó nắm lấy cổ tay của ta kéo

vào trong lòng. (action!!!)

Ta thật sự không biết trong lòng mình lúc này là sùng bái hay là kính hách, tóm lại là rất kích động. Ta run run hỏi: “Người người người người người muốn làm gì?”

Giang Ly không nói lời nào, hần đột nhiên đem ta đẩy lên trên giường, sau đó cả người cũng đè lên trên người ta. Ta phát hiện trong ánh mắt hần lóe lên hai đám lửa phẫn nộ, thậm chí thế là xong rồi, nghe nói đại bộ phận gay đều rất biến thái, cũng không biết hần định dùng phương thức nào chà đạp ta.

Giang Ly nhìn chăm chăm vào mắt ta, bạc môi hé ra, phun ra mấy chữ: “Ta là X vô năng?” Thanh âm như vậy, chắc chắn, tựa như gió Bắc lúc trời sang thu, vừa lạnh lại vừa len lỏi.

Ta cảm thấy bị người đè chết thật sự là một kiểu chết rất nghẹn khuất. Cũng may con người lúc gặp phải nguy hiểm tiềm lực luôn vô tận, lúc này ta cái khó ló cái khôn, lớn tiếng nói: “Có động đất. chạy mau!”

Giang Ly chung quy vẫn nhanh nhẹn mà từ trên giường nhảy xuống, vừa định mang theo ta ra bên ngoài thoát hiểm. Nhưng lại phục hồi lại tinh thần, động đất ở đâu ra!!

Ta dùng sức bỏ tay hần ra, đứng ở trên giường, khẳng khái vỗ bờ vai của hần đồng dạng nói: “Ra khỏi khách sạn rẽ phải, gian nhà nổi đầu tiên chính là hang ổ của sói ca kia, come on boy! Nhanh, đi chứng minh với hần người kì thực rất có năng lực đi!”

Giang Ly dường như đang phẫn nộ giống như đang căm ghét, lại vừa giống như không nhận được mà trừng mắt nhìn ta một cái, xoay người bước ra khỏi cửa.

Giang Ly đi rồi, trong đầu ta lập tức nhảy ra rất nhiều hình ảnh không thuần khiết, đam mê đại thần hãy tha thứ cho ta, ta không phải cố ý đâu. Ta chỉ là vừa nghĩ đến bộ dáng bi thảm của Vương Khải kia lúc bị Giang Ly hành hạ, ta liền nhịn cười đến nội thương.

...

Lúc Giang Ly trở về đã là rất khuya, trên người hần còn mang theo mùi rượu, sắc mặt cũng đã bình thường hơn. Ta nghĩ Vương Khải kia nhất định khiến hần trút giận đi. Nghĩ tới đây, ta không khỏi đắc ý một phen, tên kia cả ngày đùa giỡn phụ nữ, bây giờ bị đàn ông đùa giỡn lại đi, ha ha ha

...

Bữa tối ngày thứ hai trôi qua, lúc ta đang nhàn nhã ngồi trong quán bar, lại gặp Vương Khải. Hần thoát nhìn tâm trạng không xấu như ta tưởng, tiểu tử này thật sự rộng lượng như vậy?

Vương Khải sau khi nhìn thấy ta, một chút cũng không do dự ngồi xuống bên cạnh, sau đó u oán mà nói: “Tiểu yển, người thật tuyệt tình.”

Ta liếc mắt nhìn cười, vẻ mặt vô tội mà hỏi han: “Làm sao vậy?”

Vương Khải oán giận mà liếc ta một cái, yếu ớt nói: “Người có biết lão công X vô năng nhà người ngày hôm qua nói gì với ta không?”

Ta không thể tin được nói: “Đã trải qua tối hôm qua mà người vẫn còn cho là hần X vô năng ư?” Thực hành vốn là thước đo để kiểm nghiệm chân lý, chẳng phải có câu như vậy sao?

Trong mắt Vương Khải tinh quang tăng vọt, hung tợn mà nói: “Chuyện ngày hôm qua quả nhiên là người khiến cho hần làm.”

Ta xấu hổ mà ho lên hai tiếng, không nghĩ mới đó mà đã bại lộ hành tung rồi....

Vương Khải còn nói thêm: “Bất quá cũng may hần là người bình thường!”

??? Giang Ly là người bình thường? Ta bái phục ánh mắt của người a.....

Vương Khải thấy trên mặt ta hiện lên khiếp sợ cũng nghi hoặc, liền phẫn nộ kể lại chuyện tối hôm qua.

Đại khái chuyện nó như thế này, buổi tối hôm qua, Giang Ly đột nhiên xông vào chỗ ở của Vương Khải, nói với hần hai chuyện. Thứ nhất, lão bà của hần phái hần đến cưỡng bạo Vương Khải, bất quá hần vốn theo chủ nghĩa nhân đạo, trước hết tha cho Vương Khải một con ngựa, thứ hai, sau này Vương Khải tốt nhất cách xa bọn họ một chút, nếu không hần cũng không nói trước sẽ ngoan ngoãn nghe lời của lão bà, thứ ba, cũng là điểm trọng yếu nhất năng lực X của Giang Ly hần bình thường rất cường đại! Người Vương Khải nếu không tin, chúng ta bây giờ có thể thử xem xem. Sau khi nói xong những lời này, Giang Ly liền rời đi.

Ta nghe xong mà đầu óc trần ngập nghi vấn, Giang Ly hần nói những lời này xong liền rời đi? Vậy sau đó hần đi đâu làm gì, làm sao muộn như vậy mới trở về? Oa, hay là không phải một mình tới quán bar đi? Hoặc là có nam nhân ưu tú nào hấp dẫn hần rồi?

Vương Khải kể xong, tuyên bố tổng kết một câu: “Quan Tiểu Yển, người thật sự là hủ đến mức không thuốc nào cứu nổi rồi!”

Ta u oán lắm lắm: ta không phải hủ nữ không phải hủ nữ không phải hủ nữ.....

Vương Khải vừa chuyển đề tài, còn nói thêm: “Bất quá lão công nương cũng không ngại làm chuyện cường bạo nam nhân, không phải hấn là song tính luyện đấy chứ?”

Ta lắc đầu, chắc như đinh đóng cột mà nói: “Hấn mới không phải!” Hấn chính là đồng tính luyện ái thuần chủng!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hấn nghĩ thông suốt rồi

Đến Maldives cũng đã được vài ngày, nờ đây thứ gì cũng tốt, chỉ trừ có thức ăn là ta không tài nào thích ứng được.

Trong khách sạn phục vụ chủ yếu là cơm Tây, mặc dù thịnh soạn, nhưng không hợp với khẩu vị của ta. Lúc đầu ta vẫn còn cố chịu mà ăn được nhưng là được vài ngày, ta rốt cục bắt đầu sùng bái tính thần tự ngược của người phương Tây rồi. . .Loại đồ ăn như vậy mà họ có thể ăn cả đời, cả đời ư ?!

Ta rốt cục phát hiện ra đồ ăn Trung Quốc tốt đẹp biết bao, mặc kệ là sơn hào hải vị hay là cơm canh đạm bạc, ít nhất cũng có thể ăn được. . .

Ta nghĩ nếu như ta là một con tinh tinh, thì những tháng ngày ở Maldives sẽ rất khỏe mạnh sung sướng, bởi vì mỗi ngày ta đều được ăn ba bữa cơm, mà thức ăn chủ yếu lại là hoa quả.

Đáng tiếc ta là người có thói quen ăn ngũ cốc linh tinh, nên kết quả chính là, trong vài ngày ngắn ngủi ở Maldives, ta vậy mà kỳ tích giảm được 1 kg thịt!

Đương nhiên ta đối với việc giảm béo kèm theo này của khách sạn, thật sự không thể thích nổi, nhưng là chẳng có cách nào khác. Sớm biết thức ăn nơi này biến thái như vậy, lúc trước ta cái gì cũng không nên mang, trực tiếp vác một thùng “Khang sư phụ” qua đây có phải tốt không!

Cũng chính vì vậy, ta không thể không bội phục Giang Ly. Có thể thấy hấn hình như cũng không thích ăn cơm Tây, nhưng mà người ta vẫn cứ ăn như thường.

Vì vậy ta hỏi: “Giang Ly, ngươi thích đồ ăn ở đây sao?”

Giang Ly: “Không thích.”

Ta: “Vậy tại sao ngươi vẫn ăn nhiều như vậy?”

Giang Ly: “Không ăn sẽ đói, ngu ngốc!”

Được rồi, ta không thể không thừa nhận, lối suy nghĩ của một kẻ biến thái so với người bình thường có chênh lệch rất lớn, ta có thể hiểu được.

Vì vậy ta không để lỡ mất thời cơ hỏi hấn: “Ta đây nấu cơm ăn có được hay không?” Mau nói ngon, mau nói ngon !

Giang Ly tự ngẫm một chút, cuối cùng hạ một cái đánh giá coi như đúng trọng tâm: “Cũng không tệ lắm.”

Ta: oa ha ha ha. . . .

...

Hôm nay, ta cùng Giang Ly đang ăn cơm, điện thoại đột nhiên vang lên.

Rất đáng giận, là ai nhầm lúc này mà gọi điện cho ta, lãng phí cước gọi của ta. Ta lúi đi động ra, nhìn một cái, quả nhiên là tên âm hồn bất tán Vương Khải.

Ta chần chờ đi chần chờ lại, tên kia cứ gọi hết lần này đến lần khác. ý chỉ phi thường kiên định. Vì vậy ta đành ấn nút nghe.

Ta : “Vương Khải, ngươi nha, lúc quay về ngươi đền tiền điện thoại cho ta!”

Vương Khải: “Tiểu Yến, mau đến bãi biển nhanh lên!”

Ta: “Làm gì?”

Vương Khải: “Hôm nay là sinh nhật ngươi, ta có thứ muốn tặng cho ngươi.”

Ta búng tỉnh đại ngộ: “A nha, hôm nay là sinh nhật ta, ta cũng đã quên...”

Vương Khải: “Nhanh nhanh mau đến đây, ta có thứ này cực hay muốn tặng cho ngươi.”

Ta: “Cái gì vật, ngươi sẽ không gạt ta nữa đi?”

Vương Khải: “Xem ra ngươi cũng không tiếc tiền điện thoại phải không?”

Ta: “Được rồi, được rồi, ta lập tức qua liền, nếu ngươi dám gạt ta, hừ hừ.”

...

Thằng nhãi Vương Khải này, có lúc rất biết cách dỗ người khác vui vẻ, người như thế tình hình chung rất được phụ nữ yêu thích. Ta đột nhiên nhớ tới trên blog của hắn dán đầy ảnh chụp mỹ nữ, bây giờ xem ra, chính xác thực sự là “Bạn gái qua các giai đoạn” của hắn. Trời ạ, nếu quả thật là như vậy hắn không phải có phần quá cường đại rồi....

Lúc ta đi đến bãi biển, nhìn thấy Vương Khải hai tay giấu ở phía sau, hướng về phía ta cười.

Ta đi tới trước mặt hắn, giơ tay về phía hắn, nói: ”Đưa đây.”

Sau đó Vương Khải liền từ phía sau biến ra một thứ khiến ta cảm động đến rồi tỉnh rồi mù.

Khang sư phụ a, là Khang sư phụ ta mong nhớ ngày đêm !!!

Lúc này, cốc mì thịt bò Khang sư phụ kinh điển kia, đang nóng hôi hổi mà đưa qua đưa lại trước mặt ta. Ta hết sức không rụt rè mà một phen đoạt lấy, mỉm cười toe toét một cái, nói: “Cảm ơn!”

Sau đó, không đợi Vương Khải nói chuyện, ta an vị tại trên bờ cát, bắt đầu không để ý đến hình tượng mà sục sọt ăn tại chỗ,

NND, ăn quá là ngon!

Dạ dày ta sau vài bữa chịu đựng đãi ngộ cấp bậc tinh tinh, cuối cùng cũng chiếm được chút an ủi nhỏ nhoi này,

Đại khái tương ăn của ta làm cho Vương Khải rất khiếp sợ, hắn ở bên cạnh trầm mặc hồi lâu, mới bắt đầu nói chuyện.

Vương Khải: “Ngươi ăn từ từ, kéo nhẹn.”

Ta: Sục sọtsục sọt....

Vương Khải: “Ta làm sao cảm giác được nhìn ngươi giống như dân tị nạn đây.”

Ta: Sục sọt....sục sọt....

Vương Khải: “Đây chính là ta từ chỗ người khác trả giá cao mà mua tới, thế nào, cảm động không?”

Ta: Sục sọt...sục sọt....

Vương Khải: “Ta ở trong phòng nấu mì cho ngươi, đây chính là trái với quy tắc, thế nào, cảm động không?”

Ta: Sục sọt.....sục sọt....

Vương Khải: !!!

...

...

Ta đem nước mì Khang Sư phụ húp sạch sẽ, bởi vì Vương Khải ngăn lại, nên ta không có đi liếm cái bát kia.

Ta vỗ vỗ bụng, cảm giác cực thỏa mãn mà nói: “Cảm ơn ngươi nha.”

Vương Khải khó lắm mới dịu dàng một phen, hắn ngồi bên cạnh ta, nhoén miệng cười nói: “Ngươi vui vẻ là tốt rồi.”

Nói không cảm động thì là giả. Phụ nữ đều là động vật đa sầu đa cảm, ta cùng với Vương Khải qua lại cũng không phải thân thiết, vậy mà hắn lại nhớ rõ ngày sinh nhật ta, lại biến ra một chén Khang sư phụ để dỗ ta vui vẻ... Mặc dù ta biết mục đích của hắn kỳ thật không đơn thuần, nhưng trong lòng ta vẫn có chút ấm áp.

Đương nhiên cảm động thì cảm động, nguyên tắc cần giữ vững, thì vẫn phải giữ vững. Vì vật ta nghĩa vô phần cố* mà đem móng vuốt của Vương Khải

đang khoát trên vai ta ném ra.

*làm việc nghĩa không được chùn bước

Ta hết sức hung ác mà mắng hấn.” Tiểu tử, một cốc mì ăn liền đã muốn cua lão nương hả!”

Vương Khải mặt dày xoa xoa tay, cười nói: “Vâng người nói đi, muốn như thế nào mới được?”

Thèm vào, thiếu chút nữa bị hấn lay chuyển. Ta xoay người qua, khoát khoát tay nói: “Cái gì cũng không được, đây là vấn đề nguyên tắc.”

Vương Khải tự hỏi một chút, nói: ” Cái này dễ thôi, vậy người cứ ly hôn trước sau đó vượt rào đi !”

Hấn cho rằng vấn đề nguyên tắc mà ta nói là chuyện chung thủy trong hôn nhân? Chung thủy cái đầu hấn, còn có cái sáng kiến cầu p này của hấn, vậy mà cũng mặt dày nói ra mồm được!

Ta dịch người ra bên ngoài, hết sức khinh bỉ hừ một tiếng: “Người dùng phương pháp này đi phá hủy bao nhiêu gia đình hạnh phúc rồi?”

Hấn khua khua tay, đáp: “Trên cơ bản ta đều là người bị câu dẫn, người hấn cũng hiểu được.”

Trên thế giới này còn có người nào mặt dày hơn hấn sao!

Ta cúi đầu, dùng ngữ khí hết sức nghiêm túc nói với hấn: “Vương Khải, trên thế giới này có hai loại người, một loại là muốn đùa giỡn tình cảm, một loại là bị tình cảm đùa giỡn. Ta rất ngốc, không thể đùa giỡn tình cảm, nhưng ta cũng không nghĩ muốn để tình cảm đùa giỡn.” Nói như vậy là đủ rõ ràng rồi chứ?

Vương Khải thanh âm tràn ngập sự thăm dò: “Sau đó phương pháp của người chính là không đụng chạm đến tình cảm nữa?”

Ta một chút, gạt đầu, đại khái chính là như vậy đi.

Vương Khải đột nhiên nở nụ cười ha ha, hấn sung sướng mà nói: “Quan Tiểu Yến ơi Quan Tiểu Yến, người đúng là đồ ngốc mà.”

Ta giận, người mới là đồ ngốc!

Vương Khải còn nói thêm: “Người khác nếu muốn đùa, người liền đùa lại gấp bội, xem ai đùa chết ai.”

Ta đứng lên, vỗ vỗ mấy hạt cát trên người, cúi đầu nhìn quả đầu tạp nham của Vương Khải, nói: “Hai ta thế giới quan không giống nhau, ta không có cách nào khác cùng người trao đổi.” Dứt lời, ta xoay người rời đi.

Khi trở lại khách sạn, Giang Ly cũng đã về. Ta hậm hực mà nằm trên giường, nghĩ tới câu nói vừa rồi của Vương Khải.

Người khác nếu muốn đùa, người liền đùa lại gấp bội, xem ai đùa chết ai

Ta ngay lúc đó quả thật không có nghĩ đến chuyện này, nếu như ta muốn đùa giỡn tình cảm của ai đó, phỏng chừng chưa đợi được đến lúc thu lưới, ta cũng đã trả giá bằng tình cảm thật của mình mất rồi? Hạp Tử thường xuyên mắng ta tại phương diện tình cảm vốn là một kẻ ngờ nghệch, dễ dàng chịu thiệt...Xem ra nằng nạnh cũng đúng. Bởi vậy ta càng ngày càng bội phục Vương Khải, hấn lúc muốn đùa bỡn người khác, một chút khổ sở một chút chột dạ một chút cảm giác khó chịu cũng không có sao? Vương Khải người này coi như có nghĩa khí, nhưng nếu hấn thật sự coi ta cũng đồng bạn gái của hấn giống nhau, ta đây thật sự không có cách nào khác làm bằng hữu với hấn.

Đang lúc suy nghĩ miên man, Giang Ly đột nhiên nói chuyện: “Hôm nay là sinh nhật người?”

Ta sững sờ: “Hả? Ân, làm sao vậy?”

Giang Ly trầm mặc một chút, rốt cục nói: “Như vậy, sinh nhật vui vẻ.”

Hành động này của hấn, quá tốt làm cho trong lòng ta có chút sợ hãi. Ta ha ha ngây ngô cười hai tiếng, nói: “Vui vẻ, đương nhiên vui vẻ.”

Giang Ly bị ta làm cho có chút mặc danh kỳ diệu*: “Vui vẻ như vậy, tiểu tử kia tặng người cái gì hay sao?”

* không hiểu ra sao cả; không sao nói rõ được

Ta đặc ý nói: “Mì ăn liền! Hấn thật sự là đốt lửa thêm than a!”

Giang Ly hếch mũi khinh thường mà hừ một tiếng, nói: ” Thứ linh tinh kiểu ấy mà hấn cũng đem ra tặng được?”

Đã quen với miệng lưỡi cay độc của hấn, ta cũng không thèm để ý, chỉ là được một tắc lại muốn tiến một thước nói: “Như vậy, người có hay không chuẩn bị quà cho ta?”

Giang Ly cây ngay không sợ chết đứng hết sức dứt khoát mà đáp: “Không có”

Thiện tai, người một chút cảm giác áy này cũng không có hay sao?

Giang Ly thấy sắc mặt ta không tốt, hiếm thấy có lúc không cũng ta đối nghịch nói: “Người thích cái gì, trở về ta bù cho người.”

Ta suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Coi như xong, hai ta không thân cũng chẳng quen.”

Giang Ly không cho là đúng: “Người nói thế nào cũng là lão bà của ta.”

Ta kiên định lắc đầu: “Không cần đâu, hai ta không quen.” Kỳ thật, chủ yếu là ta lo lắng, nếu Giang Ly tặng quà cho ta, chờ đến lúc sinh nhật hân, ta cũng phải tặng lại hân, mà giá trị cũng phải ngang bằng mới được, cho nên khoản chi này coi như miễn đi. ...

Giang Ly tựa hồ cũng ngại phiền toái, vì vậy không nói gì nữa. ...

Giờ mà ngủ thì vẫn còn sớm, vì vậy ta lôi máy tính ra, lên mạng.

QQ có mấy đứa bạn nhắn lại, chúc ta sinh nhật vui vẻ, kể cả phương thức khiếm nhã của Hạp tử: tiểu quan, chúc mừng người vừa già đi một tuổi. ...

Thời gian ở Maldives so với Bắc Kinh chậm hơn bốn giờ, bây giờ Hạp Tử bọn họ chắc là đang ngủ đi. Ta chán đến chết mà không thể làm gì hơn là lướt web.

Lướt web được một lúc, ngay lúc đó có người cùng ta nói chuyện.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Tiểu Yến, người vẫn chưa ngủ chứ.”

Ta đang ở chế độ ẩn, vì vậy không để ý tới hân, giống như là mình đã ngủ.

Sau đó, hân lại nhắn một tin: “Ta biết người đang ẩn.”

Ta kinh hãi, trước tiên viết lại cho hân: “Người làm sao biết được?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Là ta thử xem, không ngờ người đang lên thật.”

Một hàng chữ in thể Tống màu đen nho nhỏ cực kỳ bình thường như chạy qua chạy lại trước mặt ta điều vô dương oai mà nhe răng cười: thấy ngu chưa, thấy ngu chưa. ...

Ta giận, vì vậy không thèm để ý đến hân. Một lát sau đó, hân lại nhắn lại.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Tiểu Yến, ta nghĩ thông rồi.”

Ta: “?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Người mặc dù khuôn mặt vẫn có thể thông qua, nhưng là đáng người không nóng bỏng, tư tưởng rất cổ hủ còn nhất gan không nhiệt tình, trọng yếu là người phản ứng quá chậm, trí thông minh rất thấp, căn bản không thể giao tiếp hơn nữa lại không hiểu phong tình.”

Ta giận, mẹ hân, cả nhà hân, mẹ nội hân!

Nói cười Yến Yến: “Người nói thông suốt, chính là nghĩ thông suốt như thế nào hạ thấp ta hả?”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Vậy nên ta nghĩ thông rồi, người như người không thích hợp làm tình nhân.”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi mà trả lời: “Người chỉ cần đem kết quả suy nghĩ của người báo cáo cho ta là được, về phần quá trình, nuốt lại cho ta!”

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn: “Cho nên chúng ta hãy làm bằng hữu đi, ta cũng không ngại bỏ qua người.”

Kỳ thực tự kỷ, cũng là một loại sức chiến đấu, nó có thể khiến cho can đảm của người vỡ tan, ngũ tạng thiêu đốt, mồ hôi đầm đìa, thờ hồng học.

Hẹn Người Sau Buổi Hoàng Hôn thấy ta không hồi âm, còn nói thêm: “Thế nào, cảm động rơi lệ rồi chứ gì?”

Ta run rẩy mà gõ lại: “Rót mồ hôi rồi. ...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ăn no chống đỡ

Ở Maldives làm tình tình mười ngày, rốt cục ta cũng được trở về tổ quốc thân yêu.

Qua hành trình đi Maldives lần này, ta rung rung ngân lệ mà phát hiện ra: Đó là Trung Quốc vẫn là tốt nhất a, đi theo Trung Quốc có cơm ăn...

Sau khi về đến nhà, ta kéo Giang Ly cầm theo ba cái túi giấy mua hàng bảo vệ môi trường chạy ra siêu thị, mua một đồng lớn nguyên liệu nấu ăn bắt Giang Ly kiêng về. Cái gì? Giang Ly làm sao có thể tùy tiện để ta ép buộc? Hay nói giỡn, trừ phi hắn không muốn có cơm ăn nữa!

Sau đó ta làm một bàn lớn thức ăn thịnh soạn...

Sau đó ăn cơm...

Sau đó ta liền ăn nhiều hơn...

Bởi vì bữa tối ăn quá nhiều, ta trông chẳng khác nào bà bầu, di chuyển một chút cũng khó khăn.

Ta nằm ở trên giường, vuốt bụng, một mặt thỏa mãn do được ăn no, một mặt ráng chống đỡ để không phải rên rỉ.

Giang Ly hết sức khinh bỉ mà liếc ta một cái, nói: “Ngươi đây là miệt mài quá độ.”

Năng lực diễn đạt của Giang Ly thật sự là khiến cho ta kinh hãi, bởi vậy ta cũng mặc xác hắn, cố hết sức lết từ trên giường đứng lên, lấy từ trong ngăn kéo ra một lọ thuốc tiêu hóa để uống.

Ta đang uống thuốc, Giang Ly cũng ngồi xuống bên giường, cầm lấy lọ thuốc lật xem, lơ đãng hỏi thăm: “Xem ra ngươi thường xuyên ăn rất nhiều? Ta thật đúng là đại khai nhãn giới.”

Ta ảo não nói: “Nào có, cuộc sống của ta rất khỏe mạnh.”

Giang Ly nhìn lọ thuốc kia, đột nhiên hai tròng mắt nheo lại, cười nói: “Quả thật rất khỏe mạnh... Thuốc này của ngươi ít nhất ba năm chưa có dùng qua đi?”

Ta: “?”

Giang Ly quơ quơ lọ thuốc trong tay, hết sức bình tĩnh mà tuyên bố một cái tin tức khiến cho người ta đau lòng: “Thuốc này quá hạn rồi.”

Ta kinh hãi, đoạt lấy lọ thuốc nhìn xem, thiện tai, đúng như vậy. Thật sự là nhà đột mà còn gặp mưa to mà, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải cố mà vác cái bụng đi bệnh viện, nói với thầy thuốc là do ta ăn quá no trước sau đó lại uống nhầm thuốc? Rất mất mặt!

Ta chần chừ một chút, hỏi Giang Ly: “Ngươi nói xem, ta có cần phải đi bệnh viện không?”

Giang Ly tự hỏi một chút, đáp: “Chắc là không cần đâu?”

Ta lập tức gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Đúng đúng đúng, ta cũng nghĩ như vậy!”

Sau đó Giang Ly tiếp tục nói: “Chỉ cần nôn hết ra hết là xong.”

Không cần đi bệnh viện, chỉ cần nôn hết ra là xong——đây là cái chủ ý quái quỷ gì!

Ta cảm thấy Giang Ly bây giờ nhìn có chút hả hê, vì vậy không thèm để ý đến hắn, lẩn qua nằm ở trên giường. Hay là ngủ đi, mấy thứ linh tinh đó, cả buổi tối chắc cũng đủ tiêu hóa hết rồi.

Giang Ly lại dùng gối đập bồm bộp lên đầu ta, hoàn toàn không muốn để cho ta ngủ. Hắn nói: “Ta không muốn sáng mai phải cùng ngươi đi bệnh viện.”

Ta cố hết sức trở mình, không nhìn được mà nói: “Không phiền đến ngươi!”

Giang Ly không có ý buông tha: “Lần trước ngươi ngủ quên, không phải ta đem ngươi ôm vào sao? So với lợn còn nặng hơn!”

Một câu cuối cùng của Giang Ly hoàn toàn chọc giận đến ta. Ngươi nói ai ai ai so với lợn còn nặng hơn? >_____

Ta đột nhiên từ trên giường đứng lên, đem chăn chụp lên đầu Giang Ly, sau đó đá hắn hai cước, không đợi hắn phản ứng lại, ta liền nhảy xuống giường chạy ra ngoài, dép lê còn chưa có xỏ.

Ta chạy đến toilet, hướng về phía bồn cầu nôn khan một hồi, đáng tiếc vẫn không có tâm tình để nôn mửa. Vì vậy, ta học bộ dáng trong tiểu thuyết, vươn ngón trỏ vào trong miệng loạn chuyển, cũng không làm nên chuyện gì, ngược lại tự biến mình thành một đứa thiếu năng vừa chảy nước miếng vừa

cắn ngón tay....

Ta đang loay hoay, bất thành linh có người từ phía sau chụp lấy bả vai ta, ta kinh hãi, thiếu chút nữa sặc nước miếng mà chết...

Ta rút ngón tay lại, chùi chùi khoe miệng dính nước miếng, vẫn khom lưng như cũ, nói với Giang Ly: “Ngươi tránh xa ra một chút, cảnh này rất bạo lực.”

Giang Ly không nhúc nhích chút nào, mà là đứng ở phía sau chế nhạo: “Ngươi còn có thể ngốc hơn được sao?”

Ta đang muốn phản bác một chút, nói cho hắn việc này với chỉ số thông minh hoàn toàn không liên quan, thuần túy là vấn đề kinh nghiệm. Lúc này, Giang Ly lại đem một bàn tay đặt lên cổ ta....Hắn hần hần, hần muốn làm gì?

Ta còn chưa mở miệng, Giang Ly lại nói tiếp: “Mở miệng ra.”

Ta thành thành thật thật nghe theo.

Giang Ly giờ bàn tay còn lại lên, vờn hai ngón tay vào trong miệng ta dò xét.

Ta toát mồ hôi, cắn ngón tay của chính mình đã đủ dọa người rồi, bây giờ còn muốn cắn ngón tay của người khác, cái này làm cho ta làm sao có thể chịu nổi làm sao có thể chịu nổi....

Giang Ly tựa hồ như cũng không quen, hắn không nhịn được mà nói: “Ngươi đừng cắn ta, đầu lưỡi cũng đừng lộn xộn, kìa trương cái gì, ta cũng không có giết ngươi....”

Ta ngoan ngoãn cúi đầu mặc cho hắn chà đạp. Vừa phối hợp hắn vừa nghĩ thầm, hắn có phải hay không nên rửa tay trước nha....

Ngón tay Giang Ly luồn vào sâu trong khoang miệng của ta, tại gốc lưỡi ấn nhẹ một cái, sau đó nhanh chóng rút về, ta còn chưa phản ứng được chuyện xảy ra như thế nào, đã không kiềm được mà oa một tiếng nôn ra.

Giang Ly một bên vỗ nhẹ phía sau lưng của ta, một bên cắn ghét mà lẩm bẩm: “Thật kinh tởm.”

Trong lòng ta oán thầm hắn: ngươi mới kinh tởm, ngươi so với chất thải còn kinh tởm hơn....

Mặc dù nôn mửa vốn là chuyện thống khổ, bất quá bụng đích xác thoải mái hơn nhiều, hơn nữa không cần lo lắng bởi vì uống nhầm thuốc mà ngộ độc nữa rồi. Lúc ta nôn xong, xối nước bồn cầu sạch sẽ, sau đó đến bên bồn rửa tay tự mình làm sạch. Giang Ly đã ở cái bồn bên cạnh bắt đầu rửa tay của hắn.

Rửa sạch xong, ta ngẩng đầu muốn nói với Giang Ly một câu cảm ơn, ai ngờ vừa nhìn thấy mặt Giang Ly, ta liền phát hiện một chuyện hết sức kỳ lạ.

Mặt danh kỳ diệu, mặt của Giang Ly, vậy mà lại đỏ !!!

Mặt hắn vốn trắng như ngọc trai, bây giờ lại phủ thêm một tầng hồng nhạt, oa thêm vào, rất kinh bạo nha! Ta nếu là gay, đã trực tiếp tấn công hắn rồi!

Ta nuốt nước miếng, hai mắt lóe sáng mà đánh giá Giang Ly, nói: “Ngươi ngươi ngươi ngươi, mặt của ngươi sao lại đỏ vậy?”

Giang Ly xoay mặt đi, tức giận mà nói: “Vẫn còn không biết xấu hổ mà nói ta, phiền người nhìn gương một chút, xem bây giờ bộ dạng của ngươi có bao nhiêu YD.”

*YD = Ý dâm

Ta xoay người nhìn chính mình trong gương, nhất thời vừa xấu hổ vừa giận dữ. Lúc này thiếu nữ trong gương, cúc áo thứ nhất mở ra, trước ngực cánh xuân lộ ra một mảnh, bởi vì lúc này mới nôn mửa mà bây giờ hai má còn đỏ bừng, hai mắt ngấn lệ, hồ hấp còn có chút dòn dập....

Ta cuống quýt cài lại khuy áo, hồ hấp bình thường trở lại. Vì chửa thẹn, ta ra vẻ trấn định mà nói giỡn cùng Giang Ly: “Ngươi có phải bị khí chất thuần nam ẩn giấu trong người ta hấp dẫn rồi? Ta lúc bé vẫn hay bị người ta đuổi theo nói là giả làm con trai đấy.”

Giang Ly không để tới ta, mặt không thay đổi mà xoay người bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Ta đi theo sau hắn, còn nói thêm: “Hay là nói, thân thể ngươi đối với phụ nữ cũng cảm thấy hứng thú?” Trời ạ, như vậy không phải ta đang trong tình trạng nguy hiểm sao?

Giang Ly đột nhiên xoay người, từ trên cao nhìn xuống mà nói: “Ta là sợ ngươi sắc mê tâm khiêu, xâm phạm ta.”

Ta:”....”

Có phải tất cả đàn ông đều có bệnh tự kỷ cuồng hay không !

...

Mấy ngày nay, ta đang vội vàng làm một chuyện: tìm việc làm.

Ta với Giang Ly mặc dù kết hôn rồi, nhưng là ai có cuộc sống của người ấy, ta đương nhiên không thể tiêu tiền của hắn, Cho dù hắn không ngại, ta cũng sẽ để ý, dù sao đối với ta mà nói, sống dựa vào đàn ông, là một cuộc sống đầy cảm giác vô cùng không an toàn.

Tìm việc tựa như tìm chồng, đều là vấn đề phải lựa chọn trên cả hai hướng toàn phương vị và nhiều góc độ. Ta lần lượt đến mấy công ty phỏng vấn, cuối cùng vẫn là vì ta không hài lòng, rồi vì công ty người ta không hài lòng, nên vẫn không có tìm được nơi thích hợp. Vậy nên vào một ngày nào đó, ta online kẻ khổ cùng Vương Khải, nói bây giờ tìm việc làm sao mà khó như vậy khó như vậy...

Lúc ấy Vương Khải rất buồn hân mà trả lời lại một câu: “Phó tổng giám đốc công ty chúng ta vừa lúc đang thiếu một thư ký, người nếu không ngại thì đến thử đi.”

Ta nói: “Công ty các người làm về mảng gì? Chuyện phi pháp ta không muốn liên quan.”

Vương Khải: “Công ty quảng cáo XXX. có chuyện phi pháp cũng không tới lượt người liên quan”

Ta: “Phó tổng các người nhân phẩm thế nào?”

Vương Khải: “Nhân phẩm không tồi, ít nhất sẽ không chú ý tới người.”

Ta: “=___=! nói gì vậy...”

Vương Khải:” Trước kia người từng làm thư ký rồi chứ? Đừng khiến ta mất mặt.”

Ta: “Ta đã làm thư ký ba năm rồi, vậy đủ hài lòng chưa?” Ta nói chính là sự thật

Vương Khải: “Vậy lão bản trước kia của người là ai? Có hay không nhúng chàm người?” Lại tới nữa!

Ta: “Không có, bà ấy là phụ nữ, không có đầy đủ dụng cụ để nhúng chàm trang bị phần cứng của ta.”

Vương Khải gửi qua một cái mặt cười ha hả.

Ta còn nói thêm “Như vậy, ta có phải chuẩn bị trước cái gì không?”

Vương Khải: “Chỗ ta có tư liệu cơ bản của công ty chúng ta, người cầm lấy xem một chút là được, những cái khác không cần chuẩn bị.” Nói xong, liền gửi một văn kiện tới cho ta.

Ta: “Đa tạ rồi, Nhưng là ta đây còn chưa có phỏng vấn?”

Vương Khải: “Người nếu muốn gặp mặt thì gặp đi*, không sao cả?”

* Đoạn này chữ phỏng vấn nguyên văn là “điện thử”, Vương Khải cố tình bỏ qua chữ “thử” (thử nghiệm) mà chỉ nói chữ “điện”(gặp mặt) để hiểu sai ý của Yến Yến.

Ta: “...” Đây là suy luận kiểu gì vậy?

Ta: “Ta đương nhiên không muốn.”

Vương Khải: “Vậy ngày mai người bắt đầu đi làm đi, trên tư liệu có địa chỉ công ty chúng ta và điện thoại. Lúc nào tới, nói với tiếp tân người là thư ký mới của phó tổng giám đốc là được.”

Ta: “Người có phải trưởng bộ phận nhân sự của công ty không hả, nói một câu có thể cho ta làm phó tổng thư ký?”

Vương Khải: “Có phải bây giờ người bắt đầu sùng bái ta rồi?”

Ta: “Một chút.”

Vương Khải lại gửi một cái mặt cười toe toét đến. Mới khen chút mà đã phôn rồi!

Vương Khải: “Tốt lắm, không nói nữa, hôm nay ta rầy mệt, ngủ, 88”

Ta: “Ngủ ngon,8”

Đại khái là bị kinh hi làm cho hồ đồ rồi, cho nên ta cũng không có nghĩ ngợi vì sao kẻ bình thường cực kỳ quán lấy như Vương Khải, hôm nay lại vội vàng log out sớm như vậy.

Chương 17: Ngày đầu tiên đi làm

Công ty quảng cáo XXX trong ngành quảng cáo cũng có chút địa vị, đương nhiên đây đều là được viết trên bản giới thiệu vắn tắt về công ty, tình hình cụ thể thế nào ta cũng không rõ. Dù sao bây giờ có bốc phét cũng không phạm pháp, chỉ cần da mặt người đủ dày, muốn lừa dối thế nào cũng được.

Bất quá, ta nhìn chằm chằm vào bản giới thiệu của công ty kia hồi lâu, càng nhìn càng thấy quen mắt, rốt cục phát hiện, nguyên lai tập đoàn khổng lồ cổ phần của công ty này là tập đoàn Nam Tinh. Ta từng mua cổ phiếu của tập đoàn này, lúc ấy là bị Hạp tử xúi giục, sau lại phát hiện, vậy mà lại tăng lên, hơn nữa lời ra không ít. Bởi vì lúc ấy mua vài loại cổ phiếu, mà tiền lời từ cổ phiếu của tập đoàn Nam Tinh là nhiều nhất, cho nên ấn tượng cũng khắc sâu một chút.

Vì vậy, trong nháy mắt, hảo cảm của ta đối với công ty quảng cáo XXX này nhanh chóng tăng lên như cười trên lửa, bay đến tận trời rồi. Người bình thường chẳng phải đều như vậy, ai mang đến ích lợi cho người, người liền thấy người đó thuận mắt. ...Đương nhiên, ngoài trừ là tiền bạc bất chính.

Vì vậy, ta hạ quyết tâm, nhất định phải đi làm ở công ty quảng cáo XXX này, dù sao Vương Khải cũng là tổng giám nhân sự của công ty hân, chỉ cần chất lượng con người ta vẫn như cũ, như vậy kết quả có thể nói cũng qua được, ta vô sỉ mà nghĩ như vậy.

...

Vì muốn lưu lại ấn tượng tốt cho tân lão bản, buổi sáng hôm nay ta thức dậy rất sớm, hảo hảo trang điểm chính mình một phen, Giang Ly thấy ta ăn mặc chải chuốt giống như người mẫu không bằng, tò mò hỏi thăm: “Người muốn đi hẹn hò?”

“Không, ta đi nhận công tác.” Lão nương rốt cục vùng lên hát lên bài ca của nhân dân lao động, không cần làm bảo mẫu kiêm đầu bếp tư nhân của Giang Ly nữa rồi, thật đáng mừng, thật đáng mừng !

Giang Ly kinh thường mà nói: “Người ở nhà đi, ta phát lương cho người.” (quả nhiên là tư bản ==)))

Thiệt, ta còn lạ gì ! Ta ngẩng cao đầu kiêu ngạo mà nói: “Làm một người phụ nữ của thời đại mới, nữ cường nhân mới là mục tiêu cuối cùng của ta, mời người hiểu cho ta.”

Giang Ly miệng càng thêm kinh thường nói: “Người có thể thành công làm một người phụ nữ đã không dễ dàng rồi, lại còn nữ cường nhân?” (nham hiểm, thật quá nham hiểm==)))

Ta giận: “Ai không thành công hả ? Ta đây hơi bị nhiều nữ nhân vị!”

“Không quan trọng, dù sao người khi còn bé bị người ta đuổi theo sau gọi là giả con trai cũng không phải ta.” Giang Ly vừa nói, không thèm để ý tới ta, trực tiếp đi luôn vào nhà bếp.

Này, này, này, đó là khi còn bé được hay không! Ta phát hiện bản thân thực ra rất có tố chất đào hồ —— luôn tự đào hồ đem chính mình vui vào, sau đó Giang Ly sẽ ở bên cạnh thuận thế giẫm lên hai cước, buồn thay TT____TT !

Đương nhiên Giang Ly cũng không phe phôn được lâu, hân lượn qua phòng bếp một vòng, liền phần nộ mà vọt ra. Hân đi tới trước mặt ta, nói: “Điểm tâm đâu?”

Ta không thèm để ý đến hân. Nói nhảm, cái này mà cũng không nhìn ra sao, lão tử từ sáng đã bận trong bận ngoài, ai dư công sức mà hầu hạ người!

Giang Ly không thể tin được mà nói: “Người mất cả một buổi sáng, chỉ để ngồi vẽ loạn trên mặt mình như vậy?” Ta lại cảm thấy thời học sinh thành tích ngữ văn của Giang Ly so với ta còn tả tơi hơn. trang điểm đẹp đẽ, vào mồm hân lại thành “vẽ loạn”, kinh dị. . .

Bởi vì tâm trạng đang vui vẻ, ta không thèm cùng người này so đo, chinh đồn một chút, lên đường.

Vừa nghĩ đến bộ dáng buồn bực của Giang Ly ngày hôm nay, ta có chút vui sướng khi người gặp họa. Không có biện pháp, một người bị khi dễ quen rồi, cũng phải đòi lại một ít vốn chứ.

(Tiểu yển nhà chúng ta đã biết “vùng lên” rồi đấy bà con ạ)

...

Nghĩ đến việc ta là do Vương Khải giới thiệu, nên ta định tìm Vương Khải trước, đến lúc đó bảo hân đưa ta đến gặp phó tổng của bọn họ, ít nhiều cũng có thể cho ta thêm chút can đảm, người quen thì vẫn dễ xử lý hơn.

Ta đi đến quầy tiếp tân của công ty quảng cáo XXX, nói với tiểu thư tiếp tân: “Ta muốn tìm tổng giám nhân sự của các cô.”

Tiểu thư kia nhìn ta lễ phép cười, nói: “Xin hỏi cô là Quan Tiểu Yến nữ sĩ đi? Xin mời theo ta, Vương tổng đang đợi cô.”

Ta rụt rè nhìn cô ta gạt đầu một cái, sau đó theo sau cô ta lên thang máy.

Tiểu thư tiếp tân đưa ta tới cửa một gian phòng làm việc, thấy trên cửa treo một tấm biển viết “Phó tổng giám đốc”, ta nghĩ thầm, thằng nhãi Vương Khải này trông thể mà chu đáo.

Vì vậy ta vui vẻ tiến vào phòng làm việc. Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy bóng dáng Vương Khải trong này, song chờ lúc ta bước vào mới phát hiện, trong phòng chỉ có một người.

Lúc này người kia đang ngồi trước bàn làm việc, đang xem một tờ báo.

Ta thanh thanh cổ họng, tiến lên cung kính nói: “Vương tổng xin chào, ta là thư ký của ngài, Quan Tiểu Yến.”

Người nọ chậm rãi buông tờ báo xuống, lộ ra khuôn mặt bị tờ báo che mắt. Khuôn mặt kia trừ bỏ đập mắt ra, điểm đặc biệt nhất chính là, nó luôn phảng phất mang theo ý cười.

Khuôn mặt này mọi người cũng không xa lạ, bởi vì chủ nhân của nó là chính là cái người có tên gọi là, Vương Khải.

Ta lúc này giống như diễn viên cầm sai kịch bản, đứng tại chỗ không biết làm thế nào cho đúng. Ai có thể cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vương Khải tựa lên ghế một chút, nhàn nhã mà nói: “Quan thư ký, biệt lai vô dạng* a?”

*nghĩa là “lâu ngày không gặp vẫn khỏe chứ?”

Ta búng tỉnh đại ngộ, thiện tai, Vương Khải chính là phó tổng? Hắn không phải là tổng giám nhân sự sao? Chẳng trách tối hôm qua vội vã log out như vậy, tám phần là do sợ ta hỏi hắn phó tổng tên gọi là gì đi? Kỳ quái, sao lúc ấy ta lại có thể ngu như vậy được nhỉ...

Lúc này Vương Khải có chút hào hứng mà nhìn phản ứng của ta, tựa hồ như rất hài lòng.

Ta thật sự có một loại xúc động muốn xông lên đem cái đầu tạp nham của hắn từng sợi từng sợi một bút sạch sẽ, nguoi nha, ngày nào không gây chuyện thì ngày ấy nguoi sẽ chết à?

Vương Khải đã nhìn ra sự bất mãn của ta, vì vậy mặt nghiêm túc điểm tỉnh trở lại cười nói: “Ta đây không phải muốn cho nguoi một cái kinh hi sao.”

Ta đè nén oán khí trong lòng, nói: “Vậy nguoi việc gì phải nói xạo?”

“Ta không có.” Vương Khải vô tội mà nhìn ta, ánh mắt kia, cực kỳ giả dối cực kỳ bi thương, làm cho người ta phải nén giận.

Ta vừa định chất vấn hắn tại sao muốn giả mạo làm tổng giám nhân sự, lại đột nhiên nghĩ đến hắn tựa hồ như thật sự không có thừa nhận như vậy, chỉ là không có phủ nhận, mà ta liền tưởng rằng như vậy... Cả nhà hắn, lại bị thằng nhãi này trên trời.

Được rồi, coi như bởi vì ta ngu là được.

Nhưng là Vương Khải lại thành lãnh đạo trực tiếp của ta? Ta vẫn cảm giác không được tự nhiên. Cấp trên nha, chính là cần phải kính nhi viễn chi*, nhưng là nếu cấp trên đang đứng trước mặt nguoi lại là bằng hữu cùng nguoi đánh quái nói chuyện phiếm, như vậy về sau nguoi phải đối xử với hắn như thế nào đây? Đánh quái buồn chuyện? Ta làm không nổi. Kính nhi viễn chi? Càng làm không nổi.

*tôn kính mà không thể gần gũi; kính trọng nhưng không gần gũi

Ta trái lo phải nghĩ, rốt cục nói: “Vương... tổng a, ngài có thể đổi chức vị cho ta được không?”

Mặt mày Vương Khải lộ chút ý cười, liền giống như đại hoi lang vừa mới đùa giỡn tiểu cô nương. Đương nhiên ta biết chuyện này không trách hắn được, chủ yếu là do tướng mạo của hắn. Phải nói là trên đời này nam nhân có thể đem mỹ mạo cùng với hèn hạ tập trung cùng một chỗ không phải dễ thấy được, mà Vương Khải xem như là phần tử trung kiên trong số đó.

Lúc này Vương Khải nhìn ta cười cười nói: “Nguoi làm chi phải tránh ta nha. chẳng lẽ thật sự sợ chính mình không nhịn được trước sức hấp dẫn của ta?”

Lời này nói ra, giống như là ta là yêu quái còn hắn là pháp sư hàng yêu trừ ma không bằng. Ta đang muốn phản bác, lại nghe hắn nói tiếp: “Ta mời nguoi đến là muốn nguoi làm việc cho ta, nguoi lại nghĩ vớ vẩn cái gì vậy hả?”

Từ vẻ mặt của hắn lúc nói những lời này, ta thật sự không nhìn ra nổi hắn đang giả bộ đứng đắn hay là đứng đắn thực sự, bất quá nghĩ đến mấy lời sáo rỗng lý luận “Nghĩ thông suốt rồi” của hắn lúc ở Maldives, ta liền bình thường trở lại. Xem ra bạn Vương Khải hèn mọn trên phương diện công việc rất tính cực, rất tỏa sáng, điểm này làm cho ta rửa mắt mà nhìn.

Vì vậy, ta thu hồi tâm tư tiểu nhân của mình, nói: “Vương tổng, sau này ta chính là thư ký của ngài.”

Vương Khải cười tủm tỉm mà gật đầu, tỏ vẻ hài lòng.

...

Mặt dày mà nói, một buổi sáng làm công việc thư ký của ta hôm nay cũng không tệ lắm.

Kỳ thực muốn làm một thư ký tốt, cũng không phải quá khó, đương nhiên nếu như người không phải làm đến mức cực kỳ cực kỳ tốt, như vậy thì không còn gì để nói. Con người của ta vốn không có chí lớn, mọi việc chỉ làm đến mức không có sai sót là tốt lắm rồi. Đây là phương thức rất không có tiền đồ. Làm một thư ký đủ tư cách, chỉ cần chuyên tâm làm việc, nghe lãnh đạo nói, lại thuận tiện ít nhiều phải có năng lực quan sát, như vậy là không sai biệt lắm. Về phần những vấn đề khó khăn có yêu cầu cao, đã sang cho Vương Khải tự mình giải quyết là được. Nói trắng ra, người như ta trời sinh chính là sống không có lý tưởng. Nhớ tới chuyện sáng nay nói với Giang Ly muốn làm nữ cường nhân, chính ta cũng cảm thấy xấu hổ.

Rất nhanh đã tới buổi trưa, giữa trưa có một tiết mục rất khoái trá, đó chính là ăn cơm =^o^=

Công ty quảng cáo XXX có một nhà ăn dành riêng cho nhân viên, theo như Vương Khải nói, mùi vị cũng không tệ lắm. Vì vậy, hần lấy danh nghĩa nghênh đón thành viên mới của công ty, dự định mời ta ăn một bữa cơm ở nhà ăn.

Chúng ta chọn mấy loại thức ăn, rồi tìm chỗ ngồi xuống. Khiến ta thấy kỳ quái nhất chính là xung quanh luôn có đủ loại ánh mắt bắn về phía chúng ta, đương nhiên, một kẻ vô danh tiểu tốt như ta, chỉ có thể làm nèn cho người ta, vì vậy, ánh mắt của những người này, chắc chắn là tập trung trên người Vương Khải.

Ta hiểu kỳ, liền hỏi: “Mọi người tại sao cứ nhìn người? Người là sinh vật ngoài hành tinh sao?”

Vương Khải cười nói: “Đại khái là do ta đây quá đẹp trai đi.”

Trình độ vô sỉ của Vương Khải trước kia ta đã lĩnh giáo qua, cho nên cũng lơ đãng nói tiếp: “Vậy sao ngay cả đàn ông cũng nhìn người? Chẳng lẽ công ty các người vốn là đại bản doanh của đồng tính luyến ái?”

Vương Khải hiềm hỏi trên khuôn mặt xé ra một tia cười khổ: “Thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của hủ nữ các người, chẳng lẽ đồng tính luyến ái thú vị như vậy?”

Đã nói bao nhiêu lần, ta không phải hủ nữ!

Để tránh cho hiềm nghi, Vương Khải lại giải thích: “Ta rất ít khi tới đây ăn cơm, hôm nay đến một lần, đại khái là bọn họ cảm thấy kỳ lạ đi.”

Thì ra là thế, vậy người bình thường ăn ở đâu? Ta cảm giác được nếu nhắc tới vấn đề này, thằng nhãi kia khẳng định sẽ trả lời: “Đều có mỹ nữ đặc biệt mang đến phòng làm việc cho ta.”, oa, thêm vào, như vậy ta chưa ăn cơm cũng đã ới ra hết rồi. . .

Ta gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, ném rồi ném, tạm được.

Vương Khải bản thân cũng không động đũa, chỉ nhìn chăm chăm ta nói nói: “Thế nào, hương vị không tồi đi?”

“Duyệt, có thể ăn được, so với đồ ta nấu còn kém xa.” Ta thừa nhận ta đang bốc phét. Kỳ thật cũng không đến mức kém như vậy, cơm ta nấu cũng chỉ đến đẳng cấp này là cùng. Dù sao chỉ là giỡn một chút mà thôi, Vương Khải cũng sẽ không tin.

Chủ yếu là đã đến đây, ở trước mặt lãnh đạo mà kiêu ngạo như vậy là không đúng, bất quá cái tên Vương Khải này, ta thật sự khó có thể xem hần là lãnh đạo. Ban đầu, hần là bạn trên mạng của ta, sao đó liền trở thành bạn tai hại, bây giờ thành cấp trên rồi, ta nghĩ nên chỉnh trang lại thái độ của mình một chút, ai ngờ thằng nhãi này chưa bao giờ đem chính mình lên làm cấp trên, nên nói cái gì nói cái gì. Muốn diễn trò cũng phải hai người cùng nhau diễn, bây giờ hần muốn, người nói ta có thể diễn kịch một vai sao? Ta diễn rồi cũng không có ai xem nha. Cho nên bây giờ ta với hần, vẫn như lúc mới quen biết (phải nói là gặp mặt mới đúng) ở Maldives, cảm giác kiểu này, làm quen là được.

Vốn tưởng rằng Vương Khải sẽ nghĩa vô phần cố mà phản kích lại ta, không ngờ rằng hần chỉ thản nhiên cười nói: “Thật đúng là nghĩ muốn ném thứ đồ ăn người làm.”

Vậy người cứ nghĩ đi, dù sao ta cũng không làm cho người đâu, một tên gia hỏa Giang Ly kia đã đủ hành hạ ta lắm rồi, lại thêm một Vương Khải, ta có còn sống nổi hay không?

Vương Khải thấy ta không nói lời nào, lại hỏi: “Lão công nhà người nhất định thường xuyên được ăn đồ ăn người nấu đi? Hần đúng là có lộc ăn.”

Ta rung đùi đắc ý nói: “Cái đây còn phải xem hần có đồ ta cao hứng được hay không.” Cái này không tính là bốc phét đâu nha, mọi người cùng có lợi.

Vương Khải có chút hào hứng hỏi thăm: “Vậy hần đồ người như thế nào?”

Ta thật sự không có mặt mũi nào nói cho hần, điều kiện để ta nấu cơm cho Giang Ly chính là để hần ngủ cùng ta. Đương nhiên lời này nếu nói ra, vào trong não của người khác, nhất là trong não của tên Vương Khải này, cái kia khẳng định sẽ biến sắc. Vì vậy, ta chỉ đành chuyển hướng đề tài: “Vương tổng a, thư ký trước của người tại sao rồi đi, có phải bị người bắt nạt hay không?”

Vương Khải lắc đầu một chút, đáp: “Là ta sa thái cô ta.”

Mở hời, ta tựa hồ như vừa mới hỏi tới điều không nên hỏi rồi, ăn cơm đi, ăn cơm.

Sau đó Vương Khải nói một câu, thiếu chút nữa khiến ta đang ăn cơm mà chết vì ghen. Hắn nói: “Thư ký kia nhìn rất xinh đẹp, ảnh hưởng đến công tác của ta.” (ack, bó tay anh này =)) cười chết ta)

Sau đó người liền tìm một người xấu xí? Sau đó người liền tìm được ta? Thiên a, sao không mang cái người bản thiêu này đi !

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cãi nhau

Vì để cảm ơn Vương Khải đã giúp ta được công việc mới, ta quyết định mời hắn đi ăn cơm. Vương Khải nói gần đây có một nhà hàng làm cá ăn không tồi, sau đó còn ý vị thâm trường mà nói cho ta biết, ăn cá rất tốt cho trí thông minh. (=))

Ta rốt cuộc đã nhìn ra, tiểu tử này cùng với Giang Ly là cùng một loại mặt hàng, lấy chèn ép ta làm thú vui.

Đương nhiên, trên thực tế thì ta là một người khá rụt rè, cho nên hắn nói đi đâu thì ta đi nơi đó.

Vương Khải lái xe chở ta, lòng và lòng vòng, làm cho ta không khỏi sinh ra một loại ảo giác: chúng ta đang đi tìm không phải nhà hàng, mà là võ lâm cao thủ. ...

Khi chúng ta cuối cùng cũng nhìn thấy cái nhà hàng cực kỳ không bắt mắt kia, ta rốt cuộc chính thức bái phục Vương Khải, chỗ hèn lánh như vậy mà hắn cũng tìm được?

Vương Khải rất thẳng thắn mà khai báo: “Bạn gái cũ của ta có đưa ta đến chỗ này, cảm thấy ăn ngon, cho nên nhớ lý.”

Ta phát huy đầy đủ lòng hiếu kỳ của một người nghe cần phải có: “Người đến được mấy lần?”

Vương Khải: “Một lần.”

Tốt lắm, đến một lần có thể nhớ rõ đường, người này cảm giác về phương hướng cũng không tồi. Nếu ta bị người ta trói đến đây, người có đem thả ta ra ta cũng không biết trở về bằng cách nào.

Sau đó ta lại đưa ra nghi vấn thứ hai trong lòng: “Người còn nhớ rõ tên cô bạn gái kia không?”

Vương Khải cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu, rốt cục lắc đầu nói: “Không nhớ gì cả.”

Nhìn xem, nhìn xem, đây chính là bộ mặt thật của đàn ông, đường đi phức tạp như vậy hắn cũng nhớ kỹ, nhưng ngay cả tên của người ta cũng không nhớ được.

Vương Khải nhìn ra suy nghĩ, cười cười nói: “Ta với cô ta hòa bình yêu đương, hòa bình chia tay, không ai có lỗi với ai. Trên thế giới này không phải tất cả mọi người đều bại não giống như người.”

Ta ngây ngẩn cả người, hắn nói ta bị bại não?

Vương Khải tiếp tục ý vị thâm trường đưa mắt liếc ta một cái, nói: “Kỳ thật, phụ nữ cũng có thể hoa tâm.”

Ta:

Ta phát hiện ta cùng Vương Khải quả thực chính là hai loại động vật, đại não cấu tạo khác nhau, tư duy căn bản không ăn nhập với nhau một chút nào.

Quên đi, không nghiên cứu vấn đề này nữa. Dù sao người ta hoa tâm nam vs hoa tâm nữ, hoàn toàn tự nguyện, lại chẳng liên quan tới ta, ăn cơm quan trọng hơn, ăn cơm!

Vương Khải nói không sai, cá nơi này làm mùi vị thực sự không tệ. Điều duy nhất khiến ta không hiểu được chính là tại sao đồ ăn ngon như vậy, lại phải giấu ở nơi hang cùng ngõ hẻm như vậy.

Đang ăn cơm, tiếng chuông điện thoại của ta vang lên, là điện thoại của Giang Ly. Ta mới đột nhiên nhớ ra, tiểu tử kia có lẽ giờ đang đói bụng đi...

Vì thế ta chợt dạ mà tiếp điện thoại.

Giang Ly ở đầu bên kia đã không nhận được mà nói: “Người như thế nào còn chưa có về?”

Ta mặc dù là lão bà của hắn, kiêm đầu bếp, kiêm bảo mẫu, nhưng vốn là một người có tự tôn, đương nhiên không thích người khác dùng khẩu khí kiêu này nói chuyện với mình. Vì vậy ta cũng dùng khẩu khí không kiên nhẫn giống như vậy nói: “Ta đang dùng cơm, người tự mình tùy tiện tìm cái gì ăn là được.”

Giang Ly mất bình tĩnh: “Người nhanh trở về nấu cơm cho ta, nếu không, chúng ta ở riêng!”

Cái này khiến ta hoàn toàn nổi giận. Chém Giang Ly một ngàn đao, mấy ngày nay ta chỉ hơi không thuận theo hắn một chút, hắn liền dùng ở riêng để áp chế ta, rất hèn hạ, rất đáng ghét, rất mẹ nó thiếu sửa chữa! Lão tử bị áp bách nhiều ngày như vậy, rốt cục bị buộc phải đứng lên khởi nghĩa vũ trang rồi! Vì thế ta để nén tức giận trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi mà hét vào điện thoại di động: “Ở riêng thì ở riêng, lão nương còn sợ người làm không được!” Nói xong, không chờ hắn phản ứng, ta liền cúp luôn điện thoại.

Tức chết ta mà!

Lúc này Vương Khải cũng đã dùng ăn cơm, cứ ngây người nhìn ta. Ta tức giận mà nói: “Nhìn cái gì, chưa thấy cãi nhau bao giờ sao?”

Vương Khải gấp cho ta một đồng thịt cá, cười ha hả mà nói: “Người không cần tức giận nha, vợ chồng mà, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa thuận...”

“Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng hắn hòa thuận!” Nhắc tới Giang Ly, ta liền cảm thấy vừa phẫn nộ vừa ủy khuất, “Từ ngày đầu tiên kết hôn, hắn liền khi dễ ta, sao ta lại xui xẻo như vậy a, gả cho hắn làm chi a...”

Vương Khải trôi chảy nói tiếp một câu: “Đúng vậy, tốt hơn hết là gả cho ta đây.”

Ta lúc này không có tâm trạng đùa giỡn, trừng mắt liếc hắn một cái, bắt đầu ăn cơm. Cũng không biết người khác như thế nào, dù sao người như ta chính là càng tức thì càng đói, ăn được càng nhiều. Nghe nói có người cả đời giận sẽ không muốn ăn cơm, thật sự thần kỳ.

Ăn xong sớm tối, Vương Khải đề nghị đưa ta trở về, ta vui vẻ đáp ứng. Hàng cùng ngõ hẻm không có taxi, hơn nữa đường đi lại lằng nhằng như vậy, đối với ta chính là một cái mê cung to oanh.

Vương Khải: “Người định về nhà?”

Ta: “Ân, bất quá là về nhà mẹ đẻ.”

...

Lúc ta trở về nhà, mẹ ta đang ngồi trong phòng khách dán mắt xem TV cười hềnh hệch. Bà vừa nhìn thấy ta trở về, động tác đầu tiên chính là véo bắp đùi mình một cái xác định rằng bản thân nhìn thấy không phải ảo giác, lúc này mới từ trên sa lon nhảy dựng lên chạy đến trước mặt ta, cơ hồ sắp lệ nóng doanh trong: “Người... nha đầu này, sao không báo trước mà đã trở lại?”

Ta cười hì hì nói: “Con không phải muốn cho mẹ kinh hi một chút sao?”

Ta cho rằng mẹ con chúng ta cũng đã một tháng không gặp, giờ hắn là trước tiên nên ôm một cái sau đó tâm sự một chút. Đương nhiên, đây là tình tiết thường có trong phim truyền hình, mà mẹ ta, vốn là người từ trước tới nay cũng không đi theo con đường của người bình thường.

Lúc này, bà một điểm cảm động cũng không có, lại ngồi xuống sa lon, nhìn TV cười hềnh hệch. Vì vậy, khuê nữ của bà, cứ như vậy mà hoa hoa lệ lệ bị bỏ quên.

Ta u oán mà đi qua ngồi xuống bên cạnh bà, níu lấy tay bà làm nũng nói: “Mẹ, con trở về mẹ cũng không vui sao?”

Mẹ ta ngay câu đầu tiên đã lật tẩy bản chất của ta: “Người đúng là vô lương tâm, nếu như không phải cãi nhau với Giang Ly, người có tự nhiên mặc danh kỳ diệu mà chạy về đây?”

Đang cảm thán mẹ ta làm sao đột nhiên giống như bị Gia Cát Lượng nhập vào, trong lòng ta cũng có chút áy náy. Mấy ngày nay vẫn bận rộn mấy chuyện loạn thất bát tao, ngay cả mẹ đẻ cũng không có về thăm được một lúc. Thần thánh a, ta có tội! Các bằng hữu ngàn vạn lần đừng học ta, ta là kẻ bất hiếu, ta là nhân vật phản diện...

Mẹ ta rốt cục dời mắt khỏi TV chuyển hướng về phía ta, xoa xoa đầu ta một chút, nói: “Nói đi, người cùng rốt cuộc làm sao vậy?”

Ta giả bộ ngu: “Bọn con vẫn ổn, con không phải là vì muốn cho mẹ kinh hi một chút sao, nhìn mẹ nói kìa...”

Mẹ ta đột nhiên gõ một cái lên đầu ta, tỏ vẻ nghi vấn của bà đối với những lời này. Sau đó, bà nói: “Cô gái nhỏ, muốn đấu với ta, người vẫn còn non lắm.” Điệu bộ như vậy. hắc hắc, không đi làm lão đại xã hội đen quả thực là vui đập nhân tài. (sax ==))

Ta cuối cùng cũng phát hiện ra, mẹ ta bình thường mặc dù điên điên khùng khùng, nhưng thời khắc mấu chốt không có chút hồ đồ, đừng tới chuyện, trong lòng người ta như gương sáng, hết sức rõ ràng!

Ta đang nghĩ xem nên giải thích với mẹ ta thế nào, mới có thể làm hình tượng Giang Ly tội ác tày trời sâu đậm một chút, lúc này, điện thoại trong nhà vang lên. Mẹ ta vì vậy liền bỏ lại ta, đi nhắc điện thoại.

Sau đó ta liền phát hiện một sự thực đau buồn, cú điện thoại kia đương nhiên là của Giang Ly gọi tới. Hẳn nếu ác nhân cáo trạng trước, ta cứ chờ mà bị lão thái thái làm thịt đi.

Thái độ đối xử của mẹ ta với Giang Ly cùng với thái độ đối với ta hình thành sự tương phản mãnh liệt, điều này làm cho ta một lần nữa hoài nghi trong cơ thể ta có thật sự có gen của lão thái thái này hay không. Lúc này, bà tùm tùm cười nói chuyện phiếm cùng Giang Ly, đôi khi cũng xen vào một hai câu như là ” Tiểu Yến không hiểu chuyện, là do mẹ chiều chuộng quen rồi ” ” Ngày mai mẹ bảo nó xin lỗi con ” vân vân và vân vân. Nhìn đi nhìn đi, đây chính là lời mà một người mẹ đẻ nên nói sao....

Mẹ ta cúp điện thoại, bắt đầu quay sang ta triển khai giáo dục tư tưởng. Từ chuyện một người mẹ sinh con ra có biết bao nhiêu khó khăn đến chúng ta một đời này không quý trọng hạnh phúc là phụ lòng mong mỏi của Đảng và nhân dân, lại đến con rể bảo bối của bà một mình phòng đơn gối chiếu có biết bao nhiêu vắng vẻ, sau đó điểm qua lỗi lớn lỗi nhỏ của ta phạm phải trong hai mươi mấy năm qua, tiếp theo liền cùng ta trao đổi ý kiến về vấn đề cải nhau của ta, (đương nhiên chủ yếu là ý kiến của bà) cuối cùng ném ra một cái kết luận: Quan Tiểu Yến, người mau trở về nhận đòn đi! (ôi mẹ ơi, ta chịu không nổi bác gái =>))

Ta liền cảm thấy mình giống như một gốc cây xương rồng đầy bụi bặm, co lại một góc trên sofa, hưởng thụ nước miếng của mẹ ta tưới tắm. Đương nhiên cây xương rồng tốt xấu gì cũng có gai, vì vậy ta không phục mà đánh trả một câu: ” Một bàn tay chẳng thể vỗ thành tiếng, Giang Ly cũng có chỗ sai ”

Mẹ ta nói: ” Một người lúc bị công kích, có quyền tiến hành phản kích, bằng không muốn nó chờ người đánh chết? ”

Ta: ” Là hấn đánh con trước, hấn uy hiếp con. ”

Mẹ ta: ” May mà nó còn có cái để mà uy hiếp người, bằng không người còn định làm phản lên trời? ”

Ta: ” Mẹ, mẹ bị che mắt, vừa rồi là hấn ác nhân cáo trạng trước, cho nên mẹ tiên nhập vi chủ* mà đứng về phía hấn. ”

* vào trước là chủ; ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo (tư tưởng, quan niệm bảo thủ, cho cái trước là đúng, phủ nhận tư tưởng hoặc quan niệm mới)

Mẹ ta: ” Nói vậy, Giang Ly gọi điện tới thái độ cùng ta nhận lỗi, nói nó không chiều cổ người tốt, cái này gọi là cáo trạng sao? Ta thấy ác nhân chân chính là người mới đúng, người không chỉ là ác nhân, người còn là tiểu nhân. ... ”

Ta: ” ”

Giang Ly đem người xấu làm rất khá.

Mà ta, đem thất bại diễn rất thành công.

Con rể ly gián mẹ vợ, mẹ ruột không nhận con đẻ, TM bị kịch của nhân gian!

Mẹ ta vừa qua con nghiện (mắng ta thành nghiện), liền nói cho ta biết: ” Giang Ly ngày mai tới đón người. ”

Ta ủy khuất nói: ” Con không đi ! ”

Mẹ ta bình chân như vại: ” Vậy cũng tốt, ngày mai nó tới cũng không cần phải đi, hai người các người ở luôn chỗ mẹ đi. ”

Ta: !!!

Không thể ngồi chờ chết được, vò quyết dây có móng tay nhọn, vì vậy ta suy nghĩ, liền nhớ tới Hạp Từ.

Mẹ ruột ta không quan tâm tới ta, Hạp Từ dù sao cũng sẽ thu nhận ta đi? Ta đang suy nghĩ làm thế nào nói chuyện này với Hạp Từ, mới có thể khắc sâu hình tượng cảnh ngộ bi thảm của ta, lúc này, Hạp Từ lại gọi đến cho ta.

Quả nhiên tâm hữu linh tê không gọi cũng tới, ta mừng rỡ nhận điện thoại: ” Hạp từ a, ta đang nghĩ đến người. ”

Hạp Từ một chút cũng không nhớ tới ta, quát lên trong điện thoại di động: ” Tiểu Quan chết tiệt, người lại còn học được bỏ nhà đi bụi? ”

Ta: ” ??? ”

Hạp Từ tiếp theo đối với chuyện ta rời nhà bỏ đi triển khai phê phán: ” Vợ chồng lúc đó có vấn đề có thể nói rõ ràng trước mặt nhau, người bỏ nhà đi làm cái gì? Người ... cái tên không tiền đồ này, lúc nào người mới trưởng thành cho ta. ”

Ta run run nói: “Cái kia...Ngươi làm sao mà biết được?”

Hạ Từ: “Giang Ly nhà ngươi sợ ngươi gặp chuyện không may, gọi điện thoại hỏi ta xem ngươi có ở chỗ ta hay không.”

Ta cười lạnh nói: “Hắn thật đúng là miệng rộng.”

Hạ Từ: “Ngươi cầm miệng! Hắn cũng là lo lắng cho ngươi.”

Ta: “Vậy sao hắn không gọi cho ta?”

Hạ Từ hắc hắc cười gian hai tiếng, nói: “Những lời này của ngươi ta có phải nên hiểu là ngươi đang ghen hay không? Hắn đương nhiên là không thể không biết xấu hổ được, dù sao các ngươi vừa mới cái nhau mà... Ngươi thấy chưa, lão công ngươi quan tâm ngươi như vậy, ngươi còn bắt nạt cái gì?” Những lời cuối cùng này thuần túy là khẩu khí uy hiếp.

Ta sợ run cả người...quan tâm? Hắn cái này gọi là dụ địch làm phản đi? Mẹ đẻ ta cùng bè đảng của ta đều đã quân ta đánh quân mình, đến lúc đó, ta liền không nhà để về, không thể làm gì khác ngoài việc ngoan ngoãn trở về làm đầu bếp cho hắn sao! Bà nó chứ, tiểu tử này cực kỳ xấu xa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mưu sát trong phòng ngủ

Để kiên trì đấu tranh cùng giai cấp bóc lột đến cùng, ta lên lên nhấn tin cho Giang Ly: “Ngày mai ngươi không cần tới, ta không có ở chỗ mẹ ta.” Vì thắng lợi của cách mạng giai cấp vô sản, thỉnh thoảng nói dối một câu cũng rất cần thiết.

Một lát sau, Giang Ly nhắn trả lại một tin: “Ngươi quả nhiên học ngữ văn không giỏi, ngay câu đầu tiên đã làm cho ta thấy sơ hở.”

Ta thiết nghĩ hắn đang thăm dò: “Tùy ngươi.”

Giang Ly: “Vậy mai ta vẫn nên đến bãi kiến nhạc mẫu một chút.”

Ta: “Mẹ ta không thích ngươi.”

Giang Ly: “Ta đây lại càng phải đi lấy lòng bà một chút.”

Ta: “Này, ta thật sự không có ở đây.”

Giang Ly: “Không có việc gì, ngày mai lúc ta đến ngươi ở đây là được.”

Ta: “Ngươi đừng ép ta.”

Giang Ly: “Ta chẳng muốn ép ngươi. Bất quá nếu như ngươi muốn khiến mẹ vợ ta lo lắng, đi đâu thì tùy ngươi.”

Giang Ly luôn có thể một câu bóc trần chân tướng của người khác, thật là một năng lực đáng sợ. Xem cái tin nhắn chỉ nhìn thôi cũng đủ phát hoảng kia, cuối cùng ta cũng lựa chọn thỏa hiệp... Các chị em, sau này lập gia đình, ngàn vạn lần đừng lấy người thông minh, sẽ bị chơi đùa cho đến chết...

...

Ngày thứ hai vốn là thứ bảy, sáng sớm ta đang ngủ say, lại bị mẹ ta kéo từ trên giường dậy. Lão thái thái vừa kinh hi vừa hận sát không thể thành thép, đẩy đẩy ta: “Khuê nữ, Giang Ly tới.”

Ta ừ một tiếng, lại té xuống, tiếp tục ngủ. Trên thế giới này có một loại người rất kỳ quái, giống như mẹ ta, lại giống như Giang Ly, cuối tuần không ngủ nướng, dậy sớm như vậy để làm chi (nhiệt liệt ủng hộ quan điểm này).

Ta nhắm mắt lại, nghe thấy mẹ ta bỏ lại một câu “Ngươi tới trông trị nàng đi” rồi đi ra ngoài. Trong lòng yên lặng mà rơi lệ...

Giang Ly đứng ở cạnh giường, gọi một tiếng “Quan Tiểu Yến.”

Ta cực kỳ mệt mỏi, muốn ngủ một giấc, cũng chẳng thèm để ý đến hắn. Vì vậy làm bầm hai tiếng, ôm lấy chăn xoay người lại tiếp tục ngủ.

Giọng nói Giang Ly mang theo sự uy hiếp nói: “Ngươi nếu không rời giường, ta liền lột quần áo của ngươi.”

Ngươi dám! Đây chính là địa bàn của ta! Ta dùng đại não đang vì buồn ngủ mà tri độn tự hỏi khả năng hấn hành hung có thể lớn đến mức nào, kết quả là : không. Giỡn chơi sao, ở nhà của mẹ vợ hấn có bao nhiêu đũng khí mà phí lễ con gái bà? Nghĩ tới đây, ta liền an tâm tiếp tục ngủ.

Ai ngờ Giang Ly đột nhiên xốc chăn của ta lên, sau đó một tay đè lên trên vai ta. Ta giống như bị điện giật xoay người bỏ tay hấn ra, sau đó mở to hai mắt trừng hấn: “Ngươi làm gì ?” Tại sao ở địa bàn của mình mà vẫn còn bị khi dễ?

Lúc này Giang Ly đang khoanh tay trước ngực, cúi đầu nhìn ta, trên mặt hiện lên một tia đắc ý. Hấn nhú mày, nói: “Ta còn có thể làm cái gì?”

Ta lôi con gấu bông đồ chơi từ trên giường quăng về phía hấn, hung tợn mà nói: “Đi ra ngoài!”

Giang Ly một phen bắt được con gấu bông, sau đó dứt khoát đặt mông ngồi xuống giường của ta. Hấn nhìn chăm chăm ta trong chốc lát, đột nhiên giống như đang cực kỳ hạ quyết tâm, nói: “Lão bà, đừng giận ta nữa có được hay không?”

Ta thiếu chút nữa tưởng rằng mình đã nghe lầm, hấn hấn hấn hấn. . .Hấn bị bệnh gì hả? Lúc Giang Ly nói những lời này, mặc dù mặt không chút thay đổi nhưng là thanh âm này, thanh âm này rõ ràng là để dành nói cho tiểu mỹ nam của hấn nghe, ôn nhu đến chết người.

Giang Ly hất mi nhìn ta liếc mắt một cái, sau đó khoe miệng khê cong lên, tựa hồ như đang chờ xem kịch vui. Nha, khẳng định là không có ý tốt lành gì.

Thiện tai, con thỏ nóng lên cũng biết cắn người, lão hồ không phát uy ngươi lại tưởng ta là Hello Kitty à? (clap clap...câu này quá hay, quá...nghệ thuật) Trong lòng tức giận bùng nổ, hung ác lan khắp ruột gan, trực tiếp đem hấn đẩy ngã xuống giường, cười trên người hấn, bóp cổ hấn hung tợn mà nói: “Ngươi vừa làm cái quái gì!”

Giang Ly rất phối hợp mà ngã xuống giường để cho ta mặc sức hành hạ. Ta nghĩ hấn xem như đang ăn năn hối cái, ra tay lực đạo cũng nhẹ đi vài phần, dù sao giết người cũng là phạm pháp, bỗng đại gia hôm nay liền tha cho hấn một cái mạng chó! (ack...nguyên văn nha...không phải ta dịch láo đâu)

Đương nhiên, ta đã quên một điều, đó chính là, Giang Ly làm sao có thể nói đạo lý như vậy ? Ngay tại lúc ta đang buông lỏng cảnh giác, hấn làm một động tác khiến cho ta giật mình: đầu tiên, hấn bắt lấy hai tay của ta bỏ ra, sau đó hít vào hai hơi, rồi lại hoảng sợ mà nói: “Cứu mạng a, Tiểu Yến mưu sát chồng! ” Nói xong, hấn lại bắt lấy tay ta để trên cổ hấn.

Đương nhiên, ta đã quên một điều, đó chính là, Giang Ly làm sao có thể nói đạo lý như vậy ? Ngay tại lúc ta đang buông lỏng cảnh giác, hấn làm một động tác khiến cho ta giật mình: đầu tiên, hấn bắt lấy hai tay của ta bỏ ra, sau đó hít vào hai hơi, rồi lại hoảng sợ mà nói: “Cứu mạng a, Tiểu Yến mưu sát chồng! ” Nói xong, hấn lại bắt lấy tay ta để trên cổ hấn.

Ta kinh ngạc mà nhìn một loạt hành động của hấn, nhất thời mất hồn. Song, đang lúc này, cửa phòng đột nhiên “Oanh” một tiếng mà bị mở ra, mẹ ta đứng ở cửa, chứng kiến một màn không đời xưa nhưng rất bạo lực kia của chúng ta.

Mẹ ta thờ hồn hấn mà bước về phía trước, lôi ta cùng Giang Ly tách ra. Bà một bên cốc vào đầu ta một bên cá giận nói: “Ngươi này nha đầu chết tiệt kia, làm sao vẫn không hiểu biết gì cả, ngươi tính muốn tức chết ta hả? “

Ta ngồi trên giường mặc cho mẹ ta chà đạp, đã ngộ ra chuyện gì vừa mới xảy ra: Mẹ ta khẳng định một mực đứng ở cửa nghe lén chúng ta nói chuyện, với phẩm hạnh của bà, loại chuyện nghe lén đáng khinh bỉ này tuyệt đối có thể làm được. Như vậy, mẹ ta nghe lén, việc này ta không hay biết, mà Giang Ly lại biết, cho nên hấn đành hoảng hốt ta ngược đãi, sau đó hợp thời mà kêu cứu một chút, để cho mẹ ta bắt quả tang tại trận.

Giang Ly thật xấu xa ~>O_____

Giang Ly xoa xoa cổ, nhìn mẹ ta cười nói: “Mẹ, mẹ đừng trách Tiểu Yến, con với cô ấy đang đùa thôi.”

Mẹ ta nghe hấn nói như vậy, một bàn tay dứt khoát chụp xuống đầu ta, nổi giận đùng đùng mà nói: ” Đang đùa? Có trò đùa nào lấy mạng người ta hay sao?”

Ta nhẫn !

Giang Ly gơ tay xoa xoa chỗ trên đầu ta vừa bị mẹ ta quật, sau đó thuận tay ôm ta vào trong lòng: “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi một chút, để con khuyên nhủ cô ấy là được rồi!”

Mẹ ruột ta cuối cùng cũng phát hiện ra bà thật sự không nên xen vào chuyện riêng của hai vợ chồng, huống hồ, vừa rồi bà đứng ở ngoài cửa cũng không làm chuyện tốt đẹp gì. Vì vậy bà ôn hòa mà nhìn Giang Ly cười cười, nói: “Vậy mẹ giao nó cho con, thật sự không được thì con cứ bóp chết nó đi cho mẹ.” Nói xong, xoay người rời đi.

Ta u oán mà nhìn mẹ ta rời đi. Chờ sau khi bà đóng cửa lại liền một phen đẩy Giang Ly ra, trợn mắt nhìn.

Giang Ly vô tội mà nhìn ta, thấp giọng nói: “Ai bảo ngươi không phối hợp với ta.”

Ta hết sức phối hợp mà đạp hấn một cước: “Đi ra ngoài, lão nương muốn thay quần áo!”

...

Giang Ly xem như đã cùng mẹ ta đứng trên một mặt trận thống nhất rồi, hẳn bây giờ chính là con ruột của mẹ ta, mà ta chính là tiểu tức phụ nhận hết tất cả hành hạ, thiên lý ở đâu !

Giữa trưa, lúc mẹ ta nấu cơm, ta thừa cơ nói với bà: “Mẹ, Giang Ly thích ăn cay, càng cay càng tốt.”

Mẹ ta khinh thường mà liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Ta sớm đã hỏi qua rồi, nó trừ cay ra, cái gì cũng ăn được hết.”

Ta thấy lời gièm pha không thành công. Liền nhanh chóng chuyển khỏi hiện trường. Dù sao Giang Ly và mẹ ta liên hợp lại, chính là làm cho ta một điểm sơ hở để lợi dụng cũng không có cơ hội,

Đương nhiên, ta vốn tưởng rằng trên hình thức là tổ hợp con gái, con rể, mẹ vợ, thực chất là tổ hợp con dâu, con trai, bà bà* ba người đã đủ làm cho ta buồn bực rồi, đến tối lại thêm một viên đại tướng nữa —— em gái của chồng.

*mẹ chồng

Em gái của chồng, chính là người cùng mẹ ta không có quan hệ huyết thống, nhưng thời khắc mấu chốt luôn làm cho người ta hoài nghi nàng chính là con ruột của mẹ ta, cô nàng có cúp ngực size D – Hạp Tử.

Con dâu đã bị bà bà tổng sỉ vả, con dâu đã bị em gái của chồng khinh bỉ, con dâu còn bị trượng phu chà đạp.... Ta bây giờ đã có đầy đủ lý do để tin tưởng, ta thật sự cảm sai kịch bản rồi !!!

Dù sao bữa tối này ăn được, mọi người đều vui vẻ hòa hợp, cả chủ lẫn khách đều vui vẻ. Hai người tung hứng, một người ngồi xem, lại thêm một người yên lặng mà trong lòng rĩ máu rơi lệ.... Rốt cục trong lòng ta đưa ra một quyết định vô cùng sáng suốt.: Sau này không nên tùy tiện đắc tội với Giang Ly, cho dù có đắc tội, cũng không thể làm cho hai cái người bệnh hoạn ăn cây táo rào cây sung kia biết....

...

Ăn xong bữa tối, Giang Ly nắm tay ta chào tạm biệt mẹ ta cùng Hạp Tử, sau đó liền đem ta nhét vào trong xe, nghênh ngang rời đi.

Ta ngoan ngoãn ngồi trong xe, không nói một lời.

Giang Ly sau khi nhìn thoáng qua ta trong gương, nói: “Ngươi vẫn còn tức giận sao ?”

Ta tức giận mà nói: “Nói nhảm, nếu không ngươi cũng thử ném thử mùi vị bị bạn bè người thân xa cách xem thế nào?”

Giang Ly: “Đâu có nghiêm trọng như ngươi nói, bọn họ cũng là muốn tốt cho ngươi.”

Ta lắc đầu, hữu khí vô lực mà nói: “Đừng có ở đó mèo khóc chuột, tất cả đều do ngươi tính kế.”

Về mặt Giang Ly có chút vô tội: “Ta muốn nể mặt ngươi, mới biểu hiện tốt một chút, ai biết ngươi nhún nhường một chút cũng không chịu.”

Mặt không đỏ, khí không sưng nói ra những lời mặt dày như vậy, độ dày của da mặt Giang Ly đúng đã đạt tới trình độ của mẹ ta rồi.

Giang Ly đại khái là bởi vì làm chuyện xấu xa có chút chột dạ, cho nên hẳn vội đưa ra lời thỏa hiệp trước: “Được rồi, sau này sẽ không tùy tiện cùng ngươi nói giỡn chuyện ở riêng nữa.”

Thần sắc ta hòa hoãn một chút: “Đây chính là ngươi nói nha.”

Giang Ly bổ sung: “Vậy sau này ngươi cũng không được làm cho ta chịu đối.”

Ta: “Được rồi, được rồi, biết ngay là ngươi đâu có dễ dàng bỏ qua như vậy.”

Một lúc sau, Giang Ly còn nói thêm: “Ngươi đi làm ở đâu, nếu như thuận đường, ta đưa ngươi đi.”

Ta hoài nghi mà đánh giá hần, hỏi: “Ngươi làm sao hảo tâm như vậy?”

Giang Ly nói thẳng không che đậy: “Ta đối với nhân phẩm của ngươi không thể tin tưởng.” Nói qua nói lại vẫn là sợ ta không nấu cơm cho hần.

Ta chỉ đồng ý nói cho hần địa chỉ công ty.

Giang Ly nghe xong ta nói, rõ ràng có chút ngây ngời. Ta rất buồn chán, liền hỏi: “Làm sao vậy? Chẳng nhẽ công ty này là do ngươi mở?”

“Không.” Giang Ly đang hoang mang mà lắc đầu, “Chỉ là có chút quen tai.”

Công ty quảng cáo XXX ở thị trường trong nước danh tiếng cũng không nhỏ, quen tai cũng là lẽ thường, vì vậy ta cũng không quá chú ý.

Song, rất nhanh, ta liền biết quen tai có nghĩa là gì.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Vấn đề tình cảm của Giang Ly

Thằng nhãi Vương Khải này không biết bị trúng tà cái gì, đột nhiên vô cùng hào hứng đối với nhà ăn dành cho nhân viên, vì vậy mỗi ngày đều lúi theo ta đến nhà ăn cùng ăn cơm, kinh khủng chết đi được.

Bản thân ta thì không có vấn đề gì cả, dù sao chỉ cần thức ăn sạch sẽ, có thể ăn là tốt rồi. Dù sao trên đời này có thể làm cơm ngon như mẹ ta không nhiều.

Bởi vì ngày nào cũng tới, cho nên nhân viên trong công ty cũng không còn nhìn chằm chằm Vương Khải như sinh vật ngoài hành tinh nữa, đương nhiên ngoại trừ sắc nữ hoặc là oán nữ.

Vương Khải bung một đĩa tôm ngồi xuống chỗ ngồi, nói với ta: “Quan thư ký, ngươi là thư ký của ta phải không?”

Khỏe miệng ta giật giật một chút, đây không phải là nói thừa sao. Nếu không sao ngươi không gọi ta là “Quan đại gia” đi.

Vương Khải đem đĩa tôm đẩy đến trước mặt ta, cười hi hi nói: “Tốt lắm, bóc tôm cho ta đi.”

Ta không đếm xỉa đến đĩa tôm chỉ nhìn thôi cũng đủ cho người ta muốn bỏ vào miệng, nói: “Ta là thư ký, không phải kẻ làm thuê.”

Vương Khải lại nhả ra thanh âm mềm mại: “Hảo Tiểu Yến, ngươi tiện thể bóc cho ta một con đi!”

Ta phát buồn nôn, đặc biệt muốn nhắc nhở hắn, ngài cũng đã lớn tuổi rồi, thật sự không thích hợp giả nai đâu. Bất quá nghĩ đến da mặt hắn không phải dày bình thường, sẽ không để ý đến chuyện đó, vì vậy ta chỉ nhướn lông mày, hung ác nói: “Chính ngươi không có tay sao?”

Vương Khải lơ đãng một chút, nhặt một con tôm lên, cưỡi ha hả mà nói: “Được rồi, ta đây bóc cho ngươi.”

Ta: “....”

Cái tên Vương Khải này không thích nói chuyện thành thật, bắt quá, trước kia hắn có nói một câu rất có đạo lý, chính là cái câu “tinh lực tràn đầy”, ngay cả ăn bữa cơm thôi cũng có thể nghĩ ra lắm trò như vậy, xem xem đại não của hắn quá thừa năng lượng. Ta vốn tưởng rằng cái tên cà lơ phở phờ này, lúc làm việc khăng định cũng rất lơ là, không ngờ hắn cũng rất lợi hại, không chỉ có hoàn thành xuất sắc phần việc của hắn, mà còn có rất nhiều chuyện mà thư ký ta đây không có cân nhắc chu đáo, đều bị hắn phát hiện giải quyết sạch sẽ. Nhân viên trong công ty cũng rất bội phục hắn, mặc dù có ít người kỳ thật không thể nào ưa nổi hắn, tỷ như những nhân viên nam không thể tìm được bạn gái, hoặc là một số trinh tiết liệt phụ từng bị Vương Khải đùa giỡn qua, được rồi, ta thừa nhận ta không phải trinh tiết liệt phụ, nhưng ta cũng không thích bị hắn đùa giỡn.

Lúc này ta nhìn chằm chằm những ngón tay đang bóc tôm của Vương Khải, thờ dãi nói: “Ngươi thật đúng là nhàm chán.”

Vương Khải lại đắc ý nói: “Thấy thỏa mãn chưa, ngươi không biết có biết bao nhiêu phụ nữ muốn ta bóc hộ các nàng nha, đừng nói là bóc tôm, đến bóc quần áo các nàng cũng cam tâm tình nguyện...” (vô sỉ >___

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Giang Ly Vs Vương Khải

Từ lần trước sau khi ở nhà ăn dành cho nhân viên đụng phải Tiết Vân Phong tiểu mỹ nam xong, ta cũng không có gặp lại hắn ở nhà ăn nữa. Theo như lời giải thích của Vương Khải, đứa nhỏ này trong cuộc sống không thích bị chú ý, chán ghét chỗ đông người, cho nên, hắn không đến nhà ăn cho nhân viên cũng là chuyện bình thường. Nếu cha của Vương Khải cùng cha của Tiết Vân Phong đều là cổ đông của tập đoàn Nam Tinh, vậy hai người bọn họ cũng xem như là người quen, cho nên lời của Vương Khải cũng có thể coi là đáng tin cậy.

Từ sau lần gặp gỡ tình cờ hôm trước ở nhà ăn, ta chỉ gặp qua Tiết Vân Phong có một lần, đương nhiên là không phải ở nhà ăn dành cho nhân viên. Một

buổi sáng nào đó, ta bỗng tự đứng thẩn kinh chấp mạch mà đến sớm những năm phút đồng hồ, sau đó đụng phải tiểu mỹ nam ở thang máy. Lúc ấy hắn nhìn ta, giống như đang nhìn người qua đường, mặt không chút thay đổi. Trong lòng ta thầm than, xem ra Giang Ly đã làm rất tốt công tác tư tưởng với hắn, như vậy ta cũng an tâm. ...Dù sao mặt không chút thay đổi so với biểu tình quái dị như món lẩu thập cẩm vẫn tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù ta thích soái ca, bắt quá ta cực kỳ rõ ràng, có một số soái ca vốn không thể tới gần, giống như Vương Khải, giống như Tiết Văn Phong, lại giống như Giang Ly. Sau đó, ta liền chua xót mà phát hiện ra, xung quanh ta không hề thiếu soái ca, thiếu chính là bình thường soái ca. ... [TT o TT]

Bởi vì bọn họ bất bình thường, cho nên những chuyện bất bình thường vẫn cứ tiếp diễn như cũ, giống như buổi tối ngày hôm nay.

Thời gian nghỉ lễ Quốc Khánh vốn là vô cùng tươi đẹp, ta vốn quen chết dí ở nhà, cho nên cũng không chạy loạn khắp nơi, còn tên gia hỏa Giang Ly bình thường ban ngày sẽ biến mất, đến tối đúng giờ ăn cơm lại trở về.

Buổi tối hôm nay, ta đang ở phòng khách lên mạng, đột nhiên, trên màn hình máy tính bỗng nhảy ra một cái cửa sổ màu đen, cái cửa sổ màu đen này, tất cả mọi người đều rất quen thuộc đi.

Laptop của ta cho dù vốn là một cái “vạn năm chịu”, động một chút là đơ, bắt quá rất ít khi có mấy hành vi buh hãn như vậy. Ta tưởng rằng đó chỉ là một loại trình diễn như bình thường của em vạn năm chịu kia, vì vậy đang định tắt đi. Sau đó, lại không ngờ đến lại phát sinh một sự tình.

Trên khuôn hội thoại màu đen kia bỗng xuất hiện vài chữ:

Quan Tiểu Yến ?

Lúc ấy ta bắt đầu ngây ngốc, đây là kịch xướng ở đâu a ? Cái máy tính vạn năm chịu của ta lại gọi tên của ta ? Vì vậy, ta kích động bắt chuyện với Giang Ly: “Giang Ly mau đến đây mà xem, máy tính của ta đúng là có trí thông minh nhân tạo đúng đầu trên thế giới rồi. ...” (bó tay bà chị...)

Giang Ly đi tới phía sau ta, liếc mắt nhìn máy tính của ta một cái, sau đó nhìn ta như nhìn một đũa thần kinh, mặt không chút thay đổi nói: “Ngươi bị xâm nhập rồi.”

≥ __ ≤

Được rồi, bởi vì ta vốn là một đũa cực ngu về máy tính, cho nên đối với chuyện kiểu này cũng không có kinh nghiệm, cũng không có nghĩ tới chuyện linh tinh kiểu bị “Hacker xâm nhập” như thế này.

Cũng bởi vì ta cực ngu về máy tính, cho nên ta vốn rất sùng bái hacker, vì vậy ta trong lòng vạn phần kính sợ, run rẩy gõ lên trên khung hội thoại màu đen một dòng chữ: “Xin hỏi đại hiệp, cao nhân phương nào?”

Đối phương lại gõ lại: “Không ngờ máy tính của ngươi dễ dàng xâm nhập như vậy, cũng may ta là người có đạo đức có phẩm chất, không có thay đổi nhiều lắm mấy thứ linh tinh của ngươi.”

Ta có chút bức mình: ” Vậy ngươi rốt cuộc muốn làm sao?”

Đối phương: “Nhớ ngươi thôi, chẳng lẽ ngươi không nhớ ta sao? Ta nói ngươi mấy ngày hôm nay làm sao vẫn chết dí ở nhà không ra ngoài a, không bằng ngày mai chúng ta đi leo núi đi?”

Nói hươu nói vượn mà lại còn dong dài vô cùng, phong cách nói chuyện kiểu này, trong số những người ta quen biết chỉ có Vương Khải mới đủ trình đảm đương. Vì vậy ta lấy lại bình tĩnh, trả lời lại: “Ngươi có phải là Vương Khải hay không?”

Đối phương: “Trả lời đúng rồi! Tiểu Yến ngươi thật sự là càng ngày càng thông minh, thưởng cho ngươi một cái ôm!”

Ta đè nén lửa giận trong lòng, trả lời lại: “Thật nhầm chán, làm phiền ngươi biến khỏi máy tính của ta đi.”

Vương Khải: “Được rồi, bắt quá ta sửa lại vài chỗ trong máy tính của ngươi, phòng chừng trong mấy ngày nữa máy tính của ngươi không thể xài được rồi...”

Ta: “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

Vương Khải: “Ngày mai đi leo núi với ta, leo núi về ta liền sửa lại như cũ cho ngươi.”

Ta: “Ngươi thật ti bi !” (đúng đúng, ti bi vô sỉ Vương Khải)

Vương Khải: “Tiểu Yến, đừng như vậy mà, ngươi xem, lão công X vô năng của ngươi không bởi ngươi, ta hảo tâm cùng ngươi đi ra ngoài vui đùa, ngươi lại nói ta như vậy.”

Một câu “lão công X vô năng” kia hoàn toàn chọc giận Giang Ly, hắn liền đẩy ta ra, ngồi trước máy tính của ta, lẳng lẳng mà gõ lại một câu: “Ta là lão công X vô năng của cô ấy.”=))

Câu này đúng là rất quen thuộc....

Bên kia Vương Khải hồi lâu cũng không có đáp lại.

Sau đó những ngón tay thon dài của Giang Ly lướt trên bàn phím, gõ ra mấy chữ: “Hôm nay ta sẽ không cường X ngươi.”

Giang Ly: “Ta chỉ cường X máy tính của ngươi thôi.”

Ta còn chưa kịp phản ứng lại, Giang Ly đã mở ra một cái khung màu đen nữa, lướt nhanh qua bàn phím. Sau đó, trên khung màu đen kia nhảy ra một đồng những ký hiệu mà ta xem không hiểu lắm.

Ta rất muốn giả bộ hiểu biết một chút, kiên nhẫn nhìn. Thế nhưng, mấy cái ký hiệu này quả thực rất có tác dụng thôi miên, ta nhìn một lúc, đã chống giữ không được, vì vậy không thể làm gì hơn ngoài việc nhấp một cái rời khỏi Giang Ly, đi vào phòng bếp pha cho hân cốc cà phê, xem như cảm tạ.

Giang Ly lập trình lại máy tính, sau đó nhận lấy cả phê, thuận miệng nói một câu: “Máy tính của ngươi đúng là bỏ đi.”

Ta tưởng rằng hân bại dưới tay Vương Khải, nên mới tìm cớ, vì vậy phản bác nói: “Bản lĩnh không bằng người ta thì thừa nhận đi, liên quan gì đến máy tính của ta!” Mặc dù nó đích thực là vạn năm chịu!

Giang Ly ung dung nhàn nhã mà dựa vào trên ghế nói: “Ngày mai làm cho ta cái gì đó ngon ngon đi.”

Thèm vào, thua trận lại còn không biết xấu hổ đòi thưởng công?

Lúc này, máy tính đã lập trình xong, Giang Ly trả lại chỗ ngồi cho ta: “Tiểu tử kia chỉ có thể cài đặt lại hệ thống.”

Hai mắt ta lóe lên hai ngôi sao (đây tuyệt đối là ánh mắt sùng bái) mà nhìn Giang Ly,, cảm thán nói: “Thì ra ngươi là kỹ sư thiết kế mạng, không trách lợi hại như vậy.”

Giang Ly vuốt ve cốc cà phê, đáp: “Trước kia là.”

Ta tò mò hỏi: “Vậy ngươi đổi nghề rồi? Bây giờ đang làm gì?”

“Bây giờ cái gì cũng làm,” Giang Ly hết sức kiêu ngạo mà trả lời, hân cúi đầu nhìn lướt qua cả phê trong cốc, cau mày nói: “Gần hết buổi tối rồi, ngươi pha cà phê cho ta để làm cái gì?”

Ngất, vừa rồi ta buồn ngủ quá, cho nên tiện thể nghĩ tới pha cho hân cái gì để nâng cao tinh thần gì đó. Bất quá tiểu tử này thái độ cũng thật là xấu xa, tốt xấu cũng nên nói một câu cảm ơn chứ!

Giang Ly không đợi ta, bung cả phê lên uống một ngụm, sau đó mày nhíu càng sâu: “Mùi vị thật là kỳ quái, sau này ngươi đừng có pha nữa.”

Này, lão nương đây là lần đầu tiên biểu diễn có được hay không !

...

Lúc sắp đi ngủ, ta nhận được tin nhắn của Vương Khải, cả tin nhắn chỉ có một chuỗi im lặng tuyệt đối.

Vì vậy ta kiêu ngạo, ta tung tóe, ta sáng khoái rồi. Ta tùm tùm cười mà nhắn lại cho hân: Ngươi thật sự là thụ a, không chịu nổi vài cái giày vò liền treo.

Vương Khải trút sạch hình tượng cả lơ phát phơ thường ngày, không thèm để ý tới ta. Ta nghĩ, hân thật sự bị đá thương đến lòng tự tôn rồi... Dù sao ta mặc kệ, đây là hân tự chuốc lấy.

...

Tuy rằng ta đối với hành động của Vương Khải vô cùng khinh bỉ, bất quá lời hân nói cũng không phải không có đạo lý, dù sao ngày 1 tháng 10* được nghỉ dài hạn một năm mới có một lần, cứ ở nhà mãi, cũng thật nhàm chán. Vì thế ta quyết định vẫn là ra ngoài đi dạo đi.

*Quốc khánh của các bạn Trung Hoa dân quốc

Một người đi ra ngoài rất nhàm chán, mà cùng đi với Giang Ly, có thể càng chán hơn, huống hồ lại còn có khả năng bị hân khi dễ. Hạp Tử cũng cùng với bạn trai tình nùng ý mật, làm gì có thời gian để ý tới ta. Thắng nhãi Vương Khải này... Bởi vì vừa mới ngược hân xong, cho nên ta cũng không có ý định đi tìm hân, huống hồ không chừng bây giờ hân đang ở cũng mỹ nữ chứ chẳng chơi, ngày nghỉ dài như vậy, hân làm sao có thể cam tâm một mình hiu quạnh.

Được rồi, vẫn là đi tìm mẹ ta đi, thật vất vả mới được nghỉ, ta cũng nên hiếu kính hiếu kính lão nhân gia bà một chút.

Mẹ ta lại cho rằng ta lại cãi nhau với Giang Ly, ta giải thích mọi cả mồm, bà mới tin tưởng, sau đó làm ra vẻ không tình nguyện mà đồng ý cùng ta đi Nông gia Viện qua thời gian nghỉ lễ... Lão thái thái này thật đúng là không được tự nhiên.

Nông gia Viện thật sự là một nơi rất tuyệt, nơi này phong cảnh rất đẹp, thức ăn hết sức ngon miệng, chủ yếu là bởi vì nguyên liệu nấu ăn đều rất tốt, tươi mới.

Mẹ ta mặc dù tính cách điên điên khùng khùng, nhưng có một sở thích cực kỳ không tương xứng với tính cách của bà — câu cá. Trước kia ta nghĩ mãi không ra, bà thích cái gì không thích, vì sao hết lần này tới lần khác thích câu cá, đó lại là hoạt động cực kỳ cần sự kiên nhẫn. Sau này khi thường xuyên đi câu cùng với bà, ta mới phát hiện ra, nguyên lai bà thuần túy đi câu cá là để nói chuyện phiếm. Có vài lần, bà chỉ lo cùng ta nói chuyện, cá cắn câu cũng không để ý, mãi cho đến khi ta nhắc nhở, bà mới chậm như rùa mà đem cần câu nhấc lên, mắc lại mồi câu trên đó.

Tóm lại, đối với mẹ ta, nói là đi câu cá, chẳng thà nói là đi cho cá ăn còn chính xác hơn.

Tối Nông gia Viện ngày thứ hai, mẹ ta liền không thể chờ được nữa mà bắt ta theo bà đi câu cá, ta cũng chỉ đành thành thành thật thật tuân mệnh.

Trời đã sang thu, hôm nay khí trời không tệ, cuối thu không khí sáng khoái, hơn nữa hồ nước trong suốt, làm cho tâm tình người ta dễ chịu hơn rất nhiều. Ta đột nhiên phát hiện thường xuyên ra ngoài hoạt động thể này cũng không tệ, cứ buồn bực ở nhà mãi cũng sẽ mọc meo.

Mẹ ta ngồi trên một tảng đá lớn, già bộ mặc mồi câu, quăng cần câu vài cái, như khuôn như dạng mà bắt đầu câu cá.

Một lát sau, bà xoay qua nhìn ta, tựa hồ có chuyện muốn nói, nhưng lại có chút do dự.

Kỳ quái, mẹ ta mà cũng có chuyện khó có thể mở miệng sao ? Ta cất lòng hiếu kỳ đi, hỏi: “Mẹ, mẹ muốn đi tiểu sao?” (trời đất ơi =)))

“Khụ khụ,” mẹ ta xấu hổ ho khan lên hai tiếng, “Tiểu Yến, mẹ có chuyện muốn nói với người.”

Ta: “Chuyện gì ?”

Mẹ ta nói: “Cha con mấy hôm trước có đến tìm mẹ.”

Ta cau mày: “Sau đó thì sao, mẹ có đánh cho ông ta răng rơi đầy đất hay không ?”

Mẹ ta bắt đầu dĩ mà lác đầu, nói: “Ông ấy dù sao cũng là cha con, con cần gì phải hận ông ấy như vậy.”

Ta: “Mẹ không hận ông ta sao?”

Mẹ ta thay đổi bộ dáng điên điên khùng khùng bình thường, thờ dài nói: “Đều đã là chuyện quá khứ rồi, mẹ đã sớm chẳng còn hơi sức đâu mà giận ông ấy.”

Ta: “Nhưng là ông ta bỏ rơi mẹ.”

Mẹ ta không trả lời, chỉ hỏi lại: “Như vậy, con hận Vu Từ Phi sao ?”

Vu Từ Phi ? Nghe đến tên của hắn, ta có chút buồn bã. Ta không muốn gặp hắn, không muốn nhắc tới hắn, nhưng là, ta hận hắn sao?

Mẹ ta thấy thế, còn nói thêm: “Con xem, con cũng đã buông tha cho Vu Từ Phi không phải sao, trên thế giới này nào có nhiều yêu nhiều hận như vậy, hảo hảo sống tốt cuộc sống của mình mới là đúng đắn.”

Ta ngẩng đầu, nói: “Ai nói con buông tha ? Con hận Vu Từ Phi, con hận tất cả những người vứt bỏ con !”

Bàn tay nắm cần câu của mẹ ta khẽ run rẩy, bà nói: “Tiểu Yến a, người đưa nhỏ này quá cực đoan rồi. Người phải biết rằng, một người hạnh phúc hay không hạnh phúc, không quyết định bởi người khác đối xử với họ như thế nào, mà là họ đối xử thế nào với thế giới này.”

Ta cúi đầu không nói.

Mẹ ta còn nói thêm: “Nha đầu ngốc, buông tha cho người khác, cũng là vì buông tha cho chính mình a.”

*** Aiz...chap này có điểm qua một chút về quá khứ của Tiểu Yến... tuy là không sâu xa lắm nhưng cũng giúp chúng ta hiểu thêm được một chút về con người của TY, hiểu được tại sao TY chỉ dám hận chứ không dám yêu... tóm lại là nút thắt này trong lòng TY vẫn chưa được giải, mà người giải được...hắc hắc...không nói thì cả nhà cũng đoán được là ai ha ***

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cố nhân tới

Mấy ngày nghỉ Quốc Khánh trôi qua cũng không đến nỗi tồi, mẹ ta mặc dù cũng sắp mắc bệnh người già rồi, nhưng vừa mới nhắc đến chuyện du sơn ngoạn thủy, tinh thần liền nhanh chóng trở nên hăng hái.

Đương nhiên có một chuyện làm cho ta có chút khó chịu. Theo như mẹ ta giải thích, người cha trên danh nghĩa sinh học của ta đến tìm bà, nói là muốn nhân dịp ngày nghỉ, cùng mẹ con chúng ta ăn bữa cơm. Ta hỏi mẹ ta, có đáp ứng ông ấy hay không.

Mẹ ta lắc đầu, nói cho ta biết: Ông ta vốn đã là người xa lạ với bà rồi, chỉ là không biết ta có đồng ý hay không.

Ta cười lạnh, ta đương nhiên không muốn !

Mẹ ta vì vậy nên bắt đầu dè dặt, nói, sớm biết người sẽ trả lời như vậy.

...

Những ngày vui vẻ luôn dễ dàng trôi qua rất nhanh, rất nhanh, ngày nghỉ của ta kết thúc rồi, ta cũng giống như mọi người, cần đi làm thì đi làm, cần đi học thì đi học.

Ngày đầu tiên đi làm sau thời gian nghỉ, ta thần thanh khí爽 mà bước vào công ty, đại khái bởi vì lâu không có đi làm, lần đầu tiên ta biểu hiện tích cực, so với bình thường đến sớm hơn gần một tiếng. Vừa bước vào cửa công ty, đã thấy Lý Mẫn của phòng kế hoạch. Mỗi công ty đều có những người như vậy, bọn họ tin tức linh thông, tinh lực dư thừa, lại hết sức có tinh thần bát quái, tất cả những chuyện có thể tác động đến thần kinh não bộ, đều không tránh khỏi mồm miệng và đại não của bọn họ. Từ động đất ở Chile cho đến tỉ suất hối đoái của nhân dân tệ, từ scandal của các ngôi sao cho đến các loại hot boy, hot girl đang nổi tiếng trên mạng, tất cả đều có thể trở thành đề tài buồn chuyện của bọn họ. Đương nhiên, những thứ trên chỉ coi như là gia vị thêm thắt mà thôi, đề tài chủ yếu của bọn họ thông thường phổ biến nhất là vây quanh những tin tức liên quan đến công ty, chuyện nhỏ chuyện lớn, chuyện tốt chuyện xấu, nhà nước hay đường nhỏ, tất cả đều sẽ bị nước miếng bọn họ nhúng qua một lần.

Lý Mẫn lại vừa vặn là một người như thế.

Ta nhìn thấy Lý Mẫn, tươi cười chào hỏi một chút, liền chuẩn bị rời đi. Ai ngờ, ngôi sao bát quái kia không những mồm miệng nhanh nhẹn, ngay cả thân thủ cũng không tồi. Lý Mẫn nhanh tay lẹ mắt, rất nhanh chạy đến bên cạnh ta, thần bí mà nói: “Quan thư ký.” Đây xem như là khúc dạo đầu.

Ta chỉ đành mở lỗ tai, hỏi: “Chuyện gì vậy ?”

Thái độ của ta càng thêm khinh bỉ Lý Mẫn, hai tròng mắt cô ta đột nhiên sáng lấp lánh, nói: ” Công ty chúng ta mới điều đến một vị tổng giám thị trường đẹp trai chết đi được!”

Oh, soái ca nha. Đại khái là do gần đây ta chịu khổ đều do soái ca mà ra, cho nên bây giờ nhắc đến soái ca cũng không có mấy hứng thú. Thực tế đã chứng minh, cứ hễ là lớn lên đẹp trai, đều sẽ không bình thường, nếu không hoa tâm thì cũng đồng tính luyến ái, nói không chừng còn có khuynh hướng thích ngược. (quan niệm về soái ca của Yến ti đã bị các soái ca BT làm cho suy thoái nghiêm trọng hắc hắc)

Lý Mẫn thấy ta không quan tâm, cho rằng ta không tin, liền thề sống thề chết mà nói: “Ta nói thật nha, vừa rồi còn tận mắt nhìn thấy! Hơn nữa hần không chỉ trông đẹp trai thôi đâu, khí chất hoàn hảo, vừa nhìn đã thấy là khiêm khiêm quân tử*.”

*người khiêm tốn

Ngay cả khiêm khiêm quân tử cũng đem ra nói, Lý Mẫn này thực sự là đầu óc bị làm cho mê muội rồi, bắt quá, ta hết sức hoài nghi, lúc cô nàng nói những lời này là đang so sánh đối nghịch lại với Vương Khải sao....

Hai người đang nói chuyện, lúc đó, ta chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nói: “Quan thư ký, người tôi sớm như vậy a.”

Ta quay đầu lại, đã thấy Vương Khải vẻ mặt mờ ám mà nhìn ta. Ba ngày không gặp, hần một chút cũng không thay đổi. Tướng mạo vẫn xuất chúng như vậy, khí chất vẫn đáng khinh như vậy. (ha ha...chuẩn chuẩn)

Lý Mẫn liền mỉm cười một cái, ngọt ngào mà gọi một tiếng: “Vương tổng.”

Vương Khải nhìn Lý Mẫn gật đầu một cái, còn không quên khuyến mãi thêm một nụ cười chết không đền mạng rẻ tiền. Thế loại mỉm cười kiểu này, có một cái tên khoa học, gọi là kiểu cười câu dẫn. Ta ở một bên thấy vậy, thật không còn gì để nói.

Từ trong thang máy bước ra, Vương Khải vai kề vai cùng ta đi tới, cúi đầu trêu chọc ta: “Quan thư kí a, người ghen tị ?”

Ta ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn hần, đáp: “Vương tổng, máy tính cài đặt lại hệ thống như thế nào rồi?”

Vương Khải nhất thời biến sắc, tức giận mà liếc mắt nhìn ta một cái, u oán mà nói: “Hần không phải biết chút thủ đoạn hack trở lại sao, đây chỉ có thể coi như là chức năng kèm theo với tư cách làm chồng, người đừng quên chức năng chính của hần còn chưa có qua cửa đâu.”

Lại tới nữa! Ta nhướn mắt, kệ xác hần.

...

Vương Khải đưa một tập tư liệu cho ta, nói: “Cái này đưa cho giám đốc phòng thị trường, tiện thể gọi tổng giám thị trường mới đến phòng của ta một chút.

Tiểu nhân tuân mệnh. Ta cầm lấy tư liệu, xoay người ra khỏi cửa.

Nghe nói hôm nay tổng giám phòng thị trường mới được điều đến là một soái ca, được rồi mặc dù ta gần đây đối với soái ca không có mấy hứng thú, nhưng là quả thật rất tò mò hán đẹp trai đến mức nào, mà có thể đến mức “chết đi được”, lại còn rất có khí chất “khiêm khiêm quân tử” nữa chứ.

Ta ngay cả cánh cửa phòng thị trường cũng chưa có bước vào, còn suýt nữa té ngã. Đại khái là bởi vì ta bước đi quá vội, vấp chân một cái, liền hướng về phía cửa phòng thị trường mà ngã xuống.

Dưới tình huống bình thường, lúc này hẳn là có một soái ca từ trên trời rơi xuống đỡ lấy ta, sau đó chúng ta sẽ nhất kiến chung tình, vân vân và vân vân. ... Đương nhiên, xét theo bài học kinh nghiệm trước kia, ta biết tình huống xảy ra như vậy mới gọi là không bình thường, cho nên cũng không trông chờ gì, chỉ vô thức bắt lấy tay nắm của cánh cửa, hy vọng là sẽ không bị bẹp dí trên mặt đất.

Sau đó, kỳ tích liền xuất hiện.

Đúng lúc đó, đột nhiên có người mở cửa phòng thị trường, ta liền không thể không buông tay nắm của cánh cửa ra, một đường ngã về phía người kia.

Người nọ thấy một cái vật thể không xác định đột nhiên từ ngoài cửa nhào tới, cuống quýt một tay bắt được.

Ta đứng thẳng người lên, ngẩng đầu muốn nói cảm ơn hoặc là xin lỗi với đối phương vân vân và vân vân. Song khi ta chứng kiến khuôn mặt kia của hắn, ta nhất thời cái gì cũng không thể nói ra được.

Vu Từ Phi cúi đầu nhìn thấy là ta, rõ ràng cũng rất sửng sốt.

Ta chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, sau đó lan rộng ra khắp người, trái tim của ta càng lúc càng chìm xuống, rất nhanh chìm xuống tận đáy.

Vu Từ Phi nâng ta dậy, không thể tin được mà nhìn khuôn mặt ta, thì thào mà gọi một tiếng: ” Yển Yển ?”

Ta đẩy hắn ra, miếng cường dừng vững ở trước mặt hắn, sau đó nói: “Xin đi nhò.” Vừa nói, vừa lách qua người hắn đi vào.

Sau khi đem tài liệu giao cho giám đốc phòng thị trường, ta thuận tiện hỏi anh ta: “Tổng giám mới được điều tới phòng thị trường họ gì?”

Giám đốc phòng thị trường đáp: “Hắn họ Vu, vừa mới đi ra thôi,” vừa nói, anh ta vừa ngo ra cửa một chút, còn nói tiếp, ” Là vị đang đứng ở cửa kia, vẫn còn chưa đi đâu.”

Trong lòng ta lại run rẩy một chút. Sau khi nói cảm ơn với giám đốc phòng thị trường xong, ta kiên trì đi về phía Vu Từ Phi từ nãy đến giờ vẫn đứng như tượng đá ở cửa, cúi đầu nói: “Vu tổng giám, Vương tổng cho mời người qua gặp hắn.”

Im lặng.

Ta tưởng rằng Vu Từ Phi chưa nghe rõ được ta nói cái gì, đang muốn lặp lại cho hắn một lần, không ngờ hắn chợt mở miệng.

Hắn thấp giọng gọi một tiếng: “Yển Yển.”

“Vu tổng giám, xin gọi ta là Quan thư ký.” Ta nói xong, không dám nhìn hắn, cúi đầu đi qua trước mặt hắn.

Theo tiếng bước chân có thể đoán được, Vu Từ Phi đang đi theo.

...

Ta nghe nói, hồn phách của con người có thể rời khỏi thân thể, ta nhớ lại tình trạng ngày hôm nay, có lẽ chính là như thế này đi. Đó là loại cảm giác như thế nào, hoảng hốt, thất thần, cuối cùng cảm giác như đầu óc của mình như bị ngâm trong mực đen, vô tri vô giác mất đi cả năng lực suy nghĩ, ngay cả Vương Khải nói chuyện với ta, ta cũng không có hoàn hồn.

“Quan thư ký, người làm sao vậy, sắc mặt khó coi như vậy ?”

“Nga.”

“Thân thể không thoái mái sao?”

“Nga.”

“Tiểu Yển Yển, giữa trưa muốn ăn cái gì?”

“Nga.”

“Nếu không chúng ta đi ăn cơm tình nhân đi?”

“Nga.”

“Tiểu Yến Yến này, đêm nay chúng ta đi thuê phòng đi?”

“Nga,”

“Quan Tiểu Yến, người rớt cuộc có nghe ta nói hay không !!!”

Vương Khải gầm lên giận dữ, làm cho tinh thần ta rung lên. Ta chậm chạp ngẩng đầu nhìn hắn, ngờ ngác mà hỏi: “Vương tổng, người vừa mới nói với ta cái gì?”

Vương Khải lo lắng cúi đầu nhìn ta, nói: “Ta nghĩ người trúng tà rồi.”

Ta cúi đầu: “Nga, ta không có, chỉ là... có chút không thoải mái...”

Vương Khải kéo cổ tay của ta, nói: “Đi thôi, ta đưa người đến bệnh viện.”

Ta giãy dụa khỏi tay hắn, thân nhiên mà nói: “Không cần đâu, Vương tổng, người... có thể cho ta nghỉ nửa ngày được không?”

Vương Khải gật đầu: “Được, ta đưa người về.”

“Không cần, thật sự không cần.” Ta nói, bước ra khỏi phòng làm việc của hắn.

“Tiểu Yến.” Vương Khải đột nhiên gọi ta lại từ phía sau, hắn do dự một chút nói, “Đừng quên, có khó khăn nhớ tìm lãnh đạo.”

“Àn, cảm ơn lãnh đạo.”

...

Ta trở về nhà, mệt mỏi tựa vào trên ghế, cảm giác toàn bộ khí lực trên người đều bị rút đi.

Tại sao lại gặp phải hắn, thế giới này lớn như vậy, tại sao hết lần này đến lần khác lại là hắn? Ta cả đời này cũng không muốn gặp hắn, nhưng tại sao, lẽ nào nhất định phải gặp hắn? Ta rõ ràng đã quên hắn rồi, tại sao vừa mới nhìn thấy hắn đầu óc liền trống rỗng?

Hắn tại sao lại gọi ta là “Yến Yến”? Hắn có tư cách gì cơ chứ?

Ta cảm thấy có chút lạnh, mùa thu đã tới, thế gian quả nhiên trở nên lạnh lẽo. Ta nhìn tầm thâm trong phòng khách rắc đầy ánh nắng mùa thu, mơ hồ có thể nhớ rõ, ở một ngày mùa thu tươi đẹp, hắn đứng dưới ánh mặt trời, mỉm cười mà gọi ta “Yến Yến”.

Nhưng còn bây giờ, hắn lấy tư cách gì đây?

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Quá mệt mỏi rồi, hay là nghỉ ngơi một chút đi.

Vì vậy ta tự mình ngã lên sofa, nặng nề mà thiếp đi.

...

Mơ mơ màng màng có người mở cửa, đóng cửa, sau đó bước chân dần dần lại gần. Lúc này, ta đã bị đánh thức, nhưng vẫn nhắm hờ mắt nằm ở trên ghế không muốn đứng dậy.

Giang Ly đến gần, thấp giọng nói một câu: “Này, ngu ngốc.”

Ta mặc kệ hắn, tiếp tục chợp mắt ở trên ghế. Ngủ thật là tốt a, ngủ rồi sẽ không phải đối mặt với những chuyện loạn thất bát tao gì đó.

Lúc này, trên người ta bỗng nặng một chút, nguyên lai là Giang Ly hiếm thấy được một lần rũ lòng tốt, đem áo khoác phủ lên trên người ta.

Ta xoa xoa dụi mắt, ngồi dậy. Nhìn thấy hắn vẫn đứng ở trước ghế như cũ, liền thấp giọng nói một câu: “Người đã trở về.”

Giang Ly vừa nhìn thấy ta tỉnh lại, lập tức bất mãn nhìn ta nã pháo: “Người xảy ra chuyện gì, gọi điện thoại không nhấc máy, về sớm cũng không nói một tiếng, hại ta đi một chuyến tay không.”

Ta cúi đầu “Oh” một tiếng, nói: “Xin lỗi.”

Đại khái thái độ của ta làm cho Giang Ly rất ngạc nhiên, hẳn lúc này cũng quên quở trách ta, mà cúi người xuống, nâng mặt của ta lên cẩn thận nhìn chăm chăm trong chốc lát, kinh ngạc nói: “Ngươi làm sao vậy? Thất hồn lạc phách.”

Ta quay đầu đi, thản nhiên mà nói: “Không liên quan đến ngươi.”

Giang Ly đứng thẳng người, khoanh tay nói: “Như vậy nói chút gì liên quan đến ta đi, ngươi nấu cơm chưa ?”

Ta lắc đầu, vừa mới tỉnh ngủ.

Giang Ly cau mày, tức giận: “Quan Tiểu Yến, ngươi hơi quá đáng.”

Ta vừa định mở miệng nói chuyện, nước mắt đột nhiên “Xoát” một tiếng chảy ra, muốn ngừng cũng ngừng không được.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Trù nghệ của Giang Ly

Ta vừa định mở miệng nói chuyện, nước mắt đột nhiên “Xoát” một tiếng chảy ra, muốn ngừng cũng ngừng không được.

Giang Ly cúi người ngồi xổm xuống, không thể tin được mà nhìn mặt ta: “Ngươi. . .khóc?”

Nói nhảm, ngươi không in thấy hay sao !

Giọng nói Giang Ly có chút hòa hoãn: “Ngươi khóc so với cười có vẻ dễ nhìn hơn.”

Ta giương mắt nhìn khuôn mặt đang gần trong gang tấc của hắn, thật muốn vùng một quyền đánh cho hắn lệch mặt.

Giang Ly đứng dậy ngồi lên ghế sofa, thuận tay rút khăn tay đưa cho ta: “Da mặt dày như thế mà cũng có thể khóc thành như vậy, ai khi dễ ngươi hả ?”

Ta nhận lấy khăn tay, chỉ lau nước mắt không nói lời nào. Đúng vậy, ta vì sao lại khóc a, ai khi dễ ta hả ? Làm gì có a a . . . Còn có, ai bảo da mặt ta dày hả . . .

Giang Ly tựa vào trên ghế, bình chân như vại mà nói: “Có phải bị đuổi việc rồi đúng không ? Vậy cũng không sao, cùng lắm thì, ta nuôi ngươi.”

Ta cảm giác tên này đang cười trên nỗi đau khổ của người khác, vì vậy tức giận: “A thêm ngươi nuôi!”

Giang Ly lại nói: “Ồ bên ngoài bị khi dễ, chạy về nhà phát hỏa với ta, ngươi cũng chỉ có từng ấy tiền đồ.”

Ta mặc xác hắn, đứng dậy chuẩn bị nấu cơm, thuận tiện phân tán tư tưởng một chút.

Giang Ly: “Ngươi muốn làm cái gì ?”

Ta: “Nấu cơm.”

Giang Ly lại đột nhiên bắt lấy cổ tay ta, kéo xuống, lôi ta ngồi trở lại trên ghế.

Ta thật sự phát hỏa: “Ngươi làm cái gì! “

Giang Ly không nhanh không chậm mà đáp: “Ta sợ ngươi sẽ thiêu cháy nhà bếp.”

“Giang Ly ! Ngươi có thể nể tình tâm trạng ta đang không tốt mà thôi bắt nạt ta đi được không ?

“Ta đâu có bắt nạt ngươi.” Giang Ly suy nghĩ một chút, đột nhiên đứng thẳng người dậy, nói, “Được rồi, ta nấu cơm, ngươi giám sát.”

Ta nghĩ rằng mình đã nghe lầm rồi.

...

Bởi vì Gang Ly nấu cơm thật sự là một màn hiếm có khó tìm, cho nên lúc này tinh thần ta cũng trở nên phơi phới, cùng hắn đi tới phòng bếp.

Giang Ly chỉ vào một góc ở phòng bếp, nói với ta: “Ngươi đứng ở chỗ này, không được nhúc nhích, chỉ chú ý giám sát.”

Ta ngoan ngoãn làm theo.

Giang Ly lục lọi hết rau còn lại trong tủ lạnh ra, vứt hết những thứ không còn tươi đi, sau đó đem những thứ còn lại bỏ vào bồn rửa rau, thuận thực vừa nhặt vừa rửa.

Ta có chút khó hiểu: “Ngươi rất chuyên nghiệp nha, không giống người không biết nấu ăn a.”

Giang Ly cúi đầu vừa rửa rau vừa đáp: “Ta chỉ biết rửa rau, trước kia ở nhà là mẹ ta nấu cơm, ta rửa rau, cha ta rửa bát.”

Thật là một gia đình hạnh phúc a, ta có chút hâm mộ hẳn, Giang Ly hình như cũng đoán được ta đang nghĩ cái gì, hắn đột nhiên ngừng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Sau này cha ta chính là cha ngươi, không cần xem mình là người ngoài.”

Mặc dù lời này có chút dở ngô dở khoai, nhưng mà trong lòng ta thật sự vẫn có chút cảm động. Cái tên Giang Ly này, có khi cũng biết nói tiếng người.

Giang Ly rửa rau xong, liền đem cà rốt và rau chân vịt cùng với rau cải để ở một chỗ, tay trái đặt ở sau lưng, tay phải bắt đầu vung dao lên mà lạch cà lạch cạch “Chém” xuống.

Ta khiếp sợ tại trận, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần. Sau đó, răng ta run lập cập mà nói: “Giang Ly, ngươi đang chặt xương sao”

Giang Ly dừng lại, có chút ngượng ngùng mà nói: “Ta...sợ thái vào tay...” (đễ thương quá đi mất thôi=>___

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Giang Ly cũng có chỗ tốt

Ăn xong cơm tối, Giang Ly lại bắt ta uống thuốc, tốt đẹp mà nói, là sợ ta cảm mạo.

Ta hoài nghi mà nhìn chằm chằm vào tay hắn, hỏi: “Ngươi mà cũng hảo tâm như vậy sao ?”

Giang Ly nói thẳng không thêm che đậy: “Ngươi bị cảm, không phải sẽ lây bệnh cho ta sao !”

Được rồi, ta không còn gì để nói nữa.

...

Gần đến buổi đêm, ta phát động dừng khí, lại lấy dừng khí một lần nữa, cuối cùng cũng nói với Giang Ly: “Giang Ly, ta hỏi ngươi một vấn đề, phiền ngươi thành thật trả lời.”

Giang Ly hào phóng mà gật đầu, nói: “Để cho ngươi khỏi cảm thấy ngại ngùng khi chiếm tiện nghi của ta, ta cũng hỏi ngươi một vấn đề, ngươi cũng phải trả lời đàng hoàng.”

Ta gật đầu, hỏi: “Cơm tối ngươi làm khó ăn như vậy, là cố ý phải không ?”

Giang Ly nghiêm túc đáp: “Đúng vậy, kỳ thực ta có thể nấu rất ngon, không tin ngày mai ta lại làm một lần cho ngươi xem ?”

Ta kinh hoàng, vội vàng lắc đầu như cái trống bỏi, lời nói của Giang Ly, thực sự là khó mà phân biệt thực giả.

Giang Ly ra vẻ tiếc nuối: “Thật đáng tiếc...” Vừa nói, liền chuyển đề tài, “Như vậy, đến lượt ta hỏi ngươi.”

“Hỏi đi.” Ta cũng không có làm chuyện gì trái với lương tâm, tùy tiện ngươi hỏi.

Giang Ly nheo mắt lại, hỏi: “Hôm nay tại sao khóc ?”

Không ngờ tới hắn lại hỏi chuyện này, thần sắc ta chợt ảm đạm, thuận miệng nói: “Liên quan gì đến ngươi.”

“Ta cũng không muốn mỗi ngày phải đối mặt với oán phụ, làm không tốt sau này còn phải tự mình nấu cơm. ... Trúng gã thật khó đánh.”

Ta nghĩ một chút, liền nói: “Giang Ly, nếu như ngươi gặp người yêu cũ của ngươi ở công ty ngươi đang đi làm, ngươi có từ chức hay không?”

Giang Ly chắc như đinh đóng cột mà lắc đầu: “Ta từ chức làm cái gì?”

Ta nghiêng đầu không tin: “Ngươi nói thật dễ dàng.”

Giang Ly lại nói thêm: “Ta trực tiếp khiến hần từ chức là xong.”

Ta:

Ta từ chức làm cái gì, trực tiếp khiến hần từ chức là xong... Đây là câu trả lời của Giang Ly.

Ta đột nhiên phát hiện thỉnh giáo Giang Ly vấn đề kiểu này là vô ích, hai chúng ta căn bản không cùng một đẳng cấp.

Giang Ly rất nhanh đã hiểu ra vấn đề: “Gặp phải chồng cũ của ngươi?”

Ta gật đầu: “Hần là tổng giám thị trường của công ty chúng ta, mà ta là thư ký của phó tổng.” Sau này sẽ còn phải tiếp xúc nhiều đi? Hay là từ chức cho xong chuyện.

Giang Ly chóng cảm suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nói: “Quan Tiểu Yến, ta phát hiện ra đặc điểm lớn nhất của ngươi không phải là ngốc, mà là không có tiền đồ.”

Đây thật sự không tính là lời lẽ tốt lành gì, bất quá đối với sự châm chọc khiêu khích của hần ta cũng đã quen rồi, lúc này chẳng còn tâm tình mà đấu võ mồm với hần, không thể làm gì hơn ngoài việc cười trừ.

Đại khái là bởi vì phát hiện lời nói của bản thân không được coi trọng, Giang Ly có chút bất mãn: “Ngươi vẫn còn không tin. Lúc đầu rõ ràng là chồng trước của ngươi có lỗi với ngươi, tại sao cuối cùng lại vẫn là ngươi phải trốn tránh hần, thật giống như ngươi mắc nợ hần cái gì vậy?”

Ta bị những lời này của hần làm cho giật mình đôi chút, hình như là có chuyện như vậy, lại hình như không phải vậy.

Giang Ly thấy ta không nói gì, lại đưa ra một giả thiết khác: “Hay là nói, ngươi vẫn như cũ nhớ mãi không quên với hần.”

Ách? Ta kinh ngạc. Ta có sao? Không có đâu... Ta nhớ kỹ nhất định là không có...

Ta lắc đầu, dùng một loại giọng điệu hết sức nghiêm túc nói: “Ta có thể khẳng định hết sức, ta đã không còn thích hần nữa.”

Giang Ly hỏi: “Nhưng là ngươi nhìn thấy hần, phản ứng quá khích giống hệt như tình nhân chia tay nhau. Ngươi sợ hần?”

Ta sợ hần? Ta sợ hần làm cái gì, hần cũng không phải quý. Vì vậy, ta lắc đầu, không sợ đâu.

Giang Ly lại tiếp tục nói: “Ngươi đúng là sợ hần, ngày hai chúng ta kết hôn, ta liền nhận ra, ngươi sợ hần.”

Ta cúi đầu, trong lòng bắt đầu sợ hãi, ta sợ Vu Từ Phi ư? Ta vì sao phải sợ hần?

Giang Ly tựa hồ như biết thuật đọc tâm, nhanh chóng giải đáp nghi vấn trong lòng ta: “Kỳ thật, không phải ngươi sợ hần, ngươi là sợ đối mặt với quá khứ khi cùng hần ở một chỗ.”

Ách?

Giang Ly từng bước áp sát: “Quan Tiểu Yến, ngươi mau thừa nhận đi, ngươi chính là một kẻ không có tiền đồ. Sau khi bị thương chỉ biết trốn chạy, không dám bước ra, liều mạng muốn quên, cho dù không quên được cũng muốn làm bộ đã quên. Vừa gặp lại người đã thương tổn ngươi, liền ngay lập tức muốn trốn đi, lẩn càng xa càng tốt. Kỳ thật tình huống kiểu này của ngươi, giống như là “một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng”, ngay cả dây thừng còn sợ, huống chi là con rắn chân chính đã thương tổn qua ngươi.”

Ta mờ mịt mà gật đầu một cái: “Ngươi nói, hình như cũng có lý.”

Giang Ly phát huy phần tử lải nhải trong cơ thể của hần, thao thao bất tuyệt mà nói: “Mặc dù hành vi của ngươi có thể hiểu được, nhưng mà cũng bị người khác xem thường, ta không tài nào hiểu nổi, ngươi tại sao không trực tiếp bắt con rắn đó lên? Cho dù không bắt lên được cũng phải đuổi đi chứ? Ai cũng có mặt xấu xa của mình, ngươi càng trốn, hần càng đuổi, cho đến khi nào ngươi không còn chỗ để ẩn nấp thì thôi. Nếu đã như vậy, không bằng ngay từ đầu đã văng hần ra xa.”

Nghe đến đó, ta có chút nhụt chí: “Ngươi đây không phải là đang nói thừa sao, nếu ta có thể đá văng hần ra xa, còn phải trốn hần hay sao?”

Giang Ly vuốt cằm suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói: “Cũng đúng, tên chồng trước của ngươi, vừa nhìn đã thấy là người không đơn giản, lấy tư sắc cùng với trí thông minh của người, quả thật không phải đối thủ của hần.”

Này!

Giang Ly đột nhiên hào sảng mà vỗ vỗ vai ta, nói: “Yên tâm đi, ta giúp ngươi.”

Con ngươi của ta đảo qua đảo lại, không tin tưởng lắm: “Ngươi có lòng tốt như vậy sao ?”

“Ta đương nhiên không có.” Giang Ly lắc đầu, khoe miệng nhếch lên, “Cho nên, ta có điều kiện.”

Đối với lời này ta không hề có cảm giác ngoài ý muốn chút nào: “Nói đi.”

Giang Ly: “Sau này giúp ta giặt quần áo.”

Ta cắn răng, gật đầu.

Giang Ly: “Còn có, sau này ta đi xã giao trở về, ngươi phải nấu bữa ăn khuya và canh giải rượu cho ta.”

Lại cắn răng, lại gật đầu.

“Còn có....”

Ta nhất thời bốc hỏa: “Ngươi có nói hết luôn một lần không hả ?”

“Còn có chính là đi ngủ sớm một chút đi, phụ nữ thức đêm đúng là một bi kịch.”

...

Giang Ly: “Muốn ngẩng cao đầu trước mặt chồng cũ của ngươi, kỳ thật chỉ cần làm được một thứ là đủ rồi. Nhất định phải làm cho hắn tin là, ngươi đã quên hắn rồi, ngươi bây giờ đang sống rất tốt.”

Ta: “Ta vốn cũng đã quên hắn rồi.”

Giang Ly: “Ý ta là, trong mắt ngươi, hắn bây giờ chẳng khác nào người qua đường. Lúc ngươi nhìn thấy hắn, phải ngẩng cao đầu lên, giống như đang nhìn một con mèo hoang ý.”

Mèo hoang... cái này hơi bị khó đi...

Giang Ly: “Lúc nhìn hắn, phải giống như đang nhìn một người xa lạ mà ngươi không thể nào thích được, hắn rất nhiều thứ quái gở mà ngươi chán ghét, tâm hồn đen tối, thường xuyên một tháng cũng không tắm rửa, lại còn thích dâm loạn nhi đồng...” (khô thân bác Vu Tử Phi, bị Giang Ca biến thành thể này đây)

Ta lau lau mồ hôi: “Như vậy ... được không ?”

Giang Ly: “Ngần vịn lần đừng khách khí với hắn, nếu không, hắn sẽ nghĩ ngươi đối với hắn vẫn nhớ mãi không quên, đến lúc đó, mặc kệ hắn có thích hay không, đều sẽ xuống tay với ngươi, như vậy tương đối phiền toái rồi.”

Ta nhìn bộ dáng hết sức tự tin của Giang Ly, đột nhiên cảm thấy những lời hắn nói không được bài bản cho lắm.

Giang Ly nắm vô lăng, không nhìn thấy vẻ mặt của ta, hắn vẫn thao thao bất tuyệt như cũ: “Trừ chuyện đó ra, ngươi còn phải giả bộ giống như tình cảm cùng với ta tốt lắm, làm cho hắn mở mắt ra, ngươi Quan Tiểu Yến mặc dù không nhân phẩm không khí chất cũng không có đáng người, nhưng vẫn có người muốn.”

Ta: “...” Giang Ly ngươi không nói móc ta thì sẽ chết sao >___

Giang Ly: “Hắn nếu nhìn thấy ngươi sống hạnh phúc còn hơn hắn tưởng tượng, thậm chí so với hắn còn hạnh phúc hơn, có lẽ trong lòng hắn sẽ không phục. Nếu như vậy, hắn sẽ có khả năng tìm cơ hội câu dẫn ngươi, đến lúc đó ngươi nên kiềm chế. Soái ca trên đời này vẫn còn nhiều mà, ngươi muốn khuôn mặt đẹp, tốt hơn hết là tìm ta đây. Nếu như ngươi thích đáng người tốt, cũng có thể tìm ta... Đương nhiên, nếu ngươi thích người có tiền, hình như cũng có thể tìm ta...” (Ách... tự kỷ quá đi... cơ mà ta thích.. hắc hắc =)))

Ta... mồ hôi tuôn như thác...

Giang Ly cảm thấy không bình thường, vì thế lại bổ sung thêm một câu:

“Đương nhiên, ta sẽ không cần ngươi.”

Để giữ cho thần kinh của bản thân không bị hỏng mất, ta may ra chỉ có thể ngồi tại chỗ từ từ nhắm mắt lại giả câm giả điếc.

Ta phát hện mấy ngày gần đây Giang Ly đặc biệt lắm mồm, cũng không hiểu là hắn bị cái gì kích thích.

Lúc này ta đang ngồi trên xe Giang Ly. Vốn trong các phương án mà chúng ta thương lượng không có cái đoạn Giang Ly đưa ta đi làm như thế này, nhưng là chuyên gia Giang Ly nghĩ đến quần áo của hắn sau này đều do ta giặt nên cao hứng lên liền chớ ta đi, dù sao cũng thuận đường. Bản thân ta vốn

không hề gì, chuyện chiếm tiện nghi làm gì có ai không cầu mong a. Chỉ là ta không hiểu lắm, lúc Giang Ly đưa ta đến cửa công ty, đã là tám giờ năm mươi lăm rồi, hán không sợ đi muộn sao?

Vì vậy ta tốt bụng hỏi hán: “Người đi muộn thì làm sao bây giờ ?”

Giang Ly dừng dừng mà đáp: “Ta còn không lo, người lo cái gì !”

Nói cái kiểu gì vậy!

Ta vốn vừa mới cảm thấy cái tên Giang Ly này cũng có điểm tốt, nhưng những lời này đã khiến những ý niệm trong đầu ta bị tiêu diệt hoàn toàn. Đùa hay sao, hán có tốt cái p, hán chính là quái thai, biến thái, tâm hồn đen tối, không chuẩn lại còn luyên đong. ... (ta dựa vào, ta đang nói cái gì đây thế này a %%%###%)

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không nói gì nha không nói gì

Ta vừa mới bước vào cửa công ty, đã có người gọi ta từ phía sau. Nhìn lại, thì ra là Lý Mẫn. Ta đứng lại chờ cô ta, mà đằng sau cô ta, lập tức xuất hiện thân ảnh của kẻ mà ta không muốn nhìn thấy nhất.

Ta theo lời Giang Ly nói, ổn định vị trí, hết sức lạnh lùng mà liếc nhìn qua Vu Tử Phi một cái, sau đó cùng Lý Mẫn sóng vai bước về phía thang máy.

Lý Mẫn không có nhận ra đằng sau có người, cũng không phát hiện ra sự khác thường của ta, bởi vì tất cả tinh lực của cô ta đều đã tập chung tại mấy chuyện bát quái rồi - ____-”.

Lý Mẫn bước theo ta, ái muội cười nói: “Quan thư ký, người vừa rồi đưa người đi làm là bạn trai người ?”

Ta cười cười, đáp: “Là lão công.”

Lý Mẫn chớp chớp đôi mắt to, trên mặt có chút hâm mộ: “Xe của lão công người thật là đẹp nha.”

Ta lễ phép mà cười cười: “Chắc là vậy.” Nói thật, ta cũng không có nhìn kỹ xe của hán lắm, chỉ biết đó là một chiếc BMW, màu trắng. Bởi vì đó là một chiếc xe khá hợp hình, cho nên lúc đầu ta kết luận, Giang Ly vốn là một kẻ hợp hình. Sau đó mới phát hiện, hán so với một kẻ hợp hình còn khó hầu hạ hơn.

Lý Mẫn cười nói: “Lão công nhà người tốt với người thiệt nha.”

Đùa hay sao, hán mà tốt với ta? Người nếu biết hán đã làm cái gì với ta, không chừng người sẽ đem những lời này nuốt trở lại !

Đương nhiên là, nghĩ đến phía sau chúng ta còn có một cặp mắt phức tạp đang nhìn, hơn nữa ta cũng thực sự không có can đảm nói xấu Giang Ly sau lưng hán (mặc dù cái này cũng không tính là nói xấu), nhưng Giang Ly là một tên biến thái, hán mà biết, không biết sẽ bắt nạt ta như thế nào. Vì vậy, ta thân nhiên nở một nụ cười nói: “Đây là nghĩa vụ của hán.” Muốn bốc phét, kỳ thực ta còn có vẻ lành nghề.

Nói đến đây, ánh mắt Lý Mẫn nhìn ta đã có chút sùng bái rồi. ...

Ba người chúng ta cùng bước vào thang máy. Trong thang máy, ta từ đầu đến cuối vẫn ngẩng đầu, nhìn không chớp mắt, đến liếc cũng không thèm nhìn Vu Tử Phi một cái, m vô cùng bình tĩnh cùng Lý Mẫn nói chuyện. Giang Ly nói, thua người chứ không thua trận, nhất định phải dùng khí thế để áp đảo quân địch ! (tỷ bây giờ nghe lời ca ghê ha)

Ta phát hiện Giang Ly nghiêm nhiên trở thành quân sư quạt mo của ta, mặc dù tâm lý hán có chút biến thái, nhưng chỉ số thông minh thì không cần phải bàn.

Từ trong thang máy bước ra, ta thở phào nhẹ nhõm. Bất luận nói thế nào, hôm nay không có mất mặt. Đây là lần đầu tiên sau bốn năm ta cùng Vu Tử Phi chia tay.

...

Hôm nay cấp trên của ta thoạt nhìn rất mệt mỏi, chắc là tối qua vận động quá mức rồi ! (=.=)

Vương Khải nhìn thấy ta, tinh thần cũng lên cao một chút chào hỏi với ta, sau đó lại hỏi: “Người có khỏe không ?”

Ta bị câu hỏi của hắn làm cho mặt mày kỳ diệu: “Ta có gì không khỏe sao ?”

Vương Khải lắc đầu, khuôn mặt vô cùng thống khổ: “Quan Tiểu Yến, ta thực sự đánh giá cao chỉ số cảm xúc của ngươi a! Ngày hôm qua ngươi thất hồn lạc phách cứ như ngày tận thế sắp đến tới nơi rồi ý, ta còn tưởng rằng có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra, không ngờ ngươi hôm nay vẫn vui vẻ sung sướng như vậy, hại ta mất cả đêm thao thức đau lòng!”

Ta cảm thấy hắn bắt đầu bốc phét, nên dừng cảm mà vạch trần hắn: “Ngươi ngày hôm qua không chừng cũng mỹ nữ nào đó tiêu dao khoái hoạt đi, làm gì có thời gian mà nghĩ đến ta, ngươi cho ta là kẻ ngu à ?”

Vương Khải lập tức trưng ra vẻ mặt thê non hẹn biển, trong giọng nói còn mang chút thất vọng: “Ta nói đều là thật, tối hôm qua ta còn gọi điện thoại cho ngươi, bị ngươi cúp máy.”

Ta:” Càng nói càng không có bài bản, ngươi gọi cho ta lúc nào? Sao ta lại không biết?”

Vương Khải: “Làm sao lại như vậy, Tiểu Yến Yến, ngươi rất vô lương tâm! “

Ta bị hắn làm cho có chút bức mình: “Được rồi, được rồi, ta muốn làm việc, phiền Vương tổng ngươi nói chuyện công việc đi.”

Vương Khải cũng không có ý buông tha, lấy điện thoại di động bức ta nhìn nhật ký cuộc gọi của hắn, ta không nhìn, hắn lại dùng thân phận cấp trên ra lệnh cho ta, lại còn tuyên bố sẽ trừ lương của ta. Thiện tai, ta làm sao đi đến đâu cũng bị người ta bắt nạt a ?

Ta liếc mắt nhìn nhật ký cuộc gọi của hắn, phát hiện đúng là buổi tối hôm qua lúc chín giờ hắn có gọi cho ta thật, nhưng mà quái lạ. Ta đành lấy di động của mình ra xem một chút, oa. thêm vào, xong đời rồi, trong nhật ký điện thoại của ta cũng có một cuộc gọi như vậy, Vương Khải quả thật đã gọi điện thoại cho ta vào tối hôm qua. Nhưng mà..... ta làm sao một chút cũng không có ấn tượng nha ?

Nhật ký cuộc gọi hiển thị là chín giờ mười phút, hôm qua buổi tối lúc chín giờ mười phút....ta đang tắm rửa.

Được rồi nếu di động của ta không bị chặn mạch—— đương nhiên cho dù nó bị chặn mạch cũng không thể tự mình cúp điện thoại —— như vậy nhất định chính là Giang Ly làm rồi. Nhưng mà hắn tự dưng cúp điện thoại của ta làm chi, hắn đang mưu đồ cái gì a ?

Vương Khải lúc này đang dựa vào trên ghế tức tối lắm lắm “Chó cắn Lã Động Tân* mà, lòng tốt lại hóa thành lòng lang dạ thú, trên thế gian này luôn có một đám người như vậy, bọn họ ích kỷ, bọn họ vô lương tâm, bọn họ đối đãi với thù trường của mình lạnh lùng như mùa Đông vậy ~~~~ “

Ta rùng mình hai cái, cắt đứt lời nói của hắn: “Xin lỗi a, hôm qua.... hôm qua tâm trạng không tốt lắm, cho nên quên mất.”

Vương Khải hiển nhiên không muốn nghe ta giải thích: “Bóp vai cho ta, ta liền tha thứ cho ngươi.”

Ta mới không thèm mua việc vào người: “Vương tổng, nể mặt ta làm việc cần cù như vậy, phiền ngươi nói chuyện chính sự với ta đi ? Hôm nay buổi sáng mười giờ, ngươi có một cuộc họp, xế chiều...”

Vương Khải khoát khoát tay, giống như hữu khí vô lực mà nói: “Hôm nay có thể không nói chuyện công việc được hay không.”

Ta nhìn vẻ mặt như sắp chết của hắn, cũng có chút mềm lòng, dù sao chết ở trên bàn công tác, cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì. Vì vậy, ta hỏi: “Vậy thì nói chuyện gì ?”

Vương Khải suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không....chúng ta đi ra ngoài chơi đi ?”

“Hả? ” Ta ngây ngốc, đi ra ngoài chơi ? Vậy mà hắn cũng nghĩ ra ! Nhưng là nhìn ánh mắt tràn ngập mong đợi kia của hắn, ta lại cảm thấy không nỡ nhẫn tâm nói không. dù sao với tình trạng bây giờ của hắn, cũng không có làm việc được, vậy thì cứ ra ngoài chơi đi. Huống chi ông chủ cầm đầu đi trốn việc, ta cũng không cần lo lắng sẽ bị chop. Nghĩ đến đây, ta gật đầu, trốn việc mà vẫn được đãi thọ, ngu gì không trốn.

Vương Khải thấy ta đồng ý, đột nhiên từ trên ghế “nhảy tót lên”. không sai, chính là “nhảy tót lên. Động tác này của hắn có thể nói là vô cùng nhanh nhẹn, nhanh nhẹn đến mức con thỏ cũng phải xấu hổ. Sau đó hắn lách qua bàn làm việc, kéo lấy cổ tay của ta đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Chúng ta đi chơi cái gì ? Đi bơi? Bowling ? Ngươi có biết đánh golf không a ...”

Ta khiếp sợ nhìn bộ dáng tinh thần phơi phới của hắn, chỗ nào có nửa điểm suy yếu ?

Cả nhà hắn chứ, lại bị hắn dắt mũi rồi !

...

Ta cùng Vương Khải bị vấn đề “Đi đâu chơi” làm cho sinh ra tranh chấp kịch liệt, hai bên đều không nhượng bộ, đàm phán lâm vào tình trạng nguy hiểm. Bởi vì ta kiên trì bất khuất ngoan cường không ngừng, cuối cùng Vương Khải cũng thỏa hiệp, đáp ứng ta đi công viên trò chơi.

Hắn vẫn còn không phục mà bổ sung một câu: “Tiểu Yến, ngươi thật sự không làm cho người ta thích.”

Không lâu sau, hắn lại cười hi hi mà nói với ta: “Nghe nói trong mấy bộ phim trên TV, bạn trai bạn gái hẹn hò cũng thích đi công viên trò chơi.”

Sau khi ta và Vương Khải quyết định đi công viên trò chơi, định đi đến siêu thị mua hai bộ quần áo đơn giản —— chủ yếu là mặc đồ này ở trong công ty để dọa người là đủ rồi, nếu mặc đồ công sở mà đi vào công viên chơi trò chơi, thì nhất định sẽ thành chuyện lạ.

Đương nhiên, tiền mua quần áo là Vương Khải chi, ai bảo hắn khởi xướng vụ này làm gì.

Nguyên tắc vốn là ưu tiên lãnh đạo, ta giúp Vương Khải mua một bộ quần jean, T shirt cùng giày thể thao trước, bộ đồ kia khoác lên trên người hắn, không chỉ có đẹp trai, mà còn có một loại ... lưu manh . Có lẽ là bởi vì quen biết hắn, có lẽ là bởi vì quá tóc hỗn tạp của hắn, tóm lại mặc kệ hắn mặc cái gì, ta đều cảm thấy một thân khí chất hèn mọn của hắn là vô cùng xuất chúng, hơn nữa khó có thể che dấu.

Vương Khải lôi ta đến một cửa hàng cao cấp độc quyền, chỉ vào một bộ trang phục nữ trong gian trưng bày, bảo ta thử xem. Sở dĩ nhấn mạnh là của nữ. là bởi vì còn có một bộ đồ nam tương ứng, đây là hai bộ đồ tình nhân, từ T shirt đến quần Jean, cả mũ và giày nữa, chỉ còn thiếu mỗi đôi tất nữa thôi là đủ bộ.

Bất quá bộ đồ nữ này quả thực rất dễ nhìn, ta một bên thầm than thương thức của Vương Khải so với khí chất của hắn có xuất chúng hơn một ít, một bên mang quần áo chạy vào gian thử đồ.

Từ gian thử đồ đi ra, ta nhìn mình trong gương, nhất thời cảm thấy bản thân như trẻ đi vài tuổi, làm cho tâm tình ta tốt hơn.

Đang mãi suy nghĩ, hắn đột nhiên từ phòng thay đồ nhảy ra, bộ đồ lúc này đã bị thay ra. Lúc này thứ hắn mặc, chính là bộ đồ trên người ta...kiểu của nam

Ta trừng mắt liếc hắn một cái: “Người đùa phải không ?”

Vương Khải uốn éo lắc qua lắc lại trước gương, nói: “Ta thấy bộ này trông rất đẹp mắt, liền thay vào... Nhìn cái gì mà nhìn, bộ đồ này là ta nhắm trước còn gì.”

Ta phát nản: “Được rồi, ta đi đổi bộ khác.”

Vương Khải cười ha hả mà nói: “Hào a, bộ này đã trả tiền rồi, mua lại bộ khác người tự mình bỏ tiền đi.”

Ta: “.....”

Đơn giản, dứt khoát, nhưng, cực kỳ, độc ác !

Ông trời ơi, ta rốt cục đã mất hết hy vọng với thế giới này! Chẳng nhẽ người tốt trên đời này chết hết rồi hay sao

Nghĩ lại ta vốn là một kẻ không câu nệ tiểu tiết (tự mình đồ mờ mờ), kiên trì lấy kinh tế làm đường lối trung tâm, nên lần này ta nhẫn, không phải là mấy bộ quần áo giống nhau sao, ai thèm quan tâm cơ chứ ! (thế mà lại có người quan tâm đến tỷ lệ a

))

Vương Khải trong ấn tượng của ta, là một kẻ hay thích đùa giỡn, cho nên đối với trò hề này của hắn, ta cũng không cảm thấy xấu hổ, hay là không thoải mái, dù sao đừng quá đáng là được. Đương nhiên ta cũng không lo hắn sinh lòng ái mộ đối với ta, không khách khí mà nói, ta biết bản thân nặng nề bao nhiêu, huống hồ lúc ở Maldives, cái lý luận cũ rích “Nghĩ thông suốt rồi” của hắn cũng làm cho ta hoàn toàn yên lòng. Đương nhiên một điểm quan trọng nhất chính là, cái tên Vương Khải này, chỉ muốn lừa lừa phụ nữ, không phải là người sẽ yêu thương phụ nữ, cho nên ta tình nguyện tin tưởng thế giới đến ngày tận thế, cũng nhất định không tin Vương Khải sẽ động tâm với phụ nữ... Đương nhiên hắn có động tâm với đàn ông hay không thì không nằm trong phạm vi nghiên cứu của ta rồi....

Lúc này Vương Khải cười ha hả mà dẫn ta chạy về hướng công viên trò chơi, về mặt hắn vui vẻ tung tăng như là hận không thể đem toàn bộ thế giới lật tung lên vậy, làm cho ta lại một lần tưởng rằng cái kẻ ốm đau bất mãn buổi sáng kia chỉ là ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Giang Ly khi dễ ta

Có trò chơi ắt có người chơi . Trong những người chơi trò chơi phân làm hai loại, có những người chơi, dù chơi cái gì cũng có thể chơi rất nhiều kiểu, mà có những người, là cái gì cũng chơi hết sức phần khởi, bắt điếc nhạc hồ.

Vương Khải hiển nhiên thuộc về loại người thứ hai. Ta cảm thấy thật quái lạ. người bảo một đại lão gia hai mươi tám tuổi rồi, lại ở trong công viên chơi

đùa như một đứa học sinh tiểu học, ai không biết lại tưởng hấn bị thiếu năng trí tuệ không chừng. Càng huống chi, lúc trước kẻ phản đối đi công viên trò chơi là hấn, nhưng là nhìn hấn bây giờ cái dạng này, cứ như là trên thế giới này chẳng có chỗ nào chơi vui hơn công viên trò chơi ấy, thiện tai.

Bởi vì mỗ lãnh đạo quá hăng hái, chúng ta chơi đùa ở công viên trò chơi tới khi gần đóng cửa mới tỉnh ngủng lại.

Vương Khải từ trên Bánh xe khổng lồ nhảy xuống, cười ha hả mà hỏi ta: “Tiểu Yến, chúng ta đi ăn cái gì?”

Vương Khải nói ta mới nhớ, ta vỗ trán, nhớ ra: “Nguy rồi, ta còn phải về nấu cơm cho Giang Ly....Bây giờ mấy giờ rồi?” Ta vừa nói, vừa lục điện thoại trong túi.

Vương Khải nghĩ khi có điểm khinh thường: “Năm giờ bốn mươi. ...Không phải chỉ một bữa cơm sao, ngại báo với hấn một tiếng là được.”

Ta gật đầu đáp lời, đang muốn gọi điện về cho Giang Ly, nhưng lại phát hiện không thấy di động đâu cả.... Ta rõ ràng nhớ kỹ, ta để di động ở trong túi quần cơ mà.

Vương Khải thấy ta không nghe mà chỉ lục lọi trên ngườì, liền hỏi: “Sao vậy sao vậy?”

Ta mặt như đưa đám nói: “Mất di động rồi.” Chủ yếu chính là, ta không nhớ rõ số của Giang Ly. . .

Vương Khải vỗ vỗ vai ta, giục dấy nói: “Mất thì mất, hôm nay ngại mới được ra ngoài chơi một chút, hấn chắc không vì một bữa cơm mà cãi nhau với ngại đi?”

Ta cảm thấy những lời này không thể áp dụng, lần trước Giang Ly chính là bởi vì một bữa cơm mà làm loạn lên đòi ở riêng với ta. Mặc dù hấn đã đáp ứng ta sẽ không tùy tiện ở riêng, nhưng điều kiện tiên quyết chính là, ta cũng không được tùy tiện không cho hấn ăn cơm (TT o TT)

Vương Khải nhìn thấy vẻ mặt khó xử của ta, đành rầu rĩ nói : “Được rồi được rồi, bây giờ ta đưa ngại về.”

Ta gật đầu, chỉ có thể như vậy thôi, tên Giang Ly kia vốn là một tên biến thái, xem như tạo hấn rồi.

Vương Khải thâm sâu mà nói một câu : “Tiểu Yến, ngại ở nhà chả có chút địa vị nào cả a “

Ta khóc (TT o TT) ngay cả ngại cũng đã nhìn ra !

Vương Khải lại cười hắc hắc nói: “Không bằng bỏ quách lão công nhà ngại cho rồi, tìm đến ta nương tựa đây này?”

Ta nhướn mắt, đối với cái thể loại cột nhà này của Vương Khải đã hoàn toàn miễn dịch rồi.

...

Công viên trò chơi cách nhà ta khá xa, mất gần một tiếng đi xe, hơn nữa phải đi qua mấy nút thắt giao thông sầm uất. Bởi vậy chúng ta liên tục bị kẹt xe, tắc đường, gần hai giờ liền, mới đến dưới nhà ta.

Ta nhảy xuống xe. vẫy tay chào Vương Khải mấy cái, liền định bước lên lầu. Song, lúc này, ta lại nhìn thấy Giang Ly.

Hấn đang xách một túi đồ, từ phía ngoài bước vội trở về, vừa lúc cũng đang muốn lên lầu. Ta nhìn thấy hấn, xấu hổ cười cười, hướng hấn chào hỏi một tiếng : “Thật là khéo....”

Còn chưa chờ Giang Ly nói chuyện, Vương Khải đã bước từ trên xe xuống. Hấn đi tới trước mặt đưa một cái túi cho ta, cười nói: “Quần áo của ngại.”

Ta nhận lấy, nhìn hấn nặn ra một nụ cười: “Hôm nay cảm ơn ngại a.” Dù sao ta cũng là trốn việc mà vẫn ăn lương.

“Không sao, hôm nay ngại phục vụ làm cho ta rất hài lòng.”Vương Khải vừa nói, nhẹ răng nhếch miệng cười với ta một cái.

Mặt ta tràn ngập hắc tuyến mà chết đứng tại chỗ, không biết làm sao cho phải.

Lúc này Giang Ly mặt không chút thay đổi mà đem ta cùng Vương Khải đánh giá từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên tới tít lui lui mà đánh giá một lượt, sau đó mặt vẫn không chút thay đổi như cũ mà ném ra một câu: “Đi thôi, hôm nay ta nấu cơm.”

Ta lập tức bị những lời này dọa cho sợ đến hồn phi phách tán, đứng sững tại chỗ không nhúc nhích.

Giang Ly đến lòng mày cũng không thêm nhú, lời ta lên lầu.

Ta cảm thấy Vương Khải nhất định sẽ thấy kỳ quái, Giang Ly đã bằng lòng nấu cơm rồi, ta tại sao vẫn còn không vui ?

Hấn se không hiểu được, vĩnh viễn không hiểu được (TT TT) .Bởi vì hấn chưa từng trải qua, cho nên hấn vĩnh viễn sẽ không có cách nào hiểu được... Thực tế chính là thước đo duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, những lời này của Mã đại gia* nói một điểm cũng không sai.

Giang Ly đem ta kéo về nhà, quăng mấy túi đồ lên bàn nước, sau đó quăng ta lên ghế sofa. Ta co lại trên ghế, cười hi hi, nghĩ muốn giải thích một chút,

nhưng mà lại không biết bắt đầu từ đâu.

Giang Ly nhủ mày một chút, có chút thích thú mà nói: ”Đồ đôi ? Ngay cả giày cũng giống nhau ?”

Ta run run một chút: “Cái kia... ha ha, ha ha ha ha...”

Giang Ly dựa vào trên ghế, thâm sâu mà nói: “Người quyền rũ ai không liên quan đến ta, nhưng mà tại sao hết lần này tới lần khác lại là hần? ” Hần vừa nói, vừa vuốt vuốt bả vai.

Được rồi, ta rất hiểu tâm tình lúc này của Giang Ly, dù sao đối với một kẻ động một chút là nói hần là X vô năng, hần đương nhiên không có hảo cảm là đúng.

Bây giờ, là lúc ta biểu thị lòng trung thành. Vì vậy ta chân chó* mà bước đến phía sau, vừa xoa bóp bả vai cho Giang Ly, vừa giải thích: “Chuyện này tương đối phức tạp, một lúc không thể nói ro, tóm lại ta cùng Vương Khải không có bất cứ quan hệ nào.” Ngoại trừ quan hệ làm thuê.

*nịnh bợ, xun xoe

Giang Ly nhủ mày nói: “Vậy có điểm người có thể giải thích rõ ràng, hôm nay tại sao không nói một tiếng mà đã rời khỏi công ty ? Điện thoại người dù sao cũng nên gọi báo một tiếng chứ ? Cho dù người không gọi điện thoại thì lúc ta gọi người cũng phải nghe chứ ?”

Ta buông tay, bất đắc dĩ mà nói: “Di động của ta mất rồi.”

Giang Ly sừng sốt, không nói tiếng nào... Ta tưởng rằng hần sẽ cười nhạo ta ngu.

Ngay sau đó Giang Ly liền yên ổn hưởng thụ sự xoa bóp của , một lát sau, mới đột nhiên nói: “Người phục vụ làm cho ta rất hài lòng.” (ha ha... =)))

Thiện tai, người học ai không học, lại đi học cái tên Vương Khải mất nét kia làm gì.

Chiếm được sự tán thành của Giang Ly, ta thờ phào nhẹ nhõm một chút, sau đó cẩn thận mà hỏi : “Như vậy, bây giờ tiểu nhân ta có thể đi nấu cơm cho người được chưa ?”

Giang Ly nhắm mắt lại, vung tay lên, đi đi.

Vì vậy ta xách mấy túi đồ trên bàn nước, điên cuồng mà chạy trời chết vào nhà bếp.

Ta phát hiện nhân sinh của ta quả thật không bằng một cái chén a, ngay cả muốn làm cơm cho Giang Ly, cũng phải dỗ dành hần xong, hỏi hần có được hay không TT ____ TT

Buổi tối, ta bưng bưng hưng phấn mà báo cáo thành quả chiến đấu ngày hôm nay của ta với Giang Ly, trọng điểm chính là thổi phồng lên một chút phong cách cùng khí khái không kiêu ngạo không siểm nịnh, oai phong lẫm liệt của ta khi đối mặt với Vu Tử Phi. Đương nhiên còn muốn thỉnh giáo Giang quân sư chỉ thị cho bước tiếp theo (Giang quân sư ha ha ~~~)

Giang Ly lúc này đang ngồi trước máy tính nhìn cái gì đó, hần nghe xong báo cáo của ta, hướng ta vẫy vẫy tay. Vì vậy ta tiến đến trước màn hình máy tính của hần.

Ta nhìn chăm chăm trang web kia một lát, nói “Trang web này nhìn rất quen a, hình như đã gặp qua ở đâu rồi thì phải.”

Giang Ly sừng sốt mà liếc mắt nhìn ta một cái: “Đây chính là blog của người.” (blog của mình mà còn kêu quen mắt, tỷ có thể ngốc hơn được nữa hay sao ?)

Ta: “Oh, là blog của ...Chờ một chút, người làm sao biết đây là blog của ta?”

Giang Ly lại hỏi một đằng đáp một nẻo: “Mấy thứ linh tinh trong nlog của người quả thực chính là trình độ của học sinh tiểu học.”

Này!

Hần còn nói thêm: “Trong vòng một tháng gần đây, lượt view của blog người là năm lần, trong đó có bốn lần là đến từ cùng một địa chỉ IP .”

Ta mù mịt: “Sau đó?”

Giang Ly: “Sau đó ta tìm hiểu nguồn gốc, phát hiện người sử dụng địa chỉ IP này,tên là Vu Tử Phi.”

Ta không nói gì.

Giang Ly giương mắt nhìn ta một chút, nói: “Chồng trước của người, có phải tên là Vu Tử Phi hay không?”

Ta lau mồ hôi, Giang Ly người thật không hổ danh là cao thủ ăn thịt người.

Nhưng mà ta có chút thắc mắc: “Giang Ly người rớt cuộc muốn làm gì?”

Giang Ly bạc môi khẽ mở, phun ra mấy chữ: ” Diên ân ái.”

Ta run run một chút, còn chưa kịp phản ứng lại, hần đã đăng nhập vào trang điều khiển của blog. Sau đó ta khiếp sợ mà lay lay hần: “Người người người người người... Người làm sao có thể đăng nhập vào blog của ta?”

Giang Ly liếc ta nhìn như nhìn một kẻ ngu ngốc, thần nhiên mà nói: “Nếu trộm tài khoản của cao thủ, có lẽ sẽ có một chút phiền toái, nhưng mà trộm của kẻ ngu ngốc, thì dễ như trở bàn tay.”

Rất rõ ràng, ta chính là cái đứa ngu ngốc trong miệng hần, hoặc là một trong những đứa ngu ngốc. Vì vậy, ta phát điên đây, ta phẫn nộ đây. ta kéo lấy áo Giang Ly, đầu đón mà nói: “Ta van người! Chuyện ăn trộm tài khoản hèn hạ như vậy người đừng có phạm phải được hay không? Người đừng có lặp đi lặp lại chuyện làm mới lại hạn sử dụng phẩm hạnh của mình !”

Giang Ly chậm rãi bỏ tay của ta ra, khoe miệng cong lên: “Ta cũng vì muốn tốt cho người thôi, nếu như để người tự mình quản lý blog, rất khó có thể cho hần biết chúng ta rớt cuộc có bao nhiêu ân ái .”

Ta cả giận mà nói: “Chúng ta một chút cũng không ân ái.”

Giang Ly vân bình chân như vại đáp: ” Không sao , dù sao người bắt quá là vì muốn ngẩng đầu lên trước mặt người yêu cũ, đóng giả một chút cũng không sao.” (anh định nói là đóng giả thành thật cũng không sao đi ? hắc hắc)

Ta vò vò đầu, phát hiện ra lời hần nói có vẻ như cũng có chút đạo lý. Vì vậy ta chỉ thỏa hiệp mà nói: “Như vậy, để chính ta chuẩn bị là tốt rồi, không dám phiền đến Giang đại tiên người.” Cho dù người đã chuẩn bị rồi, ta cũng muốn tự mình sửa lại!

“Muộn rồi,” Giang Ly vừa nói, tặng kèm cho ta một nụ cười điên đảo chứng sinh, “Ta đã sửa lại mật khẩu.”

Ta: “...”

Vì vậy sau đó trong một thời gian dài, ta đều lấy thân phận du khách đi thăm blog của chính mình. Bà nội nó chứ, ta cảm thấy sinh mệnh của ta quả thực là vô hạn trở trêu, tương lai của ta thật sự là một mảnh hắc ám

...

Trước khi chuẩn bị đi ngủ, lúc ta đang ngồi tưởng niệm cho cái điện thoại di động của mình, đột nhiên nhớ tới sự kiện Vương Khải nói ta cúp điện thoại buổi sáng. Vì vậy, ta lờ lững chính nghĩa mà chất vấn Giang Ly: “Giang Ly, tối hôm qua Vương Khải gọi điện thoại cho ta, người tại sao lại cúp máy?”

Giang Ly áo: “Người không phải đang tắm rửa sao, hơn nữa cái tên kia thật đáng ghét.” Xem ra cái câu “lão công X vô năng” kia của Vương Khải thực sự đã tổn thương nặng nề đến tâm hồn của Giang Ly

Nhưng là ta vẫn cảm thấy không ổn cho lắm: “Lúc ta tắm rửa xong, sao người không nói với ta.”

Giang Ly cây ngay không sợ chết đứng: “Ta quên mất.”

Ta: “Uy, nếu hần có chuyện gì thì sao?”

Giang Ly khinh thường nói: “Bất quá chỉ là một người bạn trên mạng, có thể có chuyện gì quan trọng ?” Giang Ly vẫn cho rằng Vương Khải chỉ là bạn trên mạng của ta, mà mấy ngày hôm nay lúc hần đến đón ta cũng không có gặp qua Vương Khải. Vốn ta nghĩ định nói cho hần, Vương Khải giờ là cấp trên trực tiếp của ta, bất quá suy nghĩ một chút, chuyện này hình như cũng không can hệ gì đến hần, nói ra không chừng còn có thể bị hần cười cho thoải mái.

Giang Ly thấy ta không nói gì, lại hỏi: “Người sẽ không thật sự có cái gì với tên kia đi ? Ta nói người cũng đói quá ăn liền đi, tiểu tử kia vừa nhìn đã biết chẳng phải người tốt đẹp gì.”

Ta cảm thấy đây chính là lúc nị lực của chính mình được phô bày rồi, vì vậy hai tròng mắt cũng không thèm chớp lấy một cái mà ba hoa nói: “Ta đây cũng đâu có cách nào khác, hần cứ quần quít lấy ta, người nói có phải thật kỳ quái, tại sao có nhiều soái ca tính thủ hướng bình thường cứ như ruồi bu lại xung quanh ta vậy, phiền chết đi được!” (ọe > .

Giọng nói của Giang Ly thông thả mà lướt qua: “Đại khái là do người trông giống phân trâu quá đi.” (phụt o ____ O sax =)))

Ta: “...”

Ta xoay người đưa lưng về phía hần, không nói câu nào ghen ngào đông cứng lại. Ngủ ngủ !

Lúc này, Giang Ly lại nói thêm: “Tóm lại, chính người tự giải quyết ổn thỏa.”

Ta tức giận mà trả lời: “Không nhọc ngài hào tâm tổn trí.”

Giang Ly: “Ngươi nếu như bị người ta bán đi thì ta chẳng phải đi chuộc lại.”

Giang Ly: “Đương nhiên kỳ thật một bãi phân trâu cũng không đáng giá bao nhiêu tiền.”

Ta: “...”

*** Trình độ giết người không dao của Giang ca ngày càng vô đối orz, ta quả thực vạn phần bái phục thần kinh của Tiểu Yến.***

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: “Diễn ân ái”

Buổi sáng ta đang ngồi trước gương sửa sang lại dung nhan, Giang Ly đột nhiên nói: “Ngươi đem tóc vắn lên.”

Ta nhất thời không nghe rõ hẳn muốn nói cái gì: “A ?”

Giang Ly lật từ trong ngăn kéo bàn trang điểm ra một cái kẹp, lại lặp lại một lần nữa: “Vắn tóc lên.”

Ta: “Làm gì?”

Giang Ly dùng cái kẹp nhỏ gõ vào đầu ta, nói: “Đương nhiên là có việc cần, nhanh lên một chút, nếu không ngươi sẽ muộn.”

Ta đành ngoan ngoãn nghe lời, vắn tóc lên.

Sau đó, Giang Ly đi tới phía sau ta, cầm cái kẹp hung hăng kẹp vào sau gáy ta một cái ...

“A—— đau a——” Ta bị thảm kêu lên một tiếng, che cổ, quay đầu tròn mắt nhìn hẳn. “Ngươi định làm cái gì ?!”

Giang Ly vô tội nói: “Diễn ân ái nha.”

Ta: “Diễn ân ái cái con khi, ngươi rõ ràng là đang mưu sát ta !”

Giang Ly nghiêm trang mà nói: “Lúc ân ái xong sẽ có dấu vết, ngươi phải diễn chính là cái này.”

Ta lặng đi một chút, lập tức hiểu ra ý tứ của hẳn, sau đó mặt liền mặc danh kỳ diệu nóng lên. Cái kiamọi người chắc cũng hiểu cả rồi?

Giang Ly ngấm ngấm mặt ta một chút, âm dương quái khí* nói: “Không ngờ ngươi cũng biết thẹn thùng.”

*quái dị

Thiện tai, lão nương ta cũng là con gái a! Hơn nữa ta còn chưa có cùng người khác ân ái bao giờ

Lúc này, Giang Ly đẩy tay của ta ra, chuẩn bị ở sau gáy ta “động thủ” lại một lần, ta vẫn gắt gao ôm lấy cổ không buông. Vì vậy, hẳn hù dọa ta: “Ngươi nếu không phối hợp, ta chỉ còn cách dùng miệng cắn.”

Được rồi, so với việc bị Giang Ly cắn, ta vẫn chọn bị kẹp vài cái đi, dù sao cũng không chết người.

Vì vậy tiếp đó, trong phòng thật lâu vẫn quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của mỗ nữ nhân.

Chờ Giang Ly làm nhiệm vụ ngược đãi xong, ta vẫn còn có chuyện chưa hiểu lắm: “Giang Ly, ngươi sao chỉ kẹp phía sau mà không kẹp phía trước vậy?”

Giang Ly: “Bởi vì phía sau chính ngươi cũng không nhìn thấy, đồ ngốc.”

Hiểu rồi, nguyên lai kịch bản là như thế này: gáy ta có “dấu vết ân ái”, chính ta cũng không biết, vì thế hôm nay ta mới ngốc nghếch mà vắn tóc lên, sau đó vui vẻ tung tăng mà chạy đi làm... Nhưng mà như vậy chẳng phải sẽ có rất nhiều người thấy sao? Như thế rất dọa người nha....

Vì vậy ta nói với Giang Ly thắc mắc của mình, Giang Ly điềm nhiên mà nói cho ta biết: “Đúng vậy, không phải bây giờ ngươi mới nghĩ ra đấy chứ ?”

Ta, bị thống gần chết.

Nhưng mà trong lòng ta vẫn còn chưa yên :”Nếu hôm nay ta không gặp Vu Tử Phi thì làm thế nào?”

Giang Ly hết sức thân nhiên mà đáp: “Nếu thế thì ngày mai tiếp tục, sớm muộn gì mà chả có ngày người đụng phải hần!”

Lật bàn, đây là cái chủ ý quái quỷ gì!

Bởi vì kiệt tác của Giang Ly, buổi sáng lúc ta đi làm thiếu chút nữa đến muộn. Mặc dù ta “không biết” trên cổ mình có “dấu vết”, nhưng mà ta thật sự không thể biểu diễn xuất sắc được như Giang Ly, cho nên vừa bước vào cửa lớn của công ty đã chột dạ, đầu vẫn cúi gằm.

Sau đó, lúc tan ca buổi tối, Giang Ly nói cho ta biết, cúi đầu, chỉ làm “dấu vết” kia càng thêm rõ ràng mà bại lộ trước tầm mắt của mọi người mà thôi. Lúc ấy, ta ngay cả tư tưởng liều chết cũng có.

Chuyện kể rằng lúc ta cúi đầu bước vào phòng làm việc của Vương Khải, muốn hỏi xem lãnh đạo có chỉ thị mới nhất nào không. Lúc này Vương Khải đang nhàn nhai mà tựa vào ghế xem báo, trong tay bưng một cốc cà phê độc hại, làm bộ làm tịch mà uống.

Làm thư ký của hần, ta hết sức có trách nhiệm mà nhắc nhở hần: “Vương tổng, hôm nay việc cần làm rất nhiều...”

Vương Khải ngẩng đầu nhìn ta, cười nói: “Không sao, năng suất làm việc của bọn thiếu gia rất cao.”

Không nói gì. Nguyên nhân ta im lặng không phải bởi vì sự tự kỷ của hần, mà là bởi vì, năng suất làm việc của hần thật sự rất cao, ta thật ghen tị a thật ghen tị a....

Buổi sáng có một cuộc hẹn do Vương Khải chủ trì, Vu Tử Phi cũng sẽ tới. Đương nhiên, ta là thư ký của người nào đó, cũng bị lôi vào phòng họp.

Cái tên Vương Khải vô sỉ kiệt xuất này, lúc họp cũng đầu ra đầy, cũng không nói những lời tức cười. Cũng chỉ có những lúc như thế này, khí chất của hần mới hơi thoát khỏi sự hèn mọn một chút, so với hần lúc bình thường như hai người khác nhau. Nếu như không phải do đã quen biết hần từ lâu, ta nhất định sẽ cho rằng hần bị quý nhập, hoặc là nhân cách phân liệt.

Lúc họp ta ngồi ở vị trí trợ lý của Vương Khải, mà Vu Tử Phi vừa vặn lại ngồi ở bên cạnh ta.... Thế này ta lại càng không có dũng khí ngẩng đầu lên.

Ta không thể nào cảm thấy hứng thú được với nội dung của hội nghị, hơn nữa lúc đó tâm trạng hỗn loạn, cho nên dứt khoát một người bò ra trước bàn, ngây ngốc nhìn chằm chằm màn hình máy tính. Ta đang nghĩ xem, Vu Tử Phi rốt cuộc có nhìn thấy “dấu vết ân ái” trên cổ ta không? Nếu như thấy được hần sẽ phản ứng như thế nào? Nếu hần nhìn thấy, ta có phải nên cảm thấy sáng khoái hay không? Nếu như hần không nhìn thấy....Không được, cho dù hần không nhìn thấy được, lúc về ta cũng phải báo cáo với Giang Ly là hần thấy được, bằng không cổ của lão nương chẳng phải sẽ bị ma chướng của tên biến thái kia làm cho tàn phế sao! Hơn nữa, Vu Tử Phi có thấy được “dấu vết” kia hay không rất quan trọng sao? Quan trọng đến mức có thể khiến ta hy sinh cổ của mình hay sao?

Đáp án là, no !

Ta vẫn đang thần du, đột nhiên có người lay lay cánh tay của ta, thanh âm quen thuộc mà hèn mọn của Vương Khải truyền đến: “Tiểu Yến Yến, đang ngốc cái gì?”

Ta mí mắt cũng không thèm nâng, nói: “Ta van người, Vương tổng ! Người vẫn đang họp cơ mà...”

Trong giọng nói Vương Khải mang theo ý cười: “Ngu ngốc a, họp đã tan lâu rồi, mọi người đã đi hết sạch rồi.”

Ta ngẩng đầu, phát hiện quả đúng như lời hần nói. Bây giờ cả phòng họp chỉ còn có hai người chúng ta.

Vương Khải tò mò mà hỏi thăm: “Tiểu Yến Yến, trên gáy người có cái gì? Vừa rồi Vu tổng giám cứ nhìn chằm chằm vào cổ người, như là mất hồn ý.”

Mặt của ta “Phùng” một cái nóng lên, cúi đầu lấp bắp mà nói: “Cái kia... ta....ta làm sao mà biết được...”

Vương Khải thấy ta xấu hổ, càng thêm tò mò: “Tiểu Yến Yến, người sẽ không ngằm nhăm vào tâm hồn thiếu nữ của Vu tổng giám đi?” Vừa nói, hần lại gần muốn nhìn xem trên cổ ta rốt cuộc có cái gì.

Ta vô thức mà ôm lấy cổ: “Vương tổng, ta có phải nên quay về hay không?”

Vương Khải căn bản không để ý tới lời ta nói, hần bắt lấy cổ tay của ta, dễ dàng mà gạt ra hai bên, sau đó chăm chú nhìn vào gáy của ta.

Ta xấu hổ mà cúi đầu, chờ bị hần cười nhạo.

Đợi một lúc lâu, cũng không nghe thấy hần nói gì. Ta ngẩng đầu nhìn hần, chỉ thấy vẻ mặt của hần lúc là có thể gọi là bình tĩnh, ngay cả khí chất hèn mọn bình thường dường như cũng mờ đi chút ít.

Ta giả vờ muốn giựt cổ tay rút về, nhưng Vương Khải vẫn nắm rất chặt, chết tiệt!

Ta có chút nóng nảy: “Vương tổng, người là muốn bắt cóc thư ký của chính mình hay thế nào?”

Vương Khải vẫn giữ lấy hai tay ta như cũ, cười tủm tỉm mà nói: “Tiểu Yến Yến, lão công nhà ngươi dùng trắng dương được loại gì?”

Ta biết ngay miệng chó không phun ra được ngà voi ! Ta đang muốn phân bác hần, lúc này, đột nhiên cảnh của phòng họp lại bị đẩy ra, có một người bước tới.

Ta ngẩng đầu lên nhìn, TNND, Vu Tử Phi !

Vu Tử Phi nhìn thấy chúng ta, rõ ràng kinh ngạc, Ta lúc này mới phát hiện, giờ khoảng cách giữa ta và Vương Khải quá ư là gần gũi, phía sau lưng ta cơ hồ như dán vào ngực hần. Hơn nữa... hần lại còn đang nắm lấy hai tay của ta.

Tóm lại, tình cảnh như thế này, có muốn người ta không hiểu lầm cũng khó.

Ta dùng sức mà đẩy Vương Khải ra, ánh mắt có chút hốt hoảng.

Vương Khải vẫn trấn định, tự nhiên mà nói: “Vu tổng giám, ngươi còn có chuyện gì sao?”

Vu Tử Phi bình tĩnh mà đáp: “Ta bỏ quên vài thứ ở đây.” Vừa nói, liền đi về phía chỗ ngồi bên cạnh ta. Ta lướt nhanh qua chỗ ngồi kia liếc mắt một cái, phát hiện trên bàn có một tập tư liệu, đây chắc là thứ hần bỏ quên.

Lúc Vu Tử Phi cầm lấy tư liệu, Vương Khải đột nhiên rất không hợp thời mà tiến đến bên tai ta, cười tủm tỉm mà nói: “Tiểu Yến Yến, tối qua đau không?”

Ta vừa nghe những lời này, tóc trên đầu thiếu chút nữa dựng thẳng hết cả lên, ngươi đây là đang nói cái gì! Hần không khiến ta tức chết thì không bỏ qua sao!

Lúc ta nhìn Vương Khải nổi giông bão, Vu Tử Phi đã cầm lấy tư liệu không nói câu nào mà rời đi.

“Vương Khải, nhà ngươi chán sống rồi phải không?!”

“Tiểu Yến Yến, ta không dám nữa, lần sau nhất định sẽ ôn nhu với ngươi một chút!”

“Ngươi còn nói!”

“A a a a... này, ngươi muốn mưu sát lãnh đạo sao?!”

“Nói nhảm, ta đây giết chính là ngươi!”

“A a a a... Ta là lãnh đạo của ngươi a, ngươi không muốn làm việc nữa hả?”

“TNND, ngày chết không có cách nào qua, lão nương muốn từ chức!”

“A a a a... Ta đang muốn tăng lương cho ngươi đây, ngươi lại muốn từ chức...”

“Tăng bao nhiêu?”

“Mười phần trăm thế nào? A a a a... hai mươi, hai mươi... A a a a..., ba mươi đi?... A a a a..., năm mươi, không thể nhiều hơn được nữa!... A a a a..., tăng gấp đôi, gấp đôi!! Nhiều hơn nữa sẽ thành bao đường rồi...”

Ta buông cái bút kí tên trong tay, thỏa mãn mà phui phui tay, sau đó vỗ vỗ bả vai Vương Khải, cười tủm tỉm mà nói: “Tăng gấp đôi lương nga, bắt đầu từ ngày mai.”

Vương Khải cúi đầu ừ ừ mà hừ hừ hai tiếng, xem như đã chấp thuận.

Oa ha ha ha ha, chẳng trách Giang Ly biến thái kia thích bắt nạt người khác như vậy, quả nhiên cảm giác bắt nạt người khác thật là sướng khoái a !

Lúc tan ca buổi tối bên ngoài đột nhiên nổi lên mưa gió. Ta đứng bên ngoài cổng công ty, giống như một hòn đá Vọng Phu, nhìn tới nhìn lui xe cộ. Chờ một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng Giang Ly đâu... Bình thường giờ này hần đã đến nơi rồi.

Thiện tai, thăng nhãi Giang Ly này chắc chắn là ngại trời mưa phiền toái cho nên không tới rồi.

Sau khi đã khẳng định chắc chắn dự đoán này, ta có chút uể oải, lúc cần thì lại chẳng thấy người đâu! Hôm nay trời mưa, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Hơn nữa bây giờ trời đã sang thu, nếu như dầm mưa mấy lần, không cảm mạo mới là lạ, Bị cảm sẽ đau đầu, bị cảm sẽ phải uống thuốc, bị cảm lại còn có thể phải đi tiêm... Ta sợ run cả người, không thể nghĩ tiếp được nữa.

Ngay lúc ta đang do dự xem là nên lao ra đi vẫn là lao ra đi hay là lao ra đi (đoạn này bản gốc nó lằng nhằng như rứa chứ ko phải pạn gõ nhầm đâu a nha), Vu Tử Phi đột nhiên xuất hiện trước mặt ta. Trong tay hần cầm theo một cái ô, cúi đầu nhìn ta, muốn nói lại thôi vài lần, rốt cục mở miệng: “Yến... Quan thư ký, ta đưa người về.”

Ta lắc đầu, lão nương thà rằng mắc cảm cúm phải đi tiêm, cũng không muốn nhận sự trợ giúp của hân.

Vu Từ Phi lấy lại bình tĩnh, còn nói thêm: “Ta chỉ đứng trên lập trường của một người đồng nghiệp, muốn đưa ngươi trở về.”

Ta còn chưa mở miệng, đã nghe thấy phía sau có người tiếp lời nói: “Nếu không ngươi còn muốn lấy lập trường nào, Vu tổng giám?”

Ta quay đầu lại, Vương Khải đang cầm theo một cái ô lều lẹt, cười hi hi đi tới. Xét thấy hôm nay hân ở trên tay ta bị hao tổn không ít, ta có chút chột dạ xoay mặt đi, không dám nhìn hân.... Vương Khải cũng không phải đèn cạn dầu, vạn nhất hân muốn tìm ta báo thù thì làm sao bây giờ?

Ta nghiêng mặt nhìn ra phía ngoài, cách đó không xa, có một thân ảnh cao lớn đang cầm một chiếc ô đi tới!

Ta nhe răng cười một chút, Giang Ly người nha coi như còn có lương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hạnh phúc của ta không liên quan đến ngươi

Giang Ly mở ô bước tới cổng công ty, hân nhìn ta một chút, sau đó lại quét mắt liếc qua Vu Từ Phi đang đứng bên cạnh ta, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở cái ô lều lẹt của Vương Khải....cái ô kia thật đúng là thu hút người khác.

Giang Ly đột nhiên một phen kéo ta vào trong lòng, sau đó dùng giọng điệu tiêu chuẩn của nam chủ trong truyện Quỳnh Dao, cúi đầu nói với ta: “Xin lỗi, ta tới trễ.”

Ta run rẩy một chút, trong lòng không ngừng cảm thán, kỹ thuật biểu diễn của Giang Ly hình như lại tiến bộ không ít.

Còn chưa hết, hân đột nhiên gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán ta ra, hung hăng hôn một cái trên trán ta, sau đó còn nói thêm: “Cung à, lạnh không?”

Ta lại run rẩy một chút. Vốn là không có lạnh, nhưng mà một câu “cung à” này của người cũng đủ khiến cho cả người ta phát lạnh rồi >___

Giang Ly cười nhẹ một tiếng, nhéo mặt của ta. Sau đó hân cởi áo khoác choàng thêm cho ta, bật ô lên, ôm lấy ta đi vào trong mưa.

Ta bị Giang Ly ấn vào trong ngực, ngay cả quay đầu lại cũng không được....Cũng không biết Vu Từ Phi nhìn thấy bộ dáng “Hạnh phúc” của ta như vậy, có cảm giác thất bại hay không?

Giang Ly đột nhiên lại cúi đầu hôn chụt lên trán ta một cái (én én...anh thừa cơ nhá...), sau đó ngửa mặt ung dung mà nói: “Không cần nhìn, ngươi thắng rồi.”

Ta giơ tay lên dùng sức cọ cọ rồi lại chà chà cái trán, thắng rồi ngươi vẫn còn hôn!

Giang Ly cúi đầu liếc nhìn ta một cái, đột nhiên xấu xa cười nói: “Ngươi đỏ mặt rồi.”

Nói nhảm, đây là tức giận, tức giận!

“Bất quá lúc ngươi đỏ mặt.” hân ngừng lại một chút, giống như đang tìm từ thích hợp để hình dung, “thoạt nhìn rất ngu.”

F*ck, nói cái quái gì vậy! Mặc dù khả năng chịu đựng của ta rất lớn, nhưng mà đối mặt với sự khiêu khích trắng trợn của Giang Ly, không cho hân biết tay trắng mất ra, hân lại không biết uy vũ của lão nương đây! Vì vậy ta cắn răng quyết tâm nhấc chân nhằm thẳng vào giày Giang Ly giẫm xuống.

Giang Ly tựa hồ biết tông ý đồ của ta, bước một bước tránh thoát khỏi sự công kích. mà ta, lại vì giẫm hụt một bước, làm cho đứng cũng đứng không vững...Đề khỏi té ngã, ta mặt dày mày dạn ôm lấy Giang Ly, dứt khoát dính lên người hân.

Giang Ly mặt nhăn mày nhú, nói: “Vừa nãy ta nói sai rồi.”

Oa, Giang Ly sửa đổi ăn năn hối lỗi rồi? Những câu như thế này mà cũng nói được? Quả nhiên bạo lực chính là sức mạnh a....

Giang Ly: “Ngươi không phải thoạt nhìn rất ngu, ngươi vốn là thực sự rất ngu!”

Ta, cắn răng mãnh liệt, nhưng lại không có cách nào bắt bẻ hân.

Giang Ly hoàn toàn không thèm nhìn đến sự bất mãn của ta, trực tiếp nhét ta vào trong xe, sau đó rời đi.

Ta ghé vào trước cửa sổ xe, nhìn qua gương xem Vu Tử Phi cùng Vương Khải. Lúc này hai người bọn họ đứng chung một chỗ, có vẻ như đang nhìn về phía này. Bởi vì trời mưa, cho nên ta nhìn không rõ lắm, bất quá nhìn hai thân ảnh mờ mờ kia, ta đột nhiên thấy xúc động, nắm bắt một mình : “Bọn họ hai người thực ra nhìn rất xứng đôi.”

Vừa mới dứt lời, trên đầu Giang Ly liền đột nhiên run lẩy bẩy. Ta giận, trừng hắn, dựa vào cái gì nguoi có thể làm đàn ông, còn ta ngay cả hủ một chút cũng không có tư cách ?

Giang Ly nhàn nhả lái xa, thuận miệng hỏi: ” Cái tên bạn ảo không biết điều của nguoi cũng làm ở đây? Hắn có vẻ thực để tâm đến nguoi a.”

Ta:”Có thì làm sao, nguoi ghen tỵ?” Ta vẫn hoài nghi thái độ của Giang Ly đối với Vương Khải, trừ bỏ chán ghét ra, có khi lại là thêm muốn nhiều hơn. Mặc dù thẳng thắn Vương Khải khí chất bỏ đi, nhưng nếu chỉ xét về tướng mạo thôi thì hắn coi như là cực phẩm rồi.

Giang Ly nghe xong lời ta nói, giấu cợt cười một tiếng, nói: “Đúng vậy, ta ghen tỵ, nguoi xem mà xử lý đi.”

Ta xem mà xử lý? Ta làm sao bây giờ? Thiện tại, lão nương mới được tăng gấp đôi tiền lương, chẳng nhẽ lại từ chức? Đùa hay sao, vì Giang Ly hấn đảo hoa, lão nương phải buông tay cho tiền lương gấp đôi ? Nghĩ đến đây, ta chắc như đinh đóng cột mà lắc đầu: “Muốn ta từ chức, không có khả năng.”

“Àn.” Giang Ly đáp một tiếng, không có nói tiếp về sau.

Ta có chút sợ hãi, cái tên Giang Ly này, đúng là giết người không thấy máu a, vạn nhất hắn trả thù ta, làm sao bây giờ?... Vì vậy ta lại chân chó mà cười cười nói, “Kia cái đó, lần sau ta lừa hắn về nhà, sau đó tùy nguoi xử trí.”

“Không cần,” Giang Ly lắc đầu, “Cái loại mặt hàng này, ta không thèm.”

Oh, té ra là hắn không hợp khẩu vị của ngài. Trong đầu ta chợt hiện lên thân ảnh của Tiết Văn Phong, vẫn là tiểu mỹ nam như vậy ăn ngon miệng a.

Giang Ly cứ tự mình lái xe, không hề nói với ta một câu. Đến lúc gần tới nhà, hắn đột nhiên nói: “Tên bạn ảo của nguoi họ Vương, hắn cùng với Vương Thành Hải có quan hệ gì sao ?”

Ta: “Vương Thành Hải? Tên này nghe quen quen.”

Giang Ly lại giải thích: “Vương Thành Hải là cổ đông của tập đoàn Nam Tinh, công ty của nguoi chính là do tập đoàn Nam Tinh không chế cổ phần.”

Ta vỗ trán, nghĩ ra: “Đúng rồi, Vương Thành Hải là cha hắn.”

Đột nhiên, cái xe lập tức phanh lại, ta một điểm chuẩn bị cũng không có, càng thêm hoảng sợ.

Ta quay đầu vừa định chất vấn Giang Ly, nhưng lại phát hiện hắn đang dùng một loại ánh mắt có chút nguy hiểm nhìn ta. Trong tình huống bình thường, ánh mắt kiểu này chính là biểu thị hàm nghĩa, Quan Tiểu Yến đã phạm sai lầm, Giang Ly rất không hài lòng. Ta bị Giang Ly nhìn chăm chăm có chút sợ hãi, cúi đầu không dám nhìn hắn. Mặc dù ta cũng không biết mình sai ở chỗ nào, nhưng mà...ta sợ a.....

Quan Tiểu Yến quả nhiên là một kẻ không có tiền đồ.

“Quan Tiểu Yến, ” Thanh âm của Giang Ly vang lên, có điểm âm u lạnh lẽo, lá gan bé nhỏ của ta, lại run rẩy gấp đôi rồi, “Nguoi càng ngày càng biết cách quyến rũ rồi, àn ?”

Oa, chết tiệt, là hắn quyến rũ ta có được hay không! Hơn nữa ta vẫn kiên cường bất khuất mà không có bị hắn quyến rũ!

Buổi tối, ta đang ngồi gọt táo cho Giang Ly. ...Được rồi, đây chính là địa vị của ta trong cái nhà này, Giang Ly hẳn chính là địa chủ, nhà tư bản, không vất kiệt mồ hôi sương máu của ta thì tuyệt không bỏ qua. Về phần vì sao hắn có thể khiến cho Quan Tiểu Yến ta ngoan ngoãn làm việc cho hắn, đùa hay sao, nguoi cho rằng, Quan Tiểu Yến có thể đấu thắng Giang Ly sao? Đừng nói là một, kể cả mười Quan Tiểu Yến, có thể đấu thắng được Giang Ly sao?

Thiện tại, lại nhắc đến chuyện thương tâm rồi. Không nói nữa không nói nữa, ta tập trung gọt táo đi, nếu mà gọt không tốt, Giang Ly sẽ mất hứng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng! (=> điển hình của giai cấp nô lệ trong truyền thuyết ==))

Ta mới gọt được một nửa quả táo, điện thoại di động đột nhiên vang lên, là tin nhắn. Ta mở to đôi mắt đáng thương nhìn Giang Ly, có thể cho phép ta đây xem tin nhắn một chút? Hắn hí hửng mắt nhắm tay lên, xem như cho phép rồi.

Ta buông quả táo, cầm điện thoại di động lên xem. Là một dãy số lạ.

Nội dung của tin nhắn chỉ có tám chữ ngắn ngủi: “Yến Yến, người thật sự hạnh phúc sao?”

Giang Ly cầm lấy quả táo gọt tiếp, vừa gọt vừa hỏi: “Tin nhắn của ai vậy?”

Ta nhìn dãy số xa lạ kia, nói: “Là Vu Tử Phi.” Trên thế giới này, chỉ có một người gọi ta là “Yến Yến”

Động tác của Giang Ly không có dừng lại, ngay cả đầu cũng chẳng thềm nâng: “Sau đó ?”

Ta cúi đầu nhìn tin nhắn tám chữ kia: “Sau đó bất quá là gửi lời hỏi thăm một chút.”

“Nga.” Người nào đó tiếp tục gọt táo.

Ta nhìn chăm chăm tin nhắn của Vu Tử Phi ngây ngẩn trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói: “Giang Ly, ta cảm thấy tất cả thật vô nghĩa.”

“Ân... Ân ?” Giang Ly ngẩng đầu nhìn ta, khó hiểu.

“Ta muốn nói, diễn trò trước mặt Vu Tử Phi, thật vô nghĩa. Người nói xem hai chúng ta chia tay cũng đã bốn năm rồi, đã trần về bụi đất về thổ rồi, ta vẫn còn tranh hơn thua với hắn làm cái gì a? Ngay cả bản thân ta cũng thấy mình vô vị rồi.”

Giang Ly đã gọt xong quả táo, lúc này hắn đang đem quả táo cắt thành từng miếng nhỏ, vừa cẩn thận cắt, vừa thờ ơ mà phụ họa ta: “Đúng vậy, người thực vô vị.”

Này !

Ta: “Giang Ly, nếu người gặp lại người yêu cũ của người, người sẽ làm thế nào?”

Giang Ly: “Nên làm thế nào thì làm như thế.” Đây không phải nói thừa sao.

Ta: “Thế nếu như người yêu cũ của người coi sạch quần áo nằm trên giường người, người sẽ làm gì?”

Giang Ly: “Đã vắng hắn ra.”

Ta: “Ta không thềm tin, người làm sao có thể tránh được cám dỗ chứ.”

Giang Ly: “Nếu không thì tiện tay cho hắn chụp □, nhân cơ hội kiếm một khoản.”

Ta: “Người thực ti bì!”

Giang Ly: “Quên đi, hay là khỏi tố hắn đi, đột nhập nhà dân, xâm phạm tình dục.”

Ta: “...”

Ta đơn giản chỉ sùng bái bốn chữ “Xâm phạm tình dục.”

Giang Ly còn nói thêm: “Quan Tiểu Yến, người người này, quá cố chấp, cố chấp đến cực đoan.”

Ta cúi đầu, vô tội nói: “Không có a, con người của ta cực kỳ hiểu biết gió chiều nào xoay chiều ấy.”

Giang Ly: “Trong ý thức của người, rời đi chẳng khác nào vứt bỏ, vứt bỏ chẳng khác nào phản bội. Cho nên rời khỏi người, chẳng khác nào phản bội người.”

Ta nháy mắt mấy cái: “Không phải vậy sao?”

Giang Ly lắc đầu: “Ai quy định người khác phải ở bên cạnh người, không thể rời bỏ người? Cho dù là vứt bỏ, cũng không thể nói hắn đã làm chuyện sai trái, nói không chừng chính là người đã chọn sai người.”

Ta nhất thời nghẹn lời, suy nghĩ thật lâu, rốt cục nói: “Hắn...hắn đã nói sẽ ở bên ta cả đời...”

Giang Ly chỉ hận sắt không thành thép mà lắc đầu: “Người đã bao nhiêu tuổi rồi, làm sao còn có thể tin những lời như vậy? Hứa hẹn có khi còn không đáng giá bằng một bãi phân trâu.”

Ta sùng sốt. Đúng vậy, hứa hẹn đã là cái gì a, ta và Hạp Tử luôn luôn nói chuyện không tính toán gì hết. Ngay cả một chuyện nhỏ ta thừa sức có thể mà ta cũng thất tín, huống chi là chuyện cả đời ? Bất quá chỉ là lời ngon tiếng ngọt nghe trong chốc lát thôi, buồn cười ở chỗ lúc ấy, ta lại coi toàn bộ những điều đó là sự thật.

“Giang Ly, sau này ta sẽ không.”

Giang Ly: “Cái gì?”

Ta: “Sẽ không tin vào hứa hẹn, bất luận là ai.”

Giang Ly: “Kỳ thật người thanh thoảng cũng có thể tin tưởng ta một chút, nhân phẩm của ta từ trước đến nay vẫn không tồi.”

Ta: “Ta thật sự nhìn không ra người cũng với hai chữ nhân phẩm này có nửa điểm quan hệ gì.”

Giang Ly nheo mắt: “Thật sự ?”

Ta rùng mình một cái, vội vàng sửa lại: “Không phải không phải, nhân phẩm của người tốt lắm, cực kỳ tốt!”

Tmnd, người ngay cả tự do ngôn luận cũng không cho ta, vẫn còn không biết xấu hổ mà nói chuyện nhân phẩm với ta ?

Trước buổi đêm, ta nhấn lại cho đầy số xa lạ kia một tin nhắn: “Đúng vậy, ta rất hạnh phúc. Hơn nữa, hạnh phúc của ta, không liên quan đến người.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Giang Ly say rượu

Mấy ngày nay nhìn thấy Vu Tử Phi, ta rõ ràng vênh vào tự đắc hơn rất nhiều, ánh mắt cũng không trốn tránh, nói chuyện cũng không lo lắng, bước đi cũng không bị vấp ngã nữa... Tóm lại, lúc ta đối mặt với hắn, cảm giác như chính mình với trước kia thực sự bất đồng, cảm giác này tuy nói không nên lời, nhưng rất rõ ràng. Giang Ly nói đó là bởi vì ta thắng, kỳ thật ta vẫn không hiểu lắm hàm nghĩa của chữ “Thắng” này, ta với Vu Tử Phi cũng không có đấu tranh gì, làm sao lại nói đến thắng thua ở đây? (nó nó...không phải bà chị thắng đâu, là anh nhà thắng lớn đấy ạ.)

không thêm giải thích nghi vấn của ta, chỉ là lúc bị ta hỏi đến phát bực, sẽ gỡ đầu của ta nói, Quan Tiểu Yến, người đúng là ngu.

Được rồi, ngu thì ngu, dù sao bây giờ ta cũng không sợ Vu Tử Phi nữa rồi. Ta cảm thấy một lý do khác khiến ta không sợ Vu Tử Phi chính là, sau lưng ta có một kẻ biến thái khiến cho người ta khiếp sợ làm chỗ dựa, tên biến thái kia, đương nhiên chính là Giang Ly. Cái gọi là ” Tin Giang ca, lá gan lớn” chính là ý tứ này.

Ngược lại với ta chính là, Vu Tử Phi mỗi lần nhìn thấy ta, vẻ mặt đều có vẻ rối loạn, so với mất tiền mất chén cơm còn rối loạn hơn, Ta đặc biệt thích nhìn hắn ở cái dạng này, cho nên nếu không có việc gì, liền trò chuyện với hắn, để cho hắn rối loạn thêm mấy lần.

...

Buổi tối hôm nay Giang Ly ra ngoài uống rượu, núi không có hổ, khi làm đại vương, ta một mình ở trong phòng lều lộng, cảm thụ thế giới không có Giang Ly tuyệt với biết bao, vui sướng biết bao.

Buổi tối hơn mười một giờ, Giang Ly cuối cùng cũng trở về, bất quá là được người ta dìu trở về. Ta mới mở cửa, liền thấy Giang Ly cả người toàn mùi rượu đang được một sói ca diu. .hắn ngay cả đứng cũng không vững.

Soái ca diu Giang Ly nhìn có vẻ tỉnh táo, hắn lễ phép mà gọi ta một tiếng “Chị dâu”. Ta lơ mơ có thể nhận ra, tiểu tử này hôm hôn lễ của ta với Giang Ly, cũng đi theo nháo tân phòng. Kể ra con người ta bình thường sẽ không dễ dàng mà nhớ kỹ người khác, trừ phi hắn nhìn đẹp mắt, mà sói ca trước mặt này lại đủ tiêu chuẩn như vậy,

Ta nhiệt tình mà mời bọn họ vào (đương nhiên chủ yếu là mời sói ca), cũng dặn dò sói ca đem Giang Ly vút lên sofa, sau đó thừa dịp sói ca không chú ý, hung hăng mà đá Giang Ly hai cái.

Soái ca đại khái cảm thấy không được tiện cho lắm, cho nên sau khi ném Giang Ly lên ghế xong, ngồi cũng không ngồi, vội vã cáo từ.

Ta nhiệt tình mà tiễn sói ca ra cửa, niềm nở mà hỏi thăm: “Huynh đệ, xưng hô như thế nào? “

Soái ca ngại ngùng mà cười cười, nói: “Chị dâu, ta gọi là Hàn Kiên.”

Ta gật đầu, quay lại trừng mắt nhìn Giang Ly đang say xỉn ngã vào một bên, lập tức cau mày nói: “Người này làm sao lại uống thành như vậy?”

Hàn Kiên cười nói: “Mấy người bạn tụ tập một chỗ, Giang ca nhất thời cao hứng, uống nhiều hơn mấy chén.”

Giang Ly có thể đem chính mình giày vò thành như vậy? Thêm vào, có quý mới tin! Bất quá, nể tình khuôn mặt tuấn tú kia của Hàn Kiên, ta cũng không thêm so đo nữa, hướng hồ bình thường Giang Ly cũng khi dễ ta không ít, cái này gọi là ác giả ác báo.

Hàn Kiên thoáng cái đã rời đi. Bây giờ, trong phòng chỉ còn lại Giang Ly bất tỉnh nhân sự, cùng với Quan Tiểu Yến đầu óc rất thanh tỉnh.

Ta đạp Giang Ly một cước, bày ra tư thế của một tên địa chủ hung ác: “Giang Ly, người nha, còn không mau đứng dậy cho ta!”

Thiện tại, lâu lắm rồi không có sáng khoái như vậy !

Giang Ly nhủ mày, trong miệng lẩm bẩm thì thầm mà nói: “Ta phải trở về, lão bà ngu ngốc của ta buổi tối không dám ngủ một mình.” (Oa, say mà vẫn không quên nhiệm vụ, ca đề xương quá đề > ____

Mặc dù hần nói không rõ ràng lắm, nhưng ta nghe được một từ cũng không sót. Lúc ấy khiến ta thật cảm động a, Giang Ly a Giang Ly, không ngờ người cũng có mặt tốt a, say thật tốt, say thật tốt!

Ta lay lay Giang Ly, dùng giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng nói: “Giang Ly a, mau đứng dậy, tự mình đi vào phòng ngủ.” Ta cũng không đủ khí lực mà công hần.

Giang Ly bị ta lay lay khẽ mở mắt, liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó lại chậm rãi nhắm lại. Ta lại dùng hết sức lực mà lay lay, cảm động thì cảm động, nếu muốn đề ta khiêng người qua, không có cửa đâu!

Giang Ly dưới sự lay động của ta lại mở mắt, vẫn mở hờ mắt mà nhìn ta, giọng nói có chút không rõ ràng: “Quan Tiểu Yến.”

Oa thêm vào, nhận ra ta rồi? Thật tốt quá, tiếp tục lay động, vừa lay lay hần vừa nói chuyện với hần: “Đúng vậy, đúng vậy, là ta đây, người mau tỉnh lại, ghế này không có thoải mái bằng giường nha.”

Giang Ly quả nhiên lắc lư lư mà từ trên ghế nhô dậy, ta tưởng rằng hần muốn đứng lên, không ngờ rằng hần lại thư thư thái thái mà ngồi xuống ghế như đại gia, nói: “Quan Tiểu Yến, đi lấy nước rửa chân cho ta.”

Tmnd, người uống rượu cũng không quên bắt nạt ta! Ta cho hần một bàn tay lên đầu, sau đó hung ác mà nói: “Mau đi ngủ, đừng có chọc lão nương!”

Giang Ly ráng hết sức mà từ trên ghế đứng lên, tập tễnh mà bước về phía phòng tắm, vừa đi vừa lẩm bẩm lầu bầu: “Ta muốn tắm rửa, không tắm làm sao mà ngủ được?” Đột nhiên, hần rầm một tiếng, ngã quỵ ở cửa phòng tắm.

Ta thật sự không xem nổi nữa, nếu như hôm nay Giang Ly bị thương hơn nữa còn lưu lại vết thương, như vậy ngày mai ta tuyệt đối không thể sống sót. Nghĩ đến đây, ta đành tiến lại gần, dùng sức đỡ hần từ trên mặt đất, vừa nâng vừa đỡ dành hần: “Ngoan nào, chúng mình không đi tắm nữa, ngủ trước, ngủ quan trọng hơn!”

Giang Ly dựa vào hơi sức của ta, từ trên mặt đất đứng lên, sau đó hần cúi xuống liếc mắt nhìn ta một cái, kiêu ngạo mà nói: “Muốn ngủ cùng ta? Nghĩ hay quá nhi!”

Ta: “...”

Ta nghĩ không ra, vì sao Giang Ly uống rượu vào rồi, mà lực sát thương một chút cũng không yếu bớt là thế nào....

Ta u oán mà diu hần vào phòng tắm, thiện tai, người tắm thì tắm đi, tắm cho chết đuối luôn đi!

Ta đưa Giang Ly tiến vào phòng tắm, nghĩ là ra được rồi. Ai ngờ Giang Ly đột nhiên túm ta lại, hết sức bất mãn mà nói: “Người phải hầu hạ ta tắm rửa!”

Ta hình như đã hiểu ra, Giang Ly trong lòng hoàn toàn đã coi ta là bảo mẫu or tù nhân or nha hoàn sai vật, vì sao rõ ràng là muốn ta giúp hần, hần lại còn to mồm như vậy?

Quên đi, quên đi, ta tức giận với một con ma men làm cái gì a. Nghĩ đến đây, ta liền cười ha ha mà nói: “Hảo a, con à, đến đây, để mụ mụ tắm rửa cho con!”

Giang Ly gạt tay ta ra, tức giận mà nói: “Ai là con của người!” Vừa nói, hần bắt đầu cởi quần áo.

Ta ngây ngốc đứng tại chỗ, sững sờ mà nhìn hần. Giang Ly hần... đang cởi quần áo....

Giang Ly từng chiếc từng chiếc một mà cởi bỏ cúc áo, bởi vì uống rượu, tay có chút vụng về, mỗi cúc áo hần phải cởi vài lần mới có thể cởi bỏ. Vì vậy, quá trình hần cởi quần áo đặc biệt dài dằng dặc. Ta nhìn chăm chăm mỗi động tác của hần, trong lòng mạnh mẽ mà cổ vũ hần. Theo từng chiếc cúc áo từng cái từng cái bị mở ra, xương quai xanh của Giang Ly lộ ra rồi, lồng ngực Giang Ly cũng lộ ra, cơ bụng của Giang Ly cũng lộ ra rồi...

Ta nuốt nước miếng, tro mắt mà nhìn hần cởi áo sơ mi ra, tro mắt mà nhìn hần, đem thứ trọng điểm của nam nhân mà phơi bày trước mặt ta. Ta cảm giác mũi có chút ngứa, vô thức mà dùng tay áo lau một chút, sau đó cúi đầu nhìn tay áo, lại càng hoảng sợ... Lão tử chảy máu mũi... Tmnd, còn chưa tới trọng điểm đâu, Quan Tiểu Yến, người cái tên chưa biết mùi đời là gì, làm sao lại dễ dàng từ bỏ như vậy... (Tỷ à....cổ quá thành quá cổ đó a...)

Giang Ly đã hoàn toàn nhập vai, một lòng nghĩ đến chuyện tắm rửa, đã sớm quên trước mặt hần vẫn còn một vị nữ tính nhân loại trưởng thành hai mắt đang lóe sáng mà nhìn hần.

Giang Ly quên hết tất cả bắt đầu cởi quần, cởi mãi cởi mãi rồi cũng xong, sau đó tuột ra, hai chân thon dài của Giang Ly, rốt cục cũng xuất hiện trước mặt ta rồi....

Sau đó, chỉ còn lại chiếc quần nhỏ cuối cùng.

Để tránh cho khỏi xấu hổ vì mất máu quá nhiều, ta quyết định lùi trước một bước, vì thế ta bưng cái mũi muốn rút lui. Nơi này đã tanh mùi máu quá điên

cuồng rồi, không phải là nơi người có thể chờ, lại càng không phải nơi phụ nữ có thể chờ!

Giang Ly lại nhanh tay nhanh mắt mà kéo ta đang sắp bước ra khỏi phòng tắm lùi trở về, bất mãn mà nói:” Còn không mau đổ nước cho ta!”

Ta bịt mũi, một bên ngồi xổm cạnh bồn tắm đổ đầy nước cho Giang Ly, một bên bị thúc giục mà cảm thán: “Giang Ly a Giang Ly, tính thù hờn của người dị thường ta có thể hiểu được , nhưng là người cũng quan tâm đến tính thù hờn của ta một chút có được không hả? Mẹ kiếp, để một khối mỹ hình nam thể □ như vậy lúc ẩn lúc hiện trước mặt ta, có còn để cho người ta sống hay không. . .Đội lão nương thú tính nổi lên, người cứ tự cậu phúc đi là vừa. . .

Nước cũng đã đổ đầy, Giang Ly bước vào bồn tắm, thỏa mãn mà dựa vào thành bồn lăm lăm hai tiếng. Ánh mắt ta ở trên khối thân thể □ kia du đãng qua lại, lúc này trong bồn tắm chỉ có nước trong suốt, những gì ở bên trong ta đều thấy nhất thanh nhị sở, vì vậy ta liền. . .chảy máu mũi một cách mãnh liệt thêm một lần nữa. Mẹ kiếp, ngày hôm nay thật sự là khó qua.

Giang Ly híp mắt gật gù đắc ý mà lăm bà lăm bầm một lúc, đột nhiên nói: “Quan Tiểu Yến, lại đây tắm uyên ương với ta.” (Oa ha ha~~~~)

Tắm uyên ương cái đầu quỷ nhà người, lão tử sắp bỏ mình đến nơi rồi! Ta bưng kín mũi, đứng dậy định rời đi. Không được, nơi này một khắc cũng không thể nán lại. Ta hình như đã hiểu rồi, vũ khí có lực sát thương mạnh nhất của Giang Ly không phải đại não của hắn, mà là thân thể của hắn! Lão tử đã bại trước đại não của hắn vô số lần rồi, mà thân thể trước mặt của hắn, đương nhiên cậu cũng không được. Bà nội nó chứ, người nói người một kẻ đồng tính luyến ái, không thể thích phụ nữ, nhìn người một bộ dáng người câu dẫn phụ nữ như vậy để làm cái gì a !

Ta đang định rời đi, lại phát hiện Giang Ly đột nhiên cả người chìm xuống nước! Hắn nằm ở đáy bồn tắm, mở to hai mắt nhìn ta, thấy vậy trong lòng ta co rút một trận. . .Thiện tại, tiểu tử này muốn tự sát sao?

Giang Ly mở to hai mắt nằm ở trong nước, vẫn không động đậy mà nhìn ta. Nước trong bồn dập dờn, kèm theo ánh đèn huỳnh quang màu vàng, hình ảnh đẹp đẽ kiểu này lại khiến trong lòng người ta sinh ra một nỗi bi thương. Lúc này Giang Ly giống như một mỹ nhân ngư sắp rời khỏi thế gian, lẳng lặng mà nằm trong nước, đối với nhân gian không có một chút lưu luyến. Hô hấp ta như bị ứ đọng, nhìn chằm chằm thân thể □ của hắn trong nước, lại quên mất chảy máu mũi.

Ta chỉ cảm thấy Giang Ly tựa hồ như sẽ hòa tan vào trong nước, bỏ ta đi xa.

Đầu ta nóng lên, tựa vào thành bồn tắm, mặc kệ tất cả mà dùng sức kéo Giang Ly lên, vừa kéo vừa kêu: “Nhanh đứng lên cho ta, người nha, không muốn sống nữa!”

Kéo một cái rồi hai cái mà vẫn không động đậy, ta đang định đem nước trong bồn xả hết đi, thì đột nhiên một cổ lực mạnh mẽ truyền đến, đem ta thẳng tắp kéo vào trong bồn tắm.

Ta ở trong bồn tắm quấy nước, trong lòng thầm mắng, Giang Ly chết tiệt, người làm phản !

Cái bồn tắm này rất lớn, hai người cùng nhau tắm rửa cũng không thành vấn đề.Đương nhiên, bây giờ ta làm gì có tâm trạng mà cùng Giang Ly cùng nhau tắm rửa. Ta túm được Giang Ly, ấn đầu của hắn vào trong nước, lại kéo ra, cứ thế lặp đi lặp lại vài lần, vừa ngược hắn vừa mắng: “Ai bảo người không nghe lời, ai bảo người bắt nạt lão nương, người cái tên hỗn đản này, đồ con rùa thúì* . . .”

* nguyên văn là vương bát đản.

Giang Ly gãy khỏi ta, dùng khẩu khí nghiêm túc chưa từng có từ trước đến nay cãi lại nói: “Ta không phải con rùa thúì, ta là cá.”

Ta:”! ! ! “

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nghệ thuật nhân thể

Ta đột nhiên có chút nhụt chí, người nói xem ta một người hoàn toàn bình thường, cùng một con ma men so đo cái gì a. Vì vậy ta nhất thời cảm thấy mất hứng đến cực điểm, không thể làm gì khác hơn ngoài việc đứng lên, định từ trong bồn tắm bước ra, mặc kệ Giang Ly một mình ở bên trong lẩn qua lẩn lại.

Nhưng mà Giang Ly lại không có ý định buông tha ta. Cái tên thần trí mơ màng này đột nhiên ôm chặt lấy ta, kéo ta lại một lần nữa ấn vào bên trong bồn tắm, sau đó ngay vào lúc ta còn chưa hiểu nổi hắn muốn làm gì đây, người này lại ôm lấy ta từ phía sau, sau đó cúi đầu xuống. . .cắn vào cổ ta. . Ta càng thêm hoảng sợ, một lúc lâu còn chưa có hồi hồn (Giang ca từ mỹ nhân ngư đã tiến hóa lên vampire!!! \ (¯ o ¯) /)

Khí lực cắn người của Giang Ly cũng không lớn, hần giống như đang gặm mĩa thì đúng hơn, ở trên cổ ta đưa qua đưa lại, cắn một chút, cảm giác mùi vị không phải, lại đổi chỗ, tiếp tục cắn, lại còn dùng đầu lưỡi phối hợp khẽ liếm vào da của ta, khiến cho toàn thân ta run rẩy, tóc gáy dựng đứng cả lên. Mẹ kiếp, cho dù người là con chó, bà đây cũng không phải cục xương, cắn cái gì mà cắn!

Lúc này ta cũng không hơi đâu để ý đến chuyện Giang Ly muốn làm cái gì nữa, phỏng chừng chính hần cũng không biết hần muốn làm cái gì. Ta dùng sức giãy dụa, nhưng hai cánh tay của Giang Ly khóa chặt muốn chết. Bất đắc dĩ, ta đành ngả người về phía sau. Trond, lão nương đề chết người!

Giang Ly bị ta tập kích thành công, làm tám nệm lót cho ta ngã xuống phía dưới. Sau đó, theo một tiếng vang buồn bã, thân thể Giang Ly hoàn toàn buông lỏng. (Kiếp > ,

Ta từ trong lòng hần đứng dậy, bước ra khỏi bồn tắm. Sau đó ta ngồi chồm hổm nhìn kỹ Giang Ly, lúc này hần đang tựa trên bồn tắm, hai mắt nhắm lại, vẫn không nhúc nhích.

Ta đưa ngón tay đến trước mũi hần, vẫn còn thở. Như vậy chắc là vừa nãy gáy hần đụng phải thành bồn tắm, nên mới hôn mê đi? Ta suy nghĩ, lại nheo mắt hần, lại thấy mí mắt của hần thoáng động đập một cái, cuối cùng mới xác nhận, người này đích xác chỉ bị ngất đi thôi.

Này thì phiền toái rồi, Giang Ly quái vật to oành như vậy, ta làm sao khiêng hần đưa về phòng ngủ được bây giờ? Hay là cứ để hần ngủ cả đêm trong bồn tắm? Nếu như cứ để hần ngủ trong bồn tắm, không chừng cái thân già này của hần sẽ báo hồng mất (tỳ à...ai bị cái “thân già” ấy làm cho chảy máu mũi ý nhỏ)

Quên đi quên đi, đã tốt thì tốt cho trót, vẫn là nghĩ cách đưa hần về phòng ngủ đi.

Ta trước thay một bộ đồ ngủ khô ráo, sau đó trở lại phòng tắm, thoát hết nước trong bồn tắm, lau khô thân thể của Giang Ly, cuối cùng tốn hết khí lực lôi hần từ trong bồn tắm kéo đi ra. Giang Ly ngủ giống hệt con lợn, lăn qua lăn lại như vậy mà hần cũng không tỉnh lại.

Đưa Giang Ly từ trong bồn tắm kéo ra đã lãng phí rất nhiều sức lực của ta rồi, mà bây giờ còn phải lôi hần từ phòng tắm kéo vào phòng ngủ. Từ phòng tắm đến phòng ngủ, phải đi qua phòng khách. Ta ngồi bệt xuống cửa phòng tắm, nhìn phòng khách rộng lớn kia, lần đầu tiên cảm thấy nhà cửa quá lớn cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Được rồi, mặc kệ nói như thế nào, bắt đầu làm việc thôi.

Ta lấy một cái khăn tắm lớn bao lấy bộ vị trọng điểm của Giang Ly, như vậy có thể phòng ngừa trong quá trình vận chuyển có thể mất máu quá nhiều, bỏ dở giữa chừng. Sau đó, hoa hoa lệ lệ mà bắt đầu vận chuyển công trình.

Tâm lý qua quá trình vận chuyển của ta được ghi chép như sau:

Nếu như Giang Ly đứng cao như vậy thì tốt quá, hần nếu như chỉ cao một mét sáu, thì thật là tốt a...

Nếu như cơ ngực, cơ bụng của Giang Ly cũng nhỏ đi một chút thì tốt rồi...

Nếu như cánh tay với chân của Giang Ly cũng ngắn đi một chút thì tốt quá, nếu như hần lớn lên khô quắt queo lại, như vậy thì quá tốt rồi...

Nếu như Giang Ly chỉ có mười tuổi, vậy thì tốt rồi...

Nếu như Giang Ly là một con chuột...

...

Nửa giờ sau, ta lau lau mồ hôi nhỏ giọt trên trán, nhất cổ tác khí* đem cái tên chết trôi này kéo lên trên giường. Thiện tai, tiềm lực của lão nương đúng là bạo phát a. Vừa nghĩ đến chuyện lôi một đại nam nhân cao một mét tám lên trên giường (hiểu sai xin xem lại phía trên~), ta liền đặc biệt có cảm giác thành tựu!

*NHẤT CỔ TÁC KHÍ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Ta Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí đã. Nhất cổ tác khí, tái nhĩ suy, tam nhĩ kiệt’ - Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với người lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Ta ngồi xồm trên giường lại vừa thưởng thức nghệ thuật nhân thể một lát, sau khi chảy chút máu mũi, trong óc đột nhiên lóe ra một cái ý nghĩ... hết sức... thú vị.

Con người thôi, luôn ít ít nhiều nhiều sẽ có một chút biến thái, hướng chi ở chung với cái loại siêu cấp biến thái như Giang Ly này lâu như vậy, nẫu như ta vẫn bình thường như cũ, như vậy mới chính thức gọi là biến thái ấy... Được rồi, ý của ta chính là, nghĩ đến sự áp bức của Giang Ly đối với ta, cũng với cơ thể đầy nghệ thuật làm cho người ta phun máu mũi kia, mặc kệ ta có biến thái như thế nào, cũng không quá đáng, đúng không?

Bởi vì ta cảm giác được, không bằng thừa dịp này ngày tốt cảnh đẹp, thử làm nghệ thuật nhân thể chân thật một lần đi. Ta muốn cho cảnh đẹp trước mắt, không chỉ ở lại trong đầu ta, còn phải ở lại trong ổ C, ổ D, ổ E của ta...

Ta lấy ra camera, nhắm vào thân thể Giang Ly mà nháy rồi lại chụp một loạt ảnh. Ta cảm thấy chưa đã nghiền, dứt khoát đem khăn tắm ở bên hông hần cời xuống vớt qua một bên, lại giúp hần làm vài bức hình tả thực hạn chế (trong lúc đó chảy biết bao nhiêu là máu mũi). Sau ta lại cảm thấy, hoàn toàn

bại lộ thật sự là chẳng có gì thú vị, hơn nữa không văn minh, không có mỹ cảm, lại còn thô tục, không đủ vuron xa đến sự tưởng tượng của con người, đây không phải cảnh giới cao nhất của nghệ thuật... vì vậy ta mượn khăn tắm, chăn mền, gối đầu làm đạo cụ tại hiện trường, nhiệt tình mà giúp Giang Ly bày đặt các loại tư thế mê người, sau đó từng cái từng cái đem về phong tình vô hạn của hân thu lại (cháy máu mũi...)

Ta một bên bịt lấy cái mũi, một bên nhìn chân dung Giang Ly trong camera, cảm giác như sự lao động khổ cực vừa rồi của ta đã được hồi báo, hưng phấn vô cùng.

Vì vậy tối hôm nay, ta ngủ rất ngon lành.

Buổi sáng, ta đang mơ màng say giấc, thì đột nhiên một trần rung động kịch liệt khiến ta bừng tỉnh. Ta nửa tỉnh nửa mơ mà từ trên giường nhảy dựng lên, mang theo quần áo hướng ra bên ngoài, trong miệng vừa hô vừa hoán: “Động đất rồi!”

Còn chưa nhảy xuống giường, cánh tay ta đã bị người túm lấy, sau đó đối phương một phen đem ta ném lên trên giường.

Ta nằm, thấy Giang Ly đang nhìn chăm chăm ta, trong mắt tựa hồ như có sự tức giận, lại còn có chút điểm không được tự nhiên. Chiếc chăn che đây nửa người hân, lộ ra xương quai canh cùng với ngực trái. Ta nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của hân, cũng không có tâm trạng mà thưởng thức mỹ sắc trước mặt... Vẫn là Giang Ly uống rượu đáng yêu hơn nha, miễn phí chụp ảnh, hơn nữa tư thế được tự do chọn, mức độ cũng tự do chọn.

Thanh âm Giang Ly bình tĩnh chất vấn ta: “Quan Tiểu Yến, tối ngày hôm qua ngươi làm cái gì với ta?”

Ta có chút chột dạ, nhưng lại có chút không phục: “Uy, ngươi như thế nào không hỏi xem ngươi đã làm gì với ta?”

Giang Ly cau mày nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Ta chỉ nhớ là mình uống rượu, sau đó...sau đó chẳng biết gì hết.”

Ta được đảng chân lân đảng đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, say rượu đúng là lý do chính đáng, cứ làm chuyện gì xấu xa, chỉ cần nói mình uống rượu thì cái gì cũng có thể chối được!”

Dáng vẻ kiêu ngạo của thấp hơn rất nhiều, hân cổ quái mà đánh giá ta, hỏi: “Ta thực sự không nhớ rõ, chẳng lẽ ta...”

Vì vậy ta càng thêm kiêu ngạo: “Ta nói người như ngươi tửu lượng thật sự chẳng ra gì a, sau này người mà có uống rượu tốt nhất báo trước cho ta ba ngày, lão nương nhất định sẽ trốn ngươi thật xa thật xa!”

“Như vậy,” Giang Ly gãi gãi đầu, giống như đang hạ quyết tâm rất lớn, “Ta sẽ chịu trách nhiệm đối với ngươi.”

Ta bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh: “Chịu...trách nhiệm?”

Giang Ly nặng nề mà gật đầu, phảng phất như không muốn tiếp nhận quyết định này.

Ta ngồi xuống, sau đó nắm lấy gối đầu đập lên đầu hân, vừa đập vừa hung ác nói một hơi: “Ngươi nha một tên đồng tính luyến ái, mặc kệ phụ trách hay là bị phụ trách, cũng đừng có đồ xuống đầu ta được chưa?”

Giang Ly cũng không tránh né tập kích của ta, hân chờ ta dừng lại, thanh âm nặng trĩu nói: “Nhưng mà tối hôm qua chúng ta...”

“Tối hôm qua ta mất gần một tiếng lời người từ phòng tắm kéo lê lên trên giường, chỉ đơn giản như vậy thôi!” Lại còn làm cho lão nương tổn mất vài trăm cc máu...Đương nhiên, cái này ta không thể không biết xấu hổ mà nói ra.

Giang Ly hoài nghi mà nhìn ta, đột nhiên kéo chăn ra, chỉ vào một khoảng màu đỏ trên giường, nói: “Như vậy, đây là cái gì?”

Ta nhìn chăm chăm màu đỏ trên giường, mặt nhất thời hồng lên: “Cái kia, là...mũi...máu mũi...” Sau đó ta ngẩng đầu, nhìn thấy Giang Ly do động tác kéo chăn mền mà lộ ra thân thể, máu mũi của ta lại chảy xuống...cũng may từ tối hôm qua ta cũng quen rồi, vì vậy lúc này thuần thực mà gờ tay áo lên ngăn máu mũi, lờ đi một chút.

Giang Ly nhìn thấy bộ dáng lau máu mũi của ta, lông mày giãn ra, khóe môi hân cong cong giương lên, nói: “Quan Tiểu Yến, ngươi có phải đang thăm mền ta đúng không?”

Ta cười hệt như nữ thổ phi: “Tiểu dạng, ta nếu thăm mền ngươi, còn có thể để ngươi lại tới bây giờ?” Tối hôm qua liền đem ngươi xử tử luôn cho rồi!

Giang Ly cười hệt như một tên lưu manh: “Lúc nào ngươi thật sự thăm mền ta, ta cho ngươi nhắm nháp miễn phí.” Nguyên lai Giang Ly nếu trở nên hèn hạ, cũng là tài năng xuất chúng trong giới hèn hạ, công lực của hân cũng không thua gì kẻ quyền uy nhất trong lĩnh vực này Vương Khải.

Ta không thêm để ý tới Giang Ly, bịt mũi đi ra khỏi phòng ngủ chuẩn bị rửa mặt, để lại Giang Ly một mình ở bên trong thay quần áo.

Làm vệ sinh cá nhân xong, ta thần thanh khí sảng mà chuẩn bị đi làm bữa sang. Lúc này, lại nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Giang Ly từ trong phòng ngủ: “Quan Tiểu Yến, ngươi lại đây cho ta!”

“Lại làm sao vậy.” ta không kiên nhẫn mà bước vào phòng ngủ, “Ta ngày hôm qua thực sự không có nhắm nháp người...” Nói tới đây, ta bỗng sững sờ.

Giang Ly lúc này đang cầm một cái camera, màu hồng phấn, camera ...của Sony...Chính là cái camera tối hôm qua ta dùng để chụp mấy bức hình tả thực cho hân.

Ta thật sự rất hối hận nha, lúc ấy chụp xong liền đem camera đặt ở trên bàn, nghĩ để sáng nay giải quyết sau, không ngờ Giang Ly còn tỉnh lại sớm hơn cả ta, càng không ngờ tới, thức dậy lại bị hân làm loạn lên như vậy, ta cũng quên luôn chuyện này.

Lúc này cánh tay cầm camera của Giang Ly có chút run rẩy,có thể thấy được hân đang tức giận đến cực điểm. Đương ta cũng đang run rẩy, bởi vì ta sợ hãi~~~~

Ta ngây ngẩn trong chốc lát, liền tiên phong ra trận, dứng lên chiều bài chân chó tươi cười nói: “Giang Ly a, ta đang muốn nói chuyện này với ngươi đây, gần đây ta đang say mê nghệ thuật nhiếp ảnh nhân thể, đang không tìm được người mẫu nên...” Ta vừa nói, một bên nhanh tay lẹ mắt mà cướp lấy cái camera trong tay hân, đáng tiếc là chậm một bước. Ta hắc hắc cười ngây dại, chỉ sợ Giang Ly sẽ nghĩ ra chiêu thức biến thái gì để đối đãi ta.

“Nhiếp, ảnh, nhân, thể sao?” Giang Ly khẽ nheo mắt, “Vừa đúng lúc ta cũng thích, đến đến đến, ngươi mau cởi quần áo ra, ta cũng chụp cho ngươi mấy kiểu.”

Ta nhích từng chút một mà lui xuống “Đừng...không phiền đến ngươi đâu, ha ha ha ha ha...”

Giang Ly: “Ngươi thấy hết ta từ đầu đến chân, dù thế nào ta cũng phải nhìn lại chứ ? Bằng không ta chẳng phải lỗ vốn sao.” Thiện tai, đây là lô-gích kiểu gì!

Giang Ly thấy ta chỉ cười không nói lời nào, lại bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên cho dù ta có nhìn hết ngươi, kết quả là ta có vẻ như vẫn chịu thiệt... Đáng người của ngươi thì có cái gì đẹp mắt!”

Ta có chút nổi khùng, nhưng mà nghĩ lại lại thấy trong mắt hân chỉ có thân thể của nam nhân mới đáng xem, ta liền bình thường trở lại. Vì vậy ta tiếp tục cười lạnh: “ta cũng là bị buộc bắt đắc dĩ a...”

“Thật sự ?” Giang Ly nhú rồi lại hạ lông mày, lập tức đem thẻ nhớ trong camera lấy ra, “Lần sau còn dám như vậy, xem ta trừng trị ngươi như thế nào.”

Ta thật sự đau lòng nghệ thuật nhân thể của ta a TT__TT : “Giang Ly, ngươi đưa thẻ nhớ trả cho ta đi.”

Giang Ly giương mắt lướt qua ta một chút: “Ngươi cảm thấy ta sẽ làm vậy sao?”

Ta: “Ta đã đem ảnh chụp bên trong sao ra vài bản rồi, ngươi giữ nó lại cũng vô dụng thôi.”

Giang Ly: “Vậy ngươi vẫn còn đòi ta làm gì?”

Ta: “...” Trnd, tự mình đào hầm chôn mình, cầm đá đập vào chân mình, chính là nói ta.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Blog - Ảnh nóng

Hôm nay là thứ bảy, không cần đi làm.

Giữa trưa, ta đang lên mạng, Giang Ly đột nhiên nói: “Quan Tiểu Yến, vào blog của ngươi nhìn xem.”

Vì vậy ta bị thúc giục lại phải dùng thân phận của khách mà đi xem blog của mình TT__TT, để coi xem Giang Ly lại làm ra cái trò quỷ gì.

Giang Ly quả nhiên không khiến ta thất vọng, vừa nhìn thấy tiêu đề của bài viết mới nhất trong ngày, ta có một loại cảm giác muốn đập đầu để biểu lộ sự xúc động của mình.

Cái tiêu đề bài viết rục rờ kia tung bay trên đầu trang blog: Đêm khuya chụp lên ảnh nóng lão công mê người của ta !

Trong nháy mắt ta rùng mình một cái, được rồi, mặc dù ta cũng phải thừa nhận, mấy tấm ảnh kia của ngươi quả thật rất XX cũng cực kỳ XX, nhưng mà ngươi lại đem mấy thứ này dùng mấy lời buồn nôn như vậy nói ra hết lại còn lấy danh nghĩa của ta, ta thật sự có chút không thể tiếp thu...Càng huống chi chính ngươi tự đánh giá mình như vậy, da mặt ngươi không phải dày bình thường đâu a....

Ta lại nhìn qua trang nhật ký của hân, rất ngắn gọn, đại khái nói một chút rằng chủ blog này yêu lão công của nàng bao nhiêu, lão công nàng mê người cỡ nào...Trừ bỏ khiến cho dạ dày ta có chút nhộn nhạo ra thì những chỗ khác coi như bình thường.

Sau đó chính là ảnh chụp, Giang Ly coi như vẫn còn lý trí, chỉ chọn mấy tấm không rõ mặt đăng lên, cấp độ cũng không đến mức quá cao, nhưng mà nhìn qua thì đúng là “ảnh nóng” cực kỳ “mê người”.

Mấy tấm ảnh kia ta cũng đã xem hết rồi, những tấm nặng hơn ta còn xem rồi nữa là, cho nên ta lướt qua vài lần, liền bỏ qua, xem bình luận phía dưới.

Lướt view của blog ta vốn chẳng có gì đặc biệt, chứ đừng nói đến bình luận. Kết quả hôm nay vừa tung ra ảnh chụp của Giang Ly, phía dưới giống như bùng nổ rồi, bỗng chốc có bao nhiêu là bình luận. Trong đó đại đa số là đối với mấy tấm “ảnh nóng” của Giang Ly “chảy nước miếng”. Đối mặt với mấy sắc nữ như vậy ta không còn gì để nói, nếu như mấy nàng biết Giang Ly là gay, không biết có còn phản ứng mãnh liệt được như vậy hay không ?

Đương nhiên, so với bình luận của mấy cô nàng sắc nữ, phản hồi của Giang Ly càng làm cho ta không còn gì để nói. Tỷ như:

Bạn A: lão công người không mặc đồ nhà !

Chủ blog trả lời: đúng vậy, ta cũng không có mặc.

(người quả thật không có mặc, nhưng mà bây giờ người đang thay mặt cho ta !)

Bạn B : hai người tối qua làm cái gì vậy?

Chủ blog trả lời: ta nói cái gì cũng không làm, người tin sao?”

(người nha , say thành như vậy, nói người làm được cái gì, ta cũng không tin!)

Bạn C : lão công người thật là đẹp trai nha! Người chắc cũng là đại mỹ nữ đi?

Chủ blog trả lời: ta không phải đại mỹ nữ, ta mặt mũi không đẹp, không ngực không đáng người, lại còn rất ngốc.

(lật bàn! lão tử có mặt mũi có thân hình có được hay không !Không phải chỉ là ngực hơi nhỏ một chút thôi hay sao...nhưng vẫn tính là có!)

...

Ta càng xem càng bị thương, quyết định nhanh chóng mà đề lại cho bài viết này một câu: Nam nhân này vừa nhìn đã biết là gay, có cái gì tốt mà khoe khoang!

Ta lại lên mạng một lát, sau lại nhớ đến blog của mình, muốn coi một chút xem mọi người phản ứng với chuyện Giang Ly là gay như thế nào. Song, khi ta nhấn vào trang nhật ký kia, lại chứng kiến một tràng mắng chửi oanh liệt ở phía dưới. trừ bỏ mấy người hay gây rối ủng hộ ra, phần lớn mọi người đều nói ta ghen ghét, âm hiểm, không có ý tốt...So với những phản hồi của quần chúng không biết rõ chân tướng thì Giang Ly trả lời vẫn còn nhã nhặn hơn nhiều lắm, nhưng mà lại khiến ta càng thêm phẫn nộ > _____

Vương Khải tựa hồ như đoán được suy nghĩ trong lòng ta, hần đờ lấy vai ta, nói: “Hai ta nếu hôn môi, chưa biết ai chiếm tiện nghi của ai đâu.”

Ta: “...”

Ta sớm đã biết, thằng nhãi Vương Khải này cùng với Giang Ly chính là cùng một loại mặt hàng, đều mẹ nó thiếu ăn đòn, thiếu người chỉnh, thiếu dạy bảo....

Ngay lúc ta đang thất thần do phẫn nộ, Vương Khải nhanh chóng nắm được thời cơ chiến lược, cúi đầu xuống. Hần dán trên môi ta, nhẹ nhàng cắn một chút, sau đó đầu lưỡi khẽ lướt qua cánh môi ta liếm một cái...

Chờ ta có thể phản ứng lại, hần đã buông ta ra.

Xung quanh truyền đến một tràng ồn ào, mà ta ngay lúc đó, trong một tràng tiếng ồn, mặt đỏ gay.

Ta chẳng dễ chịu gì, nhưng mà ta cũng không có lý do gì để tức giận, dù sao mọi người cũng đều đang chơi đùa trò chơi, mà ta cũng đã qua cái tuổi ngây thơ kia rồi, bị người ta đùa một chút, nếu như làm âm ỉ lên, trái lại sẽ thành quái đản. Vì vậy ta chỉ giống như gặp phải vận xui, tùy ý theo Vương Khải rồi đi khỏi đám người náo nhiệt.

Vương Khải nắm lấy tay ta, đột nhiên nói: “Vị mỹ nữ này, lúc ta hôn người, người có cảm giác....toàn thân bị điện giật hay không?”

Ta gạt tay hần ra, cả giận nói: “Lão tử không có bị sét đánh, làm sao mà lại có điện?”

Vương Khải lại cười ha hả mà nói: “Nhưng mà ta có a, cái loại cảm giác này rất kỳ diệu.”

Cái loại đùa giỡn công khai này, ta đã không thêm sợ làm gì.” Vì tiên sinh này, có bệnh phải đi bệnh viện nhanh một chút, không thể kéo dài.”

Vương Khải không sao cả mà cười cười, ta tưởng rằng hần sẽ quên đi, không ngờ rằng hần lại đột nhiên nắm lấy bả vai của ta. Ta dùng sức giãy dụa, hần cũng không buông ra.

Vì vậy, ta phát hỏa: “Vương Khải, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Vương Khải cúi đầu nhìn vào mắt ta, ánh mắt kia làm cho ta giật cả mình... Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy Vương Khải nghiêm túc như thế bao giờ, ngay cả khi hấp hối, cũng chưa từng chăm chú đến như vậy.

Vương Khải nhìn chằm chằm ta, từ tốn mà mạnh mẽ nói: “Quan Tiểu Yến, làm công chúa của ta, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Giang Ly xuất hiện

Vương Khải nhìn chằm chằm ta, từ tốn nhưng mạnh mẽ mà nói: “Quan Tiểu Yến, làm công chúa của ta, thế nào?”

Ta nắm chặt tay, hồi hộp đến ngay cả hít thở cũng khó khăn, ánh mắt của Vương Khải lúc này, khó mà phân biệt được thật giả.

Ta ngừng thở, nhìn chằm chằm vào mắt Vương Khải, mỉm cười nói: “Như vậy, ta chẳng phải sẽ phải gọi ngươi là phụ hoàng?” (=) ai bảo Yến Yến ngu nào)

Vương Khải sững sốt, khóe mắt lập tức cong cong, trên mặt lại một lần nữa hiện lên ý cười. Khuỷu tay của hắn khẽ đụng vào cánh tay của ta, cười hi hi nói: “Ta đã nói rồi, ngươi người này thời khắc quan trọng vẫn có điểm nhanh trí, không hổ là người phụ nữ đầu tiên không quỳ gối trước ống quần của ta a...”

Ta mất tự nhiên mà nhếch miệng cười cười, hoàn hảo hoàn hảo, hắn chỉ đang nói giỡn. Kỳ thật nói đi cũng phải nói lại, ta cũng không phải là đại mỹ nữ, Vương Khải phỏng chừng cũng không coi trọng ta, hẳn chắc chắn là do bản tính quá tồi tệ, thích nói giỡn với ta mà thôi. Nghĩ đến đây, tâm tình của ta cũng buông lỏng.

Vương Khải hết sức không để ý đến xung quanh đưa một cánh tay khoát lên vai ta, cười nói: “Tiểu Yến Yến a, nói thật đi, ngươi ngươi vừa rồi có phải có điểm động lòng rồi hay không?”

Ta vẫn không nói chuyện, hắn lại nói thêm: “Không sao không sao, ngươi nói ra ta cũng không kỳ thị ngươi đâu.”

Ta hét cách, di chuyển bả vai một chút, tránh khỏi cánh tay của hắn, nói: “Đúng vậy, ta thật sự động lòng rồi, phiền ngươi cho phép.” Ta nói, từ bên cạnh hắn nhích ra.

Vương Khải lại dán lại gần: “Nếu động lòng rồi, chi bằng hai ta hẹn hò đi? Đến nhà của ngươi hay nhà của ta? Hình như đi nhà ta vẫn an toàn hơn một chút...”

Ta bóp trán, nói: “Ngươi đi nhà ngươi, ta về nhà ta.”

Ý đồ vui đùa của Vương Khải còn chưa có hết: “Tiểu Yến Yến không cần phải như vậy, muốn mà vẫn phải kiềm chế, mặc dù ngươi đã là có phu chi phụ*, ta cũng không ngại đâu.”

*phụ nữ đã có chồng.

Ta xoay người, từ trên mặt nạ của hắn lấy ra một cái lông vũ, sau đó gờ cái lông vũ phe phẩy qua lại trước cằm của hắn, giống như nữ thổ phi đùa giỡn tiểu tướng công nhà lành, mà Vương Khải đối với hành động này của ta lại tỏ ra rất hưởng thụ. Ta vừa dùng lông vũ phe phẩy trước cằm của hắn, vừa ư ảm mà nói: “Lập tức biến mất ở trước mắt ta, nếu không lão tử phế ngươi!”

Vương Khải vẫn thờ ơ như không mà cười cười, đứng yên.

Ta nổi giận, nhắc chân lên nhắm vào góc rẽ sinh mạng của hắn mà đá vào...Được lắm, mặc dù ta không có cái can đảm kia, bắt quả dọa hắn một chút cũng tốt.

Lúc cú đá của ta sắp đụng đến Vương Khải, hắn đột nhiên bi thảm kêu lên một tiếng, giận dữ bắn ra xa, trên khuôn mặt kia, vẫn còn mang theo thần sắc kinh hoàng.

Ta ngửa mặt lên trời cười lớn, lão nương lần này cũng có thể dừng mãnh được một phen! Quả nhiên bắt nạt người khác thật là sáng khoái a...Ta không dám bắt nạt Giang Ly, còn không dám bắt nạt ngươi hay sao?

Khỏe mới ta nhếch lên, quay đầu đang muốn kiểm đồ ăn, nhưng nhìn thấy bóng người trước mặt, đầu lại bắt đầu ê ẩm.

Trước kia ta đặt biệt hiệu cho Vu Tử Phi là “Tử phi ngư”*, nhưng xem ra bây giờ, hẳn kỳ thật nên gọi là “Âm hồn bất tán” mới đúng.

* chữ Vu (于) và chữ Ngư (魚) đều đọc là [yú]

Ta cùng Vu Tử Phi ngồi xuống một bên, quyết định nói cho rõ ràng. Mặc dù ta rất thích thú về mặt rối rắm của hắn lúc nói chuyện với ta, bất quá cái loại hứng thú đùa giỡn xấu xa này làm quá mức cũng không thấy thú vị nữa, tốt hơn hết là trực tiếp ra sức mà mắng cho hắn một trận, sau đó mọi người trở mặt.

Ta đột nhiên có chút mù mịt, ta và Vu Tử Phi không phải từ bốn năm trước đã không còn gì rồi sao, nhưng mà tại sao bây giờ hai người giống như rất có quan hệ vậy?

Vu Tử Phi tựa hồ như cũng không rõ ràng cho lắm, hắn không ngừng vuốt ve phần chân của ly rượu. Nếu như bốn năm qua thói quen này của hắn vẫn không thay đổi, thì động tác này nói rõ, hắn đang hồi hộp.

Hồi hộp cái gì, người phải hồi hộp là ta mới đúng có được hay không! Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu ta, sau đó ta liền phát hiện ra vấn đề rồi. Người nói xem có phải kỳ quái hay không, bắt đầu từ cái ngày Vu Tử Phi tới công ty quảng cáo XX, hơn một tháng gần gũi, ta ở trước mặt hắn đã có thể đảo khách thành chủ. Trước kia đều là ta nhìn thấy hắn, sợ đến ngay cả đứng cũng không vững, mà bây giờ thì sao? Ta thì ung dung tự tại và mặt chuẩn bị cùng hắn nói rõ ràng một hồi, mà hắn, vẫn đang cúi đầu vuốt ve đáy cái ly...

Vu Tử Phi trầm mặc trong chốc lát, rốt cục ngẩng đầu lên nhìn ta, nói: “Yến Yến, người...rốt cuộc thích người nào?”

“Hả?” Ta nhất thời không kịp phản ứng lại.

Vu Tử Phi tiếp tục nói: “Ta hỏi người, người rốt cuộc thích ai, Giang Ly hay Vương Khải? Hay là, cả hai người đều không thích?”

Ta trung khí tràn đầy mà nói: “Cái kia... ta thích ai cũng không liên quan đến người đi?”

Vu Tử Phi có chút mất mát mà cúi đầu, lầm bầm: “Đúng vậy.”

Đúng vậy, không có liên quan gì đến người !

Nhưng là không lâu sau, hắn lại nói tiếp: “Nếu như ta vẫn như cũ, thích người thì sao.”

“Vu tổng giám, hôm nay không phải là ngày Cá tháng tư.” Ta đương nhiên không tin vào những lời ma quỷ của hắn, lúc trước hắn rời bỏ ta, đã nói lên hắn không thích ta rồi, bây giờ lại giả mù sa mưa mà nói những lời này. Ta cho rằng hắn cúi đầu trước khí thế của ta, hoàn toàn bởi vì ta sống “Hạnh phúc” hơn so với hắn, hắn đương nhiên không nuốt xuống nổi một bụng tức này, Mặc dù hắn hết sức tức giận, bất quá hắn cũng không có cách nào khác, ai bảo tiểu tử Giang Ly kia rất biết đóng kịch đâu....

Vu Tử Phi đột nhiên lại ngẩng đầu, hết sức chăm chú, một chút cũng không giống vẻ mặt đang nói đùa. Hắn nghiêm túc giống như đang tuyên bố một tin buồn: “Là thật, Yến Yến. Ta cho rằng ta đã quên người rồi, lại không ngờ rằng bốn năm sau...”

“Ngừng, ngừng, người mau tỉnh lại đi.” Ta khoát tay áo, nói, “Giang Ly nói cũng đúng, người thấy ta không bị thâm giống như trong tưởng tượng của người, cho nên không cam lòng, muốn lại giày vò dẫn vật ta, là ý tứ này phải không?”

Sắc mặt Vu Tử Phi đột nhiên trở nên tái nhợt, hắn chớp chớp mắt, cuối cùng có chút vô lực mà nói: “Người...vẫn luôn nghĩ như vậy?”

Ta gật đầu, đúng vậy. Mặc dù Giang Ly là một tên biến thái, bất quá lời hắn nói tương đối đáng tin.

Vu Tử Phi đột nhiên ý vị thâm trường mà nói: “Yến Yến, người không cần giấu diếm ta, ta biết người cũng không thích bất cứ ai trong số bọn họ.”

Ta giận, liên quan gì đến người.

Vu Tử Phi không nhận thấy đám lửa nhỏ trong mắt ta, tự mình nói tiếp: “Yến Yến, bốn năm nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, bốn năm nhiều thứ có thể sẽ thay đổi, nhưng mà có những thứ sẽ không bao giờ thay đổi, đó chính là....sự hiểu biết của chúng ta đối với nhau.” Vừa nói, ánh mắt của hắn lại nhìn về ngón tay của ta.” Tỷ như trên ngón tay của người có một cái nốt ruồi, người không thích ăn hành tây, người sợ xem phim kinh dị, còn có thói quen ngủ nướng của người từ khi nào bắt đầu....”

“Đù rồi!” Ta cắt đứt hắn, có chút kích động.”Người nói những lời này để làm gì?”

Vu Tử Phi: “Ta chỉ muốn nói rằng, chỉ có chúng ta mới hiểu rõ lẫn nhau, chỉ có chúng ta, mới là thích hợp nhất.”

“Chúng ta? Người thật đúng là bôi nhọ từ này, lúc đầu là ai đã bỏ ta chạy theo người chị em tốt của ta!” Mẹ kiếp, vẫn còn nói cái gì yêu mới chà thương, tất cả đều vô nghĩa!

Vu Tử Phi đột nhiên nắm lấy lòng bàn tay của ta, nói: “Yến Yến, ta sai lầm rồi, người có thể cho ta một cơ hội được hay không?”

Ta rút tay về, cười lạnh nói: “Vu Từ Phi, ngươi vẫn nói hiểu ta, kỳ thật, ta cũng rất hiểu rõ ngươi. Ta hỏi ngươi, nếu như lúc đầu ngươi ngươi lựa chọn là ta mà không phải là Tuyết Hồng, đến lúc đó, đừng nói là bốn năm, ngay cả hai ta kết hôn bốn mươi năm, ngươi cũng không thể quên cô ta ?Ngươi không phải là bởi vì không chiếm được nên không cam lòng, nghĩ muốn ném thử sự tươi mới hay sao? Ta đã mắc sai lầm một lần, thua trên tay ngươi, ngươi cảm thấy ta sẽ mắc phải sai lầm lần thứ hai sao?”

Vu Từ Phi vội vàng lắc đầu nói: “Yến Yến, không phải như ngươi nghĩ đâu, Ta thực sự yêu ngươi mà...”

Ta vừa định mở miệng, lại nghe thấy một giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến: “Nếu như ngươi thật sự yêu cô ấy, không ngại cùng ta trao đổi một chút chứ?”

Ta quay đầu lại, bất ngờ nhìn thấy Giang Ly đang đứng ở phía sau. Lúc này, hắn mặc quần áo bình thường, nhưng mà trên mặt có mang theo một chiếc mặt nạ màu đen. Tại sao ta có thể liếc mắt một cái mà nhận ra hắn chính là Giang Ly ư? Bởi vì cái áo sơ mi hắn đang mặc là ta ủi cho hắn a...

Ta đột nhiên phát hiện buổi vũ hội hóa trang này diễn ra thật thất bại a, những người ta biết, vẫn như cũ có thể liếc mắt một cái là nhận ra được, một chút thú vị cũng không có.

Lúc này, Giang Ly kéo ta đứng dậy, nói: “Ngươi đi khiêu vũ đi!”Sau đó, không chờ ta phản đối, liền ngồi ở vị trí vốn là của ta, mặt đối mặt cùng với Vu Từ Phi, điệu bộ giống như đi đàm phán.

Ta thật hiếu kỳ, hắn làm sao đột nhiên nhảy ra?

Đương nhiên, lúc này Giang Ly đã ngồi xuống, mắt nhìn thẳng ta đầy uy hiếp, phảng phất như ta là bóng đèn cản trở hai người bọn họ....Toát mồ hôi, ta lại hù rồi...

Vì vậy ta lùi vào trong một đồng yêu ma quỷ quái kia.

Ta đang suy nghĩ Giang Ly làm sao đột nhiên lại có hứng thú quá bộ tới đây, bỗng chốc có người chụp lấy bả vai của ta. Ta ngẩng đầu lên, là Vương Khải.

Vương Khải nhìn hai người giống như đang đàm phán ngồi cách đó không xa, cười nói: “Người kia không phải lão công của ngươi sao?”

Ta kỳ quái: “Ngươi làm sao mà nhìn ra được ?”

Vương Khải: “Ta nhớ kỹ bóng lưng của hắn.”

Ta cảm thấy những lời này của hắn có chút không được tự nhiên, thuận miệng nói: “Ngươi không phải có ý đồ đen tối gì đối với hắn chứ ?”

Vương Khải bất nản mà gõ nhẹ đầu ta: “Ngươi thật là.”

Ta làm sao hả, ngươi ngay cả bóng lưng người ta cũng nhớ kỹ, đây không phải nói lên ngươi đã chú ý tới hắn lâu rồi? Ta phân tích như vậy sai sao?

Vương Khải cũng không để ý đến kháng nghị của ta, có chút hào hứng mà hỏi thăm: “Hắc, ngươi với Vu tổng giám là quan hệ như thế nào? Dám ở trước mặt ta áo gấm đi đêm...”

Ta dùng khuỷu tay chọc vào ngực hắn một chút, tức giận mà nói: “Ngươi đang nói bậy bạ cái gì đấy.”

Vương Khải nói: “Tiểu Yến Yến, ngươi nói dối cũng không biết nói, bây giờ lão công đã mò tới nơi này rồi, lại còn không biết xấu hổ nói không có gì?”

Ta giận, đột nhiên giơ chân lên, Vương Khải bị thăm kêu một tiếng chạy mất dép.

Giang Ly và Vu Từ Phi nói chuyện trong chốc lát, liền mang ta rời khỏi vũ hội. Ta bị Giang Ly lôi kéo, len lén quay đầu lại nhìn Vu Từ Phi, chỉ thấy vẻ mặt hắn lúc này buồn bã bi thương a, thấy vậy ta có chút không nỡ, giống như cảm thấy chính mình thả Giang Ly ra bắt nạt người ta... (seo tỷ lại dùng từ “thả”, nghe cứ như ca là ... giữ nhà cho tỷ ấy)

Giang Ly dùng tay còn lại xoay đầu ta lại, nhíu mày nói: “Như thế nào, không nỡ?”

“Không phải không phải.” ta gỡ khỏi ma chường của Giang Ly.” Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt không vui của hắn, ta thấy rất vui vẻ.”

Giang Ly khinh thường mà hừ một tiếng, không thèm nói nữa.

Ta ngồi trên xe của Giang Ly, đột nhiên nghĩ đến hành tung của Giang Ly rất đáng giá để người ta tìm tòi nghiên cứu, liền hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Giang Ly thân nhiên lái xa, áo: “Đi ngang qua, thuận tiện thì vào xem”

Ta đảo mắt, nói: “Nói bậy, ngươi rõ ràng có chuẩn bị mặt nạ.”

Khóe miệng Giang Ly khẽ cong cong, nhẹ nhàng mà cười cười, nói: “Quan Tiểu Yến, ngươi thông minh ra.”

Ta : “Khụ khụ, quá khen, quá khen.”

Giang Ly: “Kỳ thật, ta đói bụng.”

Nói cách khác, người này chính là muốn bắt ta trở về nấu cơm? Hơi bị quá đáng !

Vì vậy ta hết sức cọt nhả mà nói: “Tự ngươi không biết gọi cơm hộp sao, không thấy ta đang chơi đùa rất high* sao.”

* cao hứng = vui vẻ

Giang Ly gật đầu nói: “Àn, cùng với chồng trước vui đùa đương nhiên rất high” hấn dừng một chút, nghiêng mắt lướt qua ta một cái, lại nói tiếp, “Lúc ấy mặt của ngươi, kém chút nữa thì thành cái bánh bao rồi.”

Ta nhớ đến Vu Từ Phi, liền hỏi hấn: “Ngươi nói gì với Vu Từ Phi vậy?”

Giang Ly không có trả lời vấn đề của ta, chỉ nói: “Ngươi yên tâm đi, Vu Từ Phi sẽ không bao giờ tìm đến gây phiền toái cho ngươi nữa đâu.”

Ta hồ nghi mà nhìn hấn, nửa tin nửa ngờ: “Ngươi...ngươi sẽ không muốn đi cường X hấn chứ? “ (sax...ôi cốc sinh tố bơ của tôi...=)))

Giang Ly từ chối cho ý kiến: “Như thế nào, ngươi đau lòng?”

Ta lắc đầu, vui đùa nói: “Ta là đau lòng cho ngươi, cái loại mặt hàng này, ăn vào khẳng định chẳng ngon lành gì.”

Giang Ly tựa hồ như rất hưởng thụ những lời của ta, vì vậy khoe miệng nhếch lên, nói: “Kỳ thật, ta cũng chưa nói với hấn cái gì.”

Ta: “Vậy rốt cuộc là đã nói gì?”

Giang Ly: “Ta nói với hấn, mấy năm nay ngươi thay đổi rất nhiều a... Ngươi thích BMWs, ghét nhất đi xe của Nhật Bản, đặc biệt là Toyota.” Xe của Vu Từ Phi hình như chính là của Toyota...

Ta lau mồ hôi: “Ta cho đến giờ cũng không có rõ xe của ngươi là loại gì?”

Giang Ly: “Nói ngươi cũng không nhớ được...Ta còn nói cho hấn ngươi không thích nhà ở chật chội, thích nhất chính là biệt thự xa hoa có hồ bơi.” Vu Từ Phi chỉ là giai cấp tư sản dân tộc, đại khái mua không nổi biệt thự xa hoa...

Ta run rẩy: “Biệt thự xa hoa có hồ bơi...Ta ngay cả nhìn cũng chưa từng thấy qua có được hay không !”

Giang Ly: “Ngươi nếu biểu hiện tốt một chút, trở về ta mua cho ngươi một cái.” (tư bản, quả nhiên là tư bản)

Ta cảm thấy Giang Ly đang khoác lác, vì vậy rất thiện lương mà không có vạch trần hấn.

Lúc này, Giang Ly lại nói: “Quan trọng nhất là, ta nói với hấn, ngươi thích nam nhân kích tình bắn ra bốn phía.”

Ta nghi hoặc: “Cái này rất quan trọng sao?”

Giang Ly bổ sung nói: “Cho nên người chia đều mỗi ngày ít nhất dùng nửa hộp áo mưa...mỗi hộp mười cái...” Chú ý hai chữ [chia đều],ý tứ rất chi là sâu sắc a...

Ta: “.....”

Nếu như dùng cái kia để thổi bóng bay, ta nghĩ ta có thể....

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: . Giang Ly rất kì quái

Lúc về đến nhà, ta có chút mệt mỏi, ngay cả quần áo cũng không thay, ngửa đầu tựa vào ghế sa lon nghỉ ngơi.

Giang Ly đứng bên cạnh ta, , cúi đầu nhìn xuống ta, về mặt kia quý dị thật khó nói thành lời, nhìn chăm chăm cho đến khi trái tim ta không ngừng sợ hãi. Giang Ly đột nhiên cúi người xuống, chỉ cách mặt của ta một chút. Ta ngơ ngác mà nhìn chăm chăm Giang Ly, không hiểu sao trong đầu đột nhiên lại

tuôn ra một ý niệm, đa hẳn thật là mìn a.... (éc...sắp bị xử đến nơi rồi mà còn ngồi đó YY hờ bà chị)

Giang Ly nhìn ta một lúc, đột nhiên hơi lạnh lạnh mà nói: “Quan Tiểu Yến, ngươi không có gì muốn nói với ta sao?” (uề ù.)

“Ách?” Ta nhất thời không hiểu gì cả, ta có cái gì phải nói với hắn chứ ?

“Như vậy,” Giang Ly lại cúi đầu xuống thấp hơn, “Các ngươi ở vũ hội hóa trang làm những gì?”

“Thì ăn uống, khiêu vũ, chơi trò chơi.”

Giang Ly nhú mày, trong ánh mắt lướt qua một tia lạnh lẽo: “Thật sự, chơi trò chơi gì vậy?”

“Ta...” Ta bỗng chốc nghĩ đến chuyện Vương Khải hôn ta kia, liền cảm thấy xấu hổ, tốt xấu gì ta cũng là một người có vẻ rụt rè Vì vậy ta ngượng ngùng mà nói, “Thì chỉ là mấy trò lung tung ý mà, rất nhàm chán.”

Giang Ly chậm rì rì, giống như một du hồn nói: “Thật thế sao, hôn môi cũng rất nhàm chán?”

Ta sùng sốt: “Ngươi...Ngươi làm sao mà biết được? Chẳng lẽ ngươi đã đến đó từ sớm?”

Trong thanh âm của Giang Ly mang theo một tia phẫn hận: “Nghe một con hồ ly tinh nói, nói cái gì mà Hoa thần hôn công chúa Bạch Tuyết...Ta đến vừa lúc thấy ngươi cùng với chồng trước đang nói chuyện, lại không ngờ rằng, thì ra trước đó còn có một đoạn như vậy. Quan Tiểu Yến, ngươi thật đúng là rất được, ân ?” Âm điệu của chữ “Ân” cuối cùng cao lên, rõ ràng là ngữ khí uy hiếp. (chết chị chưa~~~ hớ hớ)

Ta thật không hiểu nổi, lão tử lại chọc gì đến hắn rồi? Bất quá nghĩ đi nghĩ lại ta lại thấy thư thái trở lại, tiểu tử này nhớ nhung Vương Khải sao.... Vì vậy ta nhướn mi cười nói: “Ngươi ghen tị ?”

Giang Ly nguy hiểm mà nhìn ta, hai con mắt rất sáng rất sáng. Ta phát hiện tiểu tử này cũng chỉ là con hồ giả, đa số trong các tình huống chỉ là được cái nhanh mồm nhanh miệng mà thôi, vì vậy, lúc này ta lớn mật, tiếp tục giả bộ bình tĩnh, kiêu ngạo mà cười nói: “Ài nha Giang tiểu công của chúng ta ghen tị nha, nên làm cái gì bây giờ cho tốt đây?”

“Làm như vậy là được.” Giang Ly vừa dứt lời, đột nhiên cúi đầu xuống.

Bản năng của ta cảm thấy không ổn, vừa định từ trên ghế đứng lên, lại bị hắn ấn trở về, sau đó, hắn ngăn chặn miệng của ta.... Bằng chính miệng của hắn. (*bùm bùm* bắn pháo hoa..cuồng hôn nha....)

Mềm mềm, lạnh lạnh hai편 môi, ở trên môi ta cọ xát. Ta bị hắn làm cho hoảng sợ, cuống quýt đẩy hắn ra, nhưng không có cách nào may mắn lay chuyển được hắn. Lúc này hai tay của Giang Ly ghì chặt bả vai của ta, ta cảm thấy lực đạo trên tay hắn ngày càng tăng, mà ngoài miệng, lực đạo, ách, cũng ngày càng tăng. Hắn đã thay việc cọ xát bằng cắn cắn, thỉnh thoảng lại dùng đầu lưỡi vẽ một đường xung quanh viền môi của ta, toàn thân ta cứng ngắt, trong lòng không hiểu sao lại giống như có rất nhiều con sâu đang bò ua bỏ lại, khó chịu cực kỳ....

Vì vậy, ta nhất thời tức giận, nhắc chân hung hăng mà đạp vào đầu gối của hắn, Giang Ly bị đau, thả ta ra.

Ta nổi giận dùng dùng sức chà xát miệng của mình, vừa lau vừa mắng: “Giang Ly, ngươi có bệnh à, chỉ có người yêu nhau mới có thể hôn môi ngươi có hiểu hay không hả ?!” Ngươi nha, không phải chỉ là lão công trên danh nghĩa thôi sao, đem một nụ hôn trở thành trò đùa, ta ghét nhất nam nhân như vậy!

Giang Ly xoay người ngồi xuống ghế, bên cạnh ta. Đối mặt với sự tức giận của ta, hắn chỉ liếm liếm smooi, trong khóe mắt hiện lên ánh sáng nguy hiểm, thoảng cái đã vụt tắt. Sau đó hắn tà tà mà cười: “Như vậy, ngươi và Vương Khải là chân chính yêu nhau ?”

Ta cực 困: “Kia chỉ là một trò chơi, trò chơi ngươi có hiểu hay không?”

Giang Ly khoát hai tay lên sau gáy, dựa vào ghế, rất chi là bình tĩnh, bình tĩnh đến mức ta tưởng rằng cái kẻ biến thái lúc nãy chỉ là ảo giác. Bình tĩnh mà nói: “Vậy hai ta coi như đang chơi trò chơi đi...Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tưởng là thật sao ?”

Ta đem gối ôm quăng lên đầu hắn, bỏ lại một chữ “Biến”, rồi chạy đi thay quần áo tắm rửa, cái tên biến thái Giang Ly này, quả thực không thể nói lý!

...

Kể từ lần vũ hội hóa trang kia, Vu Tử Phi mỗi khi nhìn thấy ta, vốn từ rồi rầm đã chuyển thành trốn tránh rồi. Không lâu sau đó, hắn chủ động “xin đi đánh giặc” theo chi nhánh của công ty ở S thị, coi như hoàn toàn rời xa chúng ta. Ta không biết đây là bởi vì hắn ở đây là bị đải ngộ không công bằng cái gì hay vẫn là do đã mất hết hứng thú với ta mà rời đi, hoặc là do “nửa hộp áo mưa” của Giang Ly làm cho hắn biết khó mà lui... Tóm lại kết quả chính là tốt đẹp, mặc dù quá trình có vẻ quái dị.

Bởi vì ta là một người có ân tất báo, vì vậy, do Vu Tử Phi đã đi rồi, ta quyết định bày tỏ thành ý của mình, mời Giang Ly đến một nhà hàng sang trọng ăn bữa cơm. Đương nhiên, Giang Ly cũng không khách khí, cứ nhắm mấy món đắt nhất mà chọn, trong nháy mắt đã đi mất của ta hơn nửa tháng tiền lương, ta thật lầy lầm đầu lòn a.

Giang Ly gọi món xong, lại chọn lấy một chai Lafite*, nghe nói là sản xuất năm 1982 gì đó (nói thật, ta không thể nào tin) . Ta vội vàng ngăn cản hắn:

“Ăn đồ ăn Trung quốc mà uống rượu vang đỏ, không thích hợp, không thích hợp...” Nếu mà chọn loại rượu này, lão tử sẽ phá sản mất.

* Một loại vang đỏ cực kỳ nổi tiếng của Pháp, rất được các triệu phú TQ ưa thích, một chai Lafite Rothschild Chteau 1982 mà Giang ca vừa hết lúc này có giá khoảng 1000\$ – khoảng 40.000 Nhân dân tệ ạ (cái này bạn chỉ tìm hiểu sơ qua nên không chắc lắm, cơ mà chắc chắn 1 điều là nó đắt kinh khủng)

Giang Ly suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng được, vậy chọn Mao Đài* đi. Chọn bao nhiêu năm thì ngon nhỉ...”

*Một loại rượu của TQ có lịch sử trên 300 năm, bắt đầu từ đầu đời Thanh. Danh tiếng của nó bắt đầu vượt ra khỏi biên giới Trung Quốc khi Chu Ân Lai dùng nó để chiêu đãi các nguyên thủ quốc gia khác của thế giới. Cũng không rẻ hơn cái chai ở trên là mấy đâu ạ = __ = “.

Ta vội vàng nói: “Giang Ly, chúng ta nên theo kịp thời đại, chọn loại mới sản xuất năm nay đi.”

Giang Ly nhủ mảy, cười như không cười: “Ngươi chỉ có từng ấy thành ý?”

Ta hắc hắc mà cười khô, thành ý cũng phải xem thực lực kinh tế mà nói a...

Giang Ly ưu nhả mà ăn tiền lương của ta, ta thấy tâm trạng hẳn không tồi. đột nhiên nghĩ tới một chuyện, vì vậy nói: “Giang Ly, cảm ơn ngươi a.”

Giang Ly: “Đừng khách khí, ta cũng không làm không công.”

Ta khen tặng hẳn: “Kỳ thật con người của ngươi cũng rất tốt.”

Giang Ly ngẩng đầu nghĩ hoặc mà nhìn ta, cuối cùng nói: “Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Ta: “Cái kia... Ngươi xem chuyện cũng đã giải quyết xong rồi, ngươi có thể trả lại blog cho ta được hay không?” Mấy người bạn thân của ta đều biết blog của ta, mấy n trước Hạp Tử lại còn mắng ta, làm sao có thể tùy tiện tùy tiện đem ảnh chụp lão công post lên tinh như vậy, ta lúc đó thực bị phần a...

Giang Ly cũng không đáp ứng, chỉ nói: “Ngươi định qua cầu rút ván đi?”

Ta: “Nhưng cái kia vốn là của ta a.”

Hắn từ chối cho ý kiến, ta lại hỏi: “Vậy ngươi rốt cuộc có trả hay không hả?”

Giang Ly lắc đầu: “Không trả.”

“Tại sao?” Rất bất nạt người ta.

Giang Ly: “Ta còn chưa có chơi đã.”

Ta: “...”

Giang Ly ta hận ngươi hận ngươi hận ngươi hận ngươi hận ngươi. (tiếng vang)...

Giang Ly vừa ngược đãi tiền lương của ta trong chốc lát, đột nhiên ngẩng đầu nói:

“Mấy ngày hôm trước ta cùng với nhạc phụ cùng nhau ăn bữa cơm.”

Ta nhất thời chưa kịp phản ứng lại, đàn độn hỏi: “Ai là nhạc phụ của ngươi?”

Giang Ly lắc đầu than nhẹ: “Quan Tiểu Yến, ngươi thật là hết thuốc chữa.”\

Ta giờ mới phản ứng lại hiểu chuyện gì xảy ra, vì vậy tức giận mà nói: “Ông ta tìm ngươi làm gì.”

Giang Ly: “Còn để làm cái gì, chính con gái ruột của ông ấy không nhận ông ấy, không còn cách nào khác phải tìm đến chỗ con rể này tìm chút an ủi thôi.”

Ta: “Chỉ sợ là ông ta muốn lôi kéo ngươi đi?”

Giang Ly: “Vậy coi như ông ấy dụng tâm lương khổ.”

Ta: “Đùa hay sao, ông ta chắc cũng lừa gạt ngươi, Nếu như ông ta thật sự dụng tâm lương khổ, tại sao lúc đầu lại rời bỏ mẹ ta?”

Giang Ly lắc đầu, giống như bắt đắc dĩ nói: “Quan Tiểu Yến, con người của ngươi quá cực đoan, ngươi như vậy sống thực sự rất mệt mỏi.”

Ta cúi đầu không nói, không thể nào nghĩ ra tại sao tất cả mọi người đều vì người kia nói chuyện, ông ta rõ ràng đã vứt bỏ mẹ ta.

Giang Ly lại nói tiếp: “Ngươi không phải cũng đã tha thứ cho Vu Tử Phi rồi hay sao?”

Ta cau mày: “i bảo ta đã tha thứ cho hắn rồi?”

Giang Ly nói: “Ít nhất ngươi cũng không còn hận hắn nữa.”

Ta kinh ngạc, chính xác, hình như, ta quả thật không còn hận Vu Tử Phi nữa?

Giang Ly dẫn dắt từng bước nói: “Ngoan, mau thừa nhận đi, kỳ thật ngươi đã không còn hận Vu Tử Phi nữa rồi.”

Ta chỉ đành gật gật đầu, nói: “Được rồi, ta quả thật không còn hận hắn nữa, nhưng thế thì sao?”

Giang Ly giống như hận sắt không thể thành thép mà lắc đầu, lại nói tiếp: “Quan Tiểu Yến a Quan Tiểu Yến, ngươi vẫn còn không hiểu sao. Ngươi dù sao không thể sống cả đời trong sai lầm của người khác được? Kỳ thật hận một người, vốn là rất lãng phí sức lực. Có ai lại ngu đến mức đem cả cuộc đời này dồn toàn bộ khí lực lãng phí cho việc hận thù hay không? Ngươi không còn hận Vu Tử Phi nữa cũng không có nghĩa là ngươi đã tha thứ cho hắn, mà là, ngươi thật sự đã buông tay. Ngươi có thể buông tha Vu Tử Phi, thì cũng có thể buông tha cho cha ngươi. Nếu như một người luôn dùng sai lầm của người khác mà bỏ qua sự vui vẻ của chính mình, thì ngươi thật sự không còn thuốc nào cứu chữa được rồi.”

Ta bị những lời của Giang Ly làm cho sững sờ, đại não nhất thời trở nên chậm chạp. Ta lắp bắp mà phản bác hắn: “Nhưng mà... ông ta đã làm những chuyện như vậy...”

Giang Ly bóp trán, nói: “Đúng vậy, ông ấy đúng là đã làm những chuyện chẳng hề tốt đẹp gì, như vậy, ngươi hận ông ấy, là hận ông ấy vứt bỏ ngươi, hay là, hận ông ấy đã vứt bỏ nhạc mẫu của ta?”

“Ta...”

Giang Ly: “Nếu như ngươi hận là do ông ấy đã vứt bỏ nhạc mẫu của ta, cũng chính là mẹ ngươi, như vậy, bây giờ mẹ ngươi còn hận ông ấy sao? Ta đoán bà đã sớm thông suốt mà buông tha cho đoạn quá khứ kia rồi, nói không chừng bây giờ còn nghĩ đến đệ nhị xuân* rồi. Ngươi nói người ta bị vứt bỏ mà cũng đã nghĩ thông thoáng, ngươi còn luẩn quẩn trong lòng cái gì? Dù thế nào cũng không thể nói trong chuyện này ngươi bị thương tổn còn lớn hơn so với mẹ ngươi chứ?”

* đi bước nữa

“Ta...”

Giang Ly: “Lại nói đến ngươi, nếu như ngươi hận là do ông ấy vứt bỏ ngươi, mặc kệ ngươi, vậy thì suy nghĩ của ngươi loại này càng buồn cười rồi. Ông ấy đã nuôi ngươi mười sáu năm, yêu thương ngươi mười sáu năm, trong mười sáu năm này, ông ấy có đối xử tốt với ngươi hay không? Tốt đúng không? Như vậy, ông ấy đối xử tốt với ngươi mười sáu năm trời, ngươi lại bởi vì một sai lầm của ông ấy mà hận ông ấy cả đời... Ngươi vẫn còn cảm thấy người uất ức là ngươi sao? Được rồi, mặc dù ta không tán thành chuyện năm đó cha ngươi làm như vậy, nhưng là ta cũng càng không tán thành ngươi vì chuyện này mà náo loạn quan hệ cha con!”

“Ta...” Ta kinh hoàng mà nhìn Giang Ly, không biết làm sao. Hôm nay hắn rất khác lạ. Ngày thường Giang Ly đều che dấu sự sắc sảo, cho dù lúc không hài lòng cũng không trở nên quá kích động, chỉ là đôi khi sẽ nhăn mặt nhíu mày một chút mà thôi. Mà hắn bây giờ, giống như cả người bị tiêm thuốc kích thích, hai mắt tỏa ra ánh sáng, biểu tình trên mặt có thể nói là đầy sinh động, phơi phới sức sống, giống như một ngôi sao hùng biện đang thi biện luận.

Giang Ly còn nói: “Chúng ta nói lại từng bước, ngươi cảm thấy ngươi cùng cha ồn ào thành cái dạng này, mẹ ngươi sẽ bởi vì con gái trút giận cho bà mà vui vẻ sao?”

Ách?

Giang Ly: “Hoàn toàn trái ngược! Nhạc mẫu ta lão nhân gia bà mới không nhỏ mọn như vậy. Bà kỳ thật lo lắng nhất chính là ngươi không thể giữ được quan hệ tốt đẹp với cha ngươi, con gái bà luôn luôn thù hận cha của mình, ngươi cảm thấy với tâm lý của một người mẹ, sẽ sống dễ chịu sao?”

Ta không dám nhìn Giang Ly, cả đầu óc đều hỗn loạn.

Giang Ly cuối cùng tổng kết một câu: “Tóm lại, Quan Tiểu Yến ngươi chính là một đứa ngốc nghếch tư tưởng cực đoan, lại còn mềm yếu ích kỷ, không suy nghĩ vì người khác, nhạc mẫu ta có thể chịu được ngươi cho tới bây giờ, coi như là một kỳ tích.”

Ta thất vọng cúi gằm đầu, từ chối cho ý kiến.

Giang Ly lại giống như đang thăm vấn phạm nhân: “Ngươi ngẩng đầu lên, không được trốn tránh, trốn tránh chỉ làm cho ngươi càng thêm mềm yếu.”

Ta ngẩng đầu nhìn Giang Ly, có lẽ là do hai tròng mắt ta lúc này quá mờ lung làm cho ta nhìn lầm, ta vậy mà lại nhìn thấy trong mắt hắn chợt lóe qua một chút bối rối.

Giang Ly khôi phục lại bình tĩnh, khẽ cau mày nói: “Đi, ngươi làm sao lại khóc rồi.”

Ta lau hai trông mắt, không nói lời nào. Ngươi nói ta không đáng một đồng như vậy, còn không cho phép ta đau buồn một chút sao?

Giang Ly bắt đầu dĩ mà lắc đầu: “Ngươi đối với đàn ông sẽ chỉ dùng được một chiêu này.”

Vừa nói hần vừa vẫy nhân viên phục vụ tới, tính tiền rồi đi.

Bởi vì tâm trạng ta có vẻ sa sút, cho nên mặc kệ Giang Ly thanh toán xong liền kéo ta ra ngoài... Sau đó ta cũng không nhắc lại chuyện này, cũng không trả lại tiền cho hần, giống như bữa cơm này đích thực là do ta mời hần vậy (phụ nữ mà, sẽ đối với đàn ông tàn nhẫn một chút).

Ta ghé vào cửa kính trên xe, nhìn ánh sáng lung linh của cảnh đêm ở B thị.

Ta lại một lần hỏi lại chính mình, ta thật sự hận ông ấy sao? Hận cái người đưa đón ta đi học, sẽ mang ta đi công viên trò chơi, sẽ lên ở sau lưng mẹ mẹ mua đồ ăn vặt cho ta, sẽ vào lúc bàn tay mẹ ta hướng đỉnh đầu ta đánh xuống cười hi hi mà ôm ta lên... Ba ?

Mười năm rồi, từ “Ba” này, trong từ điển của ta đã có chút mới lạ rồi, nhưng mà, nó đã từng tồn tại rõ ràng như vậy.

Ta hận sao? Nếu như ta thực sự hận, như vậy ta là do yêu mà hận, hay là cố ý dùng ý nghĩ trong đầu để ép mình phải... hận ?

Nếu như ta hận, như vậy sẽ hận trong bao lâu ?

Ta làm bộ không nhận ra ông ấy, là bởi vì hận ông ấy, hay là bởi vì nghĩ muốn trả thù ông ấy? Hoặc là bởi vì, ta muốn làm cho ông ấy càng thêm áy náy trong lòng một chút?

Nhưng là mặc kệ làm sao, tất cả những điều này có ý nghĩa sao? Ông ấy đã rời đi, mà cuộc sống của ta vẫn cứ phải vượt qua, mẹ ta cũng vẫn như cũ mỗi ngày sẽ giống như người điên mà sống, một chút cũng không cảm thấy mình đã già.

Tựa hồ không có mục nát như ta tưởng.

Giang Ly nói không sai, vì sai lầm của người khác, mà khiến bản thân lâm vào thống khổ, đúng là không cần thiết.

Mẹ ta nói cũng không sai, buông tha cho người khác, kỳ thật cũng là buông tha cho chính mình.

Càng hưởng chi, khi còn bé cũng như thời niên thiếu của ta, ông ấy đã từng cho ta sự yêu thương cùng ấm áp không cách nào thay thế được,

Việc gì phải thù hận đâu.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Phiên ngoại Giang Ly (1)

Hai mươi hai tuổi, hần tốt nghiệp đại học, gấp nàg, nhất kiến như cố*..

*vừa gặp đã quen.

Hai mươi ba tuổi, nàg trở thành bạn gái của hần, hai người ước hẹn từ nay cho đến già trọn đời không thay đổi.

Hai mươi bốn tuổi, hần từ bỏ công việc hiện tại, tự mình gây dựng sự nghiệp.

Hai mươi lăm tuổi, sự nghiệp mà hần gây dựng thất bại, rơi vào vực thẳm sâu nhất của đời người.

Hai mươi lăm tuổi, nàg rời bỏ hần.

Hai mươi lăm tuổi, hần cảm thấy bản thân vô lực chống đỡ thế giới của chính mình.

Lúc nàg rời đi, đã nói với hần, Giang Ly, ngươi hãy tha thứ cho ta, ta là một kẻ rất thực tế. Muốn trách, chỉ trách bản thân ngươi không có năng lực.

Muốn trách, thì trách bản thân ngươi không có năng lực.

Giang Ly từ trong men rượu ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt mông lung vì say, nhìn thế giới trước mắt, xa hoa trụy lạc, cực kỳ xa lạ... Muốn trách, thì trách bản thân ngươi không có năng lực.

Không ai có nghĩa vụ trả giá cho thất bại của người. Cho dù là người người yêu nhất, cũng có thể không chút lưu luyến mà rời bỏ người. Cái gì mà nói yêu hay không yêu, thiên trường địa cửu, tất cả đều là vô nghĩa, vô nghĩa !

Nam nhân, nói chuyện phải cần đến thực lực.

Giang Ly nắm chặt tay, tập tễnh bước vào cái thế giới mỹ lệ mà đầy tà ác kia.

Trong bóng tối, phảng phất như có một thanh âm nói với hắn, Giang Ly, chúc mừng người, Niết Bàn thành công.

...

Hai mươi tám tuổi, công ty của Giang Ly thành công ra mắt thị trường.

Hai mươi chín tuổi, Giang Ly đã không cần phải tập trung cả thể xác và tinh thần vào sự nghiệp của chính mình nữa, hắn có thời gian bận tâm đến tình cảm của bản thân. Song, bốn năm qua, mỗi lần hắn nhìn thấy phụ nữ, liền cảm thấy phiền chán... Xem ra người phụ nữ kia đã tạo thành ảnh hưởng đối với hắn, nghiêm trọng hơn là hắn tưởng.

Vì vậy, Giang Ly cảm thấy, cả cuộc đời này, có thể sẽ không nảy sinh hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào nữa.

Không thích phụ nữ, như vậy thích đàn ông đi. Giang Ly tùy theo cảm tính nghĩ như vậy. (~ anh à...sao lại rửa - _____ -)

Hai mươi chín tuổi, Giang Ly gặp Tiết Vân Phong.

Lúc ấy, Tiết Vân Phong vừa mới cùng bạn trai trước chia tay, tâm tình rất chán nản. Hắn ngẫu nhiên nhìn thấy Giang Ly ở một party của giới đồng tính luyến ái, liền kéo tay hắn, nói với hắn, người, làm bạn trai ta thế nào ?

Hào.

Giang Ly cảm thấy, đối với hắn lúc này, bạn trai hay bạn gái đều như nhau, có cũng được không có cũng không sao. Đương nhiên, sự khác biệt nằm ở chỗ, phụ nữ sẽ khiến hắn phiền chán, còn nam nhân thì không.

Vì vậy, Giang Ly càng thêm vững tin, bản thân chính là gay. (ôi, một thế hệ soái ca của tôi orz)

Hắn cũng nhận ra, Tiết Vân Phong kỳ thật cũng không thích hắn, chỉ là tìm một người để bầu bạn mà thôi. Vì vậy, hắn càng thêm hài lòng, mối quan hệ không có tình cảm như vậy, với hắn mà nói, là quá tốt rồi.

Hai người cứ như vậy không mặn không nhạt mà sống chung nửa năm. Đương nhiên, trong mắt Giang Ly là không mặn không nhạt. Nhưng trong cái nhìn của Tiết Vân Phong, có lẽ chưa chắc...Nếu như Giang Ly có thể kịp thời phát hiện khi Tiết Vân Phong nhìn thấy hắn, khoe miệng không tự giác mà lộ ra ý cười, nếu vậy bọn họ sẽ không có gì vương mắc sau này.

Cho đến khi Tiết Vân Phong dùng ánh mắt nóng bỏng trần trụi đứng trước mặt Giang Ly, Giang Ly...chạy trốn chết. (đọc đoạn này bọn không cười không được, bạn nhỏ TVP thật là can đảm=)))

Tiết Vân Phong không hiểu nổi suy nghĩ của Giang Ly, mà Giang Ly, bản thân hắn cũng không hiểu nổi.

Có lẽ, có lẽ mình cần thích ứng một chút...Giang Ly nghĩ như vậy.

Nhưng là mỗi lần nghĩ đến cùng nam nhân...

...Hắn liền, dạ dày nhộn nhạo....

Giang Ly thật mù mịt, từ những năm tháng đen tối lúc hai mươi lăm tuổi tới nay, hắn chưa từng mù mịt như vậy bao giờ. Song Giang Ly mặc dù không hiểu nổi, nhưng hắn vẫn là một kẻ cố chấp, nếu hắn đã tin rằng mình là một kẻ đồng tính luyến ái, như vậy, hắn nhất định phải biến mình thành một kẻ đồng tính luyến ái thật sự....Nói thật, tác giả đây cho tới giờ chưa từng thấy người đàn ông nào tận lực bẻ cong bản thân mình như vậy. (Còn không phải tại bà chị sao > .

Vì vậy kết luận cuối cùng của Giang Ly vẫn là, hắn cần phải thích ứng.

Mọi người ai cũng có mặt cố chấp của mình, tuy IQ cao nhưng EQ* lại thấp như Giang Ly, gặp phải vấn đề tình cảm càng chính càng loạn như vậy, khó tránh khỏi cố chấp.

*IQ -intelligence quotient : chỉ số thông minh;

EQ- emotional quotient :chỉ số tình cảm

Cho đến khi Quan Tiểu Yến xuất hiện.

...

Mẹ của Giang Ly cùng với mẹ của Quan Tiểu Yến, mặc dù không cùng một loại hình, nhưng thuộc tính giống nhau — cực kỳ buru hân.

Mẹ của Giang Ly nhất quyết cho rằng, một người đàn ông nếu ba mươi tuổi rồi mà còn chưa kết hôn, thì cả cuộc đời người đàn ông đó coi như là thất bại, thất bại vô cùng! Vì thế, để cho con mình không đến nỗi quá mức thất bại, vị mỹ nữ ngữ văn lão sư này không dùng đến kỹ thuật truyền thống một khúc hai nháo ba thất cổ để đối phó với Giang Ly, mà là dùng một loại phương thức tàn nhẫn hơn gấp bội: đoạn tuyệt quan hệ mẹ con.

Giang Ly vẫn cảm thấy mẹ của mình thần kinh không phải bình thường (điểm này cùng với mẹ của người nào đó họ Quan rất tương tự), hơn nữa là gan lại lớn một cách thần kỳ, mặc dù hẳn không tin bà sẽ làm được chuyện đó, nhưng hẳn lại lo vạ nhất bà làm theo cảm tính thì...

Mà Giang Ly so với Quan Tiểu Yến lại càng bị hối thúc nhiều hơn ở chỗ, hẳn không chỉ có một người mẹ buru hân, mà hẳn lại còn có một người cha cũng rất buru hân.

Mà cha của hẳn buru hân ở chỗ, vĩnh viễn nghĩa vô phần cổ* không biết thị phi ra sao mà luôn đứng về phía mẹ hẳn.

* làm việc nghĩa không được chùn bước

Nói cách khác, nếu như mẹ của hẳn không nhận đứa con trai này, như vậy, người cha này của hẳn cũng sẽ không ngại ngần mà ở trên đầu thẳng con trai này giẫm hai cước, sau đó mắng một tiếng “Cút đi”

Trông cậy vào người cha kiểu này nói chuyện giúp mình ư? Đến nghĩ cũng đừng có nghĩ.

Giang Ly cảm thấy, đôi vợ chồng này thực sự đã mất đi lý trí rồi.

Giang Ly còn có nửa năm nữa là tới sinh nhật ba mươi tuổi, mà tổ hợp hai vợ chồng này đã sớm diễn thử một chút vài tiết mục đoạn tuyệt quan hệ. Giang Ly gọi điện thoại, bọn họ không nhận, Giang Ly đột nhiên về nhà, bọn họ ngay cả cửa cũng không mở cho hẳn... (*toát mồ hôi* thật là cực phẩm buru hân)

Giang Ly tuyệt vọng không còn cách nào khác ngoài việc khẩn cấp tiến hành các loại xem mặt. Bạn tốt Hàn Kiên xếp đặt cho hẳn một bộ trắc nghiệm tâm lý khảo nghiệm, nghe nói có thể kiểm tra xem một người phụ nữ có phiền toái hay không, có thông minh hay không các loại chỉ tiêu... hơn nữa còn có thể kiểm tra tính thủ hướng của người phụ nữ này....Giang Ly cho rằng điểm cuối cùng mới là điểm quan trọng nhất.

Sau khi Giang Ly gửi bản trắc nghiệm tâm lý lên mạng xong, liền nhờ cậy đến các loại thần cận.

Yêu cầu của hẳn không cao, chỉ cần hai người làm vợ chồng trên danh nghĩa là được, những cái khác như phu thê chi thực, đương nhiên không cần thiết.

Người bình thường vừa nghe đến yêu cầu này của hẳn, đại khái đều cảm thấy thực biến thái, hoặc là hẳn rất có ản tình. Vì vậy cho dù những nữ nhân cùng hẳn thân cận hai mắt đều hiện lên hình trái tim, đến cuối cùng đều không thành, nếu không giận dữ thì cũng buồn bã mà rời đi..

Sau khi Giang Ly chỉnh lý lại đáp án thu được trong hộp thư, liền tùy tiện chọn một cái phù hợp với yêu cầu, gọi điện cho người kia.

Hắn cầm điện thoại di động, lại nhìn thoáng qua tên của người gửi:

Quan Tiểu Yến.

...

So với những cô gái thông minh xinh đẹp mà Giang Ly đã từng thân cận, Quan Tiểu Yến thật sự là rất bình thường, bình thường đến nỗi nếu hẳn không nhìn thấy nàng vài lần, thì chưa chắc đã có thể nhớ nổi về ngoài của nàng.

Bình thường, không có chí lớn, đầu óc không nhạy bén, thỉnh thoảng còn hơi bị chậm mạch... Đây là ấn tượng đầu tiên của Giang Ly về Quan Tiểu Yến.

Hắn đúng là muốn tìm một lão bà kém một chút, đương nhiên nếu như lão bà này nay cả giọng điệu phách lối tư bản cũng khôn có thì quá tốt rồi... Thế nên, những khuyết điểm của Quan Tiểu Yến, ở trong mắt Giang Ly, nghiễm nhiên trở thành ưu điểm của nàng.

Cứ như vậy mà mơ mơ hồ hồ kết hôn, cả hai đều không do dự chút nào.

Hai đương sự đều ngây thơ tưởng rằng, sau khi kết hôn, bọn họ đều có thể ai làm việc nấy, không can thiệp chuyện của nhau.

...

Giang Ly phát hiện, Quan Tiểu Yến cũng có quá khứ, quá khứ của nàng, cũng có thể giống như hẳn... Đương nhiên, Giang Ly không có hứng thú với chuyện đó. Hẳn với quá khứ của chính mình còn không để ý lắm, huống gì là của người khác.

Ở đêm tân hôn Quan Tiểu Yến len lén xem “Phim kinh dị”, cái loại quần bách lúc bị hẳn bắt gặp, làm cho hẳn thiếu chút nữa không nhịn được cười thành tiếng. Cô gái trước mặt hẳn, đã ngu đến mức độ làm cho hẳn cảm thấy có một loại chỉ số thông minh ưu việt... Kỳ thật thỉnh thoảng đùa giỡn cô nàng một chút cũng vui, trong đầu hẳn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Xác thực mà nói, ý nghĩ này trước kia cũng có, chỉ là chưa có rõ ràng như thế bao giờ.

Giang Ly cảm thấy mặc danh kỳ diệu.

Lúc nghe Quan Tiểu Yến nói không dám ngủ một mình buổi tối, Giang Ly thật sự không nhịn được, bật cười. Hắn biết đó không phải cười nhạo, nhưng ở trong mắt Quan Tiểu Yến, thì là như vậy.

Giang Ly cảm thấy bản thân coi như là một người tốt bụng, nhớ tới bộ dáng xui xẻo kia của Quan Tiểu Yến, hắn có chút không đành lòng. Quên đi, cho nàng một phần ba cái giường lớn của mình đi. ...Dù sao giường của hắn cũng đủ lớn.

Trước kia Giang Ly chưa từng nghĩ rằng, chính mình lại cho phép một người phụ nữ bò lên giường của mình. ...Phụ nữ a ! Hắn không thể nào thích phụ nữ.

Nhưng là khi hắn chứng kiến bộ dáng đáng thương ngốc nghếch của nàng, lại cảm thấy, mặc dù hắn không thích phụ nữ, nhưng là cũng không nên làm khó phụ nữ.

Quan Tiểu Yến lần này thông minh đột xuất, cư nhiên lại muốn nói điều kiện cùng với hắn.

Giang Ly có chút dở khóc dở cười, chính hắn cũng không ngờ, chuyện này kỳ thật có thể làm thành một cuộc giao dịch.

Vì vậy, giao dịch thành công, hắn cho nàng một chỗ trên giường, nàng nấu cơm làm việc nhà cho hắn.

Vô luận ra sao, cuộc giao dịch này đều là Giang Ly có lợi, mặc dù ngay từ lúc đầu, hắn cũng không nghĩ tới. Bất quá như vậy cũng tốt, sau này có thể đường đường chính chính ăn cơm nàng làm rồi. ...cơm của nàng nấu quá thật không khó ăn, trong đầu Giang Ly đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Đã lâu rồi Giang Ly không có tới công ty, đương nhiên việc lớn việc nhỏ trong công ty không cần hắn giải quyết, chỉ có sự tình cực kỳ khó giải quyết mới cần đến hắn. Bất quá, hắn vẫn có thói quen thường xuyên đến công ti đi vòng vòng, dù sao cũng rảnh rỗi. ... Huống hồ có rất nhiều vấn đề kỹ thuật, hắn vẫn cảm thấy rất hứng thú.

Vì vậy Giang Ly định để Quan Tiểu Yến một mình đi Maldives, dù sao nơi đó hắn cũng đến mấy lần rồi, ngoài việc lặn xuống nước ra thì cũng chẳng có chỗ nào hấp dẫn được hắn.

Chỉ là lúc hắn phát hiện Quan Tiểu Yến giống như nóng lòng muốn thử một hồi điểm ngọ ở Maldives, hắn đột nhiên cảm thấy, có lẽ chia rẽ nhân duyên của Quan Tiểu Yến, hình như lại càng thú vị hơn thì phải.

Giang Ly chính là xấu xa như vậy, chính hắn cũng thừa nhận. Hắn không chỉ không thích phụ nữ, lại còn không thích phụ nữ quan hệ linh tinh. ... Đây là có bối cảnh lịch sử.

Nam nhân đều có tôn nghiêm đặc biệt của nam nhân, cái này chúng ta đều rõ. Thế nên Giang Ly ở trong quán bar ở Maldives nghe thấy Quan Tiểu Yến cùng với một người trẻ tuổi trông chẳng khác nào lưu manh bàn luận chuyện lão công X vô năng của nàng, hắn có một loại kích động muốn đem đôi nam nữ trước mắt này chôn sống.

Cũng may, Quan Tiểu Yến thức thời, kịp thời mà bo bo giữ mình, đem tên kia bán đứng hoàn toàn. Lửa giận của Giang Ly mới xẹp xuống một chút.

Sau khi từ Maldives trở về, Quan Tiểu Yến lại ăn hơi nhiều cơm, tiện đà uống nhầm thuốc quá hạn. ...Nữ nhân này đúng là không thể khiến cho người ta yên tâm, Giang Ly cuối cùng cũng phát hiện ra điều này.

Chỉ là, lúc phát hiện một mảnh xuân quang trước ngực nàng, Giang Ly cảm thấy giống như có một con chuột con đang xục xạo trong trái tim hắn, rất khó chịu, loại cảm giác này vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc.

Quan Tiểu Yến không kịp trở về nấu cơm cho Giang Ly, Giang Ly rất tức giận, chính hắn cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Chỉ là, hắn không ngờ, có người còn tức giận hơn so với hắn.

Quan Tiểu Yến, người cũng thực to gan! Đây là ý nghĩ đầu tiên toát ra trong đầu hắn khi Quan Tiểu Yến ngắt điện thoại của Giang Ly.

Ý nghĩ thứ hai trong đầu chính là, nàng sẽ không thật sự tức giận chứ ?

Giang Ly lại cảm thấy mặc danh kỳ diệu, luôn cảm thấy có những việc đã nằm ngoài tầm tay của hắn, từ từ trôi tuột theo một hướng không rõ ràng.

Quan Tiểu Yến quả nhiên không trở về nhà, mà lại rất không sáng tạo mà trở về nhà mẹ đẻ.

Muốn đối phó với Quan Tiểu Yến, Giang Ly quả thực chẳng cần tốn đầu óc. Lúc chứng kiến Quan Tiểu Yến bị hắn ức hiếp mà không có cách nào phản kháng, trong lòng Giang Ly trở nên thoải mái. ... Vẫn là loại cảm giác này thật tốt. (khổ thân Yến tỷ, Giang ca ngược tỷ thành nghiện rồi =)))

Quan Tiểu Yến không nghe điện thoại, thành thật mà nói, Giang Ly có chút lo lắng, mặc dù hắn cũng không biết bản thân đang lo lắng cái gì.

Sau đó về đến nhà, sau đó nhìn thấy Quan Tiểu Yến giống như không có chuyện gì, sau đó thì có một loại kích động muốn phát hỏa với nàng,

Sau đó lại nhìn thấy nàng rơi lệ.

Nhìn thấy Quan Tiểu Yến rơi nước mắt, tinh thần Giang Ly chợt luống cuống. Hắn nghĩ muốn khuyên nàng, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu; hắn nghĩ muốn dỗ nàng, nhưng lại không mở miệng được. Được rồi, hay là làm chuyện gì đó, phân tán lực chú ý của nàng đi.

Vì vậy Giang Ly lựa chọn nấu cơm, chuyện mà hắn không am hiểu nhất trên đời.

Quan Tiểu Yến nhìn Giang Ly nấu cơm, quả nhiên quên mất buồn bã, vui vẻ mà khinh bỉ hắn. Giang Ly bắt đấm dĩ mà lắc đầu, nữ nhân này đúng là vô tâm vô phế.

Nhưng mà, Giang Ly vẫn rất muốn biết Quan Tiểu Yến vì sao mà khóc, rất muốn biết.

Đến khi Giang Ly nhìn thấy Quan Tiểu Yến cùng với Vương Khải mặc hai bộ quần áo giống hệt nhau, đứng trước mặt hắn, sắc mặt hắn rất bình tĩnh, nội tâm, ách, có điểm không bình tĩnh.

Để diễn ân ái, Giang Ly cũng không rõ ràng, hắn rút cuộc muốn cho ai nhìn, Vu Tử Phi? Hay là Vương Khải.

Chỉ là, lúc Giang Ly ở trước mặt hai người kia, ôm Quan Tiểu Yến vào trong lòng, hắn lại không nhận được muốn hôn nàng. Cái hôn kia, rút cuộc là thật hay là giả? Giang Ly cũng không biết.

Hắn chỉ biết là, cảm giác của hắn đối với nàng, hình như có chút kỳ quái. Hình như là... cảm giác của nam nhân đối với nữ nhân?

Thế này thì phiền toái rồi, hắn rút cuộc thích nam nhân hay là nữ nhân?

Đối với chuyện này, Giang Ly chỉ thấy đau đầu. Hắn vốn nghĩ dễ thuận theo tự nhiên, nhưng là bây giờ, hắn tựa hồ ngay cả thuận theo tự nhiên cũng không làm nổi nữa rồi. Buổi tối cùng với mấy người bạn cũ uống rượu, mọi người ồn ào, nói hắn kết hôn sớm nhất, phải uống.

Giang Ly vừa nghĩ đến Quan Tiểu Yến, liền cảm thấy mê man mà vô lực, cảm giác vô lực như muốn nắm chặt thứ gì đó, lại thứ gì cũng không nắm được. Hắn nghĩ, vẫn là dùng rượu để giải thoát chính mình một chút đi.

Giang Ly thấy Quan Tiểu Yến lên chụp ảnh * lúc hắn trần trụi, phản ứng đầu tiên của hắn chính là phần nộ, phản ứng thứ hai chính là ... cũng không tệ lắm... (BT quá đi mất - ____ -)

Hắn bị ý nghĩ này của bản thân làm cho hoảng sợ.

Hắn vừa nghĩ đến dáng vẻ Quan Tiểu Yến lúc nhìn thấy hắn lỏa thể mà chảy máu mũi, đã muốn cười, đồng thời cảm giác như có con chuột đang xục xạo trong lòng lại xuất hiện. Đó là... cảm giác của nam nhân đối với nữ nhân.

Giang Ly có chút mê man lại có chút khổ não, lại còn đối với thái độ của Quan Tiểu Yến có chút bất mãn. Dựa vào cái gì mà hắn đối với nàng là cảm giác của nam nhân đối với nữ nhân mà nàng đối với hắn lại không có cảm giác của nữ nhân đối với nam nhân? (LM: anh tự làm tự chịu, còn than thở cái nỗi gì GL *sát khí bùng bùng* e hèm...)

So với Vu Tử Phi, Giang Ly càng kiêng kị Vương Khải hơn. Một người là quá khứ, một người là hiện tại. Quá khứ không đáng để lo lắng, hiện tại, mới làm cho người ta càng thêm cảnh giác.

Vì vậy, khi nghe thấy Quan Tiểu Yến thừa nhận nụ hôn kia, lý trí của Giang Ly, hoàn toàn trôi mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ta muốn li hôn

“Giang Ly, ta rút cục vẫn cảm thấy ngươi rất bất thường.”

Giang Ly nhú mày: “Ta làm sao?”

Ta đảo mắt, nói: “Ngươi...ngươi tốt lắm, bình thường ngươi sẽ chẳng nói với ta mấy chuyện như vậy.” Ta cảm thấy lúc Giang Ly nói chuyện với ta ở nhà hàng ngày hôm nay, như biến thành một người khác vậy, điều này làm cho ta cảm thấy rất bất an. Diễn hình của một kẻ vô thương bất gian* Giang Ly chưa làm chuyện lỗi vốn bao giờ.

*không có lỗi thì không làm.

Giang Ly khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn ta, được một lát, hần rút cục cũng mở miệng: “Vốn nghĩ miễn phí giúp người một chút, ai ngờ người nhất định phải báo đáp ta.”

Ta ta ta ta ta....ta có nói sẽ báo đáp hần sao?

Giang Ly không chờ ta giải thích, tiếp tục nói: “Như vậy, người định cho ta cái gì?” Hần vừa nói, vừa nhìn ta từ trên xuống dưới đánh giá một chút, chán ghét mà lắc đầu: “Nếu như người nhất định muốn lấy thân báo đáp, ta cũng chỉ có thể cố mà làm.”

Này !

Ta không thêm đề ý đến hần, xoay người đi tắm rửa.

Giọng nói của Giang Ly lại vang lên : “Được rồi, cứ nhớ kỹ người nợ ta cái gì đó, chờ ta nghĩ ra, nói sau.”

Phản nộ, đây rõ ràng là bắt chẹt nhau mà !

...

Giữa trưa lại gặp tiểu mỹ nam Tiết Vân Phong ở nhà ăn cho nhân viên, đây là lần thứ hai ta gặp hần ở nhà ăn. Còn nhớ Vương Khải đã từng nói qua, mỹ nam này cực kỳ gây chú ý, cho nên rất ít khi đến nhà ăn dành cho nhân viên, không biết là hôm nay hần đang có chuyện gì hứng thú.

Dù sao ta cùng với Tiết Vân Phong coi như cũng có quen biết, vì vậy, lúc đi ngang qua hần ta cũng gật đầu một cái, xem như chào hỏi một chút.

Tiết Vân Phong cũng không mua com, hần nhìn chằm chằm vào mặt ta, mặt không chút thay đổi mà nói: “Ta muốn nói chuyện với người.”

Ta vẫn chưa kịp phản ứng lại: “A ?”

Hần lại lặp lại lần nữa: “Ta muốn nói chuyện với người, bây giờ có tiện không ?”

“Oh...ah...” Ta thì có cái gì hay để mà nói chuyện cùng ?

Xét thấy nhìn Tiết Vân Phong quả thực là quá mức xinh đẹp, phỏng chừng chỉ ngồi không đối diện hần thôi cũng là một loại hưởng thụ, vì vậy, ta mới đáp ứng nói chuyện cùng với hần. Về phần cụ thể là nói chuyện gì...Tám phần chắc là chuyện của Giang Ly rồi.

Ta với Tiết Vân Phong ngồi ở nhà hàng kiểu Tây đối diện công ty, nơi này cảnh vật xung quanh rất yên tĩnh, rất thích hợp để nói chuyện. Ta mặc dù không thích ăn pizza cho lắm, bất quá bây giờ đang đói bụng, chẳng còn cách nào khác. Huống hồ dù sao cũng không phải ta trả tiền....

Tiết Vân Phong cũng không ăn gì, hần nhìn tướng ăn của ta, có một tia căm ghét. Ta không nói gì, tiểu thiếu gia này chú ý thật đúng là không ít.

Tiết Vân Phong nói: người....có nghĩ đến việc..ly hôn hay không ?”

“Ngô....Ân ?” Cái đĩa trên tay ta suýt nữa rớt xuống, đây là cái gì với cái gì nha?

Tiết Vân Phong kiên nhẫn lặp lại một lần: “Nếu như người đồng ý ly hôn với Giang Ly, điều kiện tùy người đặt ra.”

Ta lau lau miệng, khó hiểu nói: “Ta tại sao lại phải ly hôn?”

Tiết Vân Phong thần nhiên đáp lại: “Ta không yên tâm với bất kỳ kẻ nào ở bên người hần, phụ nữ cũng không được.”

Ta: “Nhưng mà cho dù ta ly hôn rồi, hần cũng phải lấy nữ nhân khác a.”

Tiết Vân Phong cuống quýt lắc đầu: “Mặc kệ như thế nào, hần đối với người không giống với đối với những người khác, ta hy vọng..người rời khỏi hần.”

Ta đột nhiên nhớ tới những lúc Giang Ly tới đón ta, có mấy lần gặp phải Tiết Vân Phong, lúc ấy sắc mặt Tiết Vân Phong quả thật rất khó coi. Ai, tiểu mỹ nam này, thật là nhạy cảm. Ta nhìn ngũ quan xinh xắn của hần, da thịt không có nửa điểm tí vết, cùng với hai tròng mắt trong sáng lấp lánh, bản năng của người mẹ trong lòng lại đột nhiên trở dậy. Vì vậy, ta vỗ vỗ ngực, chắc như đinh đóng cột mà nói: “Người yên tâm đi, Giang Ly hần ngắm ngắm bắt nạt ta, lại còn khinh bỉ ta khác giới nữa.” (kỳ thật là khinh bỉ trí thông minh của ta nhiều hơn.=.)

Hai mắt Tiết Vân Phong sáng lên: “Thật sự ?”

Ta vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, ta lừa người làm gì? Tiểu tử kia chẳng phúc hậu chút nào, lấy chèn ép người khác làm thú vui.” Đứa nhỏ này, người khác nói gì hần cũng tin, quả nhiên là vẫn còn rất đơn thuần.

Tiết Vân Phong nghĩ ngợi một chút, vẫn lắc đầu: “Không được, cho dù bây giờ hần không thích người, cũng không có nghĩa là sau này sẽ không, ta cảm thấy vẫn không đủ an toàn.”

Thế nên ta lại tiếp tục trấn an hắn: “Yên tâm đi, lấy điều kiện của hắn, gấp gáp chắc hắn không ít phụ nữ, mà phụ nữ bên người cũng không ít, hắn nếu thích phụ nữ, đã thích từ lâu rồi.”

Tiết Vân Phong chậm rãi gật đầu một cái: “Nói cũng đúng... Nhưng mà bây giờ hắn không thích, không có nghĩa là sau này sẽ không a...”

Tiểu mỹ nam này thật là phiền toái, ta bị lô-gích của hắn làm cho đau cả đầu: “Như vậy người kỳ thật là không tự tin với mị lực của chính mình phải không?”

Gương mặt Tiết Vân Phong đột nhiên phủ lên một tầng phấn hồng thoạt nhìn hết sức đáng yêu. Hắn nói: “Không có, ta chỉ là lo... lo hắn...”

Ta cảm thấy bộ dáng này của hắn thật thú vị, vì vậy nói: “Kỳ thật, chuyện này, cũng không phải không có biện pháp.”

Tiết Vân Phong ngẩng đầu, vẻ mặt đầy mong chờ: “Biện pháp gì?”

Ta nghiêm trang mà nói: “Đem hắn thiên, làm cho hắn biến thành Đông Phương Bất Bại.”

(chị à... Giang ca mà nghe thấy chắc thương tâm đến chết mất.)

Mặt của tiểu mỹ nam trước mặt, càng thêm đỏ.

Suy cho cùng vẫn là tuổi trẻ a... Ta rất không phúc hậu mà nghĩ.

Lúc này tiểu mỹ nam lại mở miệng nói: “Vậy hắn hay bắt nạt người như vậy, người tại sao lại không muốn ly hôn với hắn? Có phải người đã thích hắn rồi hay không?”

Đứa nhỏ này thật đúng là cẩn thận, ta vỗ vỗ trán, nói: “Thích thì không thích, bắt quá con người của ta rất lương thiện, nhẫn nhục chịu đựng, có truyền thống mỹ đức tốt đẹp của một người con gái Trung Quốc...”

Tiết Vân Phong ngắt lời ta: “Hắn nếu bắt nạt người, tốt nhất là người nên rời khỏi hắn. Bây giờ người ly hôn với hắn, còn có thể kiếm được một khoản không tồi ở ta, nếu như đợi đến sau này người thực sự không chịu nổi hắn nữa, khi đó có khi đã muộn.”

Ta phát hiện bản thân thật đúng là không thể xem thường đứa nhỏ này được. Hắn mặc dù lúc nói chuyện vẫn còn mang chút ngây thơ, nhưng là rất giỏi đánh đòn tâm lý, chỉ có mấy câu như vậy, thoáng cái đã chia rẽ ta và Giang Ly rồi. Nói cũng đúng a, nếu Giang Ly sẽ bắt nạt ta đến già, vì cái gì ta phải ở cùng một chỗ với hắn? Ta tại sao không đổi người a.. Ta phát hiện vấn đề này thật đáng để nghiền ngẫm a...

Vì vậy ta do dự mà hỏi: “Như vậy... ta muốn gì cũng được?”

Tiết Vân Phong hào sảng gật đầu: “Chỉ cần là thứ ta có.”

Kỳ thật mà nói, đề nghị của tiểu thiếu gia này... quả là hấp dẫn người ta.

Buổi tối lúc nấu cơm, trong đầu ta toàn là suy nghĩ về đề nghị hôm nay của tiểu mỹ nam Tiết Vân Phong. Giang Ly luôn bắt nạt ta, bóc lột ta, sai khiến ta như nô dịch, lại còn chèn ép ta, ta vì sao không phản kháng lại? Cho dù không phản kháng, ta cũng có thể chạy trốn được cơ mà? Huống hồ tiểu mỹ nam kia còn đáp ứng cho tay một khoản phí chia tay to đùng... Vậy khoản phí kia ta muốn cái gì? Muốn bao nhiêu?

Ta đột nhiên phát hiện một vấn đề nan giải: đối với phí chia tay, ta cũng không biết bản thân muốn cái gì. Tiền? Hình như ta có thể tự nuôi sống bản thân, làm một kẻ thường dân nhỏ bé cực kỳ hạnh phúc. Địa vị? Quyền cao chức trọng, khẳng định sẽ rất mệt a. Người? Ách, đem tiểu mỹ nam nhốt lại nuôi làm thú cưng cũng không tồi, đáng tiếc hắn sẽ không chịu đâu. Địa bàn? Khụ khụ, cái này là ta suy nghĩ lung tung ý mà...

Lúc Giang Ly ăn cơm tối, tâm tình không tốt chút nào. Bởi vì ta trong lúc thất thần, không nghĩ tới tới là bỏ hơi nhiều muối vào trong canh, thức ăn cũng hơi cháy một chút.

Giang Ly đặt bát cơm lên trên bàn, bất mãn mà nói: “Quan Tiểu yến, người đúng là ngày càng không dùng được.”

Trong lòng ta nghĩ thầm, dù sao cũng sẽ ly hôn, không cần phải sợ hắn nữa. Vì vậy ta thay đổi thái độ, bực mình mà dùng cái đũa gõ gõ lên cái mâm, nói: “Người thích thì ăn, lão tử cứ không phục vụ đây.”

Giang Ly đại khái là không ngờ đến ta lại có thể đột nhiên phát cáu như vậy, hắn sững sờ nhìn ta trong chốc lát, giận dữ rời bàn.

Ta đắc ý múc một thìa canh đưa vào trong miệng, ọe, thật khó ăn.

Buổi tối, ta đang ngồi trên ghế xem TV, xem mấy soap ca mỹ nữ trong các chương trình giải trí tổng hợp, cười ngây dại. Giang Ly đột nhiên đi tới ngồi bên cạnh ta, vươn tay với lấy điều khiển. Ta nhanh tay nhanh mắt mà đoạt lấy điều khiển, cảnh giác nói: “Người định làm gì?”

Giang Ly cau mày: “Xem bóng đá.”

Ta quay đầu: “Không được.” Vừa nói, ta lại tiếp tục nhìn tiết mục giải trí cười ngây ngô.

Giang Ly: ”Mấy thứ thiếu muối như vậy, có cái gì hay đâu.”

Ta phản bác nói: “Bóng đá thì không thiếu muối sao, hơn hai mươi người tranh nhau một quả bóng.”

Giang Ly bắt mắt nói: “Bát người còn chưa có rửa đâu, mau đi rửa.”

Ta kháng nghị: “Dựa vào cái gì lần nào cũng là ta rửa bát, hôm nay người đi rửa, không rửa ngày mai không cho ăn cơm!” Oa... ta cảm thấy ta rất vĩ đại nha, hần là Giang Ly đây, Giang Ly ! Ta mà cũng có dũng khí dùng cái giọng này để nói chuyện với hần, hừ hừ, sau này để coi ai còn dám nói ta không có tiền đồ nào !

Giang Ly tức giận nhìn ta, trong ánh mắt có chút mạc danh kỳ diệu, ta bị hần nhìn có chút sợ hãi, vì vậy không thêm để ý đến hần, tiếp tục xem TV. Chịu đựng, chịu đựng, Quan Tiểu Yên, thời khắc máu chốt phải lấy khí thế áp đảo đối phương... Đây là Giang Ly dạy cho đây. (mồ phật, Giang ca làm phúc phải tội roài.)

Giang Ly giằng co với ta hai phút đồng hồ, sau đó làm một hành động khiến cho người ta kinh người: hần đi vào phòng bếp.

Ta tròn mắt há mồm mà nhìn Giang Ly, không dám tin. Phải nói như thế nào nhỉ, Giang Ly vốn là một cái lò xo, người yếu thì hần mạnh. . . Hần quả nhiên là một tên mềm nắn rắn buông mà !

Vì vậy ta vất chéo chân mà nhàn nhã tiếp tục xem TV cười ngây ngô, nhưng mà tiếp đó, ta liền cười không nổi.

Trong phòng bếp truyền đến một trận loảng xoảng loảng xoảng của tiếng bát đĩa bị đập vỡ, ta cơ hồ như nhảy dựng lên từ trên ghế, chạy thẳng đến phòng bếp. Ta chống nạnh như một bà địa chủ đứng ở cửa phòng bếp, nhìn Giang Ly đang đứng giữa một đồng mảnh vỡ, sau đó cao giọng giận dữ nói: “Người muốn tạo phản sao?”

Giang Ly rất hùng hồn mà nói: “Ta đâu có rửa bát bao giờ.” Nói xong, mặt không chút thay đổi mà đi qua trước mặt ta.

Ta nhìn chằm chằm bóng lưng của Giang Ly, hung tợn nói: “Ngu ngốc!”

Được rồi, ta thừa nhận, lúc ta nói Giang Ly “Ngu ngốc!”, trong lòng có đắc ý nhiều hơn là giận dữ, không có biện pháp, ta bị hần áp bức mấy tháng trời, cuối cùng cũng có cơ hội mắng hần ngu ngốc rồi, ta làm ao có thể dễ dàng bỏ qua.... (chị thật là dễ thỏa mãn... mới mắng người ta được một câu mà đã sung sướng thế rồi - ____ -).

Kể tiếp cả một buổi tối này cũng trôi qua một cách không được tự nhiên cho lắm, ta và Giang Ly không nói lời nào nữa. Hần chạy tới thư phòng không biết ở đó mân mê cái gì, mà ta thì vẫn như cũ, ngồi trên ghế xem TV, chỉ là không có cười ra tiếng.

Nói thật trong lòng ta vẫn có chút không nề... Ta rất sợ Giang Ly ra lệnh buổi tối hôm nay không cho ta ngủ cùng với hần, như vậy ta sẽ... Được rồi, là ta không có tiền đồ...

Cũng may Giang Ly tựa hồ hoàn toàn coi ta như không khí, hần không để phí chút thời gian nào tắm rửa xong liền đi ngủ, nhìn cũng không thêm nhìn ta một cái.

Lòng ta vừa run sợ mà vừa xem TV, cảm thấy nhàm chán, vì vậy đi tắm, sau đó nhón nhón mũi chân bước vào cửa phòng Giang Ly. Ta xoay tay nắm cửa, nhẹ nhàng mà cẩn thận mở cửa ra... May mà Giang Ly không nghĩ đến dùng chiều này để đối phó ta, trong lòng ta thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ta len lén mà leo lên giường lớn của Giang Ly, nhẹ nhàng nằm ở trên giường, kéo chăn, ngủ.

Mới vừa nhắm mắt lại, đầu ta liền bị một cái gối đầu chụp xuống, lực đạo không mạnh, nhưng cũng đủ để dọa người ta giật mình... Ngay sau đó là giọng nói không vui vẻ chút nào của Giang Ly: “Quan Tiểu Yên, người rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Li hôn? Nằm mơ đi!

Giang Ly dùng gối đầu đập ta, sau đó nói: “Quan Tiểu Yên, người rốt cuộc xảy ra chuyện gì! “

Được rồi, đến lúc nói chuyện thẳng thắn rồi, ta là người không thích dây dưa dài dòng, chuyện đáng phải giải quyết thì giải quyết sớm một chút. Vì vậy, ta khí định thần nhàn mà ngồi xuống giường, cầm gối đầu ném trở về, sau đó ý vị thâm trường mà nói: “Giang Ly, người nói hai ta phù hợp sao?”

Giang Ly kinh ngạc: “Cái gì mà phù hợp với không phù hợp?”

Ta: “Ngươi nói xem, tính cách của hai chúng ta, phù hợp ở chung một chỗ sao?”

Giang Ly lúc này vẫn còn không quên tự kỷ một chút, hần nhủ mi nói: “Ngươi có phải có ý gì với ta ?”

Ta có chút nổi điên: “Ý của ta là, ngươi cảm thấy hai ta thích hợp làm vợ chồng sao? Vợ chồng trên danh nghĩa cũng coi như là vợ chồng.”

Giang Ly chăm chú suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Cũng tạm, ta có thể chịu đựng ngươi được.”

Nhưng là ta không thể chịu đựng ngươi được chưa ! Ta như cơn mây, xem như biểu đạt sự bất đắc dĩ của ta: “Ngươi đã nhẫn nại rất khổ cực, không nên chịu đựng như vậy nữa.”

Giang Ky khó hiểu mà nhìn ta.

Ta dùng một loại khẩu khí nhẹ nhàng thẳng thắn mà đáp: “Nếu không, hai ta ly hôn đi?”

Giang Ly lặng đi một chút, lập tức khoe miệng cong lên, tuy là cười như không cười, nhưng ánh mắt hần lại làm cho ta mặc danh kỳ diệu lạnh cả người. Hần nghiêng đầu, như là không tin vào những thứ mình vừa mới nghe được: “Ngươi lặp lại lần nữa?”

Ta lại càng thêm hoảng sợ: “Ngươi...ngươi đừng kích động mà. Dù sao hai ta tính tình không hợp, ta biết ngươi cũng không chịu nổi ta...”

“Quan Tiểu Yến.” Giang Ly cắn răng. “Ai bảo ngươi làm như vậy ?”

Ta run rẩy một chút, lắp bắp mà nói: “Làm sao...làm sao lại là người khác.... Ta....chính ta nghĩ ra ...”

Giang Ly nheo mắt lại, nhìn ta truyền ra tín hiệu nguy hiểm “Đại nào ngươi cấu tạo thế nào ta đều nhất thanh nhị sở, nếu không có người ở giữa chia rẽ, ngươi sẽ nghĩ đến chuyện ly hôn ?”

Ta: “...” Ta lại kém như vậy sao ? (Chứ còn gì nữa =___=)

Giang Ly cúi người, nhích lại gần ta một chút, gần đến nỗi ta có thể cảm thấy hơi thở của hần...Thế nên chẳng hiểu sao ta lại có chút căng thẳng. Sau đó, Giang Ly cơ hồ như dùng một giọng nói dụ hoặc, lạnh lẽo mà nói với ta: “Nói, ai làm ?”

Ta to gan đẩy hần ra, nghiêng mặt đi không dám nhìn hần, đáp: “Ai làm thì quan trọng gì? Quan trọng là ngươi kiểu gì cũng bắt nạt ta có được hay không!”

Giang Ly nâng cằm suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Được rồi, sau này ta có thể bớt bắt nạt ngươi một chút, nhưng là chuyện ly hôn tuyệt đối không thể được.”

Ta giận: “Tại sao?”

Giang Ly mặt dày nói: “Ngươi đi, ai nấu cơm cho ta?”

Ta: “Kệ xác ngươi, đến lúc đó thì liên quan gì đến ta.”

Giang Ly: “Nhạc mẫu sẽ không đồng ý, ngươi nhẫn tâm nhìn nhạc mẫu ta đau lòng sao?”

Ta: “Không sao, mẹ ta sẽ thông suốt, một thời gian sẽ ổn thôi.”

Giang Ly: “Nhưng là ngươi không dám ngủ một mình.”

Ta: “Không nhọc ngại quan tâm, ta có thể ngủ cùng mẹ ta.”

Giang Ly: “Nếu mẹ ngươi lập gia đình thì làm sao ?”

Ta: “Ta van ngươi, mẹ ta đã gần sáu mươi rồi!”

Giang Ly: “Không sao, ta giới thiệu cho bà một người là được. Ta có một vị giáo sư đại học, tuổi cũng ngoài sáu mươi, đang định tìm một người bạn già đây, mẹ ta sống một mình cũng rất nhàm chán.”

Ta: “Ngươi dám!”

Giang Ly: “Ngươi xem ta có dám hay không.”

Ta: “Được rồi, tùy ngươi, dù sao sau này ta cũng có thể rèn luyện ngủ một mình.” Ta không tin, lão tử cũng sắp ba mươi đến nơi, lá gan luôn tăng trưởng cùng với tuổi tác, cũng phải lớn ra một chút chứ.

Giang Ly lại nói: “Ta còn một chiêu cuối cùng.”

Ta cười lạnh: “Có chiều gì thì cứ việc xuất ra xem nào!”

Ngay sau đó Giang Ly đột nhiên nhanh chóng mà nhào về phía ta, nằm trên người ta cách qua một lớp chăn, hấn cúi đầu nhìn chăm chăm mặt của ta, càng cúi càng gần. Ta nhìn thấy tia sáng trong mắt hấn, có chút lạnh lại có chút nóng, dù sao cũng rất nguy hiểm, nguy hiểm đến biến thái.

Thế là khí thế của ta nhất thời bị hạ xuống, lại căng thẳng đến mức nói lắp: “Ngươi ngươi ngươi... ngươi muốn làm gì?”

Giang Ly nhếch khóe miệng, dưới ngọn đèn có chút mờ ảo, vẻ mặt kia vừa có vẻ thần bí mà lại tà ác, thấy vậy, ta kinh hãi một trận. Hấn đột nhiên mỉm cười, cười đến vô cùng mỉa mai hoặc điên đảo chứng sinh. Hấn cúi đầu nhìn ta, âm u mà nói: “Tiền đả hậu sát hay là tiền sát hậu đả, chính ngươi chọn một cái.” Lúc hấn nói chuyện, như ngậm một que kem, toát ra khí lạnh.

Ta sợ đến hồn lìa khỏi xác, nhắm chặt mắt la lớn: “Ngươi xem ngươi xem, ngươi lại bắt nạt ta, số ta sao lại khổ như vậy a...”

Ta còn chưa nói hết, cảm thấy trên người đã nhẹ bằng, Giang Ly đã buông ta ra. Thế nên ta lo lắng mở mắt nhìn hấn, sợ hấn lại nghĩ ra cái gì quái quỷ.

Lúc này, Giang Ly ôm chần mền ngồi trở lại vị trí của hấn, cúi đầu nhìn ta, cười như không cười, giọng nói đã có chút bình thản hơn so với lúc trước. Hấn nói: “Ngươi nhất định phải ly hôn sao?”

Ta quay mặt đi không đối mặt với hấn, cũng không nói gì.

Giang Ly hít sâu một hơi, nói: “Được rồi, nếu như ngươi gặp được một người đàn ông có thể khiến ngươi yên tâm gửi gắm, ta không ngăn cản, nhưng nếu là lý do khác, không cần phải bàn nữa.”

Nếu như ta nói cho Giang Ly lý do, chính là ta bị dụ dỗ... Hấn có xử ta không nhỉ?

Ta: “Nhưng mà... ngươi luôn bắt nạt ta.”

Giang Ly khề cong khóe miệng: “Vậy ngươi cũng có thể bắt nạt lại ta.”

Ta kháo, bản thân ta cũng muốn vậy, nhưng vấn đề là mỗi lần ta bắt nạt ngươi kết quả cuối cùng đều là bị ngươi bắt nạt lại...

Giang Ly tựa hồ như đoán trúng suy nghĩ trong lòng ta, có chút đắc ý nói: “Kỳ thật ta không chỉ bắt nạt ngươi, ta cũng bảo vệ ngươi đấy thôi, ngươi không cần chỉ chăm chăm nhìn vào khuyết điểm của ta chứ.”

Đùa hay sao, bảo vệ ta? Được rồi, mặc dù ngươi quả thật có giúp ta, nhưng mà mấy lần đó đều là có... động cơ không trong sáng nha!

Giang Ly cứ như có thuật đọc tâm vậy, đoán trúng ý nghĩ trong đầu ta, hấn mặt dày mà nói: “Mặc kệ quá trình ra sao, kết quả vẫn không thay đổi. Mà kết quả chính là, ta có thể bảo vệ ngươi.”

Ta có chút tức giận, nhưng lại không biết phản bác hấn như thế nào. Hấn luôn có lý do của hấn, hơn nữa mỗi lần hấn làm chuyện xấu xong, lại nói như thể hấn luôn làm cho người ta cảm thấy hấn làm như vậy là rất chính xác... Người này đúng là vừa đáng hận lại vừa đáng sợ a...

Giang Ly nhìn thấy ta đã có chút dao động, vì vậy tiếp tục nói: “Ngươi có một lão công như ta mà còn chưa vừa lòng sao? Ta có xe có nhà, cha mẹ tiền bộ, tuần tú lịch sự, đây là điều kiện phần cứng. Ta không hút thuốc, uống rượu cũng ít, hơn nữa không có sở thích quái dị, đây là điều kiện phần mềm... Ngươi thừa nhận hay không thừa nhận?”

Ta do dự mà gật đầu, được rồi, cái này ta thừa nhận.

Giang Ly được một tắc lại tiến một thước: “Hon nữa ta là người thân thiện, cơ bản sẽ không chủ động cãi nhau với ngươi.”

Ta vô lực gật đầu, đó là bởi vì ngươi giết người không thấy máu, chửi người không dùng lời thô tục...

Giang Ly: “Ta đối với ngươi cũng rất tốt nha, hơn nữa thường xuyên đón ngươi đi về về, còn giúp ngươi đối phó với chồng trước.”

Ta lại gật đầu, mặc dù ngươi nhờ đó mà kiếm được không ít lợi ích, bất quá miễn cưỡng coi như là... giúp ta đi.

Vì vậy Giang Ly nhếch lông mày, hung ác mà nói: “Thế ngươi còn không hài lòng cái gì?”

“Ta...” Ta nhất thời không thể nói gì, Giang Ly làm sao có thể mặt dày như vậy, hấn lại có thể khen ngợi bản thân thành như vậy...

Giang Ly không chờ ta phản ứng, lại nói tiếp: “Ngươi sở dĩ luôn nói ta bắt nạt ngươi, là bởi vì chính ngươi lòng dạ không đủ rộng lượng, lại còn không biết tốt xấu lấy cớ này làm lý do ly hôn.”

Vì vậy ta yên lặng mà tự kiểm điểm lại bản thân, lòng ta thực sự hẹp hòi sao? Hình như có một chút...

Giang Ly tiếp tục triển khai thế công: “Ta biết ngươi đối với ta rất có thành kiến, bất quá ngươi ngậm lại mà xem, lúc ngươi cần trợ giúp, ta có khoanh tay đứng nhìn hay không?”

Hình như... hắn cũng ra tay tương đối kịp thời đi? Ở trước mặt mẹ ta và Hạp Tử giả bộ, tổng cổ Vu Tử Phi đi

Vì vậy, Giang Ly chốt một câu tổng kết cuối cùng: “Quân tử hòa nhi bất đồng* , Quan Tiểu Yến, mặc dù hai người chúng ta từ chi số thông minh cho đến nhân sinh quan thế giới quan đều có sự chênh lệch nhất định, bất quá vẫn có thể sống chung một cách hòa bình, mấu chốt là ngươi cần phải mở lòng thoải mái, nếu không ngươi sẽ sống vô cùng thống khổ. Ta có thể rất trách nhiệm mà nói cho ngươi, nếu ngươi cùng ta ly hôn, ngươi sẽ càng thêm thống khổ.”

*Đại khái là nói về sự hòa hợp, chi tiết xem ở đây

Ta ngờ ngác gật đầu, vô lực phản bác.

Vì vậy Giang Ly hài lòng mà cúi xuống vỗ vỗ đầu ta: “Đi ngủ sớm một chút đi, đừng có như người điên náo loạn âm ỉ, ly hôn là vấn đề không thể dàn xếp. Đương nhiên,” Hắn ngừng lại một chút, dùng ánh mắt tràn đầy uy hiếp mà nhìn ta. “Nếu như ngươi vẫn cứ muốn ly hôn, ta có thể giải quyết ngươi sạch sẽ.”

Ta cảm thấy lúc này ta như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn nghe lời...mấu chốt là ta không nghe lời không được, bởi vì ta bị hắn nói làm cho mông muội, chung quy lại cảm thấy lời nói của hắn rất có lý, không có cách nào phản bác, huống hồ hắn còn muốn giải quyết ta sạch sẽ... Bộp bộp, ta đúng là một kẻ chẳng có tiền đồ gì cả...

Vì vậy ta đành hoảng hốt mà ngủ, không thêm nhắc lại.

Ông trời a, cả một buổi tối phản kháng của ta, cuối cùng bị vài ba câu nói của Giang Ly dọn dẹp sạch sẽ, sóng gió ly hôn còn chưa nổi lên, đã yên lặng chìm xuống như vậy đây. Ta cảm thấy mình thật giống như đang liều mạng đâm vào cây bông, rơi xuống rất thấp, rất thấp.

Nhưng mà ta lại cảm thấy lời của Giang Ly rất có đạo lý, Quan Tiểu Yến a, không nên lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào khuyết điểm của người khác, chỉ cần dưới tình huống đối ngoại, Giang Ly nhất định sẽ rõ ràng lập trường đứng về phía ta.

Ta đang suy nghĩ miên man, Giang Ly bên cạnh đột nhiên thở dài nói: “Quan Tiểu Yến a, ngươi thật đúng là một người không có chủ kiến.”

Ta nhắm mắt, không để ý tới hắn.

Giang Ly lại nói tiếp: “Để tránh cho bị mắc lừa, sau này ai nói gì cũng đừng có nhẹ dạ cả tin.”

Ta tròn mắt: “Kể cả ngươi?”

Giang Ly nhướn mày: “Ngươi thử không nghe coi.”

Ta: “...”

Vì vậy ta bị thương mà nhắm mắt lại nằm ngay đơ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Vương Khải thật nhảm chán

Được vài ngày, Tiết Văn Phong đột nhiên lại tới tìm ta, nhìn qua có vẻ rất mất hứng. Hắn vừa nhìn thấy ta lại càng thêm mất hứng, hỏi ta: “Là ngươi nói với Giang Ly phải không?”

Ta có chút mơ hồ: “Nói cái gì?”

Tiết Văn Phong: “Ngươi nói với hắn ta có ý chia rẽ quan hệ của hai người các ngươi, khuyên ngươi ly hôn với hắn đúng hay không?”

Ta lắc đầu, hiện ngang lăm lệt nói: “Ta thực sự thà chết chứ không chịu khuất phục nhà, không có bán đứng ngươi.” Mặc dù ta và Tiết Văn Phong không thể nói là bằng hữu, nhưng chuyện thêm dầu vào lửa, chia rẽ quan hệ tình nhân của ngươi ta, ta làm không được.

Tiết Văn Phong hoài nghi mà nhìn ta: “Thật sự?”

Ta gật đầu: “Thật, tin hay không tùy ngươi.” Lão từ đây cây ngay không sợ chết héo.

Tiết Vân Phong có chút ảo não: “Được rồi, ta tin ngươi. Nhưng mà, ta bị hấn lừa rồi.”

Ta tò mò: “Hấn lừa ngươi cái gì?”

Tiết Vân Phong: “Hấn nói là ngươi nói với hấn, ta lại tin luôn, lại còn xin lỗi hấn.”

Ta một chút kinh ngạc cũng không có, lấy đức hạnh của Giang Ly, hấn đích xác có thể làm những chuyện như vậy. Vì vậy ta lại nói tiếp: “Nhưng mà ngươi hấn là phải rõ hấn chứ, làm sao lại còn để mắc lừa.”

Tiết Vân Phong nắm chặt tay nghiêng rằng: “Hấn nói cứ như thật, ta lại tin luôn. . .Ta thật khờ.”

Ta lại gật đầu, Giang Ly quả thực có năng lực này, hấn lúc nào cũng giỏi diễn kịch.

Cuối cùng, ta chốt một câu kết luận: “Giang Ly thật xấu xa!”

Tiết Vân Phong hòa theo ta: “Đúng vậy, hấn thật xấu xa !”

Tiết Vân Phong trước khi đi, còn nói với ta: “Kỳ thật ngươi. . .ngươi cũng rất tốt.”

Ta cười đến run rẩy cả người: “Ta có chỗ nào tốt?”

Tiết Vân Phong: “Thoạt nhìn ngu ngu. ” (=)))

Ta: “...”

Tiểu chính này thật là khiến ta học máu mà.

...

Lại được vài ngày, Vương Khải đột nhiên gọi ta vào văn phòng, cười tủm tỉm mà nói: “Quan thư ký, ngươi thật đúng là lợi hại.”

Ta: “???”

Vương Khải nói rõ: “Ngay cả chương ngại về giới tính ngươi cũng có thể vượt qua. Lĩnh vực này ngay đến cả tỉnh thành như ta đây còn chưa có đặt chân đến đâu.”

Trong lòng ta cả kinh, hấn. . .hấn biết chuyện của Giang Ly rồi sao ?

Ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ còn cách giả ngu cười cười.

Vương Khải cong cong khóe mắt, cười hi hi nói: “Ngươi không cần giả bộ với ta, ta cái gì cũng biết hết rồi. Ta vẫn không hiểu lắm, ngươi là dùng thủ đoạn gì mà lại đối phó được với tiểu tử Tiết Vân Phong kia ?”

Ta thờ phào một hơi, thì ra đây mới là chuyện hấn muốn nói a. Thế nên ta chỉ ngẩng mặt lên mỉm cười nói: “Vương tổng a, đây là chuyện riêng tư cá nhân, ngài cũng đừng nên tò mò quá làm gì.”

Vương Khải tựa hồ như có chút bất mãn: “Tiểu Yến Yến, ngươi không cảm thấy ta đây so với hấn càng thích hợp để hồng hạnh ra trường sao?”

Hay cho một câu “Hồng hạnh ra trường”, ta có chút bất đắc dĩ, giật giật khóe miệng, nói: “Hồng hạnh của ngài quá nhiều rồi, rất loạn.”

Vương Khải vẫn còn cười nói: “Bây giờ thì chỉ có một mình ngươi, cần nhắc một chút đi.”

Ta chẳng muốn lằng nhằng với hấn làm gì, vì vậy nghiêm trang mà nói: “Vương tổng, ta cùng với Tiết Vân Phong thật sự không có gì, ngài suy nghĩ nhiều quá. . .Đương nhiên, ta và ngài cũng không có khả năng có cái gì.”

Vương Khải mặt không đổi sắc: “Tiểu Yến Yến, đừng nói chia tay tuyệt tình như vậy mà. . .Bây giờ chúng ta liền có cơ hội rồi.”

Ta mặc danh kỳ diệu mà nhìn hấn, khó hiểu.

Vương Khải vẽ mặt sung sướng mà lấy ra một tập tài liệu đưa cho ta: “Nhìn xem kế hoạch quảng cáo này như thế nào.”

Ta cầm lấy tài liệu lật xem, đây là kế hoạch quảng cáo của một nhãn hiệu thời trang. Nhãn hàng thời trang này là một xí nghiệp nhỏ, nếu như là bình thường thì công ty chúng ta sẽ không hợp tác cùng với xí nghiệp như vậy, vì chi ” công việc” quá nhỏ. Lần này ý tưởng chủ đạo của quảng cáo chính là trang phục Thu Đông “Trẻ trung và thời thượng”, không có gì mới mẻ. Ta mặc dù làm ở một công ty quảng cáo nhưng đối với kế hoạch quảng cáo gì đó thì chẳng hiểu cái gì, vì thế chỉ xem qua trong chớp lát, đành hoàng mà đáp: “Vương tổng, ngươi cũng biết về kế hoạch quảng cáo gì đó, ta không hiểu. Nếu như là đem mấy bộ quần áo kia để trước mặt ta, may ra ta còn có thể giúp bọn họ nhìn xem đẹp hay không.”

Vương Khải ung dung nhàn nhả mà dựa vào ghế, nói: “Không biết cũng không sao, ngươi chỉ cần biết mình phải làm gì là được rồi.”

Ta càng thêm khó hiểu: “Làm gì là làm gì, ta nói người có thể một lần nói cho hết được không, cứ như là mấy cụ già đem chim đi dạo không bằng, người không thấy mệt sao?”

“Tiểu Yến Yến a, tính nóng nảy của người càng ngày càng lớn rồi, thật đúng là có chút khí chất của ngôi sao rồi đấy.” Vương Khải vừa cười, vừa nói duyên duyên. Hắn thường thức bộ dạng thiếu kiên nhẫn muốn chuồn đi của ta trong chốc lát, rốt cục cũng mở miệng: “Đây là kế hoạch quảng cáo cho một series trang phục, người đến làm người mẫu, thế nào?”

Ta lấy làm kinh hãi, không thể tin vào lỗ tai của chính mình: “Người... người nói cái gì?”

Vì vậy Vương Khải lại lặp lại một lần nữa những gì hắn vừa nói, nói xong còn không quên bỏ thêm một câu: “Người có phải vui đến phát khóc rồi không?”

Ta thật muốn trực tiếp cầm đồng tài liệu trên tay đập cho hắn một trận, hoang đường, quá hoang đường! Lão nương đường đường là thư ký, vì sao muốn chạy đi làm người mẫu làm gì? Hơn nữa người coi thân thể nhỏ bé này của ta, mặc dù ta thường xuyên phủ nhận chuyện đáng người ta không được đẹp cho lắm, nhưng bản thân mình thực lực thế nào, ta vẫn rất rõ ràng. Phải biết rằng cái tên Giang Ly kia, ngày nào mà hắn không cười nhạo đáng người của ta một chút, ngày đó hắn ăn cơm không thấy ngon... Với dáng người như vậy, người còn không biết xấu hổ mà bảo ta đi làm người mẫu? Cho dù người không biết xấu hổ, cũng không có nghĩ là ta cũng không biết a....

Vì vậy ta hít một hơi, làm cho tâm tình của mình trấn định một chút. Sau đó trừng mắt nhìn Vương Khải, âm u mà nói: “Vương tổng, người nói thật cho ta, người có phải muốn cho công ty kia sụp luôn không hả? Bọn họ đắc tội người chọc giận người rồi phải không?”

Vương Khải cười nói: “Tiểu Yến Yến, người không cần đối với bản thân mình thiếu tin tưởng như vậy mà. Kỳ thật đáng người của người tỉ lệ rất ổn, trừ bỏ có chỗ còn chưa phát triển cho lắm thôi... Mặt khác khuôn mặt của người tròn tròn thoát nhìn rất thanh thuần nha, quảng cáo này của chúng ta, chính là muốn cho người ta thấy cảm giác thật trẻ trung, thật tươi sáng, thật sống động, cảm giác rất phấn chấn, rất bùng nổ.”

Ta vô lực đảo cặp mắt trắng dã, nói: “Ta van người, ta cũng sắp ba mươi đến nơi rồi, bây giờ từ thích hợp để hình dung về ta phải là thành thực gọi cảm nghe còn có lý một chút, người nói ta thanh thuần, là đang khen ta hay đang rửa ta hả?”

Vương Khải nhìn ta từ trên xuống dưới, đánh giá một chút, hết sức tiếc nuối mà nói: “Nói thật, ta mặc dù thường xuyên khen người phụ nữ thành thực gọi cảm, nhưng mà người...ta thực sự khen không nổi.”

Ta cũng bất chấp hình tượng luôn, hung hăng mà vỗ một cái lên bàn, mắt lộ ra hung quang: “Người rốt cuộc có ý gì!”

Vương Khải ngẩng đầu nhìn chằm chằm ta, ánh mắt kia, rõ ràng không có bị ta làm cho kinh sợ chút nào. Hắn cười hi hi nói: “Ý của ta chính là, quảng cáo này thực thích hợp với người, hơn nữa, thù lao cũng không tồi nha.”

Ta nghe thấy hai chữ “thù lao”, sắc mặt có hòa hoãn một chút. Bất quá vừa nghĩ đến đối phương tự nhiên mặc danh kỳ diệu lại muốn để ta làm người mẫu, ta lại cảm thấy không ổn chút nào, vì vậy hỏi Vương Khải: “Ta vẫn cảm thấy rất kỳ quái, chúng ta cũng đâu thiếu người mẫu chuyên nghiệp, quảng cáo này làm sao lại đến lượt kẻ già mờ như ta? À không, thường dân mới đúng?”

Vương Khải cười đến chói lóa: “Ha ha, kỳ thật ta thấy quảng cáo này rất thú vị, liền nhận làm, may mắn khí chất của ta đặc biệt, mị lực khôn cùng, chinh phục tất cả mọi người...”

Ta khoát tay ngắt lời hắn: “Dừng dừng dừng, đây thì có liên quan gì tới ta?”

Vương Khải vô tội mà nháy nháy mắt: “Người vẫn còn chưa hiểu sao? Ta là nam diễn viên, nhưng mà cái quảng cáo này còn cần 1 nữ diễn viên nữa a”

Ta nắm chặt tay, đã hiểu rồi. Nguyên lai là Vương thiếu gia ngài muốn chơi trò làm diễn viên, thuận tiện kéo ta đến làm nền sao?

...

Bản thân ta có rất nhiều khuyết điểm, nhưng mà ưu điểm lớn nhất, có thể chính là da mặt rất dày. Chụp quảng cáo thì chụp quảng cáo, nếu xí nghiệp người ta không sợ bị ế hàng, công ty không sợ tác phẩm bị bỏ đi, thì ta còn sợ cái gì... Đương nhiên, nếu như không có thù lao dồi dào của bạn Vương Khải, nếu như hắn không đáp ứng tiền thưởng cuối năm sẽ tăng gấp đôi, ta có chết cũng không đứng ở chỗ này để cho người ta xoay qua xoay lại.

Cho đến khi đầu tóc ta được chỉnh trang cho phù hợp với khuôn mặt hơi có chút trẻ con, hai bím tóc đuôi sam buông xuống trước ngực, trên đầu là chiếc mũ len màu đỏ, chân đi giày vải màu hồng nhạt, mặc chiếc áo khoác hoa hoét linh tinh đáng yêu xuất hiện trước mặt Vương Khải, hắn không nhìn nổi, phì cười. Ta nhìn dáng vẻ khiêm nhường của hắn, không thêm đề ý. Nói thật lúc này chính bản thân ta đứng ở trước gương, nhìn thấy một thân tạo hình như thế này, cũng cảm thấy cực kỳ xấu hổ, tốt xấu gì ta cũng một đồng tuổi rồi, bây giờ nhìn hình dáng như thế này, nếu như không nhìn đến mặt, thật đúng là chẳng khác nào tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi....

Vương Khải cười đủ rồi mới giựt giựt quả bóng bóng ở trên chóp mũ ta, nói: “Tạo hình kiểu này không tệ nha.”

Ta mặt không đổi sắc nói: “Người thì sao, người sẽ không định cứ vô lại như vậy chứ?” Đùa hay sao, cứ như thế đến lúc ấy chủ đề của quảng cáo sẽ đổi thành thiếu nữ mạnh mẽ dũng cảm đối đầu với đại hoi lang rồi.

Vương Khải đã dự tính trước nói: “Ta đã tự mình thiết kế tạo hình ổn thỏa rồi, người cứ chờ mà xem.” Nói xong, liền bước vào phòng hóa trang,

Lúc Vương Khải từ phòng hóa trang bước ra, ta nặng nề thờ dài, nghĩ thầm đúng là người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân, hần ăn mặc như vậy trông cũng giống người bình thường ra phết. (thế là bình thường VK rất không bình thường sao ?)

Lúc này một đầu tóc hỗn tạp của Vương Khải toàn bộ đều được chải ra phía sau, để lộ ra đường nét khuôn mặt hoàn mĩ. Trên khuôn mặt tuấn tú kia nhất thời bớt đi vài phần lỗ mãng, lại có thêm vài phần ngổ nghịch. Đồng thời đôi mắt vẫn luôn mỉm cười như trước, làm cho người ta cảm thấy một loại ấm áp khác thường. Hần khoác trên người một cái áo len màu xám nhạt, trên cổ quàng một chiếc khăn màu đỏ vô cùng chói mắt, song mặc trên người hần bỗng nhiên lại ... Bên dưới mặc một chiếc quần bình thường cùng với giày.

Quần áo rất bình thường, kiểu dáng cũng rất bình thường, nhưng là mấy thứ bình thường linh tinh mặc ở trên người hần, lại khiến cho người ta không thể chớp mắt Ta nghĩ lúc này ta nói sai rồi, không phải “Người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân” mà là “Lụa đẹp vì người, phân tốt do lụa”, người ta trời sinh ra đã có khuôn mặt yêu nghiệt đáng người của người mẫu, cho dù chỉ mặc một cái quần đùi, thì cũng vẫn đẹp (thật háo sắc = . =)

Vương Khải đi đến trước mặt ta, nghiêng đầu nhìn ta mà cười cười, làm cho ta nhất thời từ trên người hần cảm thấy một cỗ khí chất tựa như cậu bé bên nhà hàng xóm. ... Không đúng a, hần kỳ thật rất thô tục được không!

Vương Khải chọc rồi lại chọc cánh tay, cười nói: “Thế nào, không tòi phải không ? Người có phải đã bị ta mê hoặc rồi đúng không ?”

Ta nâng cằm gật đầu, tốt lắm, ngay câu đầu tiên đã lộ nguyên hình rồi.

Quá trình chụp tiến hành rất thuận lợi, mặc dù ta không được chuyên nghiệp lắm, bắt quá chỉ cần phối hợp tốt với stylist và nhiếp ảnh gia, hơn nữa về mặt cùng động tác không cần cứng nhắc quá, như vậy coi như là miễn cưỡng đạt yêu cầu.

Khi chúng ta chụp xong, nhiếp ảnh gia hài lòng mà gật đầu, nói: “Không tồi.”

Song tên Vương Khải kia lại tỏ ra hết sức chuyên nghiệp: “Ta cảm thấy có mấy kiểu về mặt ta chưa được tự nhiên cho lắm, nếu không chúng ta ngày mai chụp lại một ít đi ?”

Nhiếp ảnh gia vì vậy cũng chuyên nghiệp mà gật đầu đồng ý.

Vì vậy kẻ nghiệp dư ta đây đứng ở một bên than khóc: ta đây ngày mai chẳng phải lại phải đội mũ đồ đi giày hồng đến cho người chà đạp ?

Sau đó ta liền phát hiện, ta đã sai lầm rồi, lầm to đặc biệt lầm to. Ta phải chịu hành hạ, không phải là ngày mai, mà là ngày mai + ngày kia + ngày kia. ...

Tên Vương Khải kia chơi trò Tiểu Hồng mao và Đại ca ca mãi thành nghiện, lần qua lần lại đủ một tuần lễ, cho đến sau đó, nhiếp ảnh gia vừa nhìn thấy chúng ta đã muốn bỏ chạy trời chết, hần mới bỏ qua o[́ □ ́]o

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Quà sinh nhật (1)

Vất vả lắm mới đến cuối tuần có thể nghỉ ngơi một chút, lúc này lại có người hẹn ta đi dạo phố. Hơn nữa, người này lại chính là kẻ làm cho ta học máu vô hạn Tiết Văn Phong.

Ta thật sự nghĩ không ra, tiểu thiếu gia này làm sao lại chạy tới tìm ta? Ta thứ nhất không phải bạn hần, thứ hai không phải người yêu hần, hơn nữa ta còn là lão bà của bạn trai hần. ... Thân phận kiểu này đối với hần mà nói thì phải nên thấy bất tiện mới đúng.

Đương nhiên, ta càng không thể tin đây là bởi vì mị lực của bản thân mình quá mạnh mẽ ... Người như ta vẫn luôn biết mình biết ta,

Vì vậy ta nghĩ hoặc hỏi hần: “Tại sao lại tìm ta đi dạo phố ?”

Hần trả lời vừa cụ thể lại vừa mơ hồ: “Bởi vì ta cần người giúp đỡ.”

Thế nên ta càng thêm hoang mang. Bất quá sau khi ta bị tiểu chính này nước mắt lưng tròng mà nhìn ta chớp chớp năm phút đồng hồ, bản năng của người mẹ trong lòng ta không hợp thời mà trỗi dậy, vì vậy ta cắn răng mà đáp ứng yêu cầu của hần.

Tiểu chính hoan hô một tiếng, ôm lấy ta, trong miệng còn nói: “Ta biết là người sẽ giúp ta mà ! ha ha ha ha. . .”

Ta giả vờ đẩy hần ra, tâm tình cũng không đến nỗi tệ: “Vị đệ đệ này ta van người, phiền người tự trọng một chút ha.”

Tiết Vân Phong buông ta ra, trên mặt hơi có chút chán ghét mà nhìn ta từ trên xuống dưới, cuối cùng nhìn chằm chằm vào ngực ta mà nói: “Thật chướng mắt!” (không có nên ghen ah...bạn tiểu chính này dễ thương thía)

Ta: “...”

Ta ghen lời, răng run run đánh vào nhau mà móc khăn tay ra lau mồ hôi. Lúc này tâm trạng của ta rất phức tạp, cực kỳ tươi sáng nhưng cũng rất ưu thương. Tươi sáng là vì, nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng có một người chú ý đến bộ ngực của ta...Ưu thương chính là, hẳn lại nói ngực ta chướng mắt TT ____ TT (=))

Đang lúc ta đang bị một âu nói của Tiết Vân Phong làm cho không biết làm sao. Giang Ly lại mở cửa chiếc BMWs hẻm hẻm của hắn ra, đỗ trước cửa công ty. Ta có chút xấu hổ, vì vậy không đợi Giang Ly xuống xe, vội vàng chạy qua luôn.

Tiết Vân Phong đột nhiên gọi ta lại từ phía sau, ta quay đầu lại, chỉ thấy hắn về mặt hung ác mà nhìn ta: “Người nếu có dũng khí cướp Giang Ly của ta, ta liền...” Hắn vừa nói, vừa làm động tác cắt cổ với ta.

Trong lòng ta run lên, cười gượng mấy tiếng nói: “Làm sao có thể, làm sao có thể...” Ta Quan Tiểu Yến làm sao lại suy đồi đến độ đi đoạt nam nhân với nam nhân? Như vậy ta còn chạy không kịp....

Ta bước vào xe của Giang Ly, ghé vào cửa sổ nhìn về phía Tiết Vân Phong đang nhìn chằm chằm chúng ta cách đó không xa, trong lòng có chút tư vị tội lỗi.

Giang Ly đột nhiên nói: “Người với hắn rất quen thuộc?”

“Không có,” ta quay đầu lại, cẩn thận hỏi: “Giang Ly, người...người rốt cuộc có thích Tiết Vân Phong hay không?”

Giang Ly tựa hồ có chút bất ngờ: “Hỏi chuyện này làm gì? Người có phải có ý đồ gì với hắn không hả?”

Ta cảm thấy đáng về nói chuyện của Giang Ly lúc này rất chăm chú, như vậy có lẽ chứng minh rằng hắn rất quan tâm đến chuyện “Ta có ý đồ gì đối với Tiết Vân Phong hay không”, như vậy, trong lòng hắn kỳ thật vẫn có Tiết Vân Phong phải không? Vì vậy ta cười ha ha mà đáp: “Đâu có đâu có, ta làm sao dám chứ...Ta chỉ cảm thấy hơi kỳ, tại sao chưa thấy người với hắn hẹn hò bao giờ...”

Giang Ly nhướn mày, tựa hồ có chút bất mãn: “Ta hẹn hò với hắn, làm sao có thể để cho người nhìn thấy?”

Ta ngượng ngùng mà cười cười nói: “Cũng đúng, nhưng là người làm sao cũng không thấy qua đêm ở bên ngoài vậy...” Ta nói thể đủ rõ ràng rồi chứ?

Giang Ly khẽ cong khóe miệng lên, nghiêng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Được a, ta đây hôm nay liền qua đêm ở bên ngoài, để xem người một mình có ngủ được hay không?”

Ta ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng lắc đầu cười nịnh nọt: “Dưa hấu xanh thì không ngọt, các người hay là cứ tiếp tục tu luyện, tu luyện đi, ha ha ha ha...”

Giang Ly vì vậy cũng thu hồi nụ cười âm u, mắt không chớp lấy một cái mà lái xe.

Ta đột nhiên nhớ đến vẻ mặt căm ghét lúc Tiết Vân Phong nhìn đến bộ ngực của ta, có phải tất cả gay đều chán ghét ngực của phụ nữ không vậy? Vì vậy tò mò lên lên nhìn Giang Ly một cái, nói: “Cái kia...Giang Ly a...ta hỏi người...Người nói xem, của ta...ách...ngực của ta, có phải rất chướng mắt đúng hay không?”

Giang Ly cực nhanh nhìn lướt qua ta một cái, lập tức giống như không có chuyện gì đáp: “Không chướng mắt, có thể bỏ qua.”

Ta: “...”

Ta lần nữa móc khăn tay ra, lau...nước mắt.

...

Cuối tuần nắng thật đẹp. Ta từ trên xe taxi bước xuống, đã thấy Tiết Vân Phong đang đứng trước cửa trung tâm thương mại cách đó không xa. Đứa nhỏ này vô luận bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu, cũng chọn lựa trang phục rất cẩn thận, hơn nữa ngoài khuôn mặt tinh xảo ánh mắt lơ đãng, khí chất thập phần quý công tử. Trên người hắn còn có vẻ đẹp không phân rõ giới tính, không giống với sự âm nhu của phụ nữ cùng với dương cương của nam nhân, vẻ đẹp của hắn như một dòng suối ngọt ngào, nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu, thấm vào lòng người. Lúc này Tiết Vân Phong đáng chán muốn chết mà đứng ở cửa trung tâm thương mại, liền thu hút biết bao nhiêu ánh mắt của người qua đường, cho dù là nam hay nữ. Ta không khỏi cảm thán, người như vậy có thể mê đảo Giang Ly cũng hợp tình hợp lý.

Ta cười ha ha mà chạy tới, sau khi chào hỏi vài câu với Tiết Vân Phong xong liền cùng nhau đi vào trung tâm thương mại. Ta vừa đi vừa hỏi: “Người rốt cuộc định mua cái gì?”

Tiết Vân Phong: “Quà tặng.”

Noel với năm mới cũng sắp tới rồi, người này mua quà tặng cũng hợp tình hợp lý, nhưng mà vì sao hắn phải lôi ta theo a?

Tiết Vân Phong nhận ra sự nghi hoặc của ta, vì vậy nói: “Ta mua quà tặng cho Giang Ly, đương nhiên phải cần người giúp.”

Ta nhúc nhích đầu, cười nói: “Thì ra là vậy a, vậy người định tặng hần cái gì?”

Tiết Vân Phong phản hận nói: “Ta nếu biết tặng hần cái gì, còn tìm người đến làm gì?”

Cũng đúng, ta quả nhiên là bị sắc đẹp của hần làm cho mê hoặc rồi, đầu óc lung tung hết cả.

Tiết Vân Phong suy nghĩ một chút, lại giải thích thêm: “Ta muốn tặng quà sinh nhật, không phải là quà Noel.”

Ta ngạc nhiên nói: “Sắp đến sinh nhật Giang Ly rồi sao? Bao giờ?”

“Người không biết sao?” Trong mắt Tiết Vân Phong đột nhiên sáng lên, vẻ mặt rất hưng phấn. “Sinh nhật của hần chính là ngày 25 tháng 12 a, người vậy mà lại không biết! Có thể thấy Giang Ly thực sự không để ý đến người, thật tốt quá...”

Ta lau mồ hôi, Giang Ly không để ý đến ta, lại là chuyện đáng để vui mừng đến thế sao?

Ta lấy lại bình tĩnh, lập tức phát hiện ra một chuyện rất thần kỳ: “Sinh nhật Giang Ly trùng ngày với Jesus, chẳng trách hần lại biến thái như vậy!”

“Sai!” Tiết Vân Phong trợn mắt liếc ta một cái, sửa lại, “Phải nói là, sinh nhật của Jesus trùng ngày với Giang Ly mới đúng, người hiểu chưa?” (hớ hớ, bọn Tiết Vân Phong này dễ thương quá a...)

Ách, có gì khác nhau sao?

...

Mặc dù hôm nay là cuối tuần, nhưng mà trong trung tâm thương mại cũng không đông lắm, nguyên nhân có vẻ rất đơn giản — những thứ kia rất đắt.

Ta đi theo phía sau Tiết Vân Phong, nhìn một loạt những cái móc giá được xếp thành một hàng kia, nhất thời cảm thấy toàn thân lạnh toát. Thì ra ở trong xã hội chủ nghĩa xã hội của chúng ta, cuộc sống của giai cấp bóc lột đã sa đọa đến mức này!

Ta đang đầy bụng căm phẫn, Tiết Vân Phong đột nhiên quay đầu lại nói với ta: “Ta nói người rốt cuộc có biết Giang Ly thích cái gì không hả?”

Ta buông tay: “Đùa hay sao, ta ngay cả sinh nhật hần còn không biết là ngày nào, người cảm thấy ta sẽ biết hần thích cái gì sao? Ta trừ bỏ biết hần không thích ăn cay ra, những cái khác hoàn toàn chẳng biết gì cả được chưa?”

Tiết Vân Phong nhàu mày: “Vậy ta đây chẳng phải là tìm người không công rồi?”

Ta gạt đầu: “Hoàn toàn chính xác.”

Tiết Vân Phong đáng thương phụng phịu mà nhìn ta: “Ta đây bây giờ phải làm sao đây?”

Thiện tai, bình thường đều khinh thường lão nương đây, lúc cần giúp đỡ thì lại bắt đầu dùng mỹ nam kế, lại còn giả bộ đáng thương với ta, tiểu chính này quả thực cực kỳ đáng giận! Nhưng mà, nhưng mà...ta hết lần này đến lần khác lại chỉ thích cái kiểu như thế này 〰〰〰, vừa mới thấy đáng vẻ đáng thương mong chờ của hần, trong lòng ta liền bắt đầu co rút...

Vì vậy ta vỗ vỗ bả vai của tiểu chính, lời lẽ sâu xa mà nói: “Như vậy, chúng ta trực tiếp hỏi hần là được mà.”

Tiểu chính quay đầu đi: “Muốn hỏi người đi mà hỏi.”

Ta khó hiểu càng thêm bất mãn: “Tại sao? Rõ ràng là người muốn mua quà tặng hần...”

Hần dậm chân: “Ta mắc cỡ mà...” Vừa nói, lại dùng ánh mắt hết sức đáng thương mong chờ nhìn ta mười phút.

Ta run rẩy run rẩy rút điện thoại cầm tay ra, ta hỏi, ta hỏi được chưa?

“Uy, chuyện gì vậy? “Giọng nói của Giang Ly không có bức mình, tốt quá tốt quá.

Ta cười hắc hắc một chút, tận lực dùng một loại ngữ khí thoải mái nói: “Soái ca, người thích cái gì?”

Đầu bên kia Giang Ly trầm ngâm một chút rồi hỏi: “Quan Tiểu Yến, người không gọi nhầm số đấy chứ?”

Vả mồ hôi, một chút cảm xúc hài hước cũng không có. Ta chỉ đành nói thẳng vào vấn đề: “Giang Ly a, sinh nhật người sắp đến rồi, muốn được tặng quà gì?”

“Quà?” Giọng nói của Giang Ly rất sung sướng rất êm tai, cái này chứng minh tâm tình của hần cũng không tệ lắm, xem ra ta chọn đúng thời điểm rồi. (anh ăn dưa bỏ rồi a...)

Bên kia, Giang Ly lại nói tiếp: “Quan Tiểu Yến, người cũng tiến bộ lên đấy nhì.”

Ta có chút mặc danh kỳ diệu, chẳng lẽ hẳn biết ta đang ở cùng với Tiết Vân Phong? Có tiến bộ là có ý tứ gì, là nói ta có can đảm của bạn trai hẳn sao? Như vậy, đây là một câu uy hiếp trắng trợn rồi? Ta rùng mình một cái, cẩn thận từng tí mà nói: “Cái này...ta giải thích với người sau. Nói mau, người muốn cái gì?”

Giang Ly trêu đùa: “Ta muốn người, người có cho không?”

Ta suýt nữa không đứng vững, thiếu chút nữa ngã sòng soài dưới đất, may mà Tiết Vân Phong kịp thời nâng ta dậy.

Thiện tai, ta đã sớm biết, tiểu tử Giang Ly này, nếu trở nên trơ trẽn, cũng là nhân tài xuất chúng. Ta cảm thấy Giang Ly người này thật chẳng biết suy nghĩ, người nói xem ta đang bị ánh mắt của bạn trai hẳn uy hiếp đi chọn quà tặng cho hắn, mà hắn lại nhân nhả thản nhiên mà giầy vò thần kinh yếu ớt của ta, hơi quá đáng!

Ta đứng vững một lần nữa, lấy lại bình tĩnh mà nói: “Người nói mau, muốn cái gì?”

Giang Ly rốt cục cũng bị khí thế của ta trấn áp xuống (ta cho là như vậy), vì vậy hắn miễn cưỡng mà đáp: “Tùy thôi, tặng cái gì ta cũng thích. Dù sao thứ ta muốn có người cũng không tặng được.”

Một câu này của Giang Ly, khiến ta càng thêm xác định, hẳn biết ta đang ở cùng với Tiết Vân Phong, hơn nữa biết người mua quà là Tiết Vân Phong, mà không phải là ta...Giang Ly người nhà quá thần thông rồi, người và Gia Cát Lượng có giao tình gì sao?

Ta cúp điện thoại, Tiết Vân Phong tràn ngập mong mỏi mà nhìn ta, khẩn trương nũng nịu mà hỏi thăm: “Hắn có nói muốn cái gì không?”

Ta an ủi mà vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Yên tâm đi, hắn nói tùy người tặng cái gì, hắn cũng thích hết.”

Tiết Vân Phong hai mắt sáng lên: “Thật sao?”

Ta gật đầu, đột nhiên cảm thấy thế gian này thật bi thương, thật sự. Vì sao lời tâm tình giữa hai người bọn họ lại còn cần đến ta nhắn gửi a...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Buông tha cho quá khứ

Tiết Vân Phong cuối cùng cũng chọn được một chiếc ly thủy tinh tạo hình tuyệt đẹp làm quà sinh nhật cho Giang Ly, ta nhìn giá tiền của cái ly kia, mạnh mẽ lắc đầu một cái cảm thán, người trẻ tuổi bây giờ, đều hư hỏng sa đọa cả rồi.

Để cảm ơn ta, Tiết Vân Phong định giúp ta mua một bộ nữ trang, cái này ta cầu còn không được, dù sao tiền của giai cấp bóc lột bọn họ, đều là cướp đoạt từ trên người gia cấp vô sản chúng ta, hôm nay ta lên đại biểu cho giai cấp vô sản giúp bọn hắn tiêu bớt một chút đi. (khiếp...chị muốn xài đồ chùa thì nói huyếch toẹt ra, lại còn đại biểu giai cấp này nọ....)

Ta dạo một vòng quanh khu nữ trang, nhìn cái này cũng thích, nhìn cái kia cũng thích, cứ xoay tới xoay lui cúi đầu nghĩ mãi không ra như vậy, đang trong lúc suy nghĩ, thỉnh linh đụng phải một người. Vì thế ta ngẩng đầu nhìn đối phương, nhất thời kinh ngạc.

Đối phương cũng kinh ngạc không ít so với ta, ông ta nhìn ta, cánh môi run run, không nói nên lời. Ta nhìn ông ấy, miệng không nghe theo sự sai sùu lên một tiếng: “Cha.”

Vì thế người bị ta gọi là “cha”, càng thêm kích động, lúc này sự run rẩy từ trên môi ông ta đã lan ra toàn thân, giống như bị điện giật, ngay cả đứng cũng không vững. Nếu không phải ta đã quen biết ông ấy, khẳng định sẽ cho rằng bệnh tim của ông ấy đột nhiên tái phát, không xong đến nơi.

Ông ta run run giơ tay lên, giống như muốn chạm vào xem ta có phải người thực hay không. Trong lòng ta đầy mâu thuẫn, lui về phía sau nhìn ông ta.

Ông ta cô đơn buông tay xuống, nhìn chằm chằm vào ta, thì thào nói: “Con rốt cục cũng chịu gọi ta một tiếng ‘cha’.”

Ta cúi đầu không nói lời nào. Ta cũng không rõ ràng lắm, tâm trạng của mình bây giờ như thế nào. Phẫn nộ sao? Ta đã cho rằng mình sẽ phẫn nộ, nhưng là thực sự không có, chính ta cũng không biết từ khi nào, sự uất hận của ta đối với người này đã bị một loại cảm xúc khác thay thế.

Ta ngẩng đầu nhìn ông ấy, lúc này trên mặt ông đã có rất nhiều nếp nhăn, có những cái hẳn rất sâu. Hai bên tóc mai đã bạc trắng, hoàn toàn không còn dáng vẻ hào hoa của năm đó...Ông ấy thật sự đã già đi, so với khi ông ấy rời đi năm đó, đã già đi nhiều lắm. Trong lòng ta đột nhiên dâng lên cảm giác

giác phiền muộn, không biết vì sao.

Tiết Vân Phong đứng bên cạnh nhìn thấy tình cảnh này, hơi cúi người xuống với cha ta kêu một tiếng: “Chào bác.”

Cha ta nhìn Tiết Vân Phong gật gật đầu, sau đó tiếp tục nhìn ta, trong ánh mắt kia có chút gì đó nói không nên lời chảy qua. Lúc này một người phụ nữ trung niên đi đến bên cạnh ông ấy, lôi kéo tay ông hỏi: “Anh xem em mặc bộ này có đẹp không?”

Ông ấy nghiêng đầu nhìn bà ta một chút, nói cho có lệ: “Đẹp, đẹp.”

Lúc này người phụ nữ trung niên cũng phát hiện ra chúng ta. Bà ta nhìn chúng ta một chút sau đó dùng ánh mắt nghi vấn nhìn về phía ông ấy.

Ông bỏ tay bà ta ra, nói: “Đây là Tiểu Yến.”

Người phụ nữ nhìn ta hữu hảo gật đầu một cái, ta cũng chỉ đành nhìn bà ta cười cười, kêu một tiếng “Chào đi.”

Không khí nhất thời có chút xấu hổ. Người phụ nữ kia lấy cớ đi thay quần áo, tránh đi. Ta nhìn chằm chằm bóng dáng người đàn bà kia, nói với ba ta: “Thế nào, qua lại với phú bà?”

Ông ta cười khò: “Phụ bà làm sao có thể để ý đến ta được.” Nói xong, ông ấy lại giải thích, “Ta chỉ là vận khí tốt gặp vận may thôi.”

Ta vì thế lại càng không biết nói gì cho phải.

Ông ấy lại đột nhiên nói: “Như vậy, chúng ta xuống quán cà phê dưới kia ngồi một chút đi?”

Trong giọng nói tràn ngập mong đợi, ta nhất thời không đành lòng cự tuyệt. ...Trong trí nhớ, ông ấy rất ít nói những lời như vậy.

Tiết Vân Phong đi về trước, vì thế ta cùng với ba ta cùng nhau ngồi ở quán cà phê ở tầng một của trung tâm mua sắm

...

Ta và ông ấy ngồi trong quán cà phê yên lặng khoảng mười lăm phút đồng hồ, rốt cục ông ấy cũng mở miệng: “Gần đây con có khỏe không?”

Ta: “Tạm được.”

Hắn: “Giang Ly là đứa nhỏ không tồi, hảo hảo quý trọng đi.”

“Ta quý trọng, hắn cũng không thấy quý trọng.” Ta nói, còn cố ý vị thâm trường nhìn hắn một cái, tin rằng ông ta hiểu được ý tứ của ta.

Hắn bèn thở dài, nói: “Tiểu Yến, ta biết con không muốn tha thứ cho ta, nhưng mà người có có bao giờ nghĩ đến, nếu lúc trước ta không ly hôn cùng với mẹ con, như vậy thì hiện giờ chúng ta sẽ như thế nào?”

Ta cúi đầu không nói, giả thiết như vậy ta từ trước đến giờ chưa từng nghĩ tới.

“Có lẽ chúng ta sẽ thích ứng được lẫn nhau, nhưng mà ta cùng với bà ấy kết hôn gần hai mươi năm, mà vẫn không hòa hợp được với nhau, con cảm thấy nếu thêm mười năm nữa, xác suất chúng ta có thể chấp nhận lẫn nhau có bao nhiêu?”

Ta nhú mày: “Phiền ông đừng có lấy cớ cho sự phản bội của chính mình.”

Ông ta bắt đầu gật gật đầu, nói: “Ta biết con hận ta, suy nghĩ của con rất dễ dàng tuyệt đối hóa, trong mắt không chứa nổi một hạt cát.” Dừng một chút, ông ta còn nói thêm, “Kỳ thật, lúc này trong trung tâm thương mại con có thể gọi ta một tiếng ‘cha’, ta đã vui mừng lắm rồi.”

Ta muốn nói cho ông ấy, kỳ thật ta đã không còn hận ông nữa rồi, hiện tại ông ấy trong mắt ta chỉ là một kẻ qua đường, nhưng mà nghe đến câu nói này của ông ta, ta lại thốt không nên lời, dù sao, ông ấy vẫn khác với người qua đường, nếu ta tùy tiện kêu một kẻ qua đường là “cha”, người kia khẳng định sẽ cho rằng ta mắc bệnh thần kinh. Mà ông ấy, sẽ phản khởi đến không nói ra lời.

“Tiểu Yến, mấy năm nay ta lúc nào cũng nhớ con. Con còn nhớ không, bắt đầu từ mấy năm trước, ta đến gặp con, còn mang loại kẹo con thích ăn nhất đến, con làm bộ không nhìn thấy ta, còn trốn ta. Lúc ấy ta quả thật có chút hối hận, hối hận đã ly hôn cùng với mẹ con. Nhưng mà sau đó ta lại vọng tưởng, con chỉ là nhất thời giận dữ với ta, chờ thêm một thời gian sẽ ôn hòa? Suy nghĩ như vậy cứ duy trì liên tục trong lòng ta vài năm, sau này khi nhìn đến ánh mắt con nhìn ta càng ngày càng không thích hợp, ta mới hiểu được, con hận ta đến tận xương tận tủy. Lúc ấy trong lòng ta tràn ngập khổ sở, nhưng mà ta lại không dám tới gặp con, sợ con nhìn thấy ta sẽ không vui.”

Trong lòng ta giống như bị thứ gì đó bóp chặt, khó chịu vô cùng. Vì thế ta nói: “Những chuyện từ xưa từ xưa như vậy, ông đừng nên nhắc lại làm gì.” Nhắc đến làm ta khó chịu.

“Không được, Tiểu Yến, ta vẫn còn nhớ. Ta khó chịu những mười năm, con chỉ khó chịu trong chốc lát như vậy, hay nghe ta nói một lát được không, có lẽ sau này chúng ta cũng không còn cơ hội đối mặt nói chuyện với nhau như thế này nữa. Hôm nay con đồng ý ngồi cùng ta trong chốc lát, ta cũng thực bất ngờ, thật sự... Trước kia con ngay cả nhìn cũng không muốn liếc mắt nhìn ta một cái. Kỳ thật con không biết, ta muốn gặp con thế nào đâu, nhưng là ta sợ con không vui khi gặp ta, cho nên cũng không dám đến tìm con, thực mâu thuẫn. Có lúc mẹ con có gửi vài tấm ảnh của con cho ta, chuyện đó chắc

con cũng không biết đâu? Ta cũng đoán bà ấy không dám nói cho con. Kỳ thật có một khoảng thời gian ta cũng nghĩ mãi không ra, không hiểu vì sao rõ ràng ly hôn là mẹ con và ta, hai đương sự ly hôn đều có thể hòa bình cùng một chỗ biến chiến tranh thành tơ lụa*, mà con gái của chúng ta, vì sao luôn khô đại cừu thâm với ta. Sau đó mẹ người nói với ta, đây là “Yêu càng sâu, trách càng nhiều”, người là vì quá lưu ý... Lý do này làm cho ta vui về vài ngày.”

*Hóa can qua vì ngọc bạch dùng biện pháp hoà bình để giải quyết tranh chấp. Can qua là hai thứ vũ khí cổ, chỉ chiến tranh, tơ lụa quý là các thứ lễ vật để hai nước dùng dâng tặng nhau.

“Vài năm nay ta lúc nào cũng nằm mơ thấy con, các giai đoạn của con. Lúc con vừa mới tập đi, cả bàn tay nắm lấy một ngón tay của ta, chập chững mà bước. Lúc ta cầm bàn tay nhỏ bé của con đi dạo ở khu nhà, nhà bác Trương ở bên cạnh mỗi lần nhìn thấy chúng ta đều nói ta đang chạy theo con gái... Mỗi lần ta nằm mơ thấy giấc mơ này đều cười tỉnh dậy, dọa người bên cạnh nhảy dựng.”

“Còn có lúc con thi Ngữ văn bị thất bại, mỗi lần đều giấu mẹ con, đem bài thi đưa cho ta ký tên. Con biết ta sẽ không nở mắng con, ha ha. Thành tích ngữ văn cao nhất của con là 65 điểm? Lần đó cô giáo hình như đã bỏ sót mất một câu, kỳ thật con có thể được 67. Ta nhớ rõ lúc ấy,, con còn vì hai điểm này, thiếu chút nữa khóc òa ra, vẫn là ta mua cho con một ly kem, mới dỗ nổi con.”

“Còn nhớ rõ hồi trung học lúc có nam sinh đưa thư tình cho con không? Lúc ấy con không cẩn thận bị ta nhìn thấy, lúc viết thư cự tuyệt, vẫn là ta phác thảo cho con...Bức thư tình của nam sinh kia, con bảo ta vứt đi, kỳ thật ta vẫn còn giữ đến bây giờ...” (đưa cho Giang ca đề bác, để chúng con còn có trò vui mà xem)

Ta cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, đôi mắt cay cay, giọng nói cố gắng kiềm nén nói:” Ông đừng nói nữa được không, đã là chuyện qua bao nhiêu năm rồi...”

“Tiểu Yến, ta và mẹ con ly hôn cũng đã là chuyện đã qua rất nhiều năm rồi, con vẫn cứ nhớ mãi không quên sao? Ta biết con hận ta...”

Ta ngắt lời ông ấy: “Con đã không còn hận cha.”

Ông mở to mắt nhìn ta: “Con nói cái gì?”

Ta sực sật mũi, ngửa đầu lên đem nước mắt nuốt trở về: “Con đã không còn hận cha nữa, thật sự...Bản thân con muốn hận cha, nhưng là đã không thể hận nổi. Đã qua bao nhiêu năm như vậy, cả cha và mẹ đều sống rất tốt, chẳng có ai vì thiếu ai mà suy sụp cả.”

Ông ấy kích động thốt lên một tiếng “Tiểu Yến.” rồi nói không nên lời.

Ta tiếp tục nói: “Con trước kia vẫn cảm thấy, một người đàn ông rời bỏ một người phụ nữ, là chuyện tội ác tày trời, nhưng sau này suy nghĩ một chút, hình như cũng không khoa trương đến vậy. Mẹ con không có cha, cuộc sống so với cha còn tự tại hơn rất nhiều, con cảm thấy nếu như mẹ tiếp tục sống cùng một chỗ với cha, có khi sẽ không sống thoải mái được như bây giờ. Còn có Vu Tử Phi, lúc trước con từng nghĩ, không có anh ta, con sẽ mất cả thế giới. Nhưng mà sau này thì sao, bây giờ con sống rất tốt a, còn Vu Tử Phi, ở cùng một công ty gặp phải con, liền chán nản mà rời đi. Giang Ly nói bản thân con quá cực đoan, lúc ấy con còn không tin, nhưng giờ ngẫm lại, quả đúng như vậy. Kỳ thật, con sớm nên buông tha cho những thứ đó, thật sự chẳng phải chuyện gì ghê gớm. Một người có thể sống hạnh phúc được hay không, là do chính thái độ của người đó đối với cuộc sống này, mà không phải cái nhìn của người khác đối với họ, hoặc là sự thù chung”

Ông ấy gật đầu : “Tiểu Yến, con đã trưởng thành hơn.”

Ta nhìn ông ấy cười cười, rốt cục cũng có người nói ta trưởng thành, để cho bọn Giang Ly với Vương Khải đi tìm chết hết đi, cha đẻ của ta mới hiểu rõ ta nhất.

Ông ấy có chút do dự mở miệng đáp ứng: “Như vậy...”

Ta: “Yên tâm, cha vẫn là cha con, hơn nữa, vĩnh viễn đều là.”

Ông ấy kinh hi nắm lấy một bàn tay của ta, đôi mắt sáng lên.

“Vừa rồi con không cho cha nói tiếp, là vì cha vừa nhắc đến mấy chuyện đó, con đã muốn khóc, thật sự. Con đã tưởng rằng có thể gạt bỏ hết những chuyện này trong đầu, nhưng là kết quả thì sao, không có khả năng. Giang Ly đã nói qua, con không thể bởi vì một sai lầm của cha, mà quên đi những gì tốt đẹp mà cha dành cho con trong mười sáu năm, hiện tại xem ra, hẳn nói hoàn toàn chính xác, cha ruột chính là cha ruột, những gì tốt đẹp cha dành cho con, con đều nhớ kỹ. Đáng thương cho tấm lòng của những người cha người mẹ trên đời này, lúc trước là do con không hiểu chuyện, đã làm cho cha phải thương tâm”

“Tiểu yến, Giang Ly khiến cho con thay đổi rất nhiều.”

Ta cười, xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, nói: “Thôi đi, hẳn chỉ được cái mồm mép có vẻ trôi chảy một chút mà thôi.”

Ông ấy cười cười, cẩn thận mà nói: “Tiểu Yến, tối nay, ta có thể mời con ăn một bữa cơm không?”

Ta lắc đầu: “Không được, con còn phải trở về nấu cơm cho Giang Ly.”

Ông ấy thất vọng gật gật đầu, không nói lời nào.

Ta bèn nói thêm “Nếu cha không ngại, có thể đến ăn tối cùng bọn con.”

Ánh mắt của ông lại sáng ngời.

Ta nhìn về mặt thay đổi trong chốc lát của lão nam nhân trước mặt, tâm tình đột nhiên tốt lên.

Thì ra, buông tha cho gánh nặng trong lòng, là chuyện thoải mái dễ chịu thanh thản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Quà sinh nhật (2)

Lúc ta đưa cha về nhà, Giang Ly nhìn đến mắt biển thành một đường thẳng... Khó mà nhìn thấy cảnh Giang Ly bị dọa cho ngây người, vì thế ta phải hảo hảo thưởng thức một chút.

Sau khi mời cha ta vào nhà, thừa dịp cha ta không chú ý, Giang Ly liền lôi ta đẩy vào phòng ngủ. Ta đang buồn bực, quay đầu lại đã thấy, thiện tai a, mỗ lão thái thái đang nằm bò trên giường ta chơi dò mìn. (cái trò minesweeper ý mờ, teen vô đố!).

Ta chạy lên bổ nhào lên người bà, cười hơ hớ nói: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Mẹ ta bởi vì kinh hãi, tay run lên, toàn quân bị diệt. Bà xoay người nổi giận đùng đùng ấn ta lên trên giường, u oán nói: “Ta đi ngang qua chỗ này, đến xem các người một lúc, không ngờ người ngay cả dò mìn cũng không để cho mẹ chơi cho đã.”

Ta ngã vào trên giường để mặc cho bà chà đạp, cười hi hi nói: “Mẹ, mẹ ra phòng khách nhìn xem ai tới.”

Mẹ ta buông tay, hoài nghi bước ra khỏi phòng ngủ. Một lát sau, trong phòng khách truyền đến tiếng la hét của bà: “Thượng thiên a, Quan Tiểu Yến đầu heo kia cuối cùng cũng thông suốt...”

Chắc chắn, người nghe coi, có ai mắng con gái ruột của mình như vậy không?

...

Ta ở trong phòng bếp bận tới bận lui, Giang Ly phụ mấy việc linh tinh, rửa rau xấp bát. Có người để cho ta sai bảo, cảm giác kiểu này thật không tồi a.

Ta tính hôm nay tự mình xuống bếp, để cho hai lão nhân kia nếm thử tay nghề của con gái họ, tuy rằng mỗ lão thái thái không tình nguyện cho lắm, bắt quả nghĩ đến tâm tình của ra hôm nay có chút đặc biệt, bà cũng nhin.

Ta khẽ ngâm nga một khúc nhạc, đồ đĩa thịt vào trong nồi, đảo qua đảo lại cực kỳ nhịp nhàng. Giang Ly đứng một bên nhìn, đột nhiên hỏi: “Đầu heo nhà người, làm sao lại thông suốt vậy?”

Ta nghiêng đầu liếc hần một cái, hôm nay bốn cô nương tâm tình tốt, không so đo với người. Vì thế ta đáp: “Dù sao cũng như là bị sét đánh một chút, đột nhiên phát hiện ra trước đây suy nghĩ của chính mình quá vô lý gây rối, giờ thấy mình trước kia thật là có chút cố chấp... Còn có a, ta đột nhiên phát hiện những lời người nói rất có đạo lý.. Giang Ly a, người phải nói thật cho ta, hỏi đại học có phải người học tâm lý học không hả?”

Giang Ly lắc đầu: “Ta học đại học là lập trình mạng. Ta có một người bạn cũng học tâm lý học, bây giờ là bác sĩ tâm lý. Người chắc cũng đã gặp qua rồi, chắc là không có ấn tượng.”

Ta: “Nói vậy, ta làm sao có thể gặp qua, hần tên là gì?”

Giang Ly: “Hôm hôn lễ của chúng ta hần cũng tới, tên là Hần Kiều, chắc là người chưa từng nghe qua.”

Ta vỗ đầu: “Nhớ ra rồi, Hần Kiều chứ gì..Bất quá nhìn hần có vẻ hay mắc cỡ a, nhìn qua giống như giao tiếp với người khác rất khó khăn, làm sao có thể làm bác sĩ tâm lý được nhì?”

Giang Ly khó hiểu: “Làm sao...người biết hần?”

Ta trừng hần liếc mắt một cái: “Lần trước người uống say, là hần đưa người về.”

Giang Ly vừa nghe đến chuyện mình uống rượu, trên mặt thoáng cái có chút khó chịu, bất quá rất nhanh hần lại nhếch khóe miệng lên cười cười, về mặt

kia thật quái dị. (đổ cả nhà ca đang nghĩ đến cái giề he he)

Bất quá ta nhớ đến chuyện hần uống rượu, lại cảm thấy rất kỳ quái: “Ngươi hôm đó sao lại uống rượu vậy? Hàn Kiên rõ ràng chẳng làm sao cả, làm sao chỉ có một mình ngươi say xin ?”

Giang Ly: “Bọn ta đánh cuộc, ai kết hôn đầu tiên, người đó phải uống rượu, bảo uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu.”

Chỉ đơn giản như vậy ? Ta nhìn hần bằng nửa con mắt, thờ dãi: ” Các ngươi toàn một đồng độc thân !”

...

Bữa tối diễn ra coi như vui vẻ, tuy rằng giữa ta và cha ta vẫn có chút câu nệ, bất quá ông ấy dù sao cũng vẫn là cha ta, về sau sẽ chậm rãi tốt lên. Huống hồ có bà mẹ hâm hâm dờ dờ kia của ta ở bên cạnh, không khí cũng không đến nỗi tệ nhạt.

Cơm tối xong xuôi, cha ta đề nghị muốn đưa mẹ ta trở về, vì thế ta và Giang Ly cùng nhau tiễn hai vị lão nhân này ra đến cửa, nhìn bọn họ lái xe rời đi, mãi cho đến khi biến mất.

Giang Ly nhìn về phía bọn họ biến mất, đột nhiên nói với ta: “Quan Tiểu Yến, hôm nay là ngày thoải mái nhất của ngươi trong suốt mười sáu năm qua đúng không?”

Khỏe mắt ta đỏ lên, không nói lời nào. Nhưng trong lòng đã lặng lẽ thừa nhận, đúng vậy. Thì ra yêu vĩnh viễn vui vẻ hơn so với hận.

Giang Ly vỗ nhẹ lên đầu ta: “Quay về thôi, bên ngoài lạnh lắm.”

...

Vừa quay vào nhà được một lúc, Giang Ly liền nhìn ta một cách kỳ dị, nói: “Quan Tiểu Yến, ngươi hôm nay đã mua cái gì?”

“Ta? Ách, cái gì cũng chưa mua.” Vốn định chờ Tiết Văn Phong mua cho ta một bộ nữ trang giá trên trời, nhưng là vừa vặn lại gặp phải ba ta.”

“Vậy ngươi định mua cho ta cái gì?”

Ách ? Ta không rõ ràng cho lắm, mua cho hần cái gì ? Ta vì sao phải mua cho hần cái gì ?

Giang Ly nhìn thấy bộ dáng nghi hoặc của ta, thực tức giận : “Ngươi hôm nay không phải còn hỏi ta muốn được tặng quà gì, nhanh như vậy đã quên rồi ?”

Nga, Giang Ly hiểu lầm. Ta nhớ đầu, giải thích: “Cái kia... không phải ta muốn mua, ta chỉ là giúp Tiết Văn Phong hỏi một chút thôi.”

“Cái gì,” Giang Ly nheo mắt lại, thoạt nhìn có chút nguy hiểm, “Ngươi chỉ là giúp người khác hỏi một chút?”

Ta bị cái dạng này của hần làm cho kinh sợ, không biết làm sao gật gật đầu..

Giang Ly một tay đặt ở trên cửa, hơi khom người, ta đã bị một bóng ma bao trùm, cảm giác bị áp bách cực kỳ. Trong lòng ta run sợ tựa vào trên cửa, hận chính mình không thể cuộn lại thành một con nhím, chui vào trong góc. Ta run run nói: “Giang Lyngươi làm sao vậy? ” Biện thái cũng không thể biến thái theo cách như vậy đi, hừ chết người a...

Đại khái là bởi vì quá mức khẩn trương nên sinh ra ảo giác, ta giống như nghe thấy tiếng Giang Ly nghiêng răng ken két. Hần nói: “Quan Tiểu Yến, ngươi đúng là rất nhiệt tình, ân ?” Chữ “ân” với âm điệu cao vút quen thuộc lại vang lên.

Ta phát hiện tâm tư của kẻ biến thái thật sự rất khó nắm bắt, quả thực rất mặc danh kỳ diệu. Thế nên ta ép bản thân trấn định xuống, phát động dũng khí nhìn thẳng vào mắt hần, nói: “Giang Ly...Ngươi mau nói ngươi muốn làm gì đi, đừng xài thủ đoạn khủng bố kiểu này, sẽ tai nạn chết người...” Giọng nói của ta vẫn có chút run run, được rồi, ta đúng là không có tiền đồ....

“Ta muốn làm gì?” Giang Ly nhú mày, trầm ngâm một chút, nói, “Sắp đến sinh nhật ta rồi, ngươi nói gì thì nói cũng phải tặng quà sinh nhật cho ta chứ?” Hần nói xong, thu hồi cánh tay lại, đứng thẳng người, dáng vẻ rất lương thiện mà nhìn ta, giống như cái sinh vật khủng bố vừa rồi hoàn toàn không phải là cùng một người... Mà ngữ khí kia, lại vẫn khiến cho người ta không được phép hoài nghi như cũ. Hần nói xong, suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu: “Nếu ngươi không đưa, ta có lẽ sẽ cân nhắc chuyện bắt nạt ngươi một chút.”

Thiện tai, thì ra là muốn nhân cơ hội bắt bẻ a. Ta lau mồ hôi, bất mãn nói: “Ta dựa vào cái gì phải tặng quà cho ngươi a ?” Phải có tiền, ngươi có biết hay không !

Giang Ly hợp tình hợp lý nói: “Ngươi là lão bà của ta.”

Ta càng thêm không phục: “Ngươi cũng là lão công của ta, làm sao sinh nhật ta cũng không thấy ngươi tặng quà cho ta ?”

Giang Ly: “Ta đây ngày mai đền bù.”

Ta không nói gì, lão tử sinh vào tháng 8, người nha, tháng 12 mới đến bù tặng quà cho ta, người mà cũng có ý tốt ra tay như vậy sao ?

...

Tuy rằng ta là đầu bếp ngự dụng của Giang Ly, bắt quá đầu bếp vào hai ngày thứ Bảy Chủ nhật có thể ngủ nướng không cần làm bữa sáng, đối với đề nghị cực kỳ nhân tính hóa này của ta, Giang Ly lựa chọn tán thành... Cũng hiếm khi có lúc hần lại khai sáng như vậy.

Vì thế Chủ Nhật ta hạ quyết tâm đánh một giấc thật sâu, ngay cả thứ Bảy bị lỡ mất cũng phải bù lại. Nhưng mà trời không chiều theo lòng người.

Sáng Chủ Nhật, ta đang nằm mơ thấy mình đang chinh đồn Giang Ly, đã có người không ngừng lay lay ta. Lắc a lắc, lắc a lắc. Ta mắt kiên nhẫn, trở mình, thuận tiện nói một câu: “Đừng quấy rồi.” Rồi lại ngủ tiếp.

Giọng nói lạnh lẽo của Giang Ly từ phía trên truyền tới: “Quan Tiểu Yến, người nếu không rời giường, ta liền cởi quần áo của người.”

Người dám! Người phản sao !

Giang Ly giống như biết thuật đọc tâm vậy: “Người xem ta có dám hay không.”

Ta đành từ trên giường ngồi dậy, gãi gãi đầu, nheo mắt lại, u oán nói: “Người làm cái trò gì vậy, muốn ăn sáng thì xuống dưới nhà mà mua,, thích ăn bánh quẩy thì ăn bánh quẩy, muốn uống sữa đậu nành thì uống sữa đậu nành.” Vì sao lại giày vò ta a...

Giang Ly kéo một góc áo của ta, lôi ta xuống giường: “Mau rửa mặt, ta có thứ này muốn tặng cho người.”

Ta đành dụi mắt, mặc danh kỳ diệu bước ra khỏi phòng ngủ.

Rửa mặt xong, ta nhất thời cảm thấy thanh tỉnh rất nhiều, tuy rằng đầu vẫn có chút nặng nề. Ta lác lác bước vào phòng khách, ngã vào trên ghế, u oán thở dài: “Giang Ly người rốt cuộc đang làm cái gì?!”

Giang Ly đột nhiên lấy ra một chiếc hộp đặt trước mặt ta: “Quà sinh nhật.”

Sinh... quà sinh nhật? Ta mê man nhìn hần, đột nhiên vỗ trán, nhớ ra, ngày hôm qua đúng là Giang Ly có vẻ như đã nói muốn đến quà sinh nhật cho ta thật.... Khụ khụ, tuy rằng sinh nhật của ta đã qua gần bốn tháng rồi...

Được rồi, nếu người tặng quà còn không biết xấu hổ mà đưa ra, như vậy ta cũng chỉ đành rụt rè mà nhận thôi. Thế nên ta nhận lấy chiếc hộp kia. Chiếc hộp này nặng trĩu, cũng không biết bên trong có cái gì. Thứ gì mà Giang Ly có thể tìm được trong một khoảng thời gian ngắn như vậy nhỉ... không phải là gạch ngói* chứ ?

*板砖 banzhuān: một loại ngói có rất nhiều công dụng (hình như là thế... bạn cũng không chắc lắm)

Mà nhìn chiều dài chiều rộng của cái hộp kia, nếu là gạch ngói, chắc là không chỉ có một tấm.

Nghĩ đến đây, bàn tay đang mở quà của ta ngừng lại, bắn khoăn nhìn Giang Ly.

Giang Ly không hiểu lắm “Làm sao vậy?”

Ta thanh thanh cổ họng, nói với Giang Ly: “Giang Ly người nói luôn cho ta biết, trong này có cái gì?”

Giang Ly nhìn chằm chằm cái hộp, ánh mắt chột lóe: “Người mở ra thì biết, bên trong cũng không có bom.”

Ta do dự mà nói: “Bên trong... kỳ thật là gạch ngói có đúng không?”

“Quan, Tiểu, Yến!” Giang Ly cơ hồ nghiêng răng phun ra ba chữ này.

Ta thấy đại sự không ổn, vì thế một bên cười nịnh nọt giải thích đây chỉ là nói đùa thôi, một bên nhanh chóng mở chiếc hộp ra.

Sau đó, ta ngây dại.

Một chiếc laptop màu trắng mỏng dính xinh xắn nằm gọn trong chiếc hộp, giống như một mỹ nữ thánh khiết nằm trên giường lớn — xin tha thứ cho trình độ ngữ văn của ta, câu so sánh đã có thể sử dụng đến trình độ như vậy, đã là cực hạn của ta rồi (xấu hổ thay, đây kỳ thật là câu nhân cách hóa ~)

Ta run run vuốt ve hình quả táo bị cắn một ngậm ở trên chiếc vỏ màu trắng kia, kích động hỏi Giang Ly: “Cái này rất đắt đúng không?”

Giang Ly lại ra vẻ phóng khoáng với ta: “Không cần để ý đến vấn đề tiền... Người không phải rất vui về sao?” (~ Oa... đại gia a... ngưỡng mộ~ing)

Ta dùng sức gật gật đầu, đúng vậy, vui về đến phát khóc: “Nhưng mà Giang Ly, người tặng ta thứ đắt tiền như vậy, đến lúc sinh nhật người chẳng phải ta sẽ phải...”

Giang Ly ngay tức khắc sa sầm mặt: “Người có cần hay không?” Nói xong vươn người định cầm lấy cái laptop.

Ta nhanh tay lẹ mắt ôm lấy laptop vào lòng, hắc hắc cười nói: “Cái kia... cảm ơn người a!”

Giang Ly quét mắt liếc ta một cái, điệu bộ khinh thường không thèm so đo với ta. Hắn nghiêng mặt, nói: “Kỳ thật quà tặng không nhất định phải đắt tiền, chỉ cần có lòng là tốt rồi. Đương nhiên, hắn nói tiếp, chuyển đề tài, lạnh lẽo liếc mắt nhìn ta một cái, “nếu người không có lòng, vậy thì cực lực mà chi tiền đi.”

Khụ khụ, ta có lòng, ta nhất định có lòng. (=)) chị đã khuất phục dưới dâm uy của anh)

Bất quá bởi vì ta đã nhận đủ sự bất nạt của tên biến thái này, vì thế tính dùng võ mồm kiểm lại chút ít: “Giang Ly người sinh nhật cái kiểu gì vậy a, ngày người sinh ra nhất định chính là ngày mà thế giới hắc ám bắt đầu!”

Giang Ly không cam lòng yếu thế: “Vậy ngày người sinh ra chính là ngày văn minh của nhân loại thối lui.”

Ta: “...”

Thiện tai, đến mắng chửi người cũng có thể đối đáp tinh tế đến như vậy, Giang Ly, người nha, chính là một tên biến thái !!!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Một lần đánh cuộc

Hôm nay hết giờ làm, ta ngồi vào trong xe của Giang Ly, lại thấy không khí hình như có vẻ không được ổn lắm.

Mặt của Giang Ly giống như nước hồ thu, làm cho người ta trong chớp mắt sinh ra một loại cảm giác lạnh lẽo. Hắn tập trung lái xe không thèm chớp mắt lấy một cái, không thèm để ý đến ta tí nào, ngay cả chằm chọc cũng không có một câu.

Ta nhấp nhòm ngồi trên ghế, không nói lời nào. Ta thấy hôm nay Giang Ly nhất định là thiếu nợ ai cái gì, bây giờ đang nổi nóng. Tuy rằng ta không dám nói chuyện với hắn, bất quá đối với người có thể khiến Giang Ly câu thành như vậy làm ta rất ngạc nhiên, còn có sùng bái nữa....Ta thật mong có thể gặp người kia một chút, nếu mà có thể, có lẽ còn bái người đó làm sư phụ không chừng....

Bất quá, ta đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề: Tâm tình Giang Ly kém như vậy, khẳng định cần phát tiết, mà nếu hắn phát tiết....Ta đây chẳng phải chính là nơi trút giận chẳng hay ho gì kia hay sao? Khóe không ra nước mắt, ta làm sao lại bị thâm như vậy a....

Quả nhiên, vừa về nhà, Giang Ly đã bắt đầu soi mói. Hắn dựa vào cửa, hậm hực nhìn ta đang ngồi trên ghế, nói: “Quan Tiểu Yến, người không có gì để nói với ta?”

Ta tuy rằng rất sợ bị hắn bất nạt, nhưng lại cực kỳ phản cảm hành vi soi mói này của hắn, thế nên mặt không chút thay đổi mà đáp trả: “Giang Ly, người không có gì để hỏi ta sao?”

Giang Ly bước tới, cầm một quyển tạp chí ném tới trước mặt ta: “Xem trang thứ bảy, kiệt tác của người.”

Ta cảm thấy mặc danh kỳ diệu, mở ra trang thứ bảy trên tạp chí, liền hiểu rõ. Trang thứ bảy là ảnh chụp quảng cáo, tràn ngập một trang giấy, đều là hình của ta và Vương Khải “song kiếm hợp bích” mặc các loại trang phục, cùng với một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ. Lần đầu tiên ta phát hiện ra, thì ra bản thân ta cười lên cũng rất sáng lạn nha. Hơn nữa tên nhóc Vương Khải kia từ ánh mắt cho đến vẻ mặt đều rất thích hợp, hắn cúi đầu động tình nhìn tiểu hồng mao, ánh mắt kia có chút âm áp, có chút nồng cháy, lại có chút sùng nịch...Nếu chỉ nhìn những tấm ảnh này, tuyệt đối sẽ không ai tin rằng, thẳng nhãi này kỳ thật là một con cáo già thích đùa bỡn các cô gái đẹp.

Vì thế ta thường thức mấy trang quảng cáo này, tự đáy lòng cảm thán một câu: “Mấy tấm này chụp rất thành công, ta phải lưu lại làm kỷ niệm mới được.” Thuận tiện cũng có thể lấy nó nhục nhả Vương Khải một chút.

Ta vừa dứt lời, Giang Ly đã giật lấy tờ tạp chí, cười khẩy nói: “Đã hồng hạnh ra tường, lại còn hiền ngang bất khuất như vậy?”

Ta kháo, người nói cái quái gì vậy! Ai hồng hạnh ra tường, ai ai ai! Ta bị mấy câu nói của Giang Ly làm cho nổi khùng, phản bác nói: “Chụp mấy tấm ảnh quảng cáo đã bị coi là hồng hạnh ra tường sao? Người làm ơn có tí thường thức một chút có được hay không!”

Giang Ly: “Chụp quảng cáo mà cũng cười vui vẻ như vậy sao?” (úi xời...mùi dâm ở đâu mà chưa thể nhỉ...)

Ta cảm thấy quả thực không thể nói lý với Giang Ly, bèn xua xua tay nói: “Được rồi được rồi, ta biết người tâm tình không tốt, mấy thứ cốc chén bát đĩa ở phòng bếp cho người đập thoải mái, đừng có làm phiền ta là được....Hơn nữa, cho dù ta có hồng hạnh ra tường, thì liên quan gì đến người nha?”

“Ta....” Giang Ly muốn nói lại thôi, ngập ngừng, rót cục mờ miệng: “Ta chỉ là đột nhiên phát hiện, phẩm vị của ngươi so với chỉ số thông minh của ngươi còn kém hơn nhiều.”

Ta hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta thực hoài nghi, ngươi không phải đang ghen tị với ta đấy chứ ? Nói thật đi Giang Ly, ngươi cả đời này có phải chưa được lên tạp chí lần nào hay không ?... Đương nhiên ngoại trừ thông báo tìm bạn trăm năm nha. Kể ra, chị đây không chỉ có lên tạp chí, còn chụp một đồng ảnh quảng cáo đẹp như vậy, còn...” Ta nói đến đây, ngừng lại, đứng lên vỗ vỗ vai Giang Ly, ý vị thâm trường nói: “Nói thật, ta cũng hiểu tâm trạng bây giờ của ngươi, dù sao mọi người đều là người bình thường, kỳ thật muốn trở nên nổi tiếng, rất khó....” Ta phát hiện tư duy của ta bây giờ đã lạc đề một cách nghiêm trọng, làm sao có thể tán gẫu đến những phương diện này....Ngươi cũng đừng hỏi ta làm sao nghĩ vậy, ta cũng không biết làm sao nữa, dù sao ta cũng mặc danh kỳ diệu nói như vậy, có thể là do giấc mộng ngôi sao hồi tám tuổi vẫn còn quá phá đi, dù sao đại đa số mọi người trong lòng đều hy vọng được người khác chú ý. Đương nhiên, lấy lực ảnh hưởng của mấy tấm ảnh quảng cáo này, xác suất nổi danh của ta cơ bản là bằng không.

Giang Ly nghe xong lời ta nói, cười lạnh một tiếng, gạt tay ta ra, nói: ” Chụp cái loại quảng cáo hạng hai đăng lên cái tạp chí hạng ba mà ngươi đã như vậy? Nói thật, cái loại tạp chí kiểu này ta mới lười lên.”

Ta nghiêm trang gật đầu một cái: “Ăn không được nho vĩnh viễn vẫn thấy chua.”

Giang Ly xoa cằm suy tư trong chốc lát, đột nhiên nói: “Kỳ thật chuyện lên tạp chí cũng chẳng phải việc gì khó.”

Ta cảm thấy lời này của hắn rất buồn cười: “Đùa sao, không tin ta đánh cược một phen?”

“Cuộc thi cuộc.” Giang Ly nói xong, lại lật lật tờ tạp chí kia, lập tức chán ghét quăng sang một bên: “Bất kỳ tạp chí nào cấp bậc cao hơn so với tạp chí này, tùy ngươi chọn một cái, nếu ta mà lên được, như vậy ngươi thua.”

“Đến luôn, ta vẫn cứ không tin đấy, ngươi nghĩ mình là thánh sao.” Ta cảm thấy Giang Ly đã tự kỷ đến mức mất đi lý trí, bất quá nghĩ đến tướng mạo đẹp đẽ có thể buồn bán được của hắn, ta lại bổ sung thêm: “Không được bắt chước ta chụp quảng cáo, ngươi phải có bài viết.”

Giang Ly không thèm suy nghĩ liền gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Ta có chút chột dạ, sợ Giang Ly thực sự có chút tài năng, bèn nói: “Như vậy, chọn ZZ Thời thượng đi.”

Giang Ly trả lời càng thêm rõ ràng: “Được, vậy chọn tạp chí đó.”

Lúc này ta có chút nghi hoặc, tên Giang Ly này chẳng nhẽ điên rồi, hắn không biết bậc cửa của ZZ Thời thượng cao bao nhiêu sao? Nói gì thì nói, ZZ Thời thượng cũng là tạp chí đứng đầu trong nước, có thể có bài viết trên tạp chí này, đều là những người cực kỳ thành công, nổi tiếng, hơn nữa phải có một đời sống cực kỳ đẳng cấp, đương nhiên sự nhanh nhạy đối với trào lưu mới thời thượng cũng cực cao.

Ta nhìn Giang Ly, lắc đầu. Kỳ thật Giang Ly giống thanh niên đang thất nghiệp hơn. Như thế, người nổi tiếng thành công — nếu hắn thật sự là người nổi tiếng thành công gì đó, thì lão bà của hắn, ta đây, cũng phải biết mới đúng chứ? Vì thế cái này, pass. Nói đến đời sống cực kỳ có đẳng cấp, hắn trừ bỏ có chút bệnh sạch sẽ ra, không thích ăn cay, cái khác đều không có gì đặc biệt, hơn nữa, hắn ngay cả nước hoa cũng không thích. Vì thế cái này, cũng pass. Cuối cùng, nhạy bén đối với trào lưu mới? Đùa hay sao, người nhạy bén đối với trào lưu mới, sẽ giờ một quyển tạp chí hạng ba điều võ dương oai với ta? Vì thế, nhất định không có quan hệ gì với Giang Ly, pass.

Tóm lại, Giang Ly toàn thân cao thấp chỉ được cái vẻ bề ngoài, nếu ZZ Thời thượng là một cái tạp chí cực kỳ *, như vậy có lẽ trong đó mỗi một trang đều sẽ xuất hiện bóng dáng của tiểu công này — đương nhiên vô cùng có khả năng trong tình trạng áo rách quần manh. (chị à, nghĩ đi đâu vậy m(_ _m)

Vì thế ta đắc ý cười cười: “Ngươi cứ chờ mà nhận thua đi, đầu phải ai cũng có khả năng xuất hiện trên ZZ Thời thượng ?”

Giang Ly lại chẳng thèm để ý, hắn bắt đầu cân nhắc đến vấn đề tiền đặt cược: “Muốn lấy gì làm tiền đặt cược? Ngươi thích cái gì nhất?”

Ta không chút do dự đáp: “Tiền.”

Giang Ly: “Được, chúng ta dùng toàn bộ tiền gửi ngân hàng của mình để cược đi. Ngươi thua, tiền của ngươi thuộc về ta, ta thua, tiền của ta là của ngươi.”

Ta hít một hơi lạnh, đáng vẻ tự tin này của Giang Ly làm cho ta có chút luống cuống, hắn...hắn sẽ không quen biết gì với chủ biên hay gì đó của ZZ Thời thượng chứ ? Nghĩ đến đây, ta do dự mà hỏi: “Giang Ly, ngươi rất chắc chắn sẽ có bài viết trên tạp chí kia, đúng không ?”

Giang Ly lắc đầu: “Không có, ta làm sao biết rõ cái tạp chí kia.”

Ta không tin: “Vậy ngươi vì sao còn muốn đánh cược với ta, ngươi không sợ thua sao?”

Giang Ly: “Ta cảm thấy lên tạp chí chắc cũng không phải chuyện gì khó.”

Được rồi, tư duy của biến thái không thể đánh đồng với người bình thường được, nhất là một tên biến thái tự kỷ, cái này ta có thể hiểu được. Cho nên ta càng thêm khinh bỉ, cũng không thèm nghiên cứu tí mĩ cầu tạo đầu óc của Giang Ly nữa....Ta cuối cùng cũng phát hiện ra, thì ra khuyết điểm lớn nhất của Giang Ly chính là tự kỷ khinh địch, oa ha ha ha, lần này có chuyện gì ngươi đi mà chịu nhá !

Thế nên ta cảm thấy thắng lợi gần như đã nắm chắc trong tầm tay, liền nói: “Vậy được rồi, vậy tiền gửi ngân hàng của người có bao nhiêu?”

Giang Ly tiếp tục lắc đầu: “Không biết, dù sao cũng nhiều hơn người.”

Ta lại không nói gì, bắt quá nghĩ đến chiếc BMWs của hắn, còn có căn nhà rộng mênh mông này của hắn, ta cũng thừa nhận, chắc là thật sự nhiều hơn so với ta rồi...

Giang Ly: “Xét thấy tiền của ta so với người nhiều hơn, nếu như vậy, không công bằng, cho nên phải có thêm điều kiện.”

Ta: “Được thôi.” Sớm biết rằng Giang Ly chẳng phải kẻ dễ bắt nạt.

Giang Ly: “Nếu ta thắng, người liền...từ chức đi.”

Ta kinh hoàng: “Tại sao?” Công việc hiện tại của ta rất ổn a, trừ bỏ cấp trên có đôi khi có chút nhầm chán ra, những cái khác cơ bản không có gì bất bẻ, hơn nữa lại nhiều tiền.

Giang Ly nhú mày nhìn ta: “Người không muốn?”

Ta đương nhiên không muốn, nhớ hôm thằng nhóc Vương Khải kia còn tăng gấp đôi tiền lương a, công việc tốt như vậy có đốt đèn lồng đi tìm còn khó a~

Giang Ly: “Không muốn thì quên đi, ta cũng biết là có thể xuất hiện trên tạp chí cũng không đơn giản như vậy...”

Ta bắt lấy cổ tay Giang Ly: “Đồng ý đồng ý, ta đồng ý!” Hiếm khi Giang Ly xúc động mất lý trí như vậy, xem ra lần này ta thắng chắc rồi, không tóm lấy cơ hội, sẽ hối hận cả đời! (ai đó vẫn ngây thơ không biết rằng mệnh đã bị dụ vào tròng ~~~)

Giang Ly cúi đầu nhìn cánh tay của ta, cong khóe miệng nói: “Thành giao.”

Trái tim thấp thỏm của ta cuối cùng cũng hạ xuống. Lúc này, Giang Ly lại nói: “Nhưng mà ta vẫn thấy, người có vẻ đang chiếm tiện nghi của ta.”

Ta nói một cách đầy chính nghĩa trách cứ hắn: “Đã nói xong hết rồi, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy...Không được, ta không tin vào nhân phẩm của người, chúng ta vẫn nên ký hiệp nghị để ngừa vạn nhất đi.”

Ta nói xong, không thêm đợi Giang Ly phản ứng lại, chạy tới thư phòng xoạt xoạt xoạt, viết hai bản hiệp nghị, tự mình ký tên xong, sau đó đưa cho Giang Ly. Giang Ly cầm cái bút, chậm chạp không chịu ký: “Ta vẫn cảm thấy không công bằng, hay là chúng ta đừng đánh cuộc nữa?”

Ta chống nạnh: “Không được, người làm sao có thể không giữ lời như vậy, người có còn là nam nhân không a người...”

Vì thế, dưới sự uy hiếp của bản “nam nhân luận”, Giang Ly cuối cùng cũng ngoan ngoãn ký tên.

Ta cười tủm tỉm nhận lấy hiệp nghị, bắt đầu mơ tưởng đến cảnh Giang Ly bị ta thắng sạch hết tiền trong tương lai.

Lúc này, giọng nói của Giang Ly lại rất không hợp thời mà vang lên: “Quan Tiểu Yến. ngày kia là sinh nhật ta rồi, quà sinh nhật người đã chuẩn bị tốt chưa hả?”

Một câu đánh văng ta về với sự thật tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Quà sinh nhật (3)

Ta đang tự hỏi.

Ta đang tự hỏi, trên thế giới này liệu có thứ gì đó, không cần lãng phí tiền, mà cũng có thể nhận được sự yêu thích và tán thưởng của mỗi biến thái hay bất bẻ kia không.

Nếu không thì tặng hắn một tác phẩm nghệ thuật đi? Bình thường biến thái đều thích nghệ thuật.

Mà nếu ta muốn mua một tác phẩm nghệ thuật có thể lọt vào mắt Giang Ly....làm không tốt ta sẽ phá sản....

Vì thế, hãy để Quan đại nghệ thuật gia ta tự tay làm một tác phẩm nghệ thuật tặng cho Giang Ly đi.

Kỳ thật nghệ thuật là một thứ rất sâu xa khó lường, tất cả đều rất mơ hồ. Máy thứ khó coi này, đừng lo, chỉ cần người có thể phóng đại nó thành một đóa hoa, cho dù có khó coi đến đâu người ta cũng sẽ liều mạng mà vùng tiền.

Bởi vì thời gian gấp gáp cùng với sự hiểu biết của ta về tác phẩm nghệ thuật cũng có hạn, cho nên ta quyết định sẽ tặng Giang Ly một tác phẩm nghệ thuật DIY* bằng gốm sứ. dù sao, mặc kệ nó thành ra cái dạng gì, ta đều đã có lòng làm ra, phù hợp với yêu cầu của Giang Ly.

*Do- it – yourself J

Thế nên vào ngày 24 tháng 12, ta xin phép nghỉ một ngày, lôi theo Hạp Tử cùng tới một tiệm làm gốm sứ quy mô không nhỏ.

Hạp Tử vừa nghe thấy ngày mai là sinh nhật Giang Ly mà hôm nay ta mới chuẩn bị quà sinh nhật cho hắn, lập tức gõ vào đầu ta mấy cái, mắng ta xối xả, ta u oán bị cô nàng này ngược, thậm chí người thì biết cái gì a...

Ta cảm thấy ta rất có trình độ nghệ thuật, ngay cả chủ tiệm cũng khích lệ ta như vậy... Bởi vì có thể khiến một cái bình hoa bình thường biến thành bảy vận tám nghiêng dập nát như vậy, thật sự là hiếm có khó tìm. Không nể mặt nhất chính là Hạp Tử, cô nàng lại nói tác phẩm nghệ thuật của ta chính là điển hình cho sự vô cùng thâm thúy. Ta lại cảm thán, người thì biết cái gì a...

Đương nhiên nói đi cũng phải nói lại, tuy rằng tác phẩm nghệ thuật này được ta làm cho ..rất nghệ thuật, bắt quả ta không thừa nhận cũng không được, nó thực sự rất xấu...

Hạp Tử rốt cục cũng nhìn không nổi nữa, tự mình làm một chiếc bát xinh đẹp, sau đó, cô nàng cầm cái bát lên nói: “Hay là chúng ta khắc chữ lên trên đi?”

Ta nhìn chằm chằm vào cái bình hoa xấu đến nỗi không nhìn ra cái dạng gì, vốn đã khó coi, nếu lại sánh đôi với mấy nét chữ ấu trĩ của ta nữa, chẳng phải là càng khó xem? Vì thế, ta nhìn Hạp Tử hắc hắc cười nói: “Được, người giúp ta khắc đi.”

Hạp Tử dùng khuỷu tay huých ta một cái, nói: “Nói bậy bạ gì đó, đây là quà sinh nhật người tặng cho Giang Ly, đương nhiên phải tự mình khắc chữ.”

Ta đau khổ nhìn cô nàng, không nói lời nói.

Hạp Tử đại khái cũng hiểu ra nỗi khổ của ta, bèn nói: “Sao người ngu vậy, không khắc chữ Trung Quốc không được sao? Chúng ta có thể khắc tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng Mãn Châu, tiếng Mông Cổ, chọn cái nào Giang Ly xem không hiểu là xong chứ sao.”

Cũng đúng, ta đúng là ngu thật. Ta tràn ngập mong đợi nhìn Hạp Tử: “Như vậy, người biết tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng Mãn Châu, tiếng Mông Cổ sao?”

Hạp Tử lắc đầu: “Ta chỉ phụ trách đưa ra biện pháp.”

Ta lại nhut chí.

Lúc này, Hạp Tử đột nhiên chỉ vào tấm áp phích to oành trước quầy, nói với ta: “Người xem, trên kia toàn viết mấy chữ cổ quái kỳ lạ hiếm thấy, nhất định là có cái mà chúng ta cần.” Nói xong, lại kéo ta bước tới.

Hạp Tử chỉ vào một dòng chữ trên áp phích, nói: “Cái này ta biết, happy birthday, sinh nhật vui vẻ.”

Vớ vẩn, cái này ta cũng biết.

Tay của Hạp Tử đột nhiên di xuống: “Cái này, là tiếng Pháp.”

Ta: “Nghĩa là gì?”

Hạp Tử lắc đầu: “Không biết, dù sao chắc không phải nghĩa là “Xin chào” đâu.”

Ta thật muốn một cước đá lên cái cổ vênh vác kia của cô nàng, phát tiết sự bất mãn của ta.

Ngay tại lúc ta đang do dự có nên tập kích cổ của Hạp Tử hay không, một giọng nói của nam truyền đến từ bên cạnh chúng ta: “Dòng đó cũng có nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ”.”

Ta và Hạp Tử cùng lúc ngẩng đầu, nhìn thấy một đại thúc hói đầu khoảng hơn 40 tuổi đang đứng bên cạnh Hạp Tử, cách cô nàng rất gần. Tròng mắt của hắn chuyển động nhanh như chớp, chuyển tới chuyển lui cũng không rời khỏi bộ ngực D- cup của Hạp Tử.

Hạp Tử đứng dậy, lui về phía sau hai bước, cảnh giác nhìn hắn.

Ánh mắt căm thù cùng khinh bỉ của ta và Hạp Tử không ảnh hưởng đến đại thúc kia tí nào, hắn hồn nhiên quên mình đi đến trước tấm áp phích, chỉ vào một hàng chữ có mấy chấm tròn nhỏ nhỏ dưới dòng tiếng Pháp, nói: “Đây là tiếng Đức, cũng có nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ”.” Sau đó lại di xuống, “Tiếng

Ý, “Sinh nhật vui vẻ”; tiếng Tây Ban Nha, “Sinh nhật vui vẻ”....”

Hạp Từ nhìn dáng vẻ đặc ý của hắn, mở mồm ngắt lời hắn: “Như vậy, hàng chữ cuối cùng thì sao ?”

Ánh mắt của ta cũng chuyển đến hàng chữ ở phía dưới cùng, đó là một hàng chữ kỳ quái. dù sao ta cũng chưa từng thấy qua.

Hỏi đầu thúc thúc có chút khó xử: “Đây hình như là tiếng Do Thái, còn nghĩ là gì thì...”

Hạp Từ cười một cách khoa trương nói: “Còn nghĩa là gì nữa, đương nhiên là “Sinh nhật vui vẻ” rồi, lão nương từ sáu tuổi đã học tiếng Do Thái rồi...”

Đại thúc hỏi đầu hoài nghi nhìn Hạp Từ, cuối cùng xám xịt rời đi trong tiếng cười của cô nàng.

Ta ôm lấy bả vai của cô nàng, chọc chọc trước ngực cô nàng một chút, cười dâm đãng nói: “Nhóc con, lúc ngươi sáu tuổi, ngay cả “Cây đồng đang buổi ban trưa” còn không thuộc lòng nổi cơ mà ?”

Hạp Từ trừng mắt liếc ta một cái: “Nói nhảm vừa thôi, mau đi khắc chữ, khắc mấy chữ Do Thái này vào.”

Ta lại nhìn mấy ký tự loằng ngoằng kia, nói: “Rốt cuộc có phải nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ” không, nếu là câu thần chú nguyên rủa gì đó, Giang Ly không bỏ đời ta mới là lạ.”

Hạp Từ gõ vào trán ta một cái: “Ta nói đầu óc ngươi có thể thông suốt hơn một chút được không, một loạt những cái này đều có nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ”. chẳng lẽ đến cái cuối cùng lại biến thành thần chú ?”

Ta nghĩ cũng đúng, vì thế liền bắt tay vào khắc chữ. Dù sao cho dù là thần chú, Giang Ly xem cũng không hiểu.

Ta khắc đầy mấy dòng chữ “Sinh nhật vui vẻ” tiếng Do Thái này xung quanh bình hoa, những ký tự từ xưa này khiến cho tác phẩm nghệ thuật trường phái trừu tượng bao trùm lên một tầng cảm giác trang trọng cùng với thần bí, đưa nghệ thuật đương đại cùng với yếu tố truyền thống kết hợp hoàn mỹ cùng một chỗ, đây quả thực chính là kiệt tác của thiên tài....

Đương nhiên, Hạp Từ đối với kiệt tác này của ta lại có một ý kiến khác: chẳng ra cái gì cả.

Ta hận Hạp Từ, cực kỳ.

...

Lúc ta ôm tác phẩm nghệ thuật công sức cả một ngày về đến nhà, đã là buổi tối. Hôm nay là đêm an lành, dọc theo đường đi ta nhìn thấy rất nhiều nơi đều có cây thông Noel, rất đẹp. Bất quá bản thân ta vốn không tin vào chúa Trời, đối với lễ Noel cũng không thấy hứng thú lắm, hoàn toàn là đến giúp vui mà thôi.

Ta vừa bước vào cửa nhà, liền bị một gốc cây thông Noel thật lớn trong phòng khách dọa cho phát hoảng. Cây thông Noel kia từ trên xuống dưới đều treo đầy những quả cầu nhỏ nhiều màu sắc, đèn màu, dưới tán cây còn có một đồng hồ quả tuyết đẹp. Ta sợ tới mức chạy ra khỏi cửa, nhìn lại số nhà, đúng vậy, đây là nhà ta.

Ta nhẹ nhàng mà đến gần cây thông Noel kia, đi vài vòng quanh nó, lập tức hô vọng về thư phòng: “Giang Ly, mấy trò này là ngươi bày ra hả ?”

Giang Ly từ trong thư phòng bước ra, tựa vào khung cửa nhìn ta, gật đầu nói: “Ừ.”

Ta vuốt cằm, cũng gật gật đầu: “Không ngờ ngươi cũng thực ngây thơ, từ lúc sáu tuổi ta đã không chơi cái này rồi...”

Giang Ly nhìn cây thông Noel, mặt không chút thay đổi: “Phải không, bọn họ nói con gái đều thích thế này,” Hắn nói xong, lại nhìn về phía ta, “Ngươi không thích ?” Sau đó liếc nhìn ta một cái thật sâu, ý tứ chính là, ngươi dám nói ngươi không thích ?!

Ta rùng mình một cái, liên tục gật đầu: “Thích, ta làm sao có thể không thích được, hắc hắc hắc hắc....”

Ánh mắt của Giang Ly dừng lại ở hộp quà trong lòng ta, hắn đi đến trước mặt ta, khéo miệng cong lên, trên mặt hiện lên ý cười, cúi đầu hỏi ta: “Ngươi cầm cái gì vậy ?”

Ánh sáng của những chiếc đèn màu trên cây thông Noel lấp lánh lấp lánh chiếu lên khuôn mặt của Giang Ly, có chút mê ly quỷ dị, nhưng lại có một loại mỹ cảm kỳ lạ không nói nên lời, ta không khỏi cảm thán, quả nhiên Giang Ly có vẻ thích hợp với loại ánh sáng kỳ lạ khí chất biến thái này.

Ta cầm chiếc hộp trong tay đưa cho Giang Ly, ngửa đầu cười nói: “Giang Ly, sinh nhật vui vẻ.”

Giang Ly tùy tiện xoa đầu ta một cái, sau đó cười tủm tỉm nhận lấy hộp quà. Ngay sau đó, tác phẩm nghệ thuật vô cùng xấu xí kia lộ ra trước mặt hắn. Hắn giơ cái bình lên, hỏi: “Mua thế nào vậy, tạo hình rất...độc đáo.”

Ta đặc ý cười cười nói: “Đây là tự tay ta làm, số lượng có hạn, toàn thế giới chỉ có một cái. Thế nào, ta đây không phải quá tài hoa ?”

Giang Ly ném cho ta một nụ cười gọi là khuyến khích, sau đó lại cầm chiếc bình hoa soi dưới ngọn đèn ngắm nghía mấy ký tự khắc trên đó. Ta vừa định

khoe khoang một chút học thức với hần, đã thấy Giang Ly đột nhiên thấp giọng nở nụ cười, tiếng cười thực dễ nghe, bất quá lại khiến ta rung mình một cái. Hần xoay người, một tay cầm chiếc bình hoa, một tay đặt lên vai ta, cúi đầu mỉm cười nói: “Quan Tiểu Yến, ta cũng yêu người.” (~ Oa...ta bạo phát a...)

Giang Ly cách ta rất gần, gần đến nỗi ta có thể cảm giác được hơi thở của hần đang phun trên cổ ta. Ta lập tức hoảng hồn, đẩy hần ra: “Người làm cái gì!”

Giang Ly khua khua cái bình hoa trong tay, cười giống hệt như một con sói xám: “Người không phải yêu ta sao? Đừng giả vờ then thùng với ta làm gì.”

Ta bị sự tự ki của hần làm cho mặt danh kỳ diệu: “Không phải chỉ là cái bình hoa sao, người làm gì đến nỗi ấy?”

Giang Ly vuốt ve phần thân bình, hơi một tí lại dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên bình hoa, sau đó nhún mày cười nói: “Mấy chữ này là tự tay người khắc lên?”

Ta: “Đúng vậy, người chắc không biết mấy chữ này nghĩa là gì đâu nhỉ? Để ta dạy cho người...”

“Ta đương nhiên biết.” Giang Ly cong khóe miệng lên, cười đến cực kỳ yêu nghiệt, “Đây là tiếng Do Thái, có nghĩa là “Ta yêu người”. Đây xem như là lời thổ lộ của người sao? Đủ hàm súc.”

Ta cười lạnh ba tiếng, đắc ý nói: “Quên đi Giang Ly, đây rõ ràng nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ”. người đừng có mà lừa ta.” Giang Ly đâu phải vụn vặt, có rất nhiều lĩnh vực mà Giang Ly cũng chưa thể đặt chân tới được, cái này ta có thể hiểu được.

Giang Ly thu hồi nụ cười: “Người thật sự không biết ý nghĩa của nó?”

Ta tiếp tục cười lạnh: “Ta đương nhiên biết, đây có nghĩa là “Sinh nhật vui vẻ”. Người không biết cái này, ta có thể hiểu được, đâu phải ai cũng bác học giống bốn cô nương đây...” Tự mình ỏi ra trước.

“Quan Tiểu Yến,” Giang Ly cầm chiếc bình ngồi trên sa lông, “Đây là tiếng Do Thái, nghĩa là “Ta yêu người”. Người đã thổ lộ với ta, giờ ta đang suy nghĩ xem có nên chấp nhận hay không.”

Ta giận, lôi laptop ra, nói: “Người không biết, ta cũng không biết, Baidu* biết.”

*Google của các bạn Trung Hoa ý mà.

Giang Ly không thêm đề ý đến ta, mãi mê tự mình nhìn chăm chăm cái bình trong chốc lát, nói: “Ta suy nghĩ xong rồi, nể mặt người có thành ý như vậy, ta quyết định chấp nhận người.”

Ta lấy gối ôm đập lên đầu hần, vừa mở trang web ra vừa mắng: “Nhận cái đầu người, lão nương mới không cần bị một tên biến thái chấp nhận!”

Giang Ly ôm bình hoa ngồi trên ghế, không nói chuyện, cũng không phản kích lại ta. Ta có chút kỳ quái, hần làm sao lại đột nhiên hiền lành như vậy, bất quá mặc xác hần, ta vội vàng mở trang web ra, bắt đầu tìm.

Tìm được rồi, tìm được rồi, ta đoạt lấy bình hoa từ Giang Ly, nhìn những ký tự trên đó đối chiếu từng cái từng cái một, sau đó, ta liền kinh hoàng.

Không giống, thật sự không giống.

Những ký tự trên bình hoa cùng với kết quả những chữ “Sinh nhật vui vẻ” tiếng Do thái tìm được trên mạng hoàn toàn không giống.

Ta hoài nghi là vì chữ ta khác quá khó nhìn, bèn đối chiếu lại một lần, cuối cùng xác định, thật sự là không giống chút nào.

Một bàn tay duỗi ra, cầm lấy cái bình hoa xấu xí kia, Giang Ly ôm bình hoa, đắc ý nói: “Quan Tiểu Yến, người còn có thể ngọt hơn chút nữa sao?”

Ta không phục, tìm kiếm kết quả của dòng chữ “Ta yêu người” bằng tiếng Do Thái, lại đối chiếu một chút, kết quả có thể đoán được.

Ta tựa vào ghế, có chút nhụt chí: “Giang Ly, đưa cái bình kia trả lại cho ta đi, ngày mai ta tặng người cái đẹp hơn.”

Giang Ly: “Không sao, ta thích mấy thứ bề ngoài xấu xí như vậy, giống như cái bình hoa này, lại giống như,” Hần dừng một chút, ngược mắt lên nhìn ta, “Người.” (Oa tỏ tình lần hai~~~ cơ mà có người nào đó ngu ngốc nghe không vào, tội anh quá)

Ta giận, xông về phía hần định cướp lại cái bình hoa từ tay hần, thiện tai, lão tử không quảng nổi cái thân này nữa rồi.

Giang Ly nhanh nhẹn đứng lên, giấu bình hoa ở phía sau lưng, sau đó cúi đầu nhìn ta đang bỏ nhào trên ghế, lắc đầu thở dài: “Quan Tiểu Yến, người có thể tiến bộ một chút được không, đã tặng đi rồi, người lại còn không biết xấu hổ mà đòi lại?”

Ta nằm bò trên ghế vẫn không nhúc nhích, bị phản đến mức muốn cào tường.

Giang Ly lại cố tình không buông tha cho người ta, hần ngồi xuống, vỗ vỗ đầu ta, cảm giác kia, chẳng khác nào hần đang vỗ đầu con chó lông xù nhà hần vậy. Sau đó hần gác cằm lên trên ghế, đắc ý nhìn ta. Mặt của hần cách mặt ta rất gần, ta thậm chí còn có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài của hần đang

rung lên, thật muốn nhỏ từng cọng xuống quá đi... Lão nương là nữ nhân, lông mi cũng không dài bằng của hần!

Đôi mắt Giang Ly chớp chớp nhìn ta, nói: “Quan Tiểu Yến, ta vẫn cảm thấy ngươi cố ý, ngươi kỳ thật là muốn tỏ lộ với ta, đúng không?”

Ta vô lực ngược mắt, nói: “Làm ơn, ta cho dù không có tiền đồ thêm lần nữa, cũng sẽ không tỏ lộ với một kẻ đồng tính luyến ái được không!”

Giang Ly: “Như vậy, nếu như ta không phải đồng tính luyến ái thì sao?”

Ta vuron một bàn tay đến vỗ vỗ bả vai Giang Ly bày tỏ chút an ủi: “Đứa trẻ ngoan, loại chuyện này không có nếu như, phải là phải.”

Giang Ly: “Kia nếu ta là song tính luyến ái thì sao?”

Ta; “Vậy thì càng biến thái...Ta nói, ngươi không phải thực sự là song tính luyến ái chứ?”

Giang Ly đứng lên, cảm giác mười phần trên cao nhìn xuống. Hần rũ mắt nhìn ta, khinh thường nói: “Làm sao, nữ nhân kiểu như ngươi, ta chỉ thấy chướng mắt.”

Ta cảm thấy lời nói của Giang Ly rất kỳ quái, nhưng mà ta lại không rõ kỳ quái thể nào. Vì thế ta chỉ hạo cười lạnh ba tiếng, đáp trả hần: “Yên tâm đi, nam nhân kiểu như ngươi, ta cũng chướng mắt.”

*** Những bọn nào không tưởng tượng thì nhìn cái cốc này vận vẹo đi một tí rồi tưởng tượng nhớ...

Hình ảnh chỉ mang tính minh họa...hoàn toàn không thể hiện được tính “nghệ thuật” như cái bình hoa của Yến tỷ

....

Thực ra cái dòng trên cốc là “Anh yêu em”...bọn chỉ kiếm được câu này thôi (còn có 1 cái của nam tỏ tình với nam nữa mà lại ko kiếm ra nữ tỏ tình mới sợ) ***

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Say rượu đêm Noel

Trên thế giới này, những kẻ khó chơi cũng phân ra làm nhiều loại, có những kẻ khó chơi làm cho người ta thấy phiền chán, giống như Vu Tử Phi; có những kẻ khó chơi, làm cho người ta phát điên, giống như Vương Khải, còn có những kẻ, khó chơi làm cho người ta thấy thực bất đắc dĩ, giống như Tiết Văn Phong.

Chuyện thế nào thì phải nói từ cái lễ Noel không thể an lành kia.

Chuyện kể rằng vào ngày 25 tháng 12, người khác đều mừng lễ Noel, Giang Ly người ta lại mừng sinh nhật, coi như là có cá tính. Ta đang nghĩ Giang Ly chắc là sẽ cùng với tiểu mỹ nam Tiết Văn Phong ăn một bữa tối lãng mạn, để cho Giang Ly đỡ ngứa mắt, ta nói với hần buổi tối có việc sẽ về trễ một chút, Giang Ly châm chọc khiêu khích ta vài câu, đối với việc này ta hoàn toàn không thèm để ý. Sau đó, tan tầm xong ta liền trực tiếp đi theo Vương Khải ăn trực một bữa, tiếp theo liền bước lên xe của hần đến quán bar hả hê một chút.

Lễ Noel tốt xấu gì cũng được coi như một ngày lễ, trong quán bar bầu không khí khác hẳn với bình thường, còn có một chút tiết mục nhỏ rất thú vị. Hôm nay không khí ngày lễ qua nồng đậm, mọi người đều vui chơi đến phát điên, xung quanh thực âm ỉ, bất quá đây coi như là một kiểu xả hơi khỏi áp lực trong cuộc sống của trai gái trong các thành phố lớn đi.

ừ trong quán bar bước ra đã là mười một giờ tối, ta vừa mới ra khỏi quán bar, di động liền vang lên, vừa lấy ra đã thấy, là âm hôn bất tán gần đây Tiết Văn Phong - Tiết băng hũu.

Ta tiếp điện thoại, đầu bên kia ngay lập tức truyền đến tiếng nước nở cùng với tiếng uống nước ừng ục ừng ục. Ta rất kỳ quái, kêu lên vài tiếng “Này này này”, Tiết Văn Phong mới mở miệng nói chuyện. Hần kêu một tiếng “Quan Tiểu Yến”, sau đó lại một tràng tiếng khóc ô ô. ta giống như cách di động cũng có thể ngủ thấy mùi rượu trên người hần, tiểu tử này tám phần là đã say rồi.

Bản thân ta cho dù không tính là lương thiện, nhưng rất dễ mềm lòng, hơn nữa lại gặp phải một tiểu chính thái xinh đẹp như vậy đang khóc lóc, làm cho tâm can của ta quả thực chịu không nổi. Thế nên ta vội vàng nói vào di động: “Ngươi làm sao vậy, có phải Giang Ly bắt nạt ngươi không?”

Ta vừa nhắc đến tên của Giang Ly, hần lại càng khóc dữ dội, vừa khóc vừa kêu tên Giang Ly.

Ta bóp bóp trán, che đi động nói với Vương Khải : “Người đi trước đi, ta còn có chút việc phải làm”

Wương Khải đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, “Đã trễ thế này, người còn đi đâu? Có cần ta bảo hộ người không?”

Ta nghĩ đến thế trạng của Tiết Văn Phong, tuy rằng hắn có thể đánh thắng được ta, bất quá nghĩ đến hắn đã uống rượu vào, chắc là cũng không đến nỗi khó ứng phó. Vì thế ta khoát tay nói: “Không cần, có chuyện gì ta sẽ gọi điện thoại cho người.”

“Được rồi, vậy có chuyện gì phải gọi ta đầu tiên, còn có...” Vương Khải cúi người lại, khá thần bí mà chớp chớp mắt, “Không được tùy tiện lên xe của người đàn ông khác.”

Ta kháo, người xong chưa hả. Ta liếc mắt trừng hắn một cái, xoay người rồi đi.

Bên ngoài rất lạnh, ta trốn vào một tiệm Fastfood ven đường gọi cho điện cho Tiết ma men: “Tiết Văn Phong, người đang ở đâu?”

Tiết Văn Phong lăm bầm hai tiếng, lắp bắp nói: “Liên... liên quan gì đến người...”

Nha, nếu không phải người gọi điện thoại tới quấy rầy ta ta mới lười quản xem người ở đâu, liên quan cái đầu ta ! Ta định cúp điện thoại, nhưng là cứ nghĩ đến kỳ thật đứa nhỏ này cũng không đến nỗi hư hỏng, huống chi còn có chút quan hệ bắm váy* với ta (nếu tình nhân của lão công cũng được coi như là quan hệ bắm váy), thế nên ta đành kiên nhẫn dỗ dành hắn: “Người nói cho ta biết người đang ở đâu, ta mang Giang Ly đến xin lỗi người.”

* 裙带 :cạp váy, bắm váy (ví với quan hệ với đàn bà và con gái, mang ý châm biếm)

Tiết Văn Phong: “Người...Giang Ly...”

Ta: “Nói a, người ở đâu, Giang Ly chờ mất kiên nhẫn rồi đây này!”

Giọng nói của Tiết Văn Phong đột nhiên nhỏ đi một chút, ta lơ mơ nghe được hắn nói với người phục vụ sinh đứng bên cạnh: “Nói cho cô ta ta đang ở chỗ nào.”

Ta nhát thời á khẩu, tiểu tử này say đến ngay cả chính mình ở đâu cũng không biết.

...

Lúc ta bước vào quán bar Y, Tiết Văn Phong đã hào khí lên mây tự rót tự chuốc, uống rượu giống như uống nước lọc. Ta chạy tới một phen giữ chặt lấy cánh tay của hắn, nói: “Đừng uống nữa, theo ta trở về!”

Tiết Văn Phong làm sao chịu nghe, hắn gạt ta ra, nhửu mày bực mình nói: “Tránh ra !”

Không tức giận, không tức giận, ta không tức giận...mđ, tức chết ta !

Ta cầm lấy chén rượu trước mặt hắn ừng ực tu một hơi sạch sẽ, sau đó lau miệng : “Tiết Văn Phong người mà uống nữa, Giang Ly sẽ không cần người!”

Tiết Văn Phong sợ run một chút, sau đó đột nhiên ghé lên trên quầy bar ô ô khóc loạn cả lên, vừa khóc vừa thút tha thút thít nghẹn ngào nói: “Giang... Giang Ly hắn không cần ta ... Ô ..ô”

Ta bị hắn làm cho hoảng sợ, quả nhiên trên đời này khó hầu hạ nhất chính là con ma men. Thế nên ta chẳng khác nào đang dỗ con vồ vồ lưng của hắn, tận lực nắn cho giọng nói thốt ra thật ôn nhu thật tràn ngập tình thương của người mẹ: “Đứa bé ngoan, Giang Ly nói, người ngoan ngoãn về nhà, hắn sẽ cần người.”

Tiết Văn Phong ngẩng đầu mở to hai mắt nhìn ta. “Thật sự?” Đôi mắt kia vì say mà trở nên mông lung, trong mắt còn có nước mắt đọng lại, nhìn khuôn mặt lê hoa đài vũ* của hắn, ta thấy cực kỳ thương tâm a.

* 梨花帶雨 lê hoa đài vũ: hoa lê vương vất những giọt mưa, (thường) chỉ vẻ đẹp của người con gái khi rơi lệ.

Vì thế ta liền chịu đựng nỗi xúc động muốn cắn một ngụm lên khuôn mặt kia, thề thốt thành khẩn nói: “Thật mà... mau về nhà đi nào.” Xem ra ở chung một chỗ với Giang Ly đã lâu cùng chẳng học được cái gì hay, chỉ có khả năng diễn trò là tiến bộ không ít.

Vì thế Tiết Văn Phong cực kỳ nhu thuận gật đầu một cái: “Được, chúng ta về nhà.”

Ta giúp đỡ Tiết Văn Phong giờ đến đứng còn không vững, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra khỏi quán bar, sau đó đón xe taxi. May mà Tiết Văn Phong giờ còn không có say hoàn toàn, còn biết mình ở chỗ nào.

Vừa ngồi vào taxi, Giang Ly đã gọi điện tới. Ta vừa nhấn nút nghe, đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Giang Ly : “Quan Tiểu Yến người rút cuộc chơi đùa ở chỗ nào, làm sao còn chưa có về hả !”

Ta nhìn Tiết Văn Phong đang gục ở một bên, trong lòng có vô số bức dọc cùng tức giận, bèn gầm ngược trở lại: “Ta ở đâu thì liên quan gì đến người a !” Lão tử còn không phải là vì lo cho bạn trai của người sao, thật là kỳ quái, vì sao bạn trai là của người mà sao luôn đến phiên ta chăm sóc là sao!

Giang Ly bị ta gài lên, thế mà lại bình tĩnh trở lại. Hắn trầm mặc trong chốc lát, trong giọng nói có chút u oán nói: “Hôm nay là sinh nhật ta.”

Ta không hiểu nguyên do: “Quà không phải hôm qua đã tặng cho người rồi sao? ” Tuy rằng đó là một món quà thật thất bại.

Giang Ly cả giận nói: “Sinh nhật ta người ngay cả chút ra vẻ cũng không có? Đưa một cái bình hoa còn chưa phát dục là coi như xong sao?”

Ta thật sự nghi ngờ mấy chữ “chưa phát dục” của hắn thực ra chính là chỉ gà mà mắng chó, nhưng mà ta cũng không làm gì được hắn. Vì thế ta nhẫn nhịn, nói: “Vậy người còn muốn ta làm cái gì?”

Giang Ly: “Quên đi, bây giờ là mười một giờ năm mươi lăm, người hát bài chúc mừng sinh nhật cho ta đi.”

Ta: “Giang Ly, người không phải là cũng uống say đấy chứ?” Tình hình là lúc hắn uống rượu đều sẽ làm một số chuyện có vẻ ngây thơ.

Giang Ly lạnh lẽo đáp: “Người có hát không thì bảo? Không hát thì nói, để ta còn nghĩ xem dùng phương pháp gì chinh đốn người. ...”

“Được rồi được rồi, ta hát, ta hát còn không được sao?” Sợ người luôn !

Vì thế dưới bóng đêm yên tĩnh trong xe, bỗng chốc vang lên một khúc ca chúc mừng sinh nhật rung động tâm can, hơn nữa lại còn là bản cũ Trung Anh đối chiếu. Ta nhìn trong kính chiếu hậu đã thấy về mặt bác lái xe taxi đã nhún đến thống khổ, đồng tình nói: “Chú à, chú muốn cười thì cứ cười đi, da mặt cháu rất dày.”

Vì thế bác lái xe hào phóng cười ha hả.

Giang Ly nghe ta hát xong, nói: “Không tồi, ta đã thấy có người hát thành giai điệu, cũng là lần đầu tiên gặp người hát không có giai điệu mà cũng có thể hát thành như vậy.” Dừng một chút, hắn lại bổ sung thêm, “Nhất là có thể hát bài Chúc mừng sinh nhật thành như vậy, thật sự là hiếm có.”

Ta kháo, người có ý gì !

Giang Ly không có cảm nhận được sự bất mãn của ta, hắn nói: “Kỳ thật hôm nay, người hẳn là nên ở bên cạnh ta.”

Ta có chút mờ mịt: “Vì sao?” Chẳng lẽ muốn lôi kéo ta và bạn trai bé nhỏ của người chơi trò 3 p ? Mua bánh ngọt sao, ta là người bình thường được chưa!

Giang Ly không trả lời, mà lại đột nhiên chuyển đề tài, nói: “Người đêm nay có về không?”

Ta nhất thời không theo kịp suy nghĩ của hắn: “A? Ách... chắc là... có trở về đi...”

Giang Ly: “Người đang ở cùng với ai vậy?”

Ta cũng không thêm giấu diếm: “Còn không phải bạn trai người, uống say như chết... Ta bảo này, hai người các người cãi nhau sao?”

Giang Ly: “Uống rượu ? Uống rượu tốt, rượu xong loạn tình là thời cơ tốt.”

Ta cười: “Vậy người lại đây đi, mau thừa dịp này đem hắn ăn, tiểu chính thái xinh đẹp như vậy nhất định đặc biệt ngon miệng.”

Giang Ly tựa hồ lại tức giận: “Chuyện của chúng ta không đến lượt người quản.”

Ta: “Ta mới lười quản.”

Giang Ly: “Đưa hắn về xong rồi về nhà đi, người không được có ý đồ gì với hắn đâu đấy.”

Ta cười, hắn rõ ràng rất để ý Tiết Văn Phong, vì sao nhất định phải cãi nhau làm gì? Vì thế ta an ủi hắn nói: “Đã nói với người bao nhiêu lần, ta với đồng tính luyến ái không có hứng thú.”

Giang Ly không nói gì, ta lại bổ sung một câu: “Chỉ là tiểu tử này luôn làm cho ta có một loại cảm giác được làm mẹ.”

Giang Ly cười khê: “Người muốn làm mẹ? Ta không ngại giúp một chút đâu.”

Ta: “Người đi tìm chết đi !”

Giang Ly ha ha nở nụ cười, cười xong hắn nói: “Ồ chỗ nào, lát nữa ta đến đón người.”

Giang Ly đột nhiên khuất phục đầu hàng tốt bụng làm cho ta cảm thấy không ổn cho lắm, vì thế nói: “Không cần, nhà hắn ở ngay trong nội thành, bắt xe rất tiện.”

Giang Ly: “Thế cũng không được, nhờ đầu gặp phải tên lái xe nào thẩm mỹ có điểm dị dạng, định cướp sắc thì làm sao.” (=))

Ta kháo, cướp sắc thì cướp sắc, làm sao còn nhất định phải thẩm mỹ dị dạng? Giang Ly, người ấy, không nói móc ta thì sẽ chết à !

Giang Ly: “Một tiếng nữa, ta ở dưới nhà hán chờ ngươi.”

Ta; “Giang Ly ngươi nói thật đi, ngươi rốt cuộc có âm mưu gì? ” Ta mới không tin hán lại hảo tâm như vậy.

Giang Ly: “Ngươi nếu đã không làm được gì cho ta, vậy lúc về nấu cho ta bữa ăn khuya đi... Ta muốn ăn mì trường thọ*, cái loại một chén mì chỉ có một sợi ấy.”

* Theo tập tục của người Trung Quốc, vào ngày sinh nhật nếu ăn mì trường thọ thì sẽ sống lâu khỏe mạnh, sợi mì càng dai càng dài thì tuổi thọ của người đó càng lâu. Mà Giang ca nói mì một sợi tức là cái thể loại mà nhào bột bằng tay sau đó kéo cho nó dài thật là dài ra đủ cho một bát mì ấy.

Ta: “Biết ngay là ngươi đâu có tốt bụng như vậy.” Cái loại này thoát nhìn đơn giản, kỳ thật lúc làm rất phiền toái thực không tốt!

Giang Ly: “Không nghe lời? Không nghe lời hậu quả có lẽ rất nghiêm trọng...”

Ta: “Làm làm làm, ta nghe lời. Ngươi cũng quá vô si !”

Giang Ly lại đắc ý ha ha cười nhẹ một tràng, ta giận dữ ấn nút cúp máy.

...

Chỗ ở của Tiết Vân Phong cách nơi hán đi làm không xa, phòng chừng là dễ tiện cho việc đi làm, nên thuê nhà, Ta giúp hán lên lầu, lấy chìa khóa trong túi áo của hán, mở cửa, tìm được phòng ngủ, sau đó đem hán ném tới trên giường, cởi giày cho hán, đắp chăn lại.

Tốt lắm, đại công cáo thành, ta có thể giải thoát rồi. Ta lau mồ hôi trên đầu, xách túi bước ra khỏi phòng ngủ, vừa mở cửa ra, đã nghe thấy một giọng nói cực kỳ rõ ràng từ phía sau : “Ngươi phải đi sao?”

Ta hoảng sợ, xoay người nhìn lại. Chỉ thấy Tiết Vân Phong đang tựa nửa người trên giường, ánh mắt thật sự thanh tỉnh, một chút cũng không có dáng vẻ của người uống rượu.

Ta không tin nổi nhìn hán, khiếp sợ đến nỗi nói chuyện cũng lắp bắp: “Ngươi ngươi ngươi ngươi... Ngươi không phải say rượu sao?”

Tiết Vân Phong sắc mặt tối tăm, đáp: “Ta chỉ muốn say mà thôi.”

Oa khaó, vậy thì phải nói là ngươi từ này đến giờ đều là giả bộ ? Giả bộ uống say làm cho lão nương ngu ngốc đầu đây mồ hôi đưa ngươi trở về ? Ta mới nghĩ đến đây liền bị phản, vì thế liều mạng chạy đến bên giường hán, cúi người bóp cổ hán lắc lắc, vừa lắc vừa đau đớn cắn hận nói: “Tiểu tử ngươi làm sao lại xấu xa như thế hả, ngươi có biết phải xoay sở với một con ma men là chuyện lãng phí tinh thần và thể lực thế nào không ? “

Tiết Vân Phong dưới ma trảo của ta, toàn bộ thân thể chẳng khác nào một con rối gỗ lắc lư lắc lư, hán cũng không phản kháng, chỉ rừ mắt xuống, bình tĩnh nói: “Ta có thể làm sao bây giờ, ta say không nổi, đành phải giả vờ.”

Ta ngừng tay, có chút đau lòng nhìn hán. Ta đột nhiên nhớ tới lúc Vu Tử Phi mới rời bỏ ta, ta cũng thường xuyên chuốc say chính mình hàng đêm như vậy, nhưng là bởi vì thể chất đặc thù của bản thân, đối với cồn cơ hồ như miễn dịch, vì thế mỗi lần ta đều uống rất nhiều rượu, cực kỳ thanh tỉnh mà nốc rượu điên cuồng ... Bây giờ ngấm lại, khi đó thật là khờ a, ai rời đi ai sống không nổi.

Ta mặc kệ hồi ức, vỗ vỗ đầu Tiết Vân Phong, cười nói: “Đứa nhỏ ngoan, về sau không cần uống rượu tùm lum, hại thân.”

Tiết Vân Phong gạt tay của ta ra, bất mãn nói: “Ta không phải đứa nhỏ !”

Ta cười: “Ồ trong mắt ta, ngươi chỉ là một đứa nhỏ...Nếu không thì ta nhận ngươi làm con nuôi đi ?”

“Ngươi...” Tiết Vân Phong trợn mắt nhìn ta, tức giận đến cánh môi run run.

Ta bị cái dạng này của hán làm cho cười hắc hắc không ngừng, nắm lấy khuôn mặt của hán nói: “Chính thái, ngươi thật đáng yêu a.”

Tiết Vân Phong xoay mặt đi, không thèm để ý đến ta.

Ta cảm lấy túi xách, lại vỗ vỗ đầu hán: “Bé ngoan, ngủ ngon vào, tỷ tỷ phải đi.”

Tiết Vân Phong lại giữ chặt lấy tay ta: “Ngươi...ngươi có thể ở lại giúp ta được không ?”

Ta quay đầu nhìn đôi mắt to ngập nước của hán, nhất thời một chút sức chống cự đều không có. Vì thế ta ngồi bên giường của hán, phong tình vạn chủng cười cười: “Soái ca, ngươi thực sự cần người giúp sao ?”

Tiết Vân Phong mặt nhất thời đỏ bừng, ta mới phát hiện, nguyên lai đùa giỡn tiểu chính thái lại là trò hay ho như vậy, ha ha.

Tiết Vân Phong nhìn dáng vẻ vui sướng khi người gặp họa của ta, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ngươi nhìn có vẻ rất vui vẻ nhi...Nếu ta nói cho ngươi Giang Ly với ta chia tay, ngươi có phải càng vui vẻ hơn hay không ?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Quan Tiểu Yến không ngu ngốc!

Tiết Vân Phong nói với ta : “Người nhìn có vẻ rất vui vẻ nhì. . .Nếu ta nói cho người Giang Ly với ta chia tay, người có phải càng vui vẻ hơn hay không ?”

Ta khiếp sợ thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của chính mình: “Khụ khụ, người nói gì cơ, chia tay ?”

Tiết Vân Phong gật đầu, thanh âm có chút vô lực : “Hắn không thích ta.”

Ta không tin cho lắm, theo sự quan sát của ta, Giang Ly rõ ràng cũng rất để ý đến hắn (để ý cái P). Vì thế ta hỏi: “Hắn chính miệng nói với người ?”

Tiết Vân Phong: “Còn phải nói hay sao, ta có thể nhận ra được.” (đến bạn Tiết còn nhận ra mà chị. . .chẹp chẹp. . .)

Ta khoát tay, an ủi hắn nói: “Cho dù chính miệng hắn nói ra, cũng chưa chắc đã là thật, huống chi căn bản là hắn chưa nói gì với người, người nhạy cảm quá rồi.”

Tiết Vân Phong hai mắt chợt sáng lên, rồi nháy mắt lại trở nên âm trầm. Hắn lắc đầu nói: “Ta cũng không muốn tự mình dối mình, ta vẫn cảm thấy Giang Ly hắn. . .trong lòng hắn có người khác.”

“A ha ?” Thì ra Giang Ly lại là người thiếu chung thủy như vậy, một chân đứng hai thuyền. . .khinh bỉ hắn ! (khổ thân ca quá ~)

Tiết Vân Phong đột nhiên hung tợn nhìn ta, hùng hùng hổ hổ nói: “Nói mau, có phải hắn thích người đứng hay không ?”

Ta vội vàng hoảng sợ lắc đầu: “Hắn mỗi ngày chỉ muốn làm duy nhất một việc chính là khinh bỉ ta, hắn không bắt nạt ta ta liền thấy may mắn cực kỳ, nói hắn thích ta, quý cũng không tin!”

Tiết Vân Phong gật đầu, thực đồng ý với ý kiến của ta: “Người nói cũng đúng, ta cũng biết bằng tư sắc của người, khó mà câu dẫn hắn được.”

Ta: “. . .”

Cổ nén nổi xúc động chém chết tiểu chính thái trước mặt, ta làm ra vẻ không sao cười ha ha, nói: “Đúng vậy đúng vậy, huống chi Giang Ly hắn là gay a, hắn thích đàn ông mà.”

Tiết Vân Phong lại nói: “Nói thật, nếu hắn thích một nữ nhân, ta còn không còn lời nào để nói, nhưng mà nếu trong lòng hắn có người đàn ông khác. . .”
Hắn nói xong, ánh mắt lại trở nên âm trầm, ta nhìn mà thấy đau cả lòng.

Bất quá một câu “trong lòng hắn có người đàn ông khác” của tiểu chính thái này đã thức tỉnh ta, trong nháy mắt ta nghĩ đến một người, chính là kẻ làm cho Giang Ly vừa yêu vừa hận, Vương Khải đồng chí (=) vừa yêu vừa hận. . .=)). Khụ khụ, Giang Ly sẽ không thật sự, thật sự đi tình biệt luyến* đến Vương Khải chứ ?

* yêu một người khác

Trời ạ, Giang Ly có đi tình biệt luyến thì cũng phải tìm đồng loại chứ, tên Vương Khải kia thuần túy rõ ràng là một cây đại cải củ hoa tâm trong đầu chỉ toàn gái đẹp, trông mong hắn sẽ khuất phục bởi một người đàn ông, người nghĩ cũng đừng nghĩ làm gì !

Ta càng nghĩ càng thấy chuyện này khả nghi, vì thế bắt đầu có chút nhấp nhô, Tiết Vân Phong nhạy bén đã nhận thấy sự khác thường của ta, hắn túm lấy góc áo của ta, khẩn trương hỏi: “Hắn. . .hắn thật sự có người đàn ông khác sao ?”

“Khụ khụ. . .cái kia. . .” Ta có chút khó xử, không biết nên nói sao với hắn. Dù sao chuyện Giang Ly thích Vương Khải cũng chỉ là do ta đoán mò mà thôi, huống chi đây lại là chuyện của người khác, ta cũng ngại mình quá bất quải.

Tiết Vân Phong mở đôi mắt to tròn nhìn ta, nước mắt sắp rớt xuống đến nơi. Hắn nói: “Người có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là ai ? Ta chỉ muốn biết. là người như thế nào có thể mê đảo được hắn.”

Ta nhìn đôi mắt xinh xắn tội nghiệp kia của Tiết Vân Phong, cắn chặt răng, nói: “Đây. . . Ta cũng là đoán vậy thôi, không chắc đã là thật.”

Tiết Vân Phong coi như bình tĩnh: “Người nói đi, ta sẽ đúng mực.”

Ta: “Người chắc là biết Vương Khải chứ ? Phó tổng giám đốc của công ty ta.”

Tiết Vân Phong: “Làm sao mà không biết, lúc hán mười sáu tuổi còn nhìn lên chị ta tắm rửa cơ.”

Ta: “...” Thì ra lịch sử phong lưu của Vương Khải lâu đời như vậy.

Tiết Vân Phong cuối cùng cũng phản ứng lại, hán thất thanh hô: “Nha, người không định nói Giang Ly ...hán thích Vương Khải chứ ?”

Ta đau đớn gât đầu: “Ta cũng đoán vật thôi, cụ thể tin hay không, tùy người. Nói thật ta cũng không tin được, người như kiểu Vương Khải đến ta còn thấy chướng mắt, huống chi ánh mắt Giang Ly cao như vậy...Bất quá nói không chừng, người biến thái lại có thâm mỹ của biến thái, huống chi nói đi nói lại Vương Khải vẫn được cái vô ngoài dễ nhìn ... Nha, người làm sao vậy ? “Ta đột nhiên phát hiện sắc mặt Tiết Vân Phong trở nên cực kém, là cái loại hèn giận đến mất đi lý trí.

Tiết Vân Phong nắm chặt tay, trong ánh mắt toát ra một ngọn lửa nguy hiểm. Hán nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Tên Vương Khải này, câu dẫn xong chị ta, lại đến câu dẫn bạn trai ta, ta không cho hán biết tay, hán sẽ không biết bản thiếu gia đây tức giận là thế nào!” Hán nói xong, ba một tiếng vỗ xuống chiếc bàn bên cạnh giường, cốc nước trên bàn bị khiếp sợ, đổ ngay tại trận, sau đó lăn lông lốc hai vòng, rơi xuống dưới, loảng xoảng một tiếng bỏ mình đập nát.

Lá gan nhỏ bé của ta theo một tiếng loảng xoảng thịt nát xương tan kia cũng run rẩy một chút. Xem ra tiểu thiếu gia này tuy rằng bề ngoài nhu nhược, trên thực tế cũng không phải người lương thiện a. Vì thế rằng ta lập cập đánh vào nhau run run nói: “Kia cái đó...Kỳ thật hai người bọn họ cũng không có gì, là Giang Ly tương tự đơn phương...” (ORZ, Giang ca ơi là Giang ca...ta buồn thay cho huynh)

Tiểu thiếu gia lại càng thêm oán giận: “Cái gì mà tương tự đơn phương, Vương Khải đây chính là lạt mềm buộc chặt, giờ trò lừa bịp!”

Ta vuốt trán, tiếp tục giải thích: “Kỳ thật Vương Khải thích nữ nhân mà, người chắc là biết chứ.”

Tiết Vân Phong: “Hán là nữ nhân ăn chán muốn ném thử nam nhân, người như thế ta thấy nhiều rồi !”

“Vậy kia, ta đi trước a...” Ta cầm túi lên, nhìn tiểu thiếu gia đang phát hỏa nhe nanh múa vuốt, chạy trốn chết. Lúc bước ra khỏi cửa còn không quên bổ sung một câu: “Tiết Vân Phong, đừng để Vương Khải biết Giang Ly là đồng tính luyến ái, làm ơn.”

Ta bước xuống lầu, đã thấy chiếc BMWs của Giang Ly đỗ ở trước cửa, vì thế cuống cuống chạy tới, mở cửa xe tiến vào.

Trong xe tối om, Giang Ly cũng không bật đèn. Ta nghiêng người nói với bóng dáng mơ hồ kia: “Người thực sự không tính lên xem ?”

Trong bóng đêm, thanh âm có chút phiền chán của Giang Ly truyền tới: “Người lắm chuyện vừa thôi.”

....Mẹ nó chứ !

Về nhà, Giang Ly giống như đại gia tựa vào trên ghế, mí mắt cũng không thèm nâng lên một chút nói với ta: “Quan Tiểu Yến, đi làm bữa ăn khuya cho ta, ta muốn ăn mỹ trường thọ cực dài cực dài...Nếu mì không ăn được, ta liền ăn người.”

Dạ.

Vì thế Quan nha hoàn xám xịt nhào vào phòng bếp, vào lúc một giờ sáng ở nhà bếp vừa ngáp vừa làm mỹ trường thọ cho mỗ đại gia ...TMD, sinh nhật đã qua mấy giờ rồi, người nha, ăn mỹ trường thọ cái quái gì!

Khi ta đem hai bát mỹ đặt lên trên bàn, Giang Ly còn khuyến khích vỗ đầu ta một cái, nói: “Người thực chăm sóc, biết ta chưa ăn cơm chiều, làm nhiều như vậy.”

“Cái kia...Giang Ly à...một bát mỹ là của ta...”

Giang Ly không nhanh không chậm đem mì ở mỗi bát cắn một miếng, lập tức liếc mắt nhìn ta một cái nói: “Trong tủ lạnh có bánh ngọt, socola, toàn thứ người thích.”

Ta tròn mắt há mồm nhìn hành vi vô lại này của Giang Ly, lại còn quên ngăn cản. Đợi cho hán nói cái gì mà bánh ngọt với không bánh ngọt, ta mới phục hồi lại tinh thần, tức giận nói: “Người có lương tâm không hả ?”

Giang Ly còn chẳng thèm ngẩng đầu lên: “Không có.”

Ta: “...”

Gặp qua vô sỉ, chưa thấy ai vô sỉ đến như vậy! Ta hán nghiêng rặng nghiêng lợi, lại chẳng có cách nào đối phó với hán. Bây giờ ta chỉ biết giả bộ đáng thương với hán: “Giang Ly, ăn bánh ngọt sẽ béo, người hẳn tâm nhìn ta phát phì sao ?” Hán nếu dám nói hẳn tâm, ta thực sự sợ mình sẽ kích động mà đem hai bát mỹ kia úp lên mặt hán..

Giang Ly cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ta, hán nhìn ta từ cao đến thấp đánh giá một chút: “Như người trên người được mấy lượng thịt, một người đàn ông nếu ngủ cùng với người, có khi còn không bằng ôm hai cân sườn đi ngủ còn có xúc cảm hơn.” (=)) =)))

Ta: “...”

Giang Ly: “Không phải ai cũng có tư cách giảm béo, người tốt nhất vẫn là nhiều thịt một chút, ta chán ghét cái gì gây trở cả xương, người như vậy rất dễ làm cho ta sinh ra ham muốn ngược đãi người.”

Ta: “a#&*#%¥!”

Người đã cực kỳ ngược đãi ta rồi !

...

Lúc ta bước vào phòng ngủ, Giang Ly đang nằm nghiêng người ở bên giường, tay chống đầu, giống như công chúa ngủ trong rừng vậy. Hắn vừa thấy ta đi vào phòng, lập tức nhìn qua, ánh mắt dõi theo mỗi chuyển động của ta, nhìn đến khi trong lòng ta phát bực, nghĩ thầm không biết ta lại đắc tội hắn hay sao.

“Quan Tiểu Yến.” Trong mắt hắn chứa đựng ý cười mặc danh kỳ diệu, gọi ta.

“Ân ?” Ta cảnh giác nhìn hắn, không biết tên này lại nghĩ ra trò quái quỷ gì nữa đây.

“Lại đây.”

Đây không phải vô nghĩa sao, lão nương buồn ngủ, đương nhiên là phải chạy qua rồi. Ta ngheh ngang bước đến bên giường, xốc chân chui vào.

Giang Ly lại đột nhiên tiến lại gần. Hai tay của hắn khóa ở hai bên sườn ta, cúi đầu cười tủm tỉm nhìn ta, sau đó trong sự kinh hoàng quá độ của ta chậm rãi nói: “Quan Tiểu Yến, nghe nói người đang muốn sinh đứa nhỏ hả ?”

Ta kinh hãi, dùng sức đẩy hắn, vừa đẩy vừa nói: “Ai bảo? Người không biết lão nương sợ nhất là sinh con sao !”

Giang Ly lại bắt lấy hai tay của ta, không cho ta động đậy. Hắn cúi đầu, chớp mũi cơ hồ dùng đến mũi của ta, trong ánh mắt kia có một tia sáng biến thái lưu chuyển, sợ tới mức con buồn ngủ của ta đều chạy mất. Hắn cười tủm tỉm nói: “Quan Tiểu Yến, chúng ta sinh đứa nhỏ đi, sẽ không đau đâu.” Hơi thở phả vào trên mặt ta, tuy rằng nóng, nhưng lại khiến ta toàn thân run rẩy một trận.

Ta hoảng sợ nhìn đôi mắt đen láy của hắn, trong ánh mắt kia có thể nhìn thấy bóng dáng của ta, bất quá bởi vì ánh sáng quá mờ nhạt, ta nhìn không được rõ ràng cho lắm. Loại không khí quỷ dị này làm cho ta cảm thấy hít thở không thông, ta bèn run run nói: “Giang Ly, người điên rồi sao ?”

Giang Ly: “Trọng phụ có nghĩa vụ và quyền lợi làm cho thế tử sinh đứa nhỏ.”

Ta: “Thế thì chúng ta ly hôn đi, chuyện sinh con này, không thương lượng gì nữa.”

Giang Ly nhún mày: “Người không muốn sinh con với ta ?”

Ta nhún mắt, thật gọn gàng dứt khoát: “Không muốn.” Sinh con là chuyện khủng bố như thế nào a, đứa ngốc mới muốn!

“Kỳ thật ta cũng không muốn,” Giang Ly nghiêng người nằm trở lại, buông lỏng sự kiềm chế với ta, “Nếu sinh ra một đứa ngốc giống người, chẳng tốt chút nào.”

Kháo, còn hơn sinh ra một tên biến thái!

Giang Ly: “Đương nhiên ta lại càng không muốn sinh đứa nhỏ với một cây sù.”

Kỳ thật là người muốn cùng một người đàn ông sinh đứa nhỏ chứ gì!

Giang Ly: “Người đang oán thăm ta cái gì đấy ?” (=))

Ta: “Đầu có...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Loạn

Ngày hôm sau lúc ta tỉnh lại, nhìn thấy đồng hồ báo thức trên đầu giường đã chỉ đến 8:30, ta choáng váng, cảm nó lên lắc lắc, cái đồng hồ chết tiệt này hư rồi sao?

Lúc này, Giang Ly bước tới, thấy ta đang giãy vò cái đồng hồ báo thức, liền hỏi hột nói: “Buổi sáng tốt lành. Đứng rồi, đồng hồ báo thức của ngươi kêu, ta giúp ngươi tắt.”

Ta giận: “Ngươi...”

Giang Ly không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Còn nữa, điện thoại ngươi ở phòng khách, lúc này kêu, ta cũng giúp ngươi tắt.”

Ta vò vò đầu, tự nói với mình đây không hải là thật đây không phải là thật...Chỉ là Giang Ly biến thái như vậy, vậy nhất định là thật rồi! Thế nên ta trợn mắt nhìn Giang Ly: “Ngươi rốt cuộc làm cái gì, ngươi có biết cứ như vậy ta sẽ bị trừ lương không hả !”

Giang Ly: “Không sao, ngươi bị trừ mới tốt.”

Ta cảm gỏi đầu ném về phía hần, md, mới sáng sớm đã chọc tức ta!

Giang Ly đón được cái gỏi ném ở trên giường, sau đó mặt không biểu tình nói: “Mau rời giường a, ta mua bữa sáng...Đương nhiên, ngươi có thể chọn không ăn.”

Thiện tai, ta dựa vào cái gì mà không ăn chứ ?

Lúc Giang Ly đưa ta đến chỗ làm, tâm trạng của ta cực kỳ nặng nề. Nói thật, không phải ta chưa đi làm muộn bao giờ, nhưng là muộn gần hai tiếng thì vẫn làm người nghe kinh sợ.

Giang Ly đỗ xe ở trước cửa ra vào của công ty ta, quay đầu nhìn sắc mặt không tốt của ta nói: “Quan Tiểu Yến, công việc này với ngươi quan trọng như vậy sao ?”

“Nói thừa.” Đây chính là chén com của ta. Ta nói xong, cũng không để ý đến hần, xuống xe bước đi.

Giang Ly hạ cửa kính xe xuống, nói vọng từ sau lưng ta: “Vẫn là nói, ở đây có người quan trọng ?”

Ta cũng không quay đầu lại, mặc xác hần, người này đúng là chẳng hiểu ra làm sao.

Ta bước đến cửa phòng làm việc của Vương Khải, tượng tượng thấy vẻ mặt đòi nợ của hần lúc trừ tiền lương của ta, run rẩy gõ cửa... Không có người đáp trả.

Ta vừa định gõ tiếp, lúc này bên trong chợt có người đi ra, thiếu chút nữa đụng vào ta. Ta lùi về phía sau vài bước, đứng lại nhìn kỹ, hóa ra là Tiết Văn Phong. Đứa nhỏ này thoát nhìn sắc mặt không được hiền lành cho lắm, thế nên ta cũng không dám trêu chọc hần.

Tiết Văn Phong gật đầu với ta một cái, đóng cửa rầm một phát, sau đó mặt cứng đờ bỏ đi. Ta nhìn bóng lưng của hần, không khỏi cảm thán, tiểu mỹ nam này sau khi tức giận thật đúng là khiến người ta sợ hãi, khí thế bùng bùng...

Ta đang cảm thán trước khí thế của Tiết Văn Phong, cánh cửa phía sau đột nhiên “Cạch” một tiếng mở ra. Ta quay đầu lại, đã thấy Vương Khải đang đứng ở cửa ra vào, sắc mặt cũng không tốt hơn là mấy nhìn chăm chăm vào ta. Ta lập tức sợ run cả người cười cười với hần, vừa định nói chuyện, Vương Khải lại mở miệng trước. Hần nói: “Quan thư kí, ngươi nói với Tiết Văn Phong cái gì ?”

Trong lòng ta run lên, không phải chứ? Tiết Văn Phong, ngươi nhanh như vậy đã bán đứng ta rồi ?

Wương Khải thấy ta không nói lời nào, tiếp tục hùng hổ hăm dọa: “Quan thư kí, ta không có trêu ngươi, không có chọc ngươi, ngươi vì sao lại nói với Tiết Văn Phong là ta câu dẫn nam nhân của hần ?!”

Quả nhiên, Tiết Văn Phong người này, thật đúng là không đáng tin cậy! Ta nhướn mày, dứt khoát phá quán phá suất* nói: “Không có a, ta chỉ cảm thấy Giang Ly có thể thích ngươi thôi...”

Mới nói đến đây, Vương Khải đột nhiên cười ha hả, ta lại càng hoảng sợ, ngỡ ngàng nhìn hần. Hần lôi ta kéo vào trong văn phòng, đóng cửa lại, sau đó tựa người trên cửa, hai tay khoanh trước ngực, nhìn ta mỉm cười.

Lòng ta trống rỗng: “Sao...làm sao vậy? Ta thực sự không nói gì khác...”

Khóe mắt chân mày của Vương Khải đều mang theo sự vui vẻ, làm cho người ta hoàn toàn không tưởng tượng ra hần vừa rồi còn đang nổi cơn thịnh nộ. Hần nhìn chăm chăm vào ta, cười nói: “Quả nhiên là ngươi nói.”

Trong đầu ta tối sầm, giở trò, ta rút lui. Cái trò này xưa như Trái Đất rồi nha, lại khiến người ta khó lòng phòng bị...Giang Ly cũng từng dùng chiêu này để lừa Tiết Văn Phong.

Wương Khải trầm tư một chút, đột nhiên vỗ trán, bừng tỉnh đại ngộ: “Ta bảo mà, lão công ngươi không bình thường, rõ ràng hần là gay ? Lại còn là bạn trai của Tiết Văn Phong?”

Ta không nói gì, xong rồi, hẳn biết hết rồi... Ta làm sao lại dần như vậy chứ!

Lúc nà, Vương Khải một tay chống cằm, giống hệt như là nhà trinh thám đang chìm trong suy nghĩ, cũng lẩm bà lẩm bẩm theo: “Nhưng mà nếu hẳn là gay, sao ngươi còn kết hôn với hẳn? Ngươi thiếu tiền? Có vẻ thế, bắt quá vấn đề tiền bạc cũng dễ giải quyết thôi. Ngươi bị hẳn ép buộc ư? Chắc là vậy rồi, gay đều rất khó lấy được vợ... Mặc kệ ngươi là bởi vì thiếu tiền hay bị hẳn ép buộc, ta đều có thể giải cứu ngươi khỏi bẽ khó, đúng, chính là như vậy.” Hẳn đột nhiên ngừng đầu, hai tay đặt lên vai ta, cúi đầu nhìn chăm chăm vào mắt ta, cực kỳ chân thành mà trình trọng nói: “Tiểu Yến Yến, ta quyết định, ta sẽ giải cứu ngươi.”

Ta ngây ngẩn, sững sờ nhìn hẳn, nghi ngờ nói: “Giải cứu cái gì?”

Vương Khải hiếm khi cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, hẳn nói: “Ta biết ngươi kỳ thật không muốn gả cho Giang Ly, có khó khăn gì cứ tìm lãnh đạo. Nói đi, ngươi muốn ta làm cái gì?”

Ta đẩy cánh tay của hẳn ra, nhìn hẳn mỉm cười, nói: “Ta muốn ngươi quên hết những chuyện vừa rồi, như vậy đi.”

Vương Khải rõ ràng cực kỳ khiếp sợ: “Ta không nghe lầm chứ? Hẳn là đồng tính luyến ái đấy.”

Ta: “Sau đó thì sao?”

Vương Khải: “Hẳn không thể khiến ngươi hạnh phúc.”

Ta: “Ta lại không cần.”

Vương Khải: “Vậy ngươi vì sao lại kết hôn với hẳn?”

Ta: “Ta không muốn kết hôn, lại không thể không kết, sau đó thì kết.”

Vương Khải mở to mắt nhìn ta: “Như vậy cũng được sao? Vậy sao ngươi không tìm ta nha, nói không chừng ta còn quen biết ngươi sớm hơn so với hẳn nha.”

Ta: “Ta cho rằng, gả cho gay so với gả cho một sắc lang vẫn an toàn hơn một chút.”

Vương Khải cười nói: “Tiểu Yến Yến, ngươi đừng nói như vậy mà, ta đối với ngươi là toàn tâm toàn ý.”

“Vương tổng, ngươi tỉnh lại đi. Không có việc gì ta ra ngoài trước.” Ta vừa nói, liền định đi mở cửa.

Vương Khải lại gắt gao chắn trước cửa, hẳn thu hồi khuôn mặt tươi cười, nói: “Ngươi thật sự không cần nhắc đến ta?”

Ta nhú mày: “Lời này ngươi đã nói qua bao nhiêu lần, ngươi có mệt hay không hả?”

Vương Khải rũ mắt xuống, một lát sau, nói ra: “Lần này là thật.”

Ta đột nhiên nhớ tới lần trước ở vũ hội hóa trang, khi đó nét mặt của hẳn so với bây giờ còn nghiêm túc hơn nhiều, kết quả thì sao? Cho nên lời nói của ngươi như Vương Khải ngươi cũng vĩnh viễn đừng cho là thật, nhất là chuyện tình cảm. Vì vậy, ta lại vỗ vai hẳn một cái, nói: “Rồi ta biết rồi, như vậy ta đi ra ngoài trước, có chuyện gì ngài gọi ta a, Vương tổng.”

Ta mới rời khỏi văn phòng của Vương Khải được vài bước, hẳn đột nhiên từ phía sau gọi ta lại. Hẳn nói: “Quan Tiểu Yến, kỳ thật hai người chúng ta có thể thử nói chuyện yêu đương lâu dài.”

Ta cũng không quay đầu lại: “Coi như xong, ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa.”

...

Sau buổi sáng hôm đó, Vương Khải không khác gì so với bình thường, vẫn là đáng vẻ bất vãn đòi hoa hoa công tử, đương nhiên chỉ trừ lúc làm việc. Hẳn cũng thường xuyên đùa giỡn ta, đối với chuyện này ta cũng đã nhìn quen lắm rồi, tự nhiên không thèm để ý. Ta nghĩ, người có da mặt dày như ta, thật sự là rất hiếm thấy.

...

Đến cuối năm, tất cả lãnh đạo các tầng mở hội nghị tổng kết cuối năm xong, sẽ rủ nhau đến một nhà hàng ăn cơm. Bữa cơm này lúc mới bắt đầu còn vô cùng chính thức vô cùng long trọng, càng kéo dài càng về sau, lại hoàn toàn biến thành chén to cụng chén nhỏ, dù sao người Trung Quốc cho dù nói cái gì, đều thích bàn bạc trên bàn rượu hết, điều này cũng dễ hiểu thôi. Sau này ta chợt nghĩ đến một câu cổ ngữ, cái gì mà “Một người đắc đạo, gả chó lên trời”, ta phỏng chừng chính là gả chó của Vương Khải, người khác khách khí với ta, cũng đều là do nể mặt hẳn.

Xem ra lãnh đạo chính là lãnh đạo a, tuy nhiên vị lãnh đạo này quả thật khiến cho ta tôn kính không nổi.

Dù ta đối với rượu còn có thể chất miễn dịch, nhưng là ta không thể không thừa nhận, thứ này thật sự vô cùng khó uống, không có đã bằng uống

cocacola. Nếu như không phải có tâm sự, uống bao nhiêu khó chịu bấy nhiêu. Được rồi, tuy ta không uống say, nhưng mà ta có thể giả say. Ta diễn trò không giỏi, nhưng giả say thì cực kỳ thành công, so với tiểu mỹ nam Tiết Vân Phong không kém chút nào.

Vì vậy sau khi đổ vài chén rượu xuống bụng xong, liền lằm bằm ghé vào trên mặt bàn không chịu ngồi dậy, lão nương say rượu là như vậy đấy, tính sao a !

Người say đến bất tỉnh nhân sự thì không thể chủ động đòi về được, bởi vậy ta chỉ hảo ngoan ngoãn ghé vào trên mặt bàn giả bộ ngủ, mọi người cũng dần dần không để ý đến sự tồn tại của ta, tiếp tục ăn uống linh đình. Vương Khải tên này coi như có chút lương tâm, chính hắn cũng uống tương đối nhiều, liền lôi ta dậy, nói tạm biệt với mọi người rồi rời khỏi đó... Ta giả vờ mờ mắt say lơ đãng quay đầu nhìn lại, những người còn tỉnh táo ở đây, tám chín phần nhìn chúng ta bằng ánh mắt kỳ quái, ai, người ta bây giờ, làm sao đều không trong sáng như vậy...

Vương Khải móc chìa khóa ra muốn đi lấy xe, ta sống chết không đồng ý, ôm cái cột ở cửa khách sạn không chịu buông tay, trong miệng la hét: “Không muốn không muốn, say rượu lái xe là trái pháp luật!” Thiện tai, người không muốn sống, ta muốn.

Vương Khải cười ha hả xoa đầu ta, nói: “Không sao, ở trong nội thành chỉ có tắc đường chết người, không có đâm chết người.”

Ta hoàn mỹ diễn vai một con ma men ngoan cố, ôm cái cột ngựa cổ, nói linh tinh cái gì đó.

Vương Khải bất đắc dĩ đành phải cất chìa khóa xe đi, dắt ta đi đón xe taxi. Hắn một tay giữ lấy cánh tay ta, một tay ôm lấy vai ta, cơ hồ đem cả người ta kéo vào trong lòng. Ta đối với tư thế này rất bất mãn, nhưng mà xét thấy bây giờ ta đang là một con ma men, thế nên đành phải chịu đựng không phản kháng.

Ta dựa vào ngực Vương Khải, lão đảo bước đi, vừa đi vừa nói đứt quãng: “Đưa... đưa ta về nhà...”

Giọng nói của Vương Khải từ trên đỉnh đầu ta vang lên: “Được được được, biết rồi. Ngươi cái người này, đã say thành như vậy rồi mà vẫn còn biết đề phòng ta.”

Ta sợ hắn nhìn ra sơ hở, đành phải nói hươu nói vượn lung ta lung tung một hồi.

Vương Khải nắm ta nhét vào xe taxi, nói với lái xe địa chỉ nhà ta, lúc này ta mới yên lòng lại. Nói thật người như Vương Khải, ta cũng không thể nói hắn thiếu đạo đức, chỉ có thể nói, tư tưởng của người này quá mức cởi mở, hắn tựa hồ như chưa bao giờ đem chuyện nữ nhân lên giường là thật sự, hơn nữa, trong ý thức của hắn, tựa hồ như những nữ nhân khác cũng nghĩ như vậy. Bởi vậy hôm nay ta không thể không đề phòng hắn, vạn nhất mọi người say rượu loạn tình bụng đói ăn quà thì làm sao.

Vương Khải lôi ta nhét xuống ghế sau, hắn cũng chui vào, sau đó hắn lại kéo ta vào trong ngực hắn. Ta giả dục giật giật, hắn lại ấn ta xuống, nói: “Đừng nhúc nhích, ta sợ ngươi bị rụng đầu.”

Lý do của hắn chính đáng như vậy, ta lại cảm thấy mình có chút làm kiêu. Vậy nên ta đành ngoan ngoãn tựa vào ngực hắn, nhắm mắt làm bộ ngủ.

Vương Khải vén vén mấy sợi tóc trên trán ta, đột nhiên thấp giọng hỏi: “Tiểu Yến Yến, người ngươi yêu nhất là ai?”

Ta mơ hồ đáp: “Mụ mụ.”

“Ha ha, thật là một đứa con hiếu thuận, ta thích.” Hắn nói, lại vuốt vuốt đầu ta.

Vương Khải lại nói tiếp: “Tiểu Yến Yến, ta có thể hôn ngươi không?”

Ta: “Không thể.”

Vương Khải: “Ngươi rốt cuộc có uống say hay không đấy?”

Ta: “Ta không có say, thật sự không có say.”

Vương Khải: “Àn, ngươi say rồi, thật sự say.”

Vương Khải: “Tiểu Yến Yến, ta không thể hôn ngươi, vậy ai có thể?”

Ta: “Mụ mụ.”

Vương Khải: “Trừ mụ mụ ra?”

Ta: “Cây xoài.”

Vương Khải: “Cây xoài là ai? Bạn trai ngươi?”

Ta: “Cây xoài là bạn trai của cây quýt.”

Vương Khải: “Cây quýt là ai, bạn tốt của ngươi?”

Ta: “Ân.”

Vương Khải: “Ngươi lại đoạt bạn trai của bạn tốt của ngươi ?”

Ta: “Ân, chúng nó không ngại.”

Vương Khải: “Bạn bè của ngươi là đám người thế nào a.”

Ta: “Chúng nó đều là mấy con chó nhỏ, rất đáng yêu.”

Im lặng.

Một lát sau, Vương Khải lại nói: “Tiểu Yến Yến, Giang Ly có thể hôn ngươi sao ?”

Ta: “Không thể.”

Vương Khải: “Như vậy Vu Từ Phi ?”

Ta: “Không thể.”

Vương Khải: “Tiết Vân Phong ?”

Ta: “Có thể.”

Vương Khải: “Ngươi thích Tiết Vân Phong ?”

Ta: “Ân, hắn là con nuôi của ta.”

Lại im lặng lần nữa.

Trên đường đi, ta và Vương Khải cứ lặp đi lặp lại những mẩu đối thoại thiếu muối như vậy, ta âm ờ trả lời vấn đề của hắn, tận lực khiến hắn tin rằng ta đã say, mong hắn nhanh chóng đưa ta về nhà cho xong việc.

Ta cảm thấy sống chung với Giang Ly ở một chỗ lâu ngày cũng có chỗ tốt —— ít nhất khả năng diễn xuất của ta đã tiến bộ không ít.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Phiên ngoại Vương Khải

Thật lâu trước kia, nếu như nói chuyện yêu đương sau đó lên giường, người khác sẽ nói mục đích của ngươi không đơn thuần; mà bây giờ, lên giường xong mới nói chuyện yêu đương, người ta sẽ nói mục đích của ngươi không đơn thuần.

Vương Khải vẫn cảm thấy mục đích của mình rất đơn thuần. Hắn tựa như một con sư tử đực trong thế giới động vật, khi cần con cái, sẽ tìm một con, chơi chán, lại đổi con khác. Đương nhiên người và động vật khác nhau ở chỗ, người vẫn hữu tình hơn, trước khi chính thức lên giường, luôn phải có một chút hình thức lãng mạn.

Quen biết với Quan Tiểu Yến ở trong trò chơi. Quan Tiểu Yến để lại ấn tượng cho hắn không khác những cô gái luôn gắng sức để cho đàn ông thấy thương hại trong trò chơi kia lắm, chỉ khác ở chỗ, cô nàng so với những cô gái kia còn ngốc hơn một chút, quả nhiên cái tên “Trò chơi ngu ngốc họ Quan” thật đúng là thích hợp với cô nàng. Trên thế giới này, nữ nhân xinh đẹp mà ngốc nghếch vẫn nhiều hơn so với nữ nhân xinh đẹp mà thông minh, bởi vậy theo góc độ xác suất mà nói, “Trò chơi ngu ngốc họ Quan” này có khả năng là mỹ nữ... Vậy nên Vương Khải bắt đầu nổi lên hứng thú.

Bất quá ở cùng một chỗ với nàng lâu ngày, Vương Khải cũng phát hiện, cô bé này không dễ dàng đáp ứng như tưởng tượng của hắn. Nàng rất lễ phép, nhưng mà cũng không thích cùng với những nam nhân chẳng đĩnh đạc gì chơi trò mập mờ, bị trêu chọc đến phát hỏa, thậm chí sẽ đem hắn ném vào sổ đen. Nói chung, thái độ của nàng hoàn toàn là một cô gái đáng hoàng như thần thánh không thể xâm phạm, Vương Khải mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của nàng, luôn muốn trêu chọc nàng, muốn nói cho nàng biết, thời buổi này, sống nghiêm túc như vậy ngươi có mệt hay không.

Ở chung một thời gian ngắn, Vương Khải cảm thấy cô bé này cũng không đến mức trầm trọng, thế nên cùng chơi trò chơi với nàng, tựa hồ cũng không phải chuyện gì tồi tệ.

Đêm tân hôn của Quan Tiểu Yến làm Vương Khải thấy được hy vọng. Một đôi vợ chồng tình cảm phải kém đến mức độ nào, mới có thể để cho vợ mới cưới lên mạng suốt cả đêm tân hôn chứ ? Vương Khải hơi có chút hăng hái, cô bé này đêm tân hôn của mình lại tìm hấn nói chuyện hàn huyên cả đêm, cái này đại biểu cho cái gì ? (~~~ quả dưa bở to đùng rồi anh giai ơi)

...

Lúc biết được Quan Tiểu Yến sẽ đi Maldives để hưởng tuần trăng mật, Vương Khải có chút kích động —— trùng hợp hấn cũng muốn đi Maldives nghỉ phép. đây thật sự là duyên phận. Bất quá, xác suất gặp được Quan Tiểu Yến là cực kỳ nhỏ, hấn căn bản không dám nghĩ đến.

Nhưng mà chuyện có xác suất nhỏ bé có thể xem nhẹ, lại thật sự xảy ra với hấn và Quan Tiểu Yến. Một khắc này, Vương Khải cảm thấy trong lòng hấn có cái gì đó đang rục rịch. Hấn phát hiện, duyên phận thật sự là chuyện tuyệt không thể nói, lúc này đây, nếu hấn không cùng Quan Tiểu Yến phát sinh chuyện gì, thì thực xin lỗi kỳ duyên này.

Sau này Vương Khải thường xuyên cảm thán, nếu như lúc đầu ở Maldives lần đó, Quan Tiểu Yến đến ngôi nhà nổi của hấn, như vậy giữa bọn họ chắc không vướng mắc đến tận sau này đâu ỉ? Nàng sẽ giống như những người đàn bà trước kia của hấn, chơi đủ thì tan, từ này về sau tất cả đều như người qua đường.

Nhưng mà sự tình không hề đơn giản giống như Vương Khải kỳ vọng. Tuy nhiên Vương Khải cũng có thể cảm nhận được, tình cảm giữa Quan Tiểu Yến và lão công của nàng cũng chẳng tốt đẹp lắm, nhưng nàng lại không tiếp nhận hấn. Hấn không thể không thừa nhận, nàng và hấn không phải cùng một loại người. Vương Khải cũng không phải loại người thích dây dưa quấn chặt lấy người ta, không làm tình nhân thì làm bạn bè cũng không đến nỗi tồi.

Ít nhất Quan Tiểu Yến là một cô gái đáng yêu, lúc rảnh rỗi sau này có thể trêu chọc cô nàng một chút, cũng đủ để xả hơi.

Sau khi thuê Quan Tiểu Yến, Vương Khải luôn tự nói với chính mình, nguyên nhân hấn thuê nàng là, hấn tin tưởng rằng nàng là một người làm việc rất cẩn thận, nàng có thể đảm nhiệm công việc của mình. Chỉ đơn giản như vậy.

Vương Khải cũng không phát hiện rằng, từ giây phút này, tình cảm của hấn dành cho Quan Tiểu Yến, có lẽ đã trượt khỏi quỹ đạo bình thường.

Đôi khi đùa giỡn sẽ phải trả giá rất nhiều, chẳng hạn như thời gian, chẳng hạn như tiền bạc, lại chẳng hạn như, tình cảm. Sự hiểu biết của Vương Khải đối với nam nhân và nữ nhân, chỉ dừng lại ở cấp độ hormone, bởi vậy cũng không kịp thời phát hiện, ánh mắt của mình dừng lại trên người Quan Tiểu Yến, ngày càng nhiều.

Cho đến một lần, Quan Tiểu Yến sau khi nhìn thấy Vu Từ Phi xong, sắc mặt trở nên cực tồi tệ, Vương Khải thấy Quan Tiểu Yến như vậy, trái tim như co thắt lại.

Muốn bảo vệ Quan Tiểu Yến, muốn chọc cho nàng cười, muốn ăn món ăn nàng làm, muốn... có được nàng.

Vương Khải bị những ý niệm trong đầu này làm cho tâm phiền ý loạn.

Nhưng mà nàng là của người khác, trên cổ nàng có dấu răng của Giang Ly (kỳ thật không phải), nàng nép trong lòng của Giang Ly mặc cho hấn hôn môi, nàng ở vũ hội hóa trang, cũng không thèm quay đầu lại mà lôi kéo Giang Ly rời đi.

Giang Ly Giang Ly...Giang Ly tựa như một câu ma chú, khiến cho Vương Khải đau đầu nhức óc.

Nhưng mà Vương Khải đối với tình cảm giữa Quan Tiểu Yến và Giang Ly vẫn tồn tại nghi vấn, dù sao, ngày đầu tiên bọn họ kết hôn, nàng cả đêm đều online nói chuyện phiếm với hấn.

Tin tốt là do Tiết Vân Phong mang đến. Tuy rằng Tiết Vân Phong không có nói rõ người đàn ông bị hấn “quyến rũ” kia là ai, nhưng mà suy nghĩ một chút, mấy ngày này đều thấy Quan Tiểu Yến cùng với Tiết Vân Phong qua lại với nhau mật thiết, Vương Khải cũng đoán được vài phần.

Chụp mũ Quan Tiểu Yến mấy câu, quả nhiên.

Giang Ly lại là gay !

Vương Khải mừng như điên, hấn cảm thấy bản thân nên hành động rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Ta bị phi lễ

Xe taxi dừng lại dưới nhà ta. Ta mở cửa xe, loạng chạng loạng choạng xuống xe. Thiện tai, giả say cả một đoạn đường, lão nương cuối cùng cũng có thể giải thoát rồi.

Vương Khải đã bắt kịp, hấn một tay đỡ lấy bờ vai của ta, một tay kéo lấy cánh tay của ta, kéo ta vào trong lồng ngực của hấn, nói: “Ta đưa ngươi lên.”

Ta thử né tránh hấn, nhưng mà vô luận có trốn tránh thế nào, hấn luôn túm được ta, lực đạo cũng không mạnh, ta thật sự trốn không thoát. Vì vậy, ta nản chí, mặc kệ hấn diu — kỳ thật là giống xách hơn — lên lầu.

Chúng ta đứng trước cửa nhà ta, Vương Khải một tay diu ta, một tay nhấn chuông cửa. Ta định nói ta có chìa khóa, nhưng là ta đang là một con ma men, đương nhiên không thể làm chuyện tỉnh táo như vậy được, vậy nên ta đành híp mắt không nói cái gì. Đợi cho Vương Khải bấm chuông cả nửa ngày, vẫn không thấy có ai đáp lại, ta bèn gào to, dùng sức đập đập lên cánh cửa, hô lớn: “Giang Ly, mở cửa cho lão nương!” Cho dù là giả say, thì vẫn cứ là say, Giang Ly chắc không dám làm gì với một con ma men đâu. Bất quá còn phải làm thế này nữa, ta không khỏi có chút bức tức trong lòng, lão nương ta phải giả say đến khi nào nữa đây !

Trong nhà không có ai trả lời, xem ra Giang Ly thực sự không có ở nhà. Vương Khải cúi đầu nhìn về phía ta, hỏi: “Tiểu Yến Yến, ngươi có chìa khóa chứ ?”

Ta cười cười ngu ngốc nhìn hấn như thường, sau đó lấy chìa khóa ra.

Về tui cười trên mặt Vương Khải rất kỳ quái, không biết là đang tức giận hay là đang nén cười. Hấn nhận lấy chìa khóa, mở cửa, sau đó diu ta vào phòng khách.

Vương Khải đặt ta lên trên ghế, tự mình ngồi xuống bên cạnh ta.

Nội tâm của ta trầm xuống, mặt không đổi sắc đá đá chân của hấn, nhìn hấn cười khả khả, nói: “Ngươi tốt nhất mau biến nhanh đi, lão công ta có thể nhớ thương ngươi đấy.”

Vương Khải lại mỉm cười: “Ta cũng nhớ thương ngươi đấy.”

Ta không nói gì, tựa ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Chắc là nếu ta không để ý đến hấn, tự hấn thấy chán rồi sẽ bỏ đi thôi.

“Tiểu Yến Yến, lão công ngươi không ở nhà.”

“Tiểu Yến Yến, ngươi không biết là chúng ta có thể làm chuyện gì đó sao ?”

Ta không nói chuyện. Ta không tin người này có lá gan lớn như vậy, dám ở địa bàn của ta đụng đến ta.

“Tiểu Yến Yến, ngươi không nói gì tức là đồng ý sao?”

Ta nhin không được nói: “Ngươi không sợ Giang Ly bạo cúc hoa nhà ngươi sao ?”

Vương Khải không nói chuyện. Ta có chút kỳ quái, mở to mắt, càng thêm hoảng sợ — khuôn mặt của Vương Khải đã gần trong gang tấc, môi của hấn cơ hồ dính vào gương mặt ta. Ta cả kinh, vươn tay đẩy hấn ra, hấn lại dùng hai tay vòng quanh ta, ghim ta vào trong ngực, mặc cho ta có dùng sức như thế nào, vẫn không có tác dụng gì.

Vương Khải một mực ôm lấy ta, cảm đặt tại hõm cổ của ta cọ xát, sau đó hấn kề sát vào bên tai ta, thấp giọng nói: “Vì ngươi, ta chẳng có gì phải sợ.” Hấn nói xong, nhẹ nhàng cắn vành tai của ta một cái.

Ta giật mình một cái, giả dựa trong lồng ngực của hấn nói: “Ngươi thả ta ra, thả ta ra!”

Vương Khải lại nâng một chân lên, đè lấy hai chân đang giả dựa của ta, sau đó một tay hấn bắt lấy hai cổ tay của ta, ngẩng đầu nhìn vào mắt ta, ánh mắt kia sáng rực lấp lánh, lóe lên một ngọn lửa nguy hiểm. Thanh âm của hấn có chút gấp gáp, lại có chút khàn khàn. Hấn nói với ta: “Tiểu Yến Yến, ta yêu ngươi, ta yêu ngươi, ngươi có biết hay không !”

“Thả ta ra !”

“Thực xin lỗi, ta không thể không chế được chính mình.”

“Vương Khải, ngươi thả ta ra, chúng ta là bạn bè.”

“Chúng ta không phải bạn bè, Tiểu Yến Yến, ta yêu ngươi, ta thật sự yêu ngươi.” Hấn nói, cúi đầu hôn lên cổ ta, nhanh chóng hạ xuống, không nặng không nhẹ. Ta nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của hấn, càng ngày càng sợ hãi.

“Vương Khải, ngươi thả ta ra, ta xin ngươi đấy.”

Vương Khải giống như không nghe thấy gì, từ cổ của ta một đường trượt xuống phía dưới, hấn kéo cúc áo của ta, ở trên xương quai xanh của ta cắn rồi cắn. Ta muốn đẩy hấn ra, nhưng mà tay bị siết chặt; ta muốn đá văng hấn, nhưng chân lại bị đè nặng. Vì vậy, sự giả dựa của ta biến thành vịn vịn chả ra cái gì.

Ta cảm thấy Vương Khải càng thêm kích động hơn so với lúc nà, tay kia của hắn từ eo của ta, một đường hướng lên, tiến vào trong y phục của ta, vuốt ve da thịt của ta, sau đó cời nút thắt áo ngực của ta.

Ta nhắm mắt lại, run rẩy nói: “Được lắm, Vương Khải, tùy ngươi làm cái gì. Qua ngày hôm nay, chúng ta là người xa lạ.” Cùng cái loại vĩnh viễn chỉ dùng nửa người dưới này để suy nghĩ, ta thật sự không thể làm bạn bè nổi.

Vương Khải dừng lại. Hắn thẳng người dậy, cúi mắt nhìn ta. Ánh mắt kia, dường như có chút bi thương. Ảo giác, nhất định là ảo giác.... Chính thức bi thương phải là ta mới đúng có được không !

Vương Khải buông lỏng sự kìm hãm đối với ta, còn giúp ta sửa sang lại quần áo một chút. Hắn cười khổ nói: “Tiểu Yến Yến, ngươi thật là có biện pháp để đối phó với ta.”

Ta cả người đều căng thẳng, cảnh giác nhìn hắn, không nói lời nào. Tuy hắn tựa hồ có ý định buông tha cho ta, nhưng mà trong lòng ta vẫn còn mùi vị tội tệt lúc này, dù sao vừa nãy hắn, thiếu chút nữa sẽ khiến ta...

“Ngươi không cần nhìn ta như vậy, yên tâm đi, ta sẽ không ép buộc ngươi.” hắn nói, nặn ra một nụ cười có chút cô đơn với ta, đứng dậy.

Vương Khải xoay người muốn rời đi, nhưng là hắn vừa xoay người sang chỗ khác lại không có động đậy.

Ta nghĩ là hắn đổi ý, lập tức cầm lấy gối ôm ôm trước ngực, toàn thân đề phòng, cảnh giác nhìn hắn.

Hắn nhìn qua cửa phòng khác, ánh mắt nặng nề.

Ta nhìn theo ánh mắt của hắn, lập tức cảm thấy một tia sét từ trên trời giáng xuống, đánh cho ta ngoài khét trong sống, không thể động đậy.

Giang Ly...

Hắn hắn hắn hắn hắn... hắn làm sao lại xuất hiện, hơn nữa một chút tiếng động cũng không có ?

Lúc này Giang Ly đang tựa ở cửa phòng khách, hai tay khoanh trước ngực, vô cùng buồn chán nhìn về phía bên này, về mặt này gọi là lưng biển. Hắn cười như không cười nhìn ta, lại đảo mắt nhìn về phía Vương Khải, nhướn mày nói: “Làm sao không tiếp tục ?”

Thiện tai, thì ra ngài đây đang chờ xem trò vui ? Trong lòng ta dấy lên một cổ lửa giận, lập tức cười lạnh nói: “Mắc mớ gì đến ngươi !”

Vương Khải cúi đầu nhìn ta, dịu dàng cười cười, ôn nhu nói: “Ta đi trước.” Hắn nói xong, cầm lấy áo khoác, bước ra ngoài.

Vương Khải đi đến cửa phòng khách, cùng Giang Ly liếc nhau một cái, mỉm cười nói một câu: “Trông nom Tiết Vân Phong nhà ngươi cho tốt a.”

Một câu, làm cho sắc mặt Giang Ly trở nên cực kỳ khó coi.

Ta cảm thấy sờ đĩ Giang Ly kiêng kị những lời này, là vì câu này của Vương Khải đã thể hiện lập trường của hắn, là không thể nào có ý gì với Giang Ly! (OTL, chia buồn với Giang Ly)

Trời ạ, Giang Ly ngươi sẽ không thật sự yêu mến Vương Khải chứ...

Chân tướng tới quá đột ngột, ta cảm thấy đầu óc mình có chút quay cuồng.

Giang Ly sa sầm mặt mày, từng bước một đến gần ta. Mỗi một bước, đối với Giang Ly mà nói chỉ là một bước nhỏ, nhưng đối với ta mà nói, lại là một bước dài tàn phá thần kinh của ta.

Để dời đi sự chú ý của Giang Ly, ta quyết định ra tay trước để giành quyền chủ động. Vì vậy ta nhìn Giang Ly cười hắc hắc hai tiếng, ra vẻ thoải mái mà nói: “Giang Ly, ngươi về lúc nào vậy?”

Giang Ly nhìn chằm chằm vào ta, đáp: “Ta vẫn luôn ở nhà.”

Ta ghen hòng, lập tức cả giận nói: “Vậy ngươi làm sao lại không ra mở cửa cho ta !”

Giang Ly tỏ ra rất vô tội: “Ngươi không phải có chìa khóa sao ?”

Ta...Ta không còn lời nào để nói.

“Huống chi, ” Giang Ly đem ta nhìn từ trên xuống dưới, bổ sung nói “Ta định xem diễn. “ (~ xem cái đầu anh á >.

Chương 48: Ta lại bị phi lễ

Giang Ly nói; “Như vậy, để ta kiểm tra một chút đi.”

Lúc này đầu óc ta giống như bị keo dán dính chặt lại, cảm cực mà mơ hồ, ta không hiểu hắn đang nói gì.

Sau đó, Giang Ly đã dùng hành động để trả lời ta.

Hắn đột nhiên cúi đầu ngậm lấy môi của ta, trần trụi, găm cắn. Cảm giác đau đớn trên môi truyền đến một cách sâu sắc, ta kinh hãi, liều mạng đẩy hắn ra, cổ tay lại bị hắn bắt được, cố định ở phía trên đầu. Sau đó hắn nhắc đôi chân vừa dài vừa mạnh mẽ lên, kẹp lấy ai chân của ta, làm cho ta không thể động đậy.

Ta gắt gao cắn chặt răng, đôi mắt mở thật to, to đến nỗi trông mắt sắp rớt ra ngoài đến nơi... Ta nghĩ đây cũng là một cách để biểu đạt sự bất mãn của ta, trừ cách này ra, thật sự không còn biện pháp nào khác.

Nhưng mà cách này đối với Giang Ly coi như vô dụng —— bởi vì lúc này hắn đang nhắm mắt, căn bản không nhìn thấy ta > ____

Ta vùi đầu chôn ở trong chăn, vẫn không nhúc nhích, làm bộ ngủ. Nếu như Giang Ly thực sự có can đảm làm càn, lão nương nhất định trước tiên phải phế đệ đệ của hắn!

Bước chân của Giang Ly rất nhẹ, hắn bước đến bên giường ta, trong lòng ta cũng nhấp nhồm không yên. Ta âm thầm hạ quyết tâm, ngay trong chớp mắt Giang Ly xốc cái chăn của ta lên, ta sẽ từ trên giường nhảy lên đập cho hắn một cước trí mạng!

Giang Ly cảm giác chân của ta, giúp ta đắp lại, sau đó...buông tay ra.

Tiếp theo đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng của Giang Ly, sau đó là tiếng cửa được đóng lại một cách nhẹ nhàng.

Ta cong người trong chăn thở phào một cái, một cảm giác khó hiểu dâng lên trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Phiên ngoại Giang Ly (2)

Giang Ly phát hiện càng ngày càng khó khăn chế bản thân mình, nhất là trước mặt Quan Tiểu Yến, nhất cử nhất động của nàng đều hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Tuy chỉ số EQ của hắn có thấp thật, nhưng Giang Ly cũng biết, mình đã yêu Quan Tiểu Yến mất rồi.

Chỉ cần nhìn thấy nàng cười xong, hắn cũng sẽ thấy vui vẻ, nhìn thấy nàng khổ sở, hắn sẽ muốn trêu chọc để cho nàng vui vẻ, bắt gặp nàng cùng Vương Khải ở cùng một chỗ, hắn sẽ tức giận. Thậm chí cho dù biết rõ Tiết Vân Phong là gay, nhưng khi hắn biết được Quan Tiểu Yến đưa Tiết Vân Phong say rượu về nhà, hắn vẫn khó mà nén lại ghen tuông. Hắn nghĩ, chính hắn cũng từng là gay (Giang Ly, người vì sao đến bây giờ vẫn còn khẳng khái như vậy), kết quả không phải vẫn bị Quan Tiểu Yến hấp dẫn hay sao....

Muốn thu hút sự chú ý của Quan Tiểu Yến, muốn cảm thấy nàng quan tâm đến mình, cho dù là dùng một chút phương thức bất buộc. Muốn Quan Tiểu Yến mua quà sinh nhật cho hắn, muốn nàng vì hắn mà hát Chúc mừng sinh nhật, muốn nàng ở giữa đêm hôm khuya khoắt, nấu mì trường thọ cho hắn.

Giang Ly cứ tự nhắc đi nhắc lại với mình, Quan Tiểu Yến vẫn rất quan tâm đến hắn, người xem, nàng vẫn còn làm mì trường thọ cho mình....

Nhưng là vẫn không đủ, những thứ xa xôi đó không đủ, Quan Tiểu Yến chỉ có thể nấu cơm cho một mình hắn, chỉ có thể giặt quần áo cho một mình hắn, chỉ có thể cười với hắn, chỉ có thể để một mình hắn “bất nạt”, chỉ có thể... Có đôi khi, Giang Ly thật hy vọng Quan Tiểu Yến là một cô bé chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, như vậy hắn có thể đem nàng giấu trong áo mình, ai cũng đừng nghĩ nhìn thấy.

Những điều này chỉ là suy nghĩ của Giang Ly, nhưng mà Quan Tiểu Yến? Nàng nghĩ thế nào?

Nghĩ đến vấn đề này, Giang Ly vừa cảm thấy mắt mắt vô lực lại còn vô cùng chán nản.

Quan Tiểu Yến nghĩ thế nào ư ?

Nàng nói: “Yên tâm đi, nam nhân kiểu như ngươi, ta cũng chứng mắt.”

Nàng còn nói: “Giang Ly, ngươi nếu dám có ý đồ với ta, hai ta liền ly hôn, ngươi cứ mỗi ngày ăn mì tôm đi !”

Nàng...nàng làm sao lại có thể vô tâm vô phể như vậy được...

Giang Ly bất đắc dĩ cười cười, nét tươi cười tan ra trong bóng đêm, vô cùng hắc ám, vô cùng cô đơn.

Từng lời nói từng hành động của Quan Tiểu Yến ở trước mặt hắn, luôn nhẹ nhàng cùng thân nhiên như vậy. Nàng có biết hay không, cái loại không nặng không nhẹ không quan trọng này của nàng, làm cho lòng hắn đau muốn chết. Nàng sẽ không e ngại chụp ảnh chung một cách thân mật với Vương Khải, trên quà sinh nhật nàng tặng cho hắn quang minh chính đại khắc ba chữ “Ta yêu ngươi”, đêm khuya nàng sẵn sàng đưa Tiết Văn Phong say rượu về nhà.... Nàng có bao giờ nghĩ đến, lúc nàng làm những chuyện này, có một người, khó chịu như trong tim đang có hàng ngàn hàng vạn con kiến chích đốt ?

Nàng nhất định chưa từng nghĩ đến. Nàng ngu như vậy, làm sao mà nghĩ ra được ?

Quan Tiểu Yến, ngươi thật sự không có chút quan tâm nào sao ?

Giang Ly thật muốn chính miệng hỏi nàng một câu, nàng rốt cuộc có để ý đến hắn hay không. Nhưng mà lời nói vừa lên đến miệng, lại nói không nên lời. Nếu như nàng biết rõ hắn yêu mến nàng, sẽ phản ứng như thế nào ?

Nàng...có phải sẽ trốn tránh hắn hay không ?

Giang Ly ngồi ở trước giường, lẳng lặng nhìn khuôn mặt yên bình đang ngủ của Quan Tiểu Yến. Chỉ mấy giờ trước thôi, hắn thiếu chút nữa đã làm hại nàng. Cô gái này thoát nhìn có vẻ ngoan cố, kỳ thật sâu trong đáy lòng rất yếu ớt, một khi đã bị thương, rất khó khỏi hẳn. Hắn từ trước đến nay luôn luôn lý trí, nhưng lúc đó thì thật là... đầu óc sắp hồ đồ đến nơi rồi.

Nhưng mà cái tên Vương Khải kia...

Vừa nghĩ tới Vương Khải, Giang Ly không khỏi nhú chặt hai hàng lông mày. Hắn lại nhớ đến một màn lúc tối kia. Lúc ấy chứng kiến Vương Khải những cái trò kia với Quan Tiểu Yến, hắn thật muốn xông ra đâm cho tên kia một phát đo đất... Nhưng mà, hắn lấy tư cách gì đây ?

Nếu như Quan Tiểu Yến thật sự yêu mến Vương Khải? Nếu là như vậy, như vậy thì hắn đối với hai người bọn họ, chính là một kẻ hoàn toàn chẳng liên quan gì, hắn có tư cách gì mà quấy rầy Quan Tiểu Yến ?

Giang Ly nhắm mắt lại cười khổ, đối mặt với bọn họ, những tự tin thường ngày, một chút cũng không còn.

Hắn vuốt ve hai má Quan Tiểu Yến, lại nhú mày. Quan Tiểu Yến không thích Vương Khải là thật, nhưng mà, nàng không thích Giang Ly, cũng là thật. Hắn phải làm sao bây giờ ?

Giang Ly đột nhiên hồi hận, chính mình lúc trước đi tìm nam nhân làm cái gì, hắn vốn đã yêu thích nữ nhân ! Giờ thì tốt rồi, Quan Tiểu Yến đã cho rằng hắn là đồng tính luyến, không muốn thân thiết với hắn. Mà nàng nếu như biết rõ hắn yêu mến nàng, có thể thực sự sẽ ly hôn với hắn hay không...

Giang Ly gạt những sợi tóc của Quan Tiểu Yến sang hai bên, ở trên trán nàng nhẹ nhàng ôn nhu đặt xuống một nụ hôn. Ánh mắt của hắn yên lặng như nước, nhưng mà trong lòng, lại có một thanh âm tuyệt vọng đang kêu gào.

Quan Tiểu Yến, ngươi thật sự một chút cũng không để ý đến ta sao ?

Thật sự, thật sự, một chút cũng không để ý ?

Quan Tiểu Yến, ta phải làm sao bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Ngày đầu tiên làm nô lệ

Vốn ta cho rằng đêm hôm nay nhất định sẽ ngủ không yên, không ngờ rằng nửa đêm mơ hồ ngủ thiếp đi một mạch luôn, hơn nữa ngủ rất ngon lành, sáng hôm sau lúc Giang Ly đến gõ cửa, ta mới rời giường.

Có lẽ là do đại não vừa mới tỉnh ngủ vẫn còn lộn xộn, ta mơ mơ màng màng xuống giường, đi mở cửa, sau đó thò đầu ra, lười biếng nói với Giang Ly: “Gõ cái gì mà gõ, người không phải có chìa khóa sao ?”

Giang Ly khẽ giật mình, lập tức nói: “Vậy lần sau ta không gõ nữa.”

Ta cảm thấy hình như mình lại phạm phải sai lầm rồi, vì vậy liền dùng sức lắc đầu nói: “Từ nay về sau không cho phép không được sự đồng ý mà tiến vào phòng của ta !”

Giang Ly không gạt cũng chả lắc.

Ta lại bổ sung: “Còn nữa, người tối hôm qua bị mộng du sao ? Hơn nửa đêm chạy vào phòng ta làm gì vậy ?”

Giang Ly: “Chẳng qua là muốn xem người có ngủ được hay không thôi.”

Ta: “Sau đó thì sao ?”

Giang Ly: “Lần đầu tiên người chưa có ngủ, lần thứ hai với lần thứ ba người ngủ say như lợn.”

Ta phần nộ nhìn hần, hoàn toàn không còn gì để nói, người còn đến những ba lần.

Giang Ly chẳng thèm đếm xỉa đến sự tức giận của ta, cực kỳ có lý nói: “Bằng không thì thế nào, còn muốn ta công người đi bệnh viện ?”

Được rồi, Giang Ly hiếm khi lương tâm trời dậy, ta nhẫn !

Kỳ thật cũng chẳng có gì hay mà phải tức giận. Bởi vì, đã đến Tết Nguyên Đán!

Nguyên Đán có ý nghĩa như thế nào? Trước ngày hôm qua, Nguyên Đán đối với ta chỉ là mấy ngày nghỉ, chẳng khác lắm so với ngày Quốc Tế Lao Động hay Trung Thu, nhưng mà lễ Nguyên Đán năm nay sẽ trở thành một lễ Nguyên Đán cực kỳ có ý nghĩa kỷ niệm, sẽ trở thành một lễ Nguyên Đán được người ta ghi vào những trang sử chói lọi của Quan Tiểu Yến, sẽ là một Nguyên Đán thành công, một Nguyên Đán thắng lợi, một Nguyên Đán vang lên khúc ca vùng dậy của giai cấp nông nô.... (bà này bị chèn ép nhiều quá nên hồng đầu rồi =)))

Nói trắng ra là, hôm nay, ngày mai và ngày mốt, Giang Ly người này, sắp bị ta đem ra trưng dụng ba ngày... Nghĩ đến đây thôi ta thật dị thường hưng phấn, huyết mạch phun trào, hận không thể đeo một cái xích lên trên cổ Giang Ly mà lôi hần ra ngoài dạo chơi. Dù thế nào, ta – Quan Tiểu Yến, cũng có một ngày bắt nạt được Giang Ly !

Nghĩ đến đây, ta lại đột nhiên cảm thấy, kỳ thật hôm qua mình bị Giang Ly bắt nạt cũng đáng giá, được rồi, ta chính là người không có tiết tháo như vậy đây...

Giang Ly cực kỳ có tính tự giác làm nô lệ, sáng sớm đã chuẩn bị bữa sáng lấy lòng, chờ ta rời giường, phục vụ thực đúng lúc. Ta ban thưởng cho Giang Ly một ánh mắt khích lệ, bắt đầu hưởng thụ bữa sáng. Bất quá sau khi ăn xong ta mới phát hiện một vấn đề thật kỳ quái, trên lòng bàn tay trái cùng tay phải của Giang Ly đều có dán một miếng băng urgo... Thiệt tai, tiểu tử này đang làm cái quỷ gì thế ? (làm bữa sáng cho bà chị chứ làm cái gì >___

Ta buông cái bánh bao xuống, cầm một tay của Giang Ly lên, đánh giá từ trong ra ngoài, kỳ quái nói: “Giang Ly, băng urgo của người có phải là sắp hết hạn mà dùng không hết hay không ?” Bất quá dùng không hết người cũng có thể dán ở trên đầu, trên chân, trên cổ, dán trong lòng bàn tay... Thật đúng là có sáng tạo, quả nhiên biến thái chính là biến thái.

Giang Ly gạt tay ta ra, nhàn nhạt nói: “Mắc mớ gì tới người.”

Ta kháo, người phản sao, dám nó chuyện với chủ nhân như vậy. Thế là ta nhướn mày, cầm đũa ném lên mặt bàn, hung dữ nói: “Giang Ly người bây giờ chính là nô lệ, còn nói chuyện với chủ nhân như vậy, cẩn thận ta khắc chữ trên mặt người!” (bạn nhỏ Tiểu Yến rất có năng khiếu làm chủ nô =)))

Giang Ly buồn bực không lên tiếng đập một quả trứng gà, bóc bóc lột lột sạch sẽ mới bỏ vào trong bát của ta, sau đó ngẩng đầu mỉm cười, cười đến gọi là khuynh quốc khuynh thành, ta cả kinh, cảm thiếu chút nữa rớt xuống. (ca đây là đang dùng sắc dụ phải hông ?)

Không ngờ tới a không ngờ tới, Giang Ly bây giờ còn có thể gán một từ “Xinh đẹp” lên trên... Tuy ta rất không muốn thừa nhận, nhưng mà nụ cười vừa rồi của hần, xác thực như một khung cảnh mùa xuân rực rỡ tươi đẹp, làm cho người ta không khỏi ngừng thở, bị cảnh đẹp trước mắt làm cho rung động.

“Chủ nhân, ăn trứng gà.” Giọng nói trầm ấm mà ôn nhu mềm mại như lụa chảy xuống.

Ta bỗng chốc run lên, dụi dụi mắt, bắt buộc chính mình phải dời ánh mắt từ trên mặt Giang Ly đến trứng gà trong bát. Phải nhớ rằng, sắc đẹp dù đẹp đến mấy, cũng không thể no bụng được, ta là một người rất thiết thực.

Vì vậy ta chọc trứng gà, hung hăng cắn một miếng.

...

Trước kia ta đối với mấy ngày nghỉ tết Nguyên Đán cũng không có sắp xếp gì. Vốn ta chính là loại người không thích ra khỏi cửa, hưởng hờ ta còn rất sợ lạnh, vì vậy ta vốn định vào lễ Nguyên Đán sẽ dính ở trong nhà ăn no uống say đánh một giấc ngon lành, hưởng thụ cuộc sống của một bà địa chủ phong kiến một chút. Nhưng mà bây giờ không giống, ta đã thay đổi suy nghĩ. Người nói xem, khó khăn lắm Giang Ly mới để ta chà đạp một lần, ta nếu như không xách hần ra ngoài chơi, thì thật là lãng phí tài nguyên.

Nhưng mà đi nơi nào bây giờ?

Lúc này, mỗ nô lệ hiến kế: “Đi trượt tuyết thế nào?”

Mỗ chủ nô gật đầu, kế này rất tốt, nhưng mà...ta không biết nha...

Mỗ nô lệ gõ đầu chủ nô: “Không biết thì học a, ngu ngốc.” (=))

Chủ nô tròn mắt nhìn, người làm phản nha, làm sao có thể nói những lời như vậy!

Mỗ nô lệ vì vậy sửa lại thành gõ nhẹ, nhẹ nhàng mà vuốt ve đầu chủ nô, trong mắt hiện lên nhu tình có thể chảy ra nước: “Chủ nhân, ta có thể dạy người.”

Chủ nô...Ồi ra...

...

Tuy ta không biết trượt tuyết, cơ mà xét thấy ta đây thiên tư thông minh (cái này có gọi là tự giễu không nhỉ...) phỏng chừng trượt tuyết cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Ta đã chuẩn bị xong, Giang Ly đột nhiên lại nói: “Người có ván trượt tuyết không? Người có đồ trượt tuyết không? Người đã đặt về trước chưa?”

Ta ngây ra, lắc đầu.

Giang Ly chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép lắc đầu: “Như vậy người bây giờ đi, là đi đến ngắm cái cửa chính của khu trượt tuyết sao?”

Ta uể oải gật đầu, lại lắc đầu.

Vì vậy, chủ nô bị nô lệ lôi đến trung tâm mua sắm.

...

Ta nhìn Giang Ly đang đứng trước gương, càng xem càng không vừa mắt. Thiện tai, tiểu tử này bình thường đã trưng ra một khuôn mặt đẹp đến bất thường ta đã nhìn lắm rồi, bình thường chỉ có thể cười nhạo hần ở chỗ “không biết ăn diện” đầu tiên, bởi vì hần thường xuyên chỉ tùy tiện mặc một bộ quần áo sơ mi quần jeans, sau đó khoác lung tung một cái áo khoác lên là xong việc...Nhưng mà bây giờ?

Vì vậy, ta đột nhiên phát hiện, tiểu tử này chỗ nào không biết ăn diện chứ, hần căn bản chính là chẳng thèm ăn diện!

Hần lôi ta dạo quanh trung tâm mua sắm hơn một giờ, đem đủ loại quần áo xỏ lên người ta khoa tay múa chân, lúc thì nói cái áo khoác này màu sắc không hài hòa, lúc thì nói cái quần kia kiểu dáng chưa ổn, lúc lại nói bộ kia nhìn không tồi chút nào đáng tiếc người quá nhỏ gầy mặc không nổi... Lật bần! Người nha, muốn cười nhạo thân hình của ta cứ việc nói thẳng, cần gì phải quanh co lòng vòng như vậy?

Cuối cùng Giang Ly vỗ tay quyết định chọn một bộ, ta mặc xong đứng trước gương uốn éo vài vòng, phát hiện đúng thật là không tồi chút nào, rất trẻ trung, rất có sức sống, hơn nữa lại nổi bật lên tư thế oai hùng mạnh mẽ của ta, càng nói càng thêm tự kỷ, cùng với hình ảnh ta trên tạp chí quảng cáo gần giống nhau.

Ta đang muốn khích lệ Giang Ly vài câu, lại nghe thấy hần nói với nhân viên cửa hàng: “Theo bộ đồ này của cô ấy, chọn cho ta một bộ kiểu nam.” (thì ra là anh muốn ăn thua vụ mặc đồ đôi với chú Khải đây mà =)))

Đợi cho Giang Ly từ trong phòng thay đồ bước ra xong, ta... bị phần!

Hần nha, từ đầu đến cuối đều là ta thử quần áo, kết quả thử nghiệm trên người ta xong quần áo mặc trên người hần so với mặc trên người ta đẹp mắt hơn gấp trăm lần. Bộ đồ này mặc trên người ta cũng lắm chi là làm bộ làm tịch có chút sống động mà thôi, kết quả mặc trên người hần, tất cả đều tàn mát ra hơi thở vận động, hần phảng phất như là một kiện tướng thể thao mình đây kinh nghiệm, ta thậm chí còn xuất hiện ảo giác, giống như đang nhìn thấy tư thế oai hùng lúc hần lướt trên ván trượt tuyết.

Đừng chung với Giang Ly một chỗ, hần chính là bạch mã anh tuấn, mà ta, chính là một con chuột đầu đầy bụi đất.

Thế nên ta chỉ có thêm muốn ghen ghét cùng với hần.

Trong gương Giang Ly phảng phất như cảm thấy ánh mắt tràn ngập địch ý của ta, hần nhìn về phía bên cạnh ta, nhìn ta mỉm cười. Khiêu khích, khiêu khích trắng trợn a! (anh đang phóng điện cơ mà chị > .

Ta còn chưa nói gì, chỉ cảm thấy nhân viên bán hàng đứng bên cạnh lảo đảo một chút, sau đó cô nàng vịn vào giá áo, hai má ửng đỏ về mặt mê đắm nhìn

về phía Giang Ly. (=)))

Chủ nô... lại ói ra...

...

Ăn xong cơm trưa, ta hỏi Giang Ly xem buổi chiều đi đâu, Giang Ly nói: ” Chúng ta đi thăm mẹ vợ ta đi.”

Ta nghĩ cũng đúng, đã lâu rồi chưa có gặp mẹ ta, rất nhớ bà. Thế nên gọi điện thoại cho bà, lão thái thái vừa nghe thấy chúng ta muốn đi thăm bà, vui vẻ: “Vừa vặn mẹ đang muốn đi karaoke, hai đứa đi với mẹ đi.”

Ta bình tĩnh gác điện thoại, đối với hành vi kiểu này của bà cho dù thấy kinh sợ nhưng không thể trách cứ. Dù nói mẹ ta đã là một lão thái thái sắp sáu mươi tuổi đến nơi, nhưng mà bà so với ta điền khủng hơn rất nhiều, bây giờ những người trẻ tuổi thích chơi cái gì, bà cũng thích cái đó. Bà còn từng có một người bạn trên mạng mười tám tuổi, kết quả cả ngày bà đuổi theo đứa trẻ kia bắt người ta gọi bà là bà nội, về sau đứa bé kia dưới sự giận dữ mới đem bà quăng vào sổ đen.

Nhìn xem, Tiểu Khinh Linh, trên thế giới này có thể chịu được mẹ, thì chỉ có con gái yêu của mẹ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Karaoke

Hai giờ sau, ta cùng với nô lệ mang theo một đồng quà biếu đến gõ cửa nhà mẹ ta. Ngoài quà biếu, chúng ta còn vác theo cả đồng trang bị trượt tuyết mới mua ngày hôm nay— theo lời của mẹ ta, muốn chúng ta qua đêm luôn ở chỗ bà ngày hôm nay, cho nên để tránh cho hành trình ngày mai bị chậm trễ nên phải mang luôn mấy thứ đó đến, ngày mai chỉ cần đến thẳng khu trượt tuyết là được. Vì vậy hôm nay chúng ta chẳng khác nào như chim di cư đang chuyển nhà vậy.

Trên đường đi kTV*, ta hỏi mẹ ta, ngày mai có dự định gì, có muốn đi trượt tuyết cùng chúng ta hay không.

*kTV- Karaoke TV: bọn nào hay coi phim hiện đại của Trung Quốc hay Hàn quốc thì biết

Mẹ ta khoát khoát tay nói: “Không cần, mẹ bận chuyện khác rồi.”

Ta bị vẻ mặt thần thần bí bí của mẹ ta khiến cho chẳng hiểu ra làm sao: “Mẹ thì có chuyện gì? Hay là lại gặp bạn trên mạng?”

Mẹ ta nheo mắt vùng vằng trả lời: “Không cần cô xen vào, dù sao cũng đâu phải việc của cô.”

Ta thán, hôm nay mấy người này làm sao đều quái lạ như vậy.

Kỳ thực ta đối với việc đi K vẫn có tâm lý sợ hãi, nếu mà dùng một câu của Giang Ly để hình dung tài ca hát của ta, thì chính là, người khác ca hát là ngẫu nhiên lạc giọng, còn ta ca hát chính là ngẫu nhiên không bị lạc giọng. Mẹ của ta thường xuyên chỉ hận không rèn sắt thành thép mà vô đầu ta, cảm thán rằng một người trời sinh ca sĩ như bà làm sao lại có thể sinh ra một đứa con gái ngay cả ngũ âm* cũng không được đầy đủ như vậy. Tuy rằng đối với hình tượng “trời sinh ca sĩ” này có vài phần hoài nghi, nhưng mà xét thấy việc ta chính xác là ngũ âm có phần không được đầy đủ cũng có chút quá đáng, cho nên ta cũng không có vạch trần bà.

*Ngũ âm : năm bậc âm giai cổ bao gồm cung, thương, đốc, chủ, vũ tương ứng với do, re, mi, son, la.

Nhưng mà hôm nay, ta chẳng có gì phải lo lắng. Sợ cái gì, mẹ ta mà bắt nạt ta, ta sẽ bắt nạt lại Giang Ly, ai bảo hắn là nô lệ của ta chứ !

Thế nên chúng ta tiến vào phòng kTV, ta đá Giang Ly đi chọn bài, sau đó ngồi xuống bên cạnh mẹ ta, rót nước cầm micro cho bà, hầu hạ khiến bà vô thoải mái.

Mẹ ta dưới sự phục vụ của con gái và con rể, lần lượt hát , , toàn những ca khúc cách mạng kinh điển, ta ngồi một bên nghe mà tóc trên đầu đã dựng thẳng hết cả lên. Tuy rằng những bài này lần nào đi K bà cũng chọn, nhưng mà cho dù ta đã nghe nhiều lần như vậy cũng vẫn không sinh ra kháng thể được, lần nào cũng nghe đến rùng cả mình. Cũng không phải là bảo những bài này khó nghe, chỉ là, ách, chỉ cần mẹ ta hát những bài này, trong đầu ta sẽ nhảy ra một hình ảnh Tiểu Khinh Linh mặc một chiếc áo bông bản bản, trên đầu buộc hai bím tóc như hai cái sừng trâu, người nói có 囍 hay không 囍 ?

Mẹ ta hát hò quá chuyên tâm, không có phát hiện thấy sự co giật của ta, Giang Ly thì ngược lại, quay đầu nhìn ta một cái, lại còn nhìn không được cười gian. Ta tức quá a, tiểu tử này nhất định là đang vui vẻ khi người gặp họa mà! Vậy nên ta cầm lấy một cái micro khác, nói với Giang Ly: “Người, đi lấy một ly nước chanh cho ta!”

Giang Ly bèn xám xịt tuân lệnh. Ta đang đắc ý, đột nhiên mẹ ta giờ cái mic gỗ cốp một phát lên đầu ta, vừa gõ vừa quát: “Con bé này! Giang Ly, con đừng có mà nuông chiều nó quá!” (chết chị chưa hắc hắc...)

Ta ôm đầu quay lại oan ức nhìn mẹ ta, lão nhân gia ngài thì biết cái gì a! Ta đã bị hấn áp bức nửa năm rồi, vất vả lắm mới có cơ hội hung hăng trả lại, lần này vẫn là dùng thân thể để đối lấy đó (này!)...

Giang Ly cười ha hả mà cầm cốc nước chanh đặt trước mặt ta, nói với mẹ ta: “Mẹ, Tiểu Yến chẳng qua là nói đùa với con thôi.”

“Giang Ly, con không cần bao che cho nó, con mẹ mẹ biết chứ.” Mẹ ta nói, còn chưa hết giận, lại gõ đầu ta một cái.

Ta ôm đầu bị phần nói: “Mẹ, mẹ đừng gõ, gõ đầu sẽ biến thành ngu đấy.”

Mẹ ta lại nói: “Con đã ngu sẵn rồi, có ngu thêm tí nữa cũng chẳng sao.”

Thiện tai, ta lại bắt đầu hoài nghi rốt cuộc ta có phải con gái ruột của bà hay không vậy.

Ta nhìn sang nô lệ của ta, hy vọng hấn có thể giúp ta nói vài câu. Đáng tiếc chính là, về mặt hấn lúc này... biểu lộ sự đồng ý, thế nên ta lại tiếp tục bị phần.

Ta cho rằng Giang Ly sẽ phụ họa mẹ ta, mượn cơ hội cười nhạo ta một chút, ai ngờ, hấn lại nói: “Kỳ thật ngu cũng có chỗ hay của ngu.”

Cái này gọi là gì, vừa đâm vừa xoa? Ta liếc mắt một cái như dao xẹt qua chỗ hấn, bày ra dáng vẻ ngông nghênh vênh vào hung hăng của chủ nô, nói với Giang Ly: “Người biến qua một bên hóng mát cho ta, trong này có chỗ cho người nói chuyện sao!”

Ta vừa dứt lời, mẹ ta lại bóp một cái đập lên đầu ta: “Sao lại nói mấy câu như vậy! Giang Ly, con đừng để ý nó, đến đây hát.” Mẹ ta nói, lại chỉ chỉ ta, “Cô! Đi chọn bài!”

Ta không còn lời nào để hỏi trời cao, chỉ có nước mắt tuôn thành dòng. Ta xem như đã nhìn ra, có mẹ ta làm chỗ dựa, cho dù ta có muốn bắt nạt Giang Ly, cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Ta hỏi Giang Ly chọn bài nào, hấn đáp: “Trừ Châu Kiệt Luân ra, bài nào cũng được.”

Thế nên ta bèn chọn một đồng bài của Châu Kiệt Luân, sau đó lại chạy về ngồi bên cạnh mẹ ta.

Giang Ly nghiêng đầu nhìn ta, đắc ý cười cười nói: “Thật ra ta rất thích hát nhạc của Châu Kiệt Luân.”

Ta... Ta bị phần lần thứ n! Tiểu tử này quá gian trá, hấn biết thừa ta sẽ cố ý chọn bài hấn không thích, cho nên hấn mới nói hấn không thích Châu Kiệt Luân, nhưng thực ra là thích!

Vì sao cuối cùng ta vẫn mắc mưu của hấn, đây rốt cuộc là vì sao...

Lúc này mẹ ta hoàn toàn vui sướng khi người gặp họa nhìn ta, về mặt, chẳng khác nào đang nói: thấy ngu chưa? mắc lừa chưa?

Trong lòng ta có một thanh âm yếu ớt quanh quẩn: kỳ thật không phải là ta ngu, mà là Giang Ly quá狡 hoạt... (tất cả chỉ là quỷ biện)

Ta vẫn đang đắm chìm trong bị phần, còn chưa có hoàn hồn lại, Giang Ly đã bắt đầu hát. Thế nên ta... càng thêm bị phần liên tục...

Ta không tài nào hiểu nổi, vì sao lão thiên gia cái gì cũng đem cho hấn hết? Về ngoài đẹp mắt, đáng người lại chuẩn, còn có một cái đại não hơi bị thông minh một cách quá đáng, ngoại trừ mấy thứ đó ra còn có một đồng những cái linh tinh gì đó, như là đầu tư cổ phiếu, diệt virus máy tính, còn có thể giúp ta trộm tài khoản (trộm lại của chính mình). Hơn nữa cuộc sống của hấn đặc biệt khỏe mạnh, không có đam mê bất lương, thường thức lại tốt, có vẻ như giống một kiện tướng thể dục thể thao...

Sau đó bây giờ, ta lại phát hiện, tiểu tử này ca hát lại cũng có thể dễ nghe đến như vậy!

Giang Ly hát bài đầu tiên là, giọng của hấn vốn đã trầm thấp, sau khi hát bài này lại sinh ra một loại hương vị cô độc, làm cho trong lòng người ta đều có chút thể lương cùng phiền muộn theo. Trước kia ta từng nghe vô số lần, lần nào cũng đều cảm thấy êm tai, nhưng cụ thể là êm tai ở đâu thì không rõ ràng lắm. Hôm nay bên tai nghe Giang Ly hát, trước mắt lại nhìn MV kia, không biết làm sao đột nhiên thấy buồn bã.

Vì sao hai người bọn họ không thể cùng một chỗ, vì sao cứ hết lần này đến lần khác để vượt mắt, vì sao sứ Thanh Hoa đẹp như vậy, bài hát này hay như vậy, ta lại nghe có điểm muốn khóc...

Khi ta còn đắm chìm trong rung động của bài. mẹ ta và Giang Ly đã cùng nhau hợp xướng bài

Lần này giọng hát của Giang Ly có chút thanh lạnh, lúc hát đến câu “Đưa người rồi đi”. hấn có vẻ có một chút không muốn, lại có chút quyết tuyệt (là quyết tâm đoạn tuyệt ấy mà), ngay cả ánh mắt cũng trở nên phức tạp, ta quay mặt nhìn dáng vẻ xuất thần của hấn, không khỏi đối với hấn sùng bái. Giang Ly thực ra mới chính là “Trời sinh ca sĩ” kia a?

Hát xong mẹ ta lại cầm đầu vỗ tay, bà tán thưởng nhìn Giang Ly, sau đó lại khinh bỉ nhìn ta, cuối cùng lắc đầu một cái.

Mồ hôi ta tuôn như thác, đây chính là kỳ thị trắng trợn a ! Vì vậy ta nghĩa vô phần cố vơ lấy micro, quyết định hát chung với Giang Ly bài kế tiếp, .

Rất nhanh ta đã phát hiện ra quả thực ta đang tự tìm đường chết. Tốt xấu gì cũng là hát đôi, ta nếu từ bên ngoài tìm đại người nào đó phá cỗ hòng hát chung với ta, có lẽ mọi người sẽ không biết ta hát lạc điệu. Nhưng bây giờ thì sao, bây giờ là Giang Ly a !

Ta run rẩy cầm mic, sợ hãi nhìn ua Giang Ly. Giờ hồi hận cũng đã muộn, tới luôn đi. Mục tiêu bây giờ của ta là, không chỉ có chính mình lạc giọng, phải tranh thủ lôi Giang Ly hát sai nhạc theo. (không ăn được thì đập đổ hờ bà chị)

Ta hát chẳng khác hát rap tí nào, đáng tiếc bản sắc diễn xuất của ta cũng không kéo Giang Ly lạc điệu theo được, cái này ít nhiều làm cho ta có chút tiếc nuối. Nhưng mà ta cảm thấy hôm nay mình múa máy cũng không tồi, so với mình trước kia, mạnh hơn nhiều, tuy rằng ta vẫn hát sai nhạc như cũ, nhưng ít ra cũng hát đúng nhịp... Ta chết cũng không thừa nhận tiền bộ của ta là nhờ có Giang Ly.

Khi hát đến đoạn “Xoay người rồi đi, chia tay nói không nên lời,” không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào ta lại quay đầu nhìn về phía Giang Ly. Không ngờ Giang Ly đã nhìn ta từ bao giờ, dưới ánh sáng của ngọn đèn mờ ảo trong phòng, đôi mắt Giang Ly sáng như ánh sao. Chỉ là trong cặp mắt kia tựa hồ như có một loại cảm xúc rất khó tả, khiến cho ta có chút không biết làm sao. Trong lòng ta chợt thấy buồn bực, nghiêng đầu đi không thèm nhìn hấn.

Lúc này, mẹ ta lại vỗ vỗ vai ta, nhắc nhở: “Con gái à, con hát sai lời rồi.”

...

Giang Ly lại hát thêm vài bài nữa, đều là của Châu Kiệt Luân, hơn nữa đều rất thương cảm. Ta cảm thấy hôm nay mình thật là chẳng hiểu bị làm sao, giống như bị trúng tà vậy, nghe tất cả những nốt nhạc, phiên muộn, tiếc nuối... các loại tâm trạng trong giọng hát của hấn, trong lòng ngày càng khó chịu, trước kia nghe những bài này xong cũng đâu có cảm giác này a.

Vì vậy ta buồn bực chỉ trích Giang Ly: “Giang Ly, người hát mấy bài kiểu gì vậy, chẳng khác nào oán phụ !”

Giang Ly im lặng một hồi, giương mắt nhìn ta, giọng nói có chút ủy khuất: “Mấy bài này đều là người chọn mà.”

Ta: “...”

Cũng may bài tiếp theo giải vây cho ta, , bài này không buồn, lại còn có thể vỗ mông ngựa mẹ ta.

Giọng hát trầm thấp của Giang Ly lại tràn ngập trong phòng, ta nghe đến như si như dại.

“Nghe lời mẹ nói đừng để mẹ tổn thương

Phải mau mau lớn lên mới có thể bảo vệ mẹ

Mái tóc bạc đẹp để này mầm trong hạnh phúc

Phép màu của thiên sứ sưởi ấm trong sự hiền từ...”

Ta ngã vào trong lòng mẹ ta, chân chó cười nói: “Mẹ, con nhất định sẽ nghe lời mẹ nói!”

Mẹ ta xoa đầu ta, tâm tình vui vẻ: “Thật sao ?”

Ta dùng sức gật đầu, một bên còn khoắc lấy cánh tay của mẹ ta: “Đó là đương nhiên, mẹ là mẹ ruột của con mà.” Tuy rằng đôi lúc ta có hoài nghi một tý...

Thế nên mẹ của ta bèn nói: “Mẹ muốn có cháu ngoại.”

Ta: “...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Trượt tuyết

Ăn xong cơm tối, chúng ta một nhà ba người (câu này làm sao lại thiếu tự nhiên đến như vậy) ngồi trước TV xem chương trình giải trí. Giang Ly cực không thích xem chương trình giải trí, trước kia hai chúng ta thường xuyên tranh giành cái TV. Bất quá hôm nay hấn không dám, bởi vì mẹ ta cũng thích

xem chương trình giải trí.

Bởi vì hôm nay mẹ ta cực kỳ thiên vị Giang Ly, điều này làm cho trong lòng ta rất không thoải mái, thế nên ta tính toán xem có nên bôi nhọ Giang Ly một tí hay không, vì thế, ta dựa vào vai mẹ ta, vừa xem TV vừa nói: “Mẹ, Giang Ly toàn nói chương trình giải trí chẳng có gì hay mà xem, mẹ nói con người hẳn có phải có vấn đề hay không.”

Mẹ ta đang bị người dẫn chương trình chọc cho cười ha ha không ngừng, nghe thấy lời ta nói, bà một tay đem đầu ta đẩy ra, nói: “Cô thích cái gì, người khác không nhất định phải thích theo cô, bình thường mẹ dạy cô như thế nào, làm sao lại càng ngày lại càng chửi thầy trả thầy thế?”

Ta xoa xoa đầu, không phục, bèn tiếp tục tựa vào lưng bà, tiếp tục mách lẻo: “Giang Ly còn nói, xem nhiều mấy cái này, sẽ càng ngày càng ngu.”

Mẹ của ta lại xách ta lên đẩy về phía Giang Ly, giúp Giang Ly giải thích: “Ý của nó là, xem những cái này, sẽ làm cho những người đã ngu rồi càng ngu thêm” (bác à, bác có phải mẹ ruột chị Yến không thế =)))

Ta ngồi xuống muốn tranh luận cùng mẹ ta, không thể bắt nạt người ta như thế được, lại còn bắt nạt con gái của bà nữa chứ! Mà đã bắt nạt con gái bà chưa tính, còn che chở con rể của bà !

Mẹ ta lại nhanh tay lẹ mắt còn không đợi ta mở miệng, lại quăng ta đẩy lên người Giang Ly, bạo hành xong còn dương dương tự đắc nói: “Đừng có mà quần quít lấy mẹ như thế, nghĩa vụ của mẹ là nuôi dưỡng cô đến năm mười tám tuổi là chấm dứt, bây giờ người nuôi cô là Giang Ly!”

Thiện tai, là ta nuôi dưỡng hẳn mới đúng! Hẳn mỗi ngày đều ăn cơm ta nấu, mặc quần áo ta giặt! (ngoan góm)

Ta vừa định nói chuyện, lại bị Giang Ly tóm lấy bả vai kéo vào trong ngực, cánh tay của hắn rất có lực, làm cho ta nhúc nhích không được. Ta cứ như vậy bị hắn siết chặt lấy, tựa trên ngực của hắn. Ta cực kỳ phẫn nộ, hẳn rõ ràng là nỗ lực của ta cơ mà, hắn làm phản sao ! Nhưng mà đang ở trước mặt mẹ ta, ta lại không tiện hành động, dù sao cho dù ta thực sự hành động, kẻ không may nhất định cũng vẫn là ta.

Giang Ly ôm lấy ta, cảm thân mật cọ vào đầu của ta, sau đó ta chợt nghe thấy hắn hàm chứa chút ý cười nói với mẹ ta: “Con chỉ ngẫu nhiên nói đùa với Tiểu Yến một chút, không ngờ cô ấy vẫn nhớ rõ.”

Ta cáu, ngẫu nhiên đùa một chút? Lão nương ta chính là ít nhất mỗi ngày cuối tuần đều nghe một lần !

Ta lại vùng vẫy hai cái, Giang Ly cuối cùng cũng thả ta ra. Ta dựa vào ghế sofa, vò vò đầu, tức giận trừng hắn. Giang Ly lại thần nhiên tự đắc cười cười, giống như là không phải ta đang trừng hắn, mà là đang câu dẫn hắn vậy... Ta kháo a ta, ta làm sao lại nghĩ đến cái từ “câu dẫn” này được, thật là quái lạ, muốn nói “câu dẫn” thì cũng phải là Vương Khải hay Tiết Văn Phong đi “câu dẫn” chứ !

Ta lắc lắc đầu, thế giới này thật sự là càng ngày càng quái dị.

...

Buổi tối lúc sắp đi ngủ, ta ôm lấy cổ mẹ ta, cười hi hi nói: “Mẹ, con muốn ngủ với mẹ.:

Mẹ ta bực mình đẩy ta ra: “Nói hươu nói vượn cái gì đấy?”

Ta không chịu buông tha ở bên cạnh bà cọ rồi cọ, hết như một con chó Nhật làm nũng: “Mẹ con muốn ngủ cùng mẹ mà, đã lâu lắm rồi con không ngủ cùng mẹ...”

Mẹ ta ngáp một cái, không đếm xỉa đến ta.

Lúc này, Giang Ly phát huy tác dụng nỗ lực của hắn: “Mẹ, Tiểu Yến là nhớ mẹ, để cô ấy ngủ với mẹ đi.” Hắn nói, dừng lại một chút, còn nói thêm, ” dù sao bọn con còn nhiều cơ hội ở cùng nhau.”

Thế nên mẹ của ta vui vẻ đáp ứng.

Thiện tai, đãi ngộ khác biệt, tiêu chuẩn khác nhau! Ta đi theo sau mẹ ta, quay đầu phẫn hận trừng mắt nhìn Giang Ly.

...

Ta dang tay dang chân chống vó ngã xuống giường, mẹ ta lại bóp một cái chup lên đầu ta, dùng giọng nói hết sức nghiêm túc nói với ta: “Nói, có phải con cãi nhau với Giang Ly đúng không?”

Ta xoa xoa đầu, ủy khuất đáp: “Đâu có a...”

Mẹ ta thờ dãi thật sâu, nói: “Tiểu Yến a, con cũng đã lớn rồi, mẹ đây cùng hy vọng con đừng để lại tuột mất Giang Ly.”

ha ha cười khúc khích nói: “Mẹ, mẹ lo nghĩ nhiều quá.”

Mẹ ta trừng mắt liếc ta một cái: “Là chính con không biết thế nào quý trọng, Giang Ly nó đối với con thực sự là quá tốt.”

Mẹ à, mẹ đâu biết tình hình bây giờ, hôm nay hấn là nô lệ của con, hấn dám không đối tốt với con sao.

Mẹ ta thấy ta không nói lời nào, lại nói thêm “Phụ nữ ấy, tìm được một người đàn ông có thể sống cả đời với mình không dễ dàng, nha đầu nhà cô, còn không biết thương tiếc Giang Ly.”

Ta chui đầu chôn ở trong chăn, vẫn không nói lời nào. “Cả đời” luận của mẹ ta kích thích đến ta, nói thật, ta thực chưa có nghĩ đến chuyện sẽ phải sống cả đời với Giang Ly. Trước kia cũng ngốc nghếch nghĩ đến sẽ cùng Vu Tử Phi sống cả đời, kết quả thì sao? Bây giờ ta và Giang Ly ở chung một chỗ, trên cơ bản chính là được ngày nào hay ngày ấy, nếu quả thật cứ sống như vậy cả đời? Hình như cũng không phải chuyện gì xấu... Nhưng mà vì sao trong lòng ta lại có chút trống trải?

...

Sáng sớm, đã không thấy tăm hơi của mẹ ta. Ta thật sự rất ngạc nhiên, bà nóng vội như vậy, rốt cuộc có chuyện gì, nhưng mà lão thái thái vẫn cắn chặt răng không chịu nói gì.

Tùy tiện ăn chút đồ ăn sáng, ta cùng với nô lệ thẳng tiến đến khu trượt tuyết.

Giang Ly thích trượt một ván, ta cảm thấy đây nhất định là do một ván thì có vẻ đẹp hơn suất hơn, có thể thấy người như Giang Ly thật đúng là rồi hơi.

Đương nhiên ta thì một ván hay hai ván thì cũng chẳng thành vấn đề — dù sao cũng đâu có biết trượt. Nhưng mà Giang Ly đã đồng ý sẽ dạy ta, đương nhiên ta cũng phải trượt một ván.

Ta dẫm lên ván trượt tuyết, cảm thấy hai chân mình giống như bị trói chặt, giống như nhúc nhích một chút sẽ té ngã, vì vật ta không dám ngo ngoáy tí nào, ngo ngoáy đứng tại chỗ. Sau đó Giang Ly vô thanh vô tức đẩy ta một cái...

Nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, là như tên bắn ra khỏi cung vậy, “Rẹt” một cái đã đi ra ngoài... Tuy ta không có khoa trương như tên bắn, nhưng cũng đủ để gió quất vào mặt, hướng hồ ta đã ở trên dưới sườn núi, càng đi xuống trượt càng nhanh. Ta sợ tới mức hoảng loạn, giang hai cánh tay khuỵu loạn lên, vừa nhoài về phía sau, hy vọng có thể giảm bớt tốc độ một chút, đáng tiếc một chút cũng không có tác dụng. Ta thấy mình như đang ngồi trên một chiếc ô tô không người lái không khống chế được, lúc nào cũng có thể xảy ra sự cố.

Thế nên sự cố thật sự xảy ra.

Ngay tại lúc ta đang giương nanh múa vuốt, trái xoay phải chuyển, liền mất thăng bằng một cái, “Oanh” một tiếng ngã trên tuyết. Tuy không đến mức bị thương, nhưng mà... đau đớn quá đi!

Giang Ly giẫm lên ván trượt, thoải mái nhàn nhã trượt tới. Đường trượt của hấn trên cơ bản chính là hình chữ S, trái ngoặt phải ngoặt, đáng tiếc chính là hấn không có ngã. Ta vừa nhìn thấy cái bản mặt ung dung bình tĩnh của hấn, liền tức chết đi được.

Giang Ly cười tủm tỉm xoay người kéo ta, sau khi ta bắt lấy tay hấn đứng lên xong, thừa dịp hấn không chú ý, đột nhiên bỗng chốc đổ nhào vào người hấn. Giang Ly không phòng bị, oanh oanh liệt liệt ngã về phía sau, đương nhiên, hấn cũng không quên kéo ta cùng ngã.

Ta đè trên người Giang Ly, bóp cổ hấn, hung dữ nói: “Ngươi làm phản, tại sao đánh lên ta!”

Giang Ly không hề phản kháng mặc ta ức hiếp, trên mặt còn phủ lên nét vui vẻ như có như không. Lúc này về mặt của hấn không có sự sắc bén cùng với lạnh như băng như hồi trước, ngược lại còn có một tia nhu hòa. Ánh nắng mặt trời mùa đông còn lộ ra một chút trong trẻo hơi lạnh lạnh, nhưng mà chiếu lên trên lông mi thật dài của hấn, lại làm cho người ta cảm thấy có một thứ tình cảm ấm áp chậm rãi lướt qua. Ta bị dáng vẻ giả nhân giả nghĩa này của hấn lừa gạt, chậm rãi nói lỏng tay.

Giang Ly vẫn ngoan ngoãn nằm trên mặt đất như cũ, ung dung mỉm cười, nói: “Ta chẳng qua chỉ muốn xem cảm giác thăng bằng của ngươi thế nào.” Vừa nói chuyện, lông mi còn run run nhẹ nhẹ.

Ta bị lông mi thật dài dưới ánh mặt trời hấp dẫn, mà xui quỷ khiến vрон tay gầy gầy. Lúc này ta đang đeo một cái găng tay thật dày, trên găng tay còn đính tuyết. Giang Ly hình như bị ta dọa cho hoảng sợ, hấn nghiêng đầu sang chỗ khác, né tránh cái găng tay của ta, trầm giọng nói: “Quan Tiểu Yên, đừng có quấy.” Cũng không biết là có chuyện gì xảy ra, ta lại cảm thấy trong giọng nói của hấn mang theo một loại vui vẻ như có như không.

Ta phục hồi lại tinh thần, ngượng ngùng thu tay về, nghiêm trang nói: “Như vậy... Ngươi cảm thấy cảm giác thăng bằng của ta thế nào?”

Giang Ly mỉm cười: “Cũng không tệ lắm.”

Ta được hấn khen cực kỳ vui vẻ, quyết định không so đo chuyện hấn đánh lên ta nữa. Đang tiếc lúc này Giang Ly lại nói thêm một câu: “Đại não không được, tiểu não cũng phải được một chút chứ.”

Ta vừa có hết sức đứng dậy, thiếu chút nữa vì những lời này của hấn mà té ngã xuống lần nữa.

Tiếc rằng ta không có cách nào gây khó dễ cho hấn a... nhìn trời... trên thế giới này luôn có vài tên biến thái, cả đại não lẫn tiểu não đều được, giống như cái tên trước mặt ta đây này.

Lúc này Giang Ly cũng đứng lên... Ta cự tuyệt thừa nhận hấn ngay cả động tác đứng dậy cũng rất tuấn tú ==

Giang Ly phúi phúi tuyết trên người và trên đầu ta rồi mới lên tiếng: “Được rồi, chúng ta bắt đầu học.”

...

Giang Ly bắt đầu hành động, đứng trên sườn núi phủ tuyết, bí hiểm nói: “Vừa rồi người sau khi trượt xuống, phạm phải một sai lầm cực kỳ phổ biến, đó chính là liều mạng muốn dừng lại, kỳ thật nếu như người chuẩn bị đúng tư thế đi thẳng về phía trước, có thể trượt rất tốt, trên thế giới này luôn có những việc, một khi đã bắt đầu, thì không thể nào dừng lại được, không thể vãn hồi, ví dụ như trượt tuyết, lại ví dụ như...”

Ta gãi gãi đầu, cái hiểu cái không: “Lại ví dụ như cái gì?”

Giang Ly cũng không trả lời, bày ra một cái mặt cười có vẻ hơi miễn cưỡng: “Người đoán xem” (anh lại một lời mà hai nghĩa rồi, cơ mà chỉ số thông minh của ai đó...khụ khụ...)

Ta đoán cái lông!

Tuy có bất mãn, nhưng mà ta vẫn rất quan tâm đến những gì Giang Ly nói: “Giang Ly người cười không được thì đừng miễn cưỡng, không ai quy định nô lệ nhất định phải cười với chủ nô.”

Giang Ly lao đảo một chút, thiếu chút nữa không đứng vững, vì vậy ta phát hiện có lẽ kỹ năng trượt tuyết của hắn, có lẽ, có vẻ như không....

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Giang Ly người đẹp trai quá đi

Giang Ly đứng bên cạnh ta, đỡ lấy vai ta giúp ta đứng thẳng, vừa sửa cho thẳng vừa nói: “Trọng tâm của người phải hướng về phía trước, đừng có lúc nào cũng ngã về phía sau, đừng đại não mà không chế động tác của người...Này, người có biết cái gì là trọng tâm không hả. Nghiêng về phía trước, đúng rồi, thân thể không cần cứng nhắc như vậy, người rất sợ hãi sao...”

Ta có thể khẳng định là ta hoàn toàn làm theo lời của Giang Ly, nhưng mà hắn luôn làm ra vẻ không hài lòng. Ta cúi, hung hăng trừng hắn.

Giang Ly bắt đầu đi lắc đầu, hắn thả ta ra, di động thân thể □, đứng ở bên phải phía trước ta. Tiếp theo, hắn giơ một tay lên đuổi ra trước mặt ta, vừa vịn đứng vào vị trí ta với không tới. Sau đó hắn nói: “Đi như vậy, ta đi phía trước, người đi đằng sau, nghĩ cách bắt được tay của ta.”

Ta chuyển động một chút, thân thể nghiêng nghiêng về phía trước, sau đó từ sườn dốc phủ tuyết trượt xuống dưới.

Giang Ly cũng trượt cùng một lúc với ta, hắn liên tục giơ tay ra, ta vươn tay muốn bắt lấy tay của hắn, lại luôn thiếu một chút bị vượt mất. Ta nhớ lại trước kia có nghe qua một nẫu truyện cười, kể rằng nếu buộc trước mặt con lừa một cây củ cải, con lừa kia sẽ vì muốn ăn cây củ cải kia sẽ đi thẳng về phía trước... Ta cảm thấy ta bây giờ chẳng khác nào con lừa ấy... (=)) cười chết ta mất thôi, hóa ra Giang ca là củ cải à, thế con lừa nhà chị định bao giờ mới “ăn” anh ấy đây)

Nhưng mà cách này của Giang Ly thật đúng là hữu hiệu, trượt một lúc ta liền phát hiện, loại tư thế này tuy có hơi quái dị, bắt quá ta thật sự càng trượt càng ổn, quả nhiên Giang Ly cũng có lúc có thể tin tưởng được.

Bởi vì ta quá mức đắc ý, không để ý đến sự khác lạ dưới chân, thế nên không ngờ dẫm hụt một cái. Dưới tình huống bình thường, người bình thường đột nhiên gặp phải chuyện bất thành linh thân thể luôn phản ứng nhanh hơn với đại não, thế nên lúc này ta cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, liền theo phản xạ có điều kiện ngã ra phía sau, có thể tượng tượng được tình huống tiếp theo...

Có điều Giang Ly phản ứng cũng rất nhanh, hắn vừa thấy tình huống không ổn, vịn trượt dưới chân lập tức xoay ngang, nhanh chóng dừng lại, lúc này bởi vì quán tính nên ta vẫn cứ tiến về phía trước, vừa sắp vượt qua Giang Ly, lại bị hắn chặn lấy giữa eo ôm lấy, ta khua khua cánh tay về phía sau. Bởi vì trên tuyết quá trơn, Giang Ly không đứng vững một chút, bị ta đè nặng cũng ngã về phía sau luôn...

Lúc ta ngã xuống mặt đất xong cảm thấy dưới thân mềm mềm, cũng không thấy đau tí nào, thế nên lương tâm xuất hiện. Ta có hết sức từ trên người Giang Ly đứng dậy, ngồi chồm hổm bên cạnh hắn, lay lay hắn,, lo lắng hỏi: “Giang Ly, người không phải ngã hông rồi đấy chứ?”

Giang Ly mở to mắt, lông mi nhấp nháy nhấp nháy, ta cảm thấy hôm nay mình kì quái ghê gớm, tại sao cứ luôn chú ý đến lông mi của hắn... Đúng rồi, nhất định là do lông mi của Giang Ly dài hơn so với ta, ta ghen tị...

Giang Ly chớp chớp mắt, nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích. Ta cho là hắn ngã hông rồi, cúi người lại đẩy đẩy hắn, cau mày hỏi: “Giang Ly a, người có phải ngã hông đâu rồi không?”

Giang Ly cong khoe miệng lên, cười cười đáp: “Ta không có ngã hồng... Nhưng là, có khả năng bị đè hồng.”

Một câu nói ra, ta càng thêm xấu hổ. Tuy ta vẫn cảm thấy tiểu tử này dạy không được tốt cho lắm, bất quá đối với sự cố này, ta vẫn phải chịu trách nhiệm chủ yếu. Vì vậy, mặt của ta hồng lên, nhìn Giang Ly nói: “Cái kia... Thực xin lỗi a...” Tuy rằng hôm nay ta là chủ nô, nhưng mà cũng là một chủ nô biết lý lẽ, một chủ nô dân chủ. (๑๐)

Giang Ly lại nói: “Người xoa xoa cho ta, ta sẽ không trách người.”

Sh*t, ta nhần! Ta chịu đựng nổi xúc động muốn ưỡn cho hắn một trận, ôn nhu vỗ vỗ vai hắn, cười nói: “Đau ở đâu a ? Đẻ bản chủ nhân xoa xoa cho người.”

Giang Ly đại gia vẫn ung dung như thường nằm trên mặt đất, hí mắt nói: “Ở đâu cũng đau, người xoa thế nào cũng được.”

Ta đột nhiên nhận ra tiểu tử này thuần túy là đang nói đùa, thế nên ta triệt để nổi giận, bỏ nhào lên người hắn bóp cổ hắn: “Người làm phản, mau đứng lên cho ta!”

Giang Ly không tỉnh không nguyện đứng lên, tư thế vẫn là suất vô địch, (ta cự tuyệt thừa nhận ==), sau đó hắn lôi ta đang cật lực ngồi trên mặt đất kêu hừ hừ nâng dậy, giúp ta phui tuyết trên người. Hắn nhìn ta, muốn nói rồi lại thôi trong chốc lát, rốt cuộc giống như nổi lên dừng khí nói: “Quan Tiểu Yên, ta vẫn cảm thấy ngươi thật ngốc.”

Ta: “...”

Ta thật sự là không còn lời nào hỏi trời cao, chỉ có nước mắt tuôn thành dòng a. Trước tiên đừng nói ta đến cùng có phải ngốc hay không, cho dù ta có ngốc người cũng đâu cần phải nói trực tiếp như vậy a ? Lời nói của Giang Ly thương tổn lòng tự ái của ta, khơi dậy lên ngọn lửa giận của ta, vì thế, ta cười lạnh nói: “Nói thật đi xem nào, ta cảm thấy cách dạy của người cũng không có gì đặc biệt a. Ta bảo này Giang Ly, người rốt cuộc có biết trượt tuyết hay không hả? Còn trượt ván một ? Ta đây một học trò đây thiên phú như thế này mà bị người dạy thành như vậy, quả thực là làm đệ tử nhảm người!”

Giang Ly rất có phong thái của bậc cao thủ ngẩng đầu lên nhìn trời, trong mắt lướt qua một tia cô đơn lạnh lẽo thuộc về cao thủ. Sau đó hắn mặt không biểu tình nói: “Chúng ta đi đường trượt hình chữ U đi.”* u 型池 : Bọn nào thích chi tiết có thể search google để xem hình

Đầu ta đính một dấu chấm hỏi to oánh ngơ ngơ hỏi: “Đường trượt hình chữ U là cái gì ?”

Giang Ly liếc mắt nhìn quét qua ta một cái, ánh mắt kia, giống như ta chính là một đứa ngớ ngẩn vậy.

Ta lại bị phẫn, vì sao người ta làm nô lệ cũng có thể kiêu ngạo được như thế a a a a a...(tiếng vang)...

Đến lúc ta nhìn đến cái thứ vĩ đại giống như cái ống cống dốc ngược kia, ta cuối cùng cũng biết đường trượt hình chữ U nó là cái gì. Nói trắng ra là, đường trượt hình chữ U chính là một cái đường trượt có hình chữ U (cái này không phải nói thừa sao ==). Nó như một cái ống nước không lỗ được bỏ đôi ra, nghiêng nghiêng dựa vào bên sườn núi, mà cụ thể tác dụng của nó với đường trượt tuyết bình thường có gì khác nhau, ta tạm thời chưa có nhìn ra, mọi người có thể đi hỏi baidu đại thẩm một chút, nằng cái gì cũng biết.

Ta tương đối tò mò chính là, vì sao khu đường trượt hình chữ U này lại không có động như khu trượt bình thường, chẳng lẽ thứ này chơi không hay sao? Về sau ta mới biết được, có vẻ như đường trượt hình chữ U ở trong nước hơi hiếm thấy, chơi cũng tương đối nguy hiểm, hơn nữa giá vào rất đắt, quan trọng hơn là, thứ này chỉ dành cho hội viên cao cấp của khu trượt tuyết mà thôi... Nói tóm lại là, đường trượt này, rất là hạn chế.

Ta đứng ở phía cuối của đường trượt, cách đường trượt nửa vòng tròn một đoạn, ngẩng đầu nhìn qua Giang Ly đang đứng ở điểm xuất phát cách đó hơn mười mét. Bởi vì chúng ta đã cách nhau khá xa, lúc này Giang Ly trong mắt ta đã là một điểm nho nhỏ, thoạt nhìn ngược lại rất thú vị.

Giang Ly điều chỉnh xong, trượt vào đường thi đấu.

Sau đó ta liền phát hiện chỗ hay của cái đường trượt hình chữ U này rồi.

Cái đường trượt hình chữ U này hay ở chỗ —— khoe khoang !

Chỉ thấy Giang Ly nhanh chóng trượt vào trong lòng máng, theo thành của đường trượt leo lên, cuối cùng lao ra khỏi thành máng, ngừng ở giữa không trung. Hắn rất bánh bảo một tay giữ lấy cạnh của ván trượt, một tay giữ thăng bằng ở trên không, sau đó thăng lửng ở giữa không trung trung trung ra một tư thế cực kỳ phong cách, cái này làm cho ta nhớ lại mấy cao thủ ván trượt từng xem trong TV... Tuy ta rất muốn cự tuyệt thừa nhận, nhưng ta không thể không thừa nhận, tư thế này của hắn, rất đẹp trai > ____

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tạt chí

Giang Ly va vào thành máng, lại bị lộn hai vòng, trượt đến đáy của máng trượt, ngừng lại. Sau đó, hắn liền nằm trên mặt đất, bất động...

Ta sợ hãi, vội vàng chạy tới, ngồi xổm bên cạnh hắn. Ta không chắc “tình kiện” nào trên người Giang Ly bị hư tổn, nên cũng không dám coi nhẹ mà chạm vào hắn, đành phải cẩn thận hỏi: “Ngươi ngươi ngươi... Ngươi không sao chứ?”

Giang Ly mở mắt, trong lòng mắt có những quang sáng tươi đẹp đang chuyển động. Hắn khẽ cong khốe miệng lên một chút, tâm trạng thoát nhìn có vẻ không tồi. Hắn nói: “Quan Tiểu Yến, cho dù ta thật sự rất đẹp trai, ngươi cũng đâu cần hô lớn tiếng như vậy a?”

Bộ mặt siêu dày của ta chợt đỏ lên, không biết nói gì cho phải. Nói ta vừa rồi không đủ rụt rè sao, chắc là Giang Ly bị ta dọa cho phát hoảng rồi. Cứ tưởng tượng mà xem, một người đang chuyên tâm làm một việc, đột nhiên có người hét lớn với hắn một tiếng...

Giang Ly thấy ta không nói câu nào, lại cọt nhả nói: “Kỳ thật ngươi vụng trộm nói cho ta biết là được rồi.”

Ta: “...”

Giang Ly, ngươi thật là lạnh ==

Ta hỏi Giang Ly: “Ngươi ngã ra làm sao? Có nghiêm trọng không hả?”

Giang Ly lười biếng giơ cánh tay lên: “Trước tiên đỡ ta dậy đã.”

Thế nên ta ngoan ngoãn nghe theo. Tuy rằng ở sâu trong đáy lòng của ta có một thanh âm một mực thét lên, Quan Tiểu Yến, kỳ thật ngươi mới là chủ nhân a chủ nhân...

Ta đỡ Giang Ly, có chút lo lắng hỏi: “Giang Ly, ngươi có muốn đi bệnh viện không? Có đau không hả?”

Giang Ly không khách khí chút nào, nửa người đều ngã lên người ta, hắn cau mày lẩm bẩm hai tiếng, rồi nói: “Ngươi thực ra rất quan tâm tâm đến ta.” (vâng, phớt quá đi, ai đưa bờ đề...)

Ta trừng hắn: “Nói nhảm! Ngươi là nô lệ của ta, ngươi mà tàn phế, ai đi hầu hạ ta?”

Giang Ly lại nói: “Ta mà tàn phế, thì đổi lại ngươi hầu hạ ta.”

Ta tức giận: “Nghĩ hay nhỏ, ngươi mà tàn phế, ta sẽ đem nhân đạo của ngươi hủy diệt.”

Giang Ly chẳng bị ta dọa chút nào, hắn ung dung nói: “Ta bây giờ cũng chẳng khác tàn phế là mấy, có lẽ ngươi phải hầu hạ ta vài ngày.” (a ha...lộ cái đuôi cáo ra rồi nhớ)

Lúc này, có hai người da trắng đi qua bên cạnh chúng ta. Trong đó, một người liếc qua nhìn Giang Ly xong, liền xoay người bỏ đi nói chuyện với người kia.

Ta hỏi Giang Ly: “Bọn họ nói điều gì vậy?”

Giang Ly vẫn chưa trả lời, lúc này, một người da trắng lấy một cái giọng không được lưu loát cho lắm như trong phim kinh dị nói với ta: “Tiểu cô nương, ta đây nói không phải điều gì* nha.”

* điều gì:tiếng của loài chim, nhưng mờ đây cũng có nghĩa là một câu chửi... khụ...khà là vậy

Ta lập tức đầm đìa mồ hôi lạnh. Người này học cái gì hay không học, lại học người Trung Quốc nói tục, nói tục còn chưa tính, lại còn chính mình chửi mình...

Giang Ly không đợi ta nói chuyện, nhìn hai người kia áy náy cười cười, sau đó lúi ta rồi đi.

Ta buồn bực vô cùng, hỏi Giang Ly: “Bọn họ nói tiếng Pháp sao?”

Giang Ly đã đi xa như vậy rồi mà vẫn còn cười, hắn gật đầu nói: “Ừ.”

Ta: “Vậy bọn họ nói gì vậy?”

Giang Ly: “Bọn họ nói ngươi rất đáng yêu.” (có mà anh nói thì có ==)

Ta lập tức hiểu ra, Giang Ly hẳn không biết tiếng Pháp. Nhưng mà tiểu tử này coi như cũng thông minh, khen bốn cô nương đây mặt mày nở hoa, tuy ta cũng biết mình rất đáng yêu (này!)...

Đương nhiên, thật lâu sau này, khi ta biết được Giang Ly hẳn kỳ thật có thể nghe hiểu tiếng Pháo, dưới sự cường bức của ta,, hẳn mới nói ra nội dung thật sự của cuộc trò chuyện giữa hai người da trắng kia. Tình huống như sau:

Người da trắng A nói với người da trắng B: “Ta vừa rồi thấy người này lúc ngã xuống làm động tác phòng hộ rất tốt, chắc là sẽ không bị thương chứ ?”

Người da trắng B trả lời: “Ta cũng nhìn thấy, hẳn khẳng định không có bị thương, cô bé này bị lừa rồi.”

Người da trắng A còn nói: “Nhưng mà chàng trai này kỳ xảo trên không cũng không tồi...Tiểu cô nương, ta đây nói không phải điều ngớ ả nha.” Câu cuối cùng là tiếng Trung.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Từ chức

Giang Ly nói: “Quên không nói cho người biết, tên hành tẩu giang hồ của ta, chính là AD.”

Tay ta run lên, thiếu chút nữa đem tờ tạp chí trên tay ném xuống đất. Quá thần kỳ, loại người như Giang Ly mà cũng có thể lên ZZ Thời thượng ? Hẳn ngoại trừ so với người bình thường thông minh hơn một chút, so với người bình thường hiểu biết hơn một chút, thì làm gì có chỗ nào hơn người a ?

Ta không cam tâm chăm chú nhìn vào bài viết trong tạp chí, lúc ta nhìn thấy ba chữ “Mạng xQ” to đùng, ta lập tức há hốc mồm không nói ra lời.

Mạng xQ, một nhà cung cấp mạng trong vài năm gần đây nổi lên, mặc dù không có năng lực mạnh mẽ tổng hợp như vài nhà cung cấp mạng lớn, nhưng là mạng có tốc độ phát triển nhanh nhất, được coi là một trong những mạng có triển vọng nhất trong tương lai. Ta là người ngoài nghề, đối với ưu thế của mạng xQ trong lĩnh vực này không rõ cho lắm, nhưng mà xét theo góc độ của một cư dân mạng bình thường mà nói, mạng xQ xác thực sử dụng không tồi. Tầm nhìn của nhà cung cấp mạng này cũng rất độc đáo, giống như hiện nay trong nước có vài website trò chơi rất hay, lần đầu tiên được phát hành, hình như là ở mạng xQ. Hơn nữa diễn đàn của mạng này phát triển rất mạnh mẽ, rất nhiều những thứ bị cấm ở các trang khác, ở trong diễn đàn này đều có thể điền nhiên như không load lên. Mặt khác công cụ phục vụ của mạng này rất mạnh, tốc độ lại nhanh, hơn nữa chưa bao giờ xảy ra sai sót. Trừ những cái đó ra, ta còn rất thích một số những chức năng nhỏ của nó, rất thuận tiện ứng dụng. Blog của ta cũng là mở ở mạng xQ, hơn nữa không ít mấy thứ đồ linh tinh của ta đều là đặt mua ở kênh mua sắm của mạng xQ.

Mà tờ tạp chí ZZ Thời Thượng bản mới nhất này, câu đầu tiên trong bài viết phỏng vấn nhân vật của nó chính là, “Là người sáng lập ra mạng xQ, AD...”

Vì vậy có thể tưởng tượng được ta chấn động đến như thế nào.

AD là người sáng lập ra mạng xQ, mà bằng chứng của Giang Ly cung cấp rõ ràng thể hiện, AD này chính là vô ngoài của Giang Ly hẳn. ư vậy, Giang Ly, hẳn, chính là, người sáng lập, mạng xQ....

Vì vậy, thế giới này trở nên huyền hoặc....

Ta chết đứng nhìn chằm chằm vào một hàng chữ trên tờ tạp chí, sau đó lần mò ở trên cánh tay Giang Ly nhéo một cái, cùng với tiếng hét thê thảm của hẳn, ta mới vút tờ tạp chí xuống, ngẩng đầu nhìn Giang Ly, chậm rãi nói: “Thì ra thật sự không phải ảo giác.”

Giang Ly xoa xoa cánh tay, giống như bất đắc dĩ lắc đầu: “Quan Tiểu Yến, thành thành thật thật tiếp nhận sự thật đi.”

Ta đột nhiên nhào tới túm lấy cổ hẳn, vừa lắc lắc hẳn vừa đau đớn nói: “Người nói người nói người nói, tại sao có thể như vậy, người làm sao đột nhiên lại biến thành người sáng lập ra mạng xQ hả...”

Giang Ly dễ dàng đẩy hai tay của ta ra, bình thản ung dung: “Ta từ trước đến nay đều là.”

Ta: “Vậy người trước kia tại sao không nói gì ?”

Giang Ly: “Người cũng đâu có hỏi.”

Ta: “...”

Ta xiết chặt nắm tay, trong lòng tràn ngập lửa giận đang thiêu đốt. Người này là cố ý, tuyệt đối ! Làm người sáng lập ra mạng xQ, hơn nữa bề ngoài hẳn đẹp như vậy, còn có thể làm bộ làm tịch, hẳn muốn lên ZZ Thời Thượng mới thực là chuyện quá dễ dàng! Vì vậy hẳn có ý thiết kế cạm bẫy, nói là đánh cuộc với ta, chờ ta nhảy vào !

Nghĩ tới đây ta không giữ nổi bình tĩnh, túm lấy cổ áo Giang Ly, hung ác nói: “Ngươi! Ngươi có phải cố ý đánh cuộc với ta đúng hay không?”

Giang Ly lúc này chỉ nhàn nhã chống tay, cũng không phản kháng. Hắn đắc ý nhưn mày nói: “Nếu ta nhớ không nhầm, là ngươi chủ động muốn đánh cuộc với ta.”

Ta sững sờ, lập tức nghĩ đến một chuyện khác: “Vậy ngươi tại sao lại giả bộ mình không có thực lực lên tạp chí?”

Giang Ly mỉm cười: “Đây gọi là binh bất yểm trá, ta nói ngươi sẽ tin sao?”

Ta: “...”

Ta lại một lần nữa không còn gì để hỏi trời cao, chỉ có nước mắt tuôn thành dòng (câu này đc xài mấy lần roài ấy nhờ), thế giới này đã quá đen tối rồi, lại còn sinh ra cái loại tai họa như Giang Ly. Hắn căn bản chính là một loài côn trùng có hại!

Giang Ly kéo hai tay của ta, cười tủm tỉm nói: “Quan Tiểu Yến, ngươi còn nhớ rõ chuyện đánh cuộc của chúng ta sao?”

Đến rồi! Ta bị phần nhìn hắn, ta nói quên rồi thì ngươi có tin không?

Giang Ly gật đầu nói: “Ta biết ngươi chưa có quên được. Như vậy, từ giờ trở đi, tất cả tiền gửi ngân hàng của ngươi đều là của ta, ngươi có ý kiến gì không?”

Ta vô lực lắc đầu.

Giang Ly tiếp tục tự mình lái nhái: “Còn nữa, ngày kia đừng quên đi từ chức, có cần ta đi cùng không?”

Ta lại càng thêm vô lực: “Ngươi thích đi thì đi a.” Ta biết thừa ngươi muốn đi nhìn Vương Khải chứ gì.

Giang Ly lắc đầu thở dài một hơi: “Quan Tiểu Yến, kỳ thật nếu như trước khi đánh cuộc xong ngươi đem tiền trong ngân hàng rút hết ra, như vậy mặc kệ kết quả đánh cuộc như thế nào, ngươi cũng sẽ không tổn thất về kinh tế.”

Toát mồ hôi, thật đúng là biện pháp tốt, tại sao ta lại không nghĩ ra cơ chứ? Giang Ly a Giang Ly, sao ngươi không nói sớm một chút, lại nhe đúng lúc ta thua cuộc rồi mới nói, làm cho ta thấy hối hận? Ngươi đây là có ý muốn làm ta tức chết phải không...

Ta ngồi trên sàn nhà, lưng tựa vào ghế salon, ngay cả khí lực để ngẩng đầu lên cũng không có.

Giang Ly lại túm lấy cọng tóc của ta, tâm tình có vẻ sung sướng cực kỳ. Hắn nói: “Quan Tiểu Yến, nhanh đi nấu cơm.”

Ta kháo, bà đây đã mất tiền còn mất cả việc làm, còn nấu cơm làm cái gì! Chết đói cho xong!

Giang Ly thấy ta lạng thinh, bèn nói: “Được rồi, ngươi không làm ta làm” (=))

Ta rùng mình một cái, bất đắc dĩ nói: “Làm làm làm, ta làm là được chứ gì? Giang Ly, ngươi đúng là đại gia* của ta!” Ta vừa nói, cổ hết sức từ trên sàn nhà đứng dậy, lê lét về phòng bếp.

*đại gia = ông lớn, cụ lớn

Giang Ly phía sau đột nhiên nói: “Ta có già như vậy sao?”

Ta xoay người trừng hắn: “Câm miệng! Giang Ly, ngươi lạnh quá đi!”

...

Thân thể Giang Ly thật đúng là không tồi, được ta hầu hạ một ngày, đến ngày mùng 4 đã sinh khí dồi dào. Thế nên, hắn có thể nghênh ngang áp tải ta đi từ chức.

Ta cho tới giờ chưa từng nghe qua có ai vì đánh cuộc với người ta mà đi từ chức bao giờ, cho nên ta thật sự nên vì chính mình mà rơi lệ thông cảm.

Vương Khải đang nhàn nhã ngồi sau cái bàn làm việc vĩ đại của hắn. Lúc hắn thấy ta bước vào phòng làm việc, nhếch miệng cười cười, sau đó, hắn nhìn thấy Giang Ly đứng ngay phía sau ta, nét tươi cười ngay lập tức cứng lại trên mặt...

Ta nhếch miệng miễn cưỡng cười một tiếng, đem đơn từ chức đặt trên bàn của hắn.

Vương Khải nhìn thấy đơn từ chức, mặt biến sắc. Hắn nhìn lướt qua Giang Ly, nhàn nhạt nói với ta: “Quan thư kí, ngươi thật sự muốn từ chức sao?”

Ta do dự khẽ gật đầu, cúi đầu không dám nhìn Vương Khải, Vương tổng à, kỳ thật ta cũng không muốn từ chức... Ta vất vả lắm mới lừa gạt gian lận được một công việc lương cao a...

Vương Khải: “Vì sao vậy?”

Ta: “Trong đơn từ chức có ghi.”

Vương Khải: “Ta muốn nghe lý do thật sự.”

Lý do thật sự chính là, ta đánh cuộc bị thua. Nhưng mà lý do dọa người như vậy có đánh chết ta cũng không nói ra khỏi mồm được.

Lúc này, Giang Ly vốn trầm mặc từ nãy đến giờ chợt mở miệng: “Đơn từ chức đã nộp rồi, Tiểu Yến, chúng ta có thể đi.”

Ta cảm thấy cũng phải, áy náy gật đầu nhìn Vương Khải, xoay người bỏ đi cùng Giang Ly.

“Giang Ly!” Vương Khải đột nhiên vỗ bàn một cái, ta lại càng hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, hần đã từ trên ghế đứng dậy, trên mặt bao phủ một tầng tức giận, làm cho người ta không dám coi thường. Hần nhìn chăm chăm vào Giang Ly, nói: “Người có tư cách gì cho cô ấy hạnh phúc?”

Giang Ly nhìn khuôn mặt tuấn tú của Vương Khải, im lặng một lúc lâu, đột nhiên vô thanh vô tức cười cười. Nụ cười kia, phảng phất như là vừa chứng kiến một chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi hoặc là không thuyết phục tí nào vậy.

Giang Ly khoác một tay lên trên vai ta, nhìn Vương Khải nói: “Như vậy, người thì có tư cách?”

Vương Khải hậm hực đáp: “Ta đương nhiên là có, ít nhất, ta cũng không phải gay!”

Giang Ly: “Vậy được, chúng ta đến so một lần. Đầu tiên, điều kiện phản ứng. Chắc người đã sớm biết rõ ta là ai? Nam Tinh có lẽ thực sự có tiền hơn so với xQ, nhưng mà hình như người đã quên, Nam Tinh là của cha người, cho dù có so, cũng là lão gia hóa Vương Thành Hải kia so với ta chứ?”

Sắc mặt Vương Khải hiện lên tia châm biếm cười: “Có lẽ ông ấy thật sự so với người.”

Giang Ly cúi đầu nhìn ta một cái, lại nói tiếp: “Huống hồ Quan Tiểu Yến cũng đâu có hứng thú gì với những thứ này. Cô ấy chỉ cần mỗi ngày có cơm ăn là tốt rồi, nếu như lại thêm một năm có thể cầm hơn hai mươi vạn tiền lương, cô ấy nằm mơ cũng cười tỉnh. Về phần người có phải người thừa kế của Nam Tinh hay không, ta có phải người sáng lập xQ hay không, cô ấy mới chẳng thêm quan tâm.”

Ta toát mồ hôi, chính là bởi vì người là người sáng lập xQ, tiền của lão nương tất cả mới bị người lừa gạt hết, người còn không biết xấu hổ mà nói ra!

Giang Ly tựa hồ như cảm nhận được sự bất mãn của ta, hần vồ vồ bờ vai ta, bày tỏ sự an ủi, lập tức nhìn Vương Khải nói tiếp: “Coi như chúng ta vẫn nên so về điểm mấu chốt a. Người nói người có thể khiến cho Quan Tiểu Yến hạnh phúc, người lấy gì để cho? Bằng những mảnh khố đối phó với phụ nữ kia của người sao? Mặc kệ ta có phải gay hay không, ít nhất, ta chưa bao giờ đùa giỡn với phụ nữ.”

Vương Khải: “Ta đùa giỡn những cô gái khác không có nghĩa là ta sẽ đùa giỡn với cô ấy, ta đối với cô ấy là chân tình.”

“Chân tình?” Giang Ly cười lạnh, “Chân tình là phải làm được, đừng chỉ cứ nói mồm mà thôi. Nếu như vài câu hoa ngôn xảo ngữ có thể coi là chân tình, thì trên đời này chân tình cũng quá hạ giá rồi? Quan Tiểu Yến tuy có ngốc thật, nhưng cũng không dễ lừa gạt đến như vậy!”

Ta kéo góc áo Giang Ly, ngẩng đầu lên nhìn cái cằm khiêu gợi của hần... Giang Ly người nha, rất có tài ăn nói...

Giang Ly cúi đầu mỉm cười với ta một cái, lập tức quay lại phía Vương Khải nói tiếp: “Ta cũng không lãng phí nước bọt với người làm gì, sự thật chính là bằng chứng xác thực nhất. Sự thật mà chúng ta nắm giữ bây giờ, đã đủ để chứng minh, đối với phụ nữ mà nói, loại người như người, mới là tai họa ngầm lớn nhất!”

“Nếu lùi một vạn bước mà nói, cho dù người thật sự có chút yêu mến Quan Tiểu Yến đi chăng nữa, thì liệu người có thể yêu mến cô ấy được bao lâu? Một tuần? Một tháng? Hay là một năm? Nếu vậy thì một năm sau thì sao? Người có nghĩ đến lúc người không còn thích cô ấy nữa, người sẽ tạo cho cô ấy thương tổn như thế nào? Nếu như người không thể đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, suy nghĩ cho cô ấy, vậy phiền người tránh xa cô ấy ra một chút.”

“Muốn đùa giỡn phụ nữ cứ quang minh chính đại mà đùa giỡn, đừng dùng tình yêu để mà ngụy trang... Đương nhiên là ta sẽ không bao giờ bỏ mặc Quan Tiểu Yến cho người đùa giỡn.”

“Quan Tiểu Yến sinh ra là người của Giang Ly ta, chết cũng là người của Giang Ly!”

Giang Ly nói xong, không đợi Vương Khải đáp lời, liền mang theo ta xoay người bước ra khỏi cửa. Có lẽ Vương Khải chắc cũng có cảm giác đại não đột nhiên vận hành chậm lại trong nháy mắt đó rồi... Dù sao chúng ta cũng chỉ là người phạm... mà Giang Ly, hần là một loài côn trùng có hại...

Mà ta... đầu óc của ta hoàn toàn đã ngưng hoạt động, trên màn hình đen xì chỉ nhấp nháy đúng một câu: Quan Tiểu Yến sinh ra là người của Giang Ly ta, chết cũng là người của Giang Ly!

Sinh ra là người của Giang Ly ta, chết cũng là người của Giang Ly...

...

Ta bị Giang Ly kéo ra khỏi văn phòng ở tòa nhà công ty quảng cáo XXX, trên đường đi thu hút không ít ánh nhìn, trong đó hình như còn có vài cô gái

không được rụt rè cho lắm thấp giọng thét lên chói tai. Đương nhiên, lúc này ta trên cơ bản đã chẳng còn cảm giác gì, cả đầu đều tràn ngập câu nói cuối cùng kia của Giang Ly, cứ lặp đi lặp lại, một lần rồi lại một lần.

Trong lòng ta đột nhiên dâng lên một nỗi buồn mơ hồ, Giang Ly hần, hần làm sao lại có thể tùy tiện nói ra những lời như vậy! Hần có biết như vậy rất dễ khiến cho ta hiểu lầm hay không?

Nhưng mà, vì sao trong đáy lòng của ta, lại giống như đang chảy ra một loại... ách, cảm động?

Ta nghiêng đầu nhìn Giang Ly, nghĩ thầm, nếu như Giang Ly hần không phải là gay, nếu như hần không phải gay...

Ta lắc đầu cười khổ, nếu như Giang Ly không phải là gay, thì Quan Tiểu Yến ta đây cũng đâu có cơ hội mà đến gần hần a?

Giang Ly kéo ta nhét vào trong xe xong, ta vẫn ngây ngốc như cũ. Hần giúp ta cài dây an toàn, lại vỗ vỗ mặt của ta, kỳ quái hỏi: “Quan Tiểu Yến, người làm sao vậy, sắc mặt tái nhợt đi rồi?”

Ta cup mắt xuống không dám nhìn hần, nhàn nhạt nói: “Ta không sao, cảm ơn người.”

Giang Ly: “Đừng khách khí, kỳ thật thất nghiệp cũng không phải chuyện gì ghê gớm, người đâu cần phải uể oải như vậy.”

“Ừ,” ta đáp lại, do dự trong chốc lát, lấy hết dũng khí nói, “Giang Ly, người...” Người có phải kỳ thật cũng có chút yêu thích ta đúng không? Nhưng mà làm sao có thể? Người rõ ràng là gay cơ mà... Nhưng là nếu như người là gay, cũng đâu cần phải biểu hiện như có chút yêu mến ta a? Ta khẩn trương cực kỳ, ngay cả bản thân cũng không cảm nhận được tiếng trái tim mình đang đập. Cứ muốn nói lại thôi cả nửa ngày, nhưng mà cái gì cũng không nói ra miệng được.

Giang Ly có chút khó hiểu: “Ta làm sao vậy?”

Ta dựa vào chỗ ngồi, cẩn thận rũ đôi mắt xuống, thấp giọng nói ra: “Kỳ thật người không cần phải đối với ta tốt như vậy.”

Im lặng

Vẫn là im lặng

Ta cho là Giang Ly không nghe thấy lời của ta, thật đúng lúc, ta cũng biết thật là xấu hổ, coi như chẳng có gì phát sinh a, hết thảy những suy nghĩ tự kỷ kia quăng hết ra sau đầu đi, ta lại tự mình lặp lại với chính mình: Giang Ly thích nam nhân, nữ nhân toàn bộ lui hết đi...

Đúng lúc này, thanh âm trong trẻo của Giang Ly từ bên cạnh truyền đến, hần nói: “Ta cam tâm tình nguyện.”

...

Ta cảm thấy nhất định là Giang Ly đã cảm sai kịch bản, dựa theo mạch suy nghĩ vốn có, hần hần là phải cảm thấy hứng thú đối với Vương Khải mới đúng, nhưng mà bây giờ... Tuy ta không dám nói hần hình như có hứng thú đối với ta, nhưng mà hần cư xử với Vương Khải một chút cũng không khách khí. Nghĩ đến đây, ta lại cẩn thận e dè hỏi Giang Ly: “Giang Ly, người phải nói thật với ta.”

Giang Ly bây giờ đang ngồi ăn cơm trưa do ta làm, tâm trạng có vẻ không tồi. Hần nhìn chằm chằm vào đĩa sườn xào chua ngọt trong mâm, chẳng buồn ngẩng đầu lên trả lời: “Nói đi.”

Ta áp úng nửa ngày, rốt cục có lấy dũng khí nói ra: “Giang Ly, người thật sự không thích Vương Khải sao?”

Giang Ly: “Nói vớ vẩn, chẳng lẽ người rất thích?”

Ta giải thích: “Ta nói không phải là cái kiểu thích đó, mà là kiểu thích, ách, chính là kiểu thích giữa nam nhân với nam nhân ấy, người biết rồi đấy ngô...”

Giang Ly gấp lấy một miếng sườn nhét vào trong miệng ta, sắc mặt chẳng vui vẻ gì: “Quan Tiểu Yến, người đừng có mà bức ta.”

...

Bởi vì ta còn những một tháng nghỉ mừng năm mới, cho nên ta cũng không cần phải vội vã đi tìm việc làm làm gì. Tuy tiền gửi ngân hàng của ta đã chẳng còn đồng nào nhưng mà Giang Ly nói, chỉ cần ta ngoan ngoãn nấu cơm làm việc nhà cho hần, hần sẽ tùy thời mà cho ta chút tiền tiêu vặt, nếu mà biểu hiện tốt, còn có tiền thưởng.

Ta nói: “Nếu không ta đến xQ nhà người làm việc đi?” xQ a, là một trong những mạng ta thích nhất, chỉ mới nghĩ thôi đã thấy hưng phấn rồi.

Giang Ly mặt không biểu tình trả lời: “Ta thấy người vẫn thích hợp làm một bà nội trợ hoàn hảo hơn.”

Vì vậy ta cứ như vậy bị thương mà biến thành bảo mẫu của Giang Ly, hơn nữa ngay cả cơm trưa của hần cũng phải đưa đến, hơn nữa còn phải ăn cùng hần... Bởi vì Giang Ly không thích ăn cơm một mình. Ta bị hần đầy dọa có chút bị phần, tiểu tử này hơi bị khinh người quá đáng đấy,,

Ta thật sự không hiểu nổi sự tình làm sao lại thành ra như vậy, nên nhớ rằng, lúc mới kết hôn, Giang Ly muốn ăn cơm ta làm còn phải xem sắc mặt của ta

có tốt hay không nha >__

Mặc kệ ta có ý kiến ý cò gì hay không, dù sao gần trưa ngày hôm sau, ta vẫn phải mang theo một cái cặp lồng vĩ đại, ba chân bốn cẳng chạy đến tổng bộ của xQ.

Một cô tiếp tân có khuôn mặt ngọt ngào lấy chất giọng còn ngọt ngào hơn khuôn mặt ấy gấp bội, cười tủm tỉm hỏi ta tìm ai. Ta không chút suy nghĩ, đáp lại tìm Giang Ly. Tiểu thư tiếp tân liền ngây ngốc.

Ta đột nhiên nhớ đến cái vô ngoài kia của Giang Ly, bèn sửa miệng nói: “Ta tìm AD, đưa com trưa cho hần.”

Tiểu thư tiếp tân ngọt ngào liếc mắt nhìn cặp lồng com trong tay ta, ánh mắt tuy vẫn lễ phép, nhưng vẫn khó mà che giấu được sự khinh thường. Cô nàng lễ phép hỏi xem ta có hẹn trước hay không, sau đó nói luyên thuyên mấy câu, ý tứ đại khái là, có rất nhiều người muốn tìm AD, người đã là cái gì ?

Ta cảm thấy Giang Ly làm chuyện này thật chẳng tốt chút nào, rõ ràng muốn ta đưa com, nhưng mà vì sao lại vương phải tiếp tân tiểu thư này không cho qua ? Ta lấy điện thoại, tức giận gọi lên cho Giang Ly, chất vấn hần muốn ta làm cái trò quái gì ở đây, Giang Ly cười ha ha nói không có việc gì, bảo ta đưa đi động cho nhân viên tiếp tân. Ta nghe theo.

Sau đó, ta thấy trong tích tắc tiểu thư ngọt ngào đưa đi động áp tới bên tai, trên mặt tràn đầy kinh hi cùng kích động (sức mạnh của giai đẹp có khác), còn có một sự sùng kính, cứ như là đây không phải là một cái điện thoại di động, mà là một chiếc giày mà Lương Triều Vỹ đánh rơi. ... Nhưng mà mới nói một câu, những hào hức trên mặt hoàn toàn biến mất, mà lại chuyển thành thất vọng hoảng sợ, cùng với không cam lòng.

Ta cực kỳ hứng thú nhìn sự biến hóa trên vẻ mặt của cô ta, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể biến hóa ra nhiều loại biểu cảm như thế, cô nương này thật có tài.

Tiểu thư ngọt ngào vâng vâng dạ dạ vài tiếng, lại đem điện thoại trả cho ta, hơn nữa còn nhiệt tình chỉ cho ta văn phòng của Giang Ly ở chỗ nào.

...

Ta bước vào văn phòng Giang Ly, đã thấy hần đang xem một ít tài liệu. Ta bước qua, khí phách hiên ngang mà đặt cặp lồng com lên trên bàn làm việc của hần, lớn tiếng nói: “Ăn com đi !”

Giang Ly ngẩng đầu, nhìn thấy ta, khoe miệng nhếch lên một cái. Hần bỗng vịn vẹo bả vai, nói: “Bóp vai cho ta trước đã.”

Ta kháo, người thực sự coi ta là bảo mẫu nhà người sao? Ta vừa định phản đối, Giang Ly lại nói: “Về tiền thưởng...”

Ta rất không có tiết tháo chạy đến phía sau hần, không nặng không nhẹ đám bóp bả vai cho hần. Vai của Giang Ly thực rộng a.. Stop stop, ta đang nghĩ cái gì vậy....

Ta vừa xoa vừa hỏi Giang Ly: “Người lúc nãy nói gì với tiểu muội muội tiếp tân vậy? Làm cho cô bé sợ phát run.”

Giang Ly đáp: “Không nói gì, ta chẳng qua chỉ nói, một câu của người cũng có thể làm cho cô ta rời khỏi xQ thôi.”

Ta lại càng hoảng sợ: “Ta ta ta ta...ta có giả như vậy sao ?”

Giang Ly thích chí hưởng thụ sự phục vụ của ta, vừa mở hộp com ra xem có cái gì, vừa tùy ý nói: “Người có thể thử xem”

Được rồi, ta thừa nhận ta không có can đảm thử xem, loại chuyện biến thái kiểu này, Giang Ly không phải là không làm được. Ta đột nhiên nhớ tới nhưng thái giám cung nữ thời cô đại, đều liều mạng muốn làm thủ hạ dưới quyền của hoàng đế, ngẫu nhiên nói linh tinh vài câu cũng có thể quyết định sống chết của một người. Tuy rằng nghề nghiệp kiểu này có chút nguy hiểm, nhưng mà loại cảm giác kẻ cận người trên cao này, thật sự rất sáng khoái a... Chờ một chút, vì sao ta lại nghĩ đến thái giám với cung nữ mà không phải là hoàng hậu hay quý phi ? Không đúng, không đúng, hình như ta cũng không được tính là hoàng hậu quý phi được, ta chỉ là lão bà trên danh nghĩa của Giang Ly mà thôi, ách, cái này ở cổ đại thì phải là...hoàng hậu quý phi chưa được sủng hạnh ? Tự pia (PR?) , ta đang suy nghĩ cái gì vậy a a a a...

Ăn xong com trưa, ta không có về nhà luôn, dù sao về bây giờ cũng chẳng có việc gì làm, không bằng cứ ở văn phòng Giang Ly chơi một lát, đi thăm quan văn phòng của người sáng lập xQ cũng không tồi, sau đó ta có thể ở trên diễn đàn của xQ bốc phét một tí, ần, quá hay...

Ta làm tổ trên cái ghế sofa rộng thùng thình, nhìn Giang Ly đang ngồi cách đó không xa. Hần đang ngồi trước máy tính gõ cái gì đó, rất chuyên tâm. Da của hần trắng nõn mà nhẵn mịn, đôi mắt thâm thúy, mũi cao thẳng, môi mỏng khê mím lại. Từ góc độ của ta nhìn lại, ngũ quan của hần có thể nói là hoàn mỹ, giống như là chàng trai bước ra từ manga vậy. Mái tóc của hần rất đen nhánh, không dài không ngắn vuốt thẳng trên đầu, như một học sinh trung học quy củ. Hần vẫn không buồn ăn diện như cũ, trên người chỉ tùy tiện khoác một chiếc áo sơ mi màu trắng, cúc áo thứ nhất mở ra, tùy tính mà ung dung. Một chiếc áo sơ mi trắng rất bình thường, mặc trên người của hần, lại dễ dàng làm cho người ta tìm thấy hương vị hoàn toàn khác biệt. Trong ánh nắng mùa đông nhẹ nhàng chiếu xuống, cả người hần như được phủ lên một tầng ánh sáng màu vàng, ta đột nhiên ngây ngẩn nghĩ vạn vạn, nếu được đứng dưới vầng sáng đó, có lẽ sẽ thật ấm áp...

Lúc này, Giang Ly đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía ta. Ta nhất thời không kịp phản ứng lại, cứ ngây ngốc đối mặt với hần như vậy.

Giang Ly đột nhiên cong khoe miệng lên, khẽ cười với ta một cái, ánh sáng màu vàng chiếu lên khoe miệng của hần, thật đẹp mắt, cũng thật...mê người...

“Quan Tiểu Yến.” Giang Ly đột nhiên gọi ta.

Ta: “Sao ?”

Giang Ly: “Lau nước miếng đi.”

Ta ý thức được bản thân thất thố, cuống quýt nâng cổ tay lên miệng chùi chùi... Làm gì có ! Ta đột nhiên nhớ lại, cái trò này Giang Ly đã giỡn qua một lần rồi, ta lại nhớ đến lúc đó đáng người rần chắc của Giang Ly khó mà che lấp được dưới lớp áo ngủ mỏng manh, thiếu chút nữa lại chảy máu mũi... (=)) bà chị YY cho lắm vào)

Đối diện truyền đến tiếng cười phơn phớt của Giang Ly. Hắn vừa cười vừa nói: “Quan Tiểu Yến, người ham muốn sắc đẹp của ta rất lâu rồi có phải không ?”

Ta: “...”

Ta thờ phỉ phỉ ngã xuống sô pha nằm ngay đơ. Giang Ly người không nói mấy câu phá hoại không khí thì sẽ chết à ?!

Ta ở trên sô pha lẩn lộn một lúc, lại thật sự ngủ quên mất. Ta mơ một giấc mộng, hơn nữa lại còn là, ách, mộng xuân. Ta mơ thấy Giang Ly cúi đầu động tình hôn ta, hơn nữa ta còn mặt dày mày dạn liếm liếm môi, sau đó Giang Ly mở miệng bắt được đầu lưỡi của ta, tiếp tục triển miên...

Nhưng mà, đáy lòng của ta tựa hồ như có một thanh âm vẫn luôn quanh quẩn: đáng tiếc, người là gay, đáng tiếc người là gay...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đêm ba mươi

Từ hôm Giang Ly nói hươu nói vượn với tiểu thư tiếp tân xong, ta đến xQ vô cùng thuận lợi. Hơn nữa ánh mắt của nhân viên xQ nhìn ta, chắc chắn, tràn đầy kính sợ, đôi khi còn có thể xen lẫn một tia ái muội hoặc là ghen ghét, ta rất ít khi có thể hưởng thụ được ánh mắt như vậy, thế nên tiểu nhân đắc chí, càng tích cực đưa cơm cho Giang Ly hơn.

Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, nháy mắt đã đến Tết Âm lịch, phần lớn nhân viên của xQ đều xin nghỉ, mà Giang Ly, đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình.

Vì vậy trước đêm ba mươi một ngày, ta và Giang Ly lên máy bay đến thành phố L.

Thị trấn K là một huyện cấp thành phố bình thường của Trung Quốc, cách thành phố L không xa, ngồi xe đại khái hơn một giờ là tới nơi, ba mẹ Giang Ly từ trước đến nay đều sống ở đó. Ta luôn luôn chờ mong được đến thị trấn K để hiểu biết thêm một chút, bởi vì ta đặc biệt muốn coi coi thị trấn K có cái gì đặc biệt mà có thể chế tạo ra một kẻ tai họa của nhân gian như Giang Ly.

Lúc chúng ta đến nhà Giang Ly, đã là gần nửa đêm, xung quanh đều rất yên tĩnh, chúng ta cực kỳ nhẹ nhàng. Nhà của Giang Ly ở trong một khu nhà của ở trong thị trấn K, nghe nói trong khu này có rất nhiều hộ gia đình đều là giáo viên, có mấy người lại còn là giáo sư ngữ văn >__

Không sao, ta không sợ, mẹ chồng ta là giáo viên ngữ văn cơ mà, sợ cái quái gì cơ chứ...Ta vừa bước theo sau Giang Ly, vừa miên man suy nghĩ tự mình tăng thêm lòng can đảm.

Cha mẹ Giang Ly rất nhiệt tình chào đón chúng ta, nhưng mà nhìn thấy mỹ nữ ngữ văn lão sư kia, ta vẫn có chút sợ. Ai, ta làm sao lại thiếu hăng hái như vậy a....

Ăn xong cơm tối, hàn huyên một lát, ta liền thấy buồn ngủ. Hôm nay bốn ba cả một ngày, quá mệt mỏi.

Nhưng mà lúc đi ngủ ta liền phát hiện một vấn đề. Ta phải ngủ chung với Giang Ly trên một cái giường, đắp chung một cái chăn.

Cái giường này là một chiếc giường đôi tiêu chuẩn dành cho hai người, so với cái giường của Giang Ly nhỏ hơn rất nhiều. Hơn nữa...Ta còn chưa từng cùng Giang Ly đắp chung một cái chăn bao giờ ách...

Ta nhìn trộm qua Giang Ly, dáng vẻ của hắn giống như chẳng sao cả. Sh*t, người không có cảm giác với phụ nữ, không có nghĩa là ta không có cảm giác đối với đàn ông có được không !

Không hiểu sao trên mặt của ta dâng lên một trận khô nóng, ta cúi đầu xấu hổ kéo chăn, rụt rè nói: “Cái kia...Có cần tìm mẹ người lấy thêm một cái chăn nữa không ?”

Giang Ly mặt không biểu tình hỏi một đằng đáp một nẻo: “Là mẹ chúng ta.”

“Được rồi, thì mẹ chúng ta,” ta nuốt nước miếng, có chút khản trương...” Rốt cuộc là có còn cái chặn nào nữa không a...

Giang Ly bỏ một câu thiếu chút nữa làm ta chết sặc, hần nói: “Nhà của chúng ta hơi nghèo, chắc là không có chặn khác đâu.”

Ta bị sét đánh không nhẹ, miễn cưỡng có thể đứng vững. Thiện tai, nhà các người nghèo? Người nhà, đường đường là người sáng lập ra xQ, chắc không đến nỗi một cái chặn cũng không mua nổi chứ?

Giang Ly hình như cũng ý thức được cách nói này không được thuận cho lắm, vậy nên hần đánh nói: “Đề ta hỏi thử xem.” Hần mới xoay người bước ra khỏi cửa, chưa được bao lâu đã quay lại. “Ta hỏi rồi, chắc là có, đáng tiếc là mẹ ta dạo này mới được tặng một loại băng phiến kiểu mới, bây giờ chặn mềm không dùng đến đều bị đem đi xông băng phiến hết cả rồi.”

Ta cắn răng: “Không sao, ta không ngại.” Không phải là bị xông băng phiến vài ngày hay sao. Ta gần đây luôn mơ thấy mộng xuân, mơ thấy Giang Ly hôn ta. Người nói coi nhờ đâu ta trong lúc ngủ mơ không cẩn thận một cái thú tính nổi lên, đem Giang Ly làm gì đó, ta làm sao mà sống tiếp được.

“Người xác định?” “Giang Ly xấu xa nhìn ta, “Người xác định sẽ không để ý đến cái mùi băng phiến hỗn tạp giữa mùi hoa đình hương với mùi nước tiểu chứ?”

Ta rùng mình một cái, sao cái băng phiến này biến thái vậy, hoa đình hương với nước tiểu >___

Thế nên ta đành cúi đầu: “Thật ngại quá, ta thập phần để ý.” Được rồi, một chặn thì một chặn a, Quan Tiểu Yến ta đây cũng không phải loại người không có định lực, ừ hử!

Ta nằm trên giường, có thể cảm nhận được rõ ràng tiếng hít thở của Ginag Ly ở bên cạnh, càng có thể rõ ràng cảm nhận được tiếng tim đập của chính mình. Ta cảm thấy mình thật sự điên rồi. Con người ta tuy có chút háo sắc một chút, nhưng mà không phải là kiểu người sắc mê tâm khiêu a, hướng hò thái độ của ta đối với sắc đẹp cho tới bây giờ đều là chỉ đứng xa mà nhìn chứ không chơi đùa, nhưng mà bây giờ...

Ta trở mình quay lưng về phía Giang Ly, đè nén lại trái tim đang đập loạn của mình. Ta cảm thấy mình có thể làm một cái chén đi là vừa, lại đi hoa si với một tên đồng tính luyến ái.

Bởi vì ban ngày quá mệt mỏi, cho nên ta miên man suy nghĩ trong chốc lát, bất tri bất giác ngủ lúc nào không biết.

Ngày hôm sau, ta thức dậy cực kỳ sớm, đương nhiên, Giang Ly dậy còn sớm hơn ta, nói đúng ra, là Giang Ly một nhà ba người nhà bọn họ đều sáng sớm đã rời giường đi tập thể dục... Quả nhiên thói quen biến thái này của Giang Ly là có truyền thống.

Bắt đầu từ lúc sáng lúc ta nhìn thấy Giang Ly, hần luôn luôn thỉnh thoảng hắt xì một tiếng. Thế nên ta tốt bụng ân cần thăm hỏi hần, không ngờ hần lại bất mãn nhìn ta một cái, nói: “Không phải bởi vì nửa đêm người giật hết chặn mềm trên người ta, Quan Tiểu Yến, người ngủ cũng thật náo nhiệt.”

Ta lại ỉu xù đỏ mặt, dứt khoát không thèm để ý đến hần nữa.

Ăn xong bữa sáng, bố mẹ chồng của ta liền lôi giấy và bút mực ra chuẩn bị viết câu đối. Đã lâu rồi ta chưa thấy qua viết câu đối, cho nên trong đầu ta câu đối đã hoàn toàn là thứ mua được mà không phải viết ra. Thế nên nhìn dáng vẻ một nhà ba người dòng dõi thư hương trước mặt này tụ tập cùng một chỗ mài mực soạn sọ, ta đột nhiên cảm thấy mình thật là thấp hèn a a a a...

Mỹ nữ ngũ văn lão sư viết xong một bộ câu đối, ngẩng đầu lên nhìn ta cười hòa ái, nói: “Tiểu Yến, đến đây cùng viết đi.”

Ta rụt rè lắc đầu: “Ha ha, con...con không biết...”

Ngũ văn lão sư nhiệt tình kéo ta qua: “Không sao, Giang Ly cũng đâu có biết. Lễ mừng năm mới viết mấy chữ dán lên có thể mang đến vận may.”

Ta cúi đầu nhìn chữ “Phúc” thật to cực đều đặn kia của Giang Ly, nghĩ thầm, thì ra giáo viên cũng biết nói dối với mê tín.

Kệ đi, viết thì viết, dù sao ta cũng không phải kiểu người quái dị, là mọi người muốn ta viết, có dọa người cũng không phải lỗi của ta. Ta cầm lấy bút lông, vung lên mà quệt, trên tờ giấy hồng viết bốn chữ to ”Tài nguyên nghiêm tiến”*, có mấy nét giống hệt như lông mày của Shin cậu bé bút chì, có mấy nét hệt như tay chân của người nghiện ma túy, ta viết xong, cũng không đành lòng mà ngắm.

* Tiền vào như nước ấy bà con ạ =))

Mỹ nữ lão sư cười ha hả mà đem “Tài nguyên nghiêm tiến” ta vừa mới viết đặt trên bàn hong khô, ta có chút xấu hổ, lần lượt nhìn về mặt của mọi người. Bố chồng ta coi như không có gì khác thường, vẫn hiền lành cười như cũ, mà Giang Ly, hần tuy cười, nhưng trên mặt viết đầy một chữ “Khinh”. Cho nên đầu ta nóng lên, nói với hần: “Kỳ thật ta viết theo lối viết thảo.*”

* lối viết chữ Hán có nét bút liên tục, viết nhanh... chị Yến đây chắc là viết theo kiểu cuồng thảo =))

Ta vừa nói như vậy, chính thức viết theo lối viết thảo Giang ba ba vắn vẹo quay mặt về phía sau...

Thế nên ta lại càng thấy xấu hổ thêm. Đúng lúc này, mỹ nữ ngũ văn lão sư đi tới, ta giống như bắt được phao cứu sinh, hy vọng bà đến giải vây cho ta một lát. Ai ngờ bà lại cực kỳ kích động bước tới, ở trên giấy hồng viết bốn chữ xinh đẹp “Sớm sinh quý tử”, sau đó lại kích động cầm lên hong khô...

Ta cúi đầu thật thấp, không dám nhìn Giang Ly. Ta thấy mặt mình nóng lên, rất nghiêm trọng, ta nghĩ ta hẳn là sinh bệnh rồi, bệnh mặc danh kỳ diệu...

Nhiệm vụ dán câu đối được giao cho ta và Giang Ly. Khi ta đem “Tài nguyên nghiêm tiến” dính lên một cái cánh tù trong phòng Giang Ly, ta quay đầu, về mặt đây mong đợi nhìn Giang Ly, nói: “Ta viết cực kỳ khó coi đúng không?” Kỳ thật ta đang muốn người an ủi ta vài câu > _

Quả nhiên, Giang Ly an ủi ta nói: “Còn có thể dùng được.”

Ta cảm động nhìn hần, lúc này, hần lại bổ sung một câu: “Ít nhất cũng có thể trừ tà.” (=))

Ta: “...”

...

Sau buổi trưa ta cùng Giang Ly đi xem hội chùa. Hội chùa năm mới rất náo nhiệt, ta mua rất nhiều thứ linh tinh, đều nhét cho Giang Ly xách hết. Trong hội chùa có rất nhiều thứ tuy thú vị, nhưng cũng không có gì mới mẻ, nhưng mà có một chuyện lại làm cho ta ngạc nhiên không thôi. Ta phát hiện, chỉ ngần ngừ trong vòng mười lăm phút kể từ khi chúng ta đi bộ từ trong sân khu nhà cho đến hội chùa, những người gặp trên đường, trong mười người thì có tám người biết Giang Ly, lại còn thân thiết chào hỏi với hần. Người nào lớn tuổi một chút sẽ gọi hần là “Tiểu Giang” hoặc là “Tiểu Ly”, nhỏ tuổi hơn một chút thì gọi thẳng tên hần, còn có một số người gọi hần “Giang ca ca” “Giang ca” “Ly từ ca”...

Ta thấy cực kỳ kỳ lạ, thị trấn K tuy rằng không lớn, nhưng mà cũng không nhỏ a? Làm sao tất cả mọi người hình như đều rất quen thuộc vậy?

Ta có chút lúng lúng, bèn hỏi Giang Ly: “Người quen bọn họ?”

Giang Ly cực kỳ thân nhiên trả lời: “Không quen.”

Ta: “...”

Ta nhìn dáng vẻ điềm nhiên như không của Giang Ly, thay hần 囧 một cái, lập tức lại hỏi: “Nhưng mà bọn họ giống như đều biết người... ách...”

Giang Ly tiếp tục bình tĩnh: “Chắc là do thanh danh của cha mẹ chúng ta rất nổi tiếng a.”

Nhìn Giang Ly trấn định như vậy, ta cũng tin, hơn nữa âm thầm bắt đầu sùng bái hai vị giáo sư nhân dân kia. Đương nhiên sau này ta nghe Hàn Kiều kể, mới biết rốt cuộc đây đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra, thì ra, thì ra, sự nổi tiếng của Giang Ly, rất có thể còn áp đảo hần...à không, cha mẹ của chúng ta. Vì sao ư?

Thị trấn K là một trấn rất nhỏ, giáo dục ở đây tương đối tụt hậu, nếu có một đứa con có thể thi đỗ Đại học Thanh Hoa Bắc Kinh danh tiếng, nhất định sẽ là một sự kiện oanh động toàn thành phố. Mà Giang Ly, hần chính là một lần thi đã đứng đầu cuộc thi đại học làm thủ khoa của bọn họ, đúng vậy, một lần, thủ khoa thi đại học...

Trung Quốc có rất nhiều người có thói quen ở tối đêm ba mươi xem Xuân Vãn*, ta chính là người như vậy, bố mẹ chồng ta cũng vậy. Về phần Giang Ly...Hần có như vậy hay không đã chẳng phải chuyện gì quan trọng nữa rồi...

* Một chương trình cuối năm giống Gặp nhau cuối năm ở bên mình ấy.

Lúc một nhà bốn miệng đang hào hứng bùng bùng ngồi trước TV xem Xuân Vãn, tuy rằng ta bị bộ lễ phục của người dẫn chương trình làm cho ta bị sét đánh đến mất hồn, mặc dù có mấy màn vũ đạo thật sự làm cho người ta đầu vầng mắt hoa, bất quá ta thấy ánh sáng sân khấu được thiết kế thật đẹp, do đó cũng cố mà xem. Xem được gần hai tiếng, trừ ta ra, ba người còn lại đã bắt đầu ngáp ngáp ngáp dài. Ta nhìn trái nhìn phải, ngại ngùng nói: “Hay là cả nhà mình đi ngủ sớm một chút đi?”

Ngũ văn lão sư lắc đầu: “Nhà mình còn đón giao thừa, con thấy mệt thì cứ đi ngủ trước đi.”

Nhưng mà ta rất hưng phấn, một chút cũng không thấy buồn ngủ.

Lúc này, Giang Ly đột nhiên nói: “Xuân Vãn năm nay chán chết đi được!”

Ta vừa định lắc đầu, đã thấy ngũ văn lão sư cùng với số học lão sư phi thường nhất trí gật đầu. Ách, chẳng lẽ bọn họ không thấy sân khấu được thiết kế rất đẹp sao? (người làm ơn tập trung vào trọng điểm có được không ==)

Số học lão sư đề nghị nói: “Hay là cả nhà mình xem phim đi.”

Hai người kia nhất trí đồng ý. Ta hỏi Giang Ly: “Phim gì vậy?”

Giang Ly bình tĩnh trả lời: “Phim kinh dị.”

Ta: “...”

Có cần biến thái đến như vậy không, đêm ba mươi lại đi xem phim kinh dị ? Một nhà ba người này là loại người gì a a a a a...

...

Tất cả đèn trong phòng đều bị tắt đi, trên ghế bốn người ngồi song song, ánh sáng xanh yếu ớt từ màn hình TV chiếu vào mặt bốn người, hết sức quỷ dị.

Ta nghe thấy âm nhạc rừng rợn kinh hồn trong TV, cảm thấy tóc gáy từng cây từng cây một lần lượt dựng lên.

Ta không phải chưa từng xem qua phim kinh dị, nhưng mà chính bởi vì xem nhiều quá, bây giờ mới càng thêm sợ hãi, bởi vì ta biết rõ, thứ này ám ảnh người ta đến như thế nào. Hơn nữa nếu là mấy phim ta đã xem rồi thì không nói làm gì, nhưng mà nghe nói, nghe nói đây là phim mới ra của năm nay, hai vị giáo sư nhân dân nhất định không cam lòng xem trước, muốn chờ con trai con dâu về xem cùng. (đã bầu Giang ca biến thái là do di truyền mà...)

Ta xem như mở rộng tầm mắt, thì ra phim kinh dị cũng có thể lấy ra mừng tuổi > _

Ta cuối cùng cũng hiểu cho Giang Ly, có cha mẹ bu ru hần như vậy, hần không bu ru hần mới không có gì để nói. Đồng thời ta cũng bắt đầu thông cảm cho hần, nghe nói tiểu tử này từ nhỏ đã bị phim kinh dị hun đúc, chẳng trách tính cách của hần biến thái như vậy, kỳ thật cũng không thể trách hần hoàn toàn...

Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một cái đầu máu chảy đầm đìa !

Ta “Ah” một tiếng thảm thiết, tiện tay túm lấy một cái gì đó bên cạnh, gắt gao nắm chặt. Khi ta bị vật kia nắm lại xong, ta mới phát hiện, thì ra ta bắt được cánh tay của Giang Ly.

Khuôn mặt dày dạn của ta chợt đỏ bừng, ngượng ngùng thả tay hần ra, tiếp tục xem TV. May mà bây giờ trong phòng tương đối tối, mọi người không nhìn thấy sự xấu hổ của ta.

Theo nội dung của bộ phim, trong phòng tĩnh thoảng lại truyền ra một hai tiếng gào thét của của ta, trừ cái đó ra, cũng chỉ có những tiếng động làm cho người ta sờn gai ốc trong TV.

Sau đó, nữ diễn viên ở trong đêm hôm khuya khoắt, bước vào trong hoa viên của mình. Xung quanh có ánh sáng mờ mờ, rất u ám, làm cho tâm trạng người ta nặng nề vô cùng. Trong hoa viên yên lặng đến chết chóc, làm cho người ta cảm thấy sẽ có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Nữ diễn viên bước từng bước về phía sâu trong hoa viên, từng bước từng bước....

Ta ngừng thở, mắt không chớp lấy một cái, gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình TV. Xuất hiện, tên kia sắp xuất hiện...

Đúng lúc này, có một bàn tay, chậm rãi, bò lên trên bờ vai ta....

Ta “Á” một tiếng, phản xạ có điều kiện muốn nhảy dựng lên khỏi ghế sofa run rẩy vùng tay loạn xạ, lại bị cánh tay kia gắt gao ấn xuống ghế.

Ta còn chưa kịp phản ứng, đã bị chủ nhân của cánh tay kia lôi vào trong lòng, ôm chặt chẽ. Sau đó người kia thấp giọng bên tai ta, có chứa chút vui vẻ mà nói: “Tất cả đều là giả, người sợ cái gì?”

Nói nhảm, ta cũng biết là giả, nhưng mà...nhưng mà đúng là rất khủng bố nha...

Không đúng, là Giang Ly ? Giang Ly hần lại dọa ta ? Ta kịp phản ứng lại, giãy dụa muốn tách ra khỏi Giang Ly, đồng thời phần hận chất vấn hần: “Giang Ly, người vì sao lại dọa ta a ! Người không biết dọa người có thể làm chết người sao ?!”

Giang Ly cũng không buông tay, hần khề hắt hàm, cực kỳ có cảm giác gấp gáp nói: “Mau xem đi, cái xác không đầu kia xuất hiện rồi.”

Ta quay đầu nhìn về phía màn hình TV, chỉ thấy cái thi thể không đầu kia lẳng lẳng xuất hiện phía sau lưng nữ diễn viên, sau đó hần vươn hai tay lên, nhẹ nhàng mà túm lấy đầu của cô ta...

Ta hét thảm lên một tiếng, hai tay gắt gao ôm lấy Giang Ly, vùi mặt trong lồng ngực của hần không dám xem tiếp. Quá quá quá quá kinh khủng !

Ta cảm thấy nhất định ta là bị phim kinh dị kích thích làm cho thần kinh rối loạn rồi, bởi vì ta cảm thấy lồng ngực của Giang Ly dường như đang rung lên nhẹ nhẹ, hần giống như ...đang cười ?

Xem phim kinh dị không thét lên thì thôi, còn có thể bật cười sao ? Quả nhiên thế giới này so với phim kinh dị còn “ảo” hơn rất nhiều a !

Ta nép vào trong ngực Giang Ly, đột nhiên phát hiện, tư thế của hai chúng ta như vậy, thập phần thập phần, ám muội. Ta cảm thấy mặt mình như phát sốt vậy, tất cả xung quanh đều không tồn tại, chỉ còn lại cánh tay mạnh mẽ cùng với lồng ngực rắn chắc của Giang Ly. Ta dè dặt ngẩng đầu lên nhìn Giang Ly, lại phát hiện hai mắt của hần vẫn nhìn thẳng vào màn hình TV, một chút biểu cảm cũng không có. Hai tay của hần vẫn ôm lấy ta như cũ, hoàn toàn không có ý định buông ra, phảng phất như hết thảy những chuyện này đều là đương nhiên.

Ta cúi đầu xuống, trong lòng có chút khổ sở. Thì ra Giang Ly chẳng hề quan tâm, hần thật sự một chút cũng không để ý. Hần ôm ta, tựa như ôm một con

mèo nhỏ đang bị kinh hãi, ung dung mà tự nhiên.

Hắn sẽ không thích ta, hắn chỉ thích đàn ông.

Nhưng mà, ta giống như có chút yêu thích hắn. . .

Ta cọ vào cổ Giang Ly, chọn lấy một tư thế thoải mái tựa vào ngực hắn. Tuy sự ôm ấp này không thuộc về ta, nhưng mà... hãy để cho ta mượn trong chốc lát thôi. Ta biết rõ làm như vậy là không đúng, nhưng mà ta vẫn không thể không chế được bản thân.

Ta thực bội phục chính mình, trong tình cảnh hỗn loạn như vậy mà vẫn có thể ngủ ngon lành. Có lẽ là bởi vì sự ôm ấp của Giang Ly quá ấm áp thoải mái chẳng ?

Ta không kịp đón giao thừa, cũng không xem được pháo hoa bắn lúc nửa đêm. Lúc ta tỉnh lại, đã là đêm khuya, bên cạnh giường chỉ có ánh sáng màu cam nhạt của chiếc đèn bàn đang tỏa sáng, ấm áp mà yên tĩnh.

Ta là bị nước tiểu làm cho ghen tị.

Lúc ta mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy trên lưng hơi nặng nề, sau lưng tựa vào một thứ gì đó rất cứng cáp. Ta vô ý thức vươn tay chạm đến giữa eo, sau đó mò thấy một cánh tay.

Cho nên trong nháy mắt ta trở nên thanh tỉnh. Sau đó ta phát hiện, ta đang ngủ trong vòng tay của Giang Ly.

Lúc này chúng ta nằm cùng trên một chiếc giường, ta dựa vào trong ngực Giang Ly, hắn choàng tay qua eo ta, cầm đầu ta, tư thế muốn thân mật bao nhiêu thì có bấy nhiêu thân mật, tựa như một đôi vợ chồng ân ái.

Đầu của ta như bị một vật gì đó nặng nề tông phải, thật lâu sau mới hồi hồn trở lại. Nhưng mà đáy lòng của ta lại trở nên quay cuồng, Giang Ly, tại sao hắn lại ôm ta ngủ ?

Tận sâu trong đáy lòng ta cất giấu một đáp án mong đợi nào đó, nhưng mà, đáp án kia cứ một lần lại một lần bị ta chối bỏ.

Nội tâm của ta vùng vẫy trong chốc lát, phát hiện chính mình thật sự không có cách nào tìm được sự cân bằng giữa tình cảm và lý trí, đành phải dứt khoát vứt bỏ những thứ loạn thất bát tao gì đó trong đầu, trước giải quyết vấn đề sinh lý quan trọng hơn.

Vậy nên ta từ trong lòng Giang Ly đứng dậy, khoác thêm áo đi vào phòng vệ sinh.

Trở lại phòng ngủ, ta do dự một chút, nằm xuống bên cạnh Giang Ly, cách hắn hơi xa một chút. Có những thứ nếu đã biết là không chiếm được, như vậy ta tình nguyện bản thân không cần phải nhìn thấy, như vậy có thể dễ dàng hết hy vọng hơn.

Nhưng mà ta vừa nằm xuống, lại bị Giang Ly kéo vào trong ngực, một lần nữa ôm lấy.

Ta cảm thấy trái tim cơ hồ như muốn nhảy ra ngoài, thân thể cứng nhắc không dám động dậy.

Giang Ly lại ghé vào tai ta, giống như đang nói mê nói: “Đừng suy nghĩ lung tung, mau ngủ đi.”

Trái tim của ta như trầm xuống, lấy hết dũng khí gọi hắn: “Giang Ly.”

Giang Ly lên tiếng.

Ta nuốt nước miếng, vô cùng khẩn trương: “Ngươi...ngươi tại sao phải ôm ta ngủ ?”

Giang Ly đáp: “Quan Tiểu Yến, ngươi không phải thật sự muốn làm ta chết cóng đấy chứ ?”

Thân thể của ta từ từ buông lỏng, nhưng chẳng biết là nên buồn hay nên vui.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Ta điên rồi

Ngày mùng một Tết ở thị trấn K, trên cơ bản chính là ngày cả trấn đi chúc Tết nhau. Trấn này vốn đã không lớn, bạn bè người thân, hàng xóm láng giềng, cộng thêm quan hệ làm ăn qua lại, hoặc là quan hệ tình cảm thầy trò, thăm hỏi lẫn nhau đã trở thành thông lệ.

Buổi sáng ta cùng với Giang Ly chạy đến nhà vài vị giáo sư tặng quà, lại đến thăm vài vị trưởng bối có giao tình không tồi với Giang ba, Giang mẹ, sau đó lại đến thăm hỏi mấy nhà hàng xóm xung quanh, lúc chiều lại lần lượt đến vấn an họ hàng thân thích của hân, cả một ngày trời, mệt đến đứt hơi. May mà họ hàng nhà hân cũng không nhiều, nếu không ngay cả ăn cơm cũng không có thời gian.

Nhưng mà lần này chạy qua chạy lại cũng không hân là vô ích, ít nhất ở chỗ của thầy giáo Giang Ly nghe được một tin khiến ta có chút bất ngờ... Thì ra Hàn Kiều và Giang Ly là bạn từ hồi trung học, hơn nữa lại còn là bạn cùng lớp. Chẳng trách tình bạn của hai người họ tốt như vậy, nhưng mà...

Xin hãy tha thứ cho tư tưởng không mấy trong sáng của ta, nhưng mà ta vừa nghĩ tới vẻ mặt tươi cười thẹn thùng Hàn Kiều, ta lại cảm thấy hân và Giang Ly sẽ không, sẽ không có gì đó mờ ám chứ?

Suy nghĩ này làm cho ta đứng ngồi không yên mãi, ta nhiều lần cứ muốn nói lại thôi, muốn hỏi Giang Ly chút, nhưng ta lại thấy hình như mình đã hơi xen vào chuyện của người khác rồi, Giang Ly thích ai, mờ ám với ai, về lý mà nói thì chẳng liên quan gì đến ta cả...

Vì vậy ta chỉ đành ngậm miệng lại.

Giang Ly lại nhìn ra sự khác thường của ta, hân oai phong lẫm liệt nói: “Quan Tiểu Yên, người muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Ta trốn tránh ánh mắt của Giang Ly, làm bộ như vô tình mà hỏi thăm: “Cái kia... Ta chỉ là có chút tò mò, người với Hàn Kiều... Ha ha, ha ha ha ha...” (bà chị zô duyên dễ sợ ==)

Giang Ly lập tức sa sầm mặt mày: “Quan Tiểu Yên, người đừng bức ta.”

Ta sợ run cả người, không dám hỏi tiếp nữa. Hizz, ta chẳng qua chỉ là bát quái một tí tẹo thôi mà, đáng để bức người sao...

Ngày mai là mùng hai Tết, ta muốn về nhà mẹ đẻ. Buổi tối, lúc ta đang thu dọn đồ đạc, đột nhiên nhận được một cuộc gọi đường dài quốc tế, ta rất kỳ quái là vị thần tiên nào ở nước ngoài lại nhớ thương ta đến vậy, mùng một Tết đã gọi điện đến cho ta. Nhưng khi ta nghe thấy tiếng gào thét hưng phấn của lão thái thái nào đó đầu bên kia điện thoại, ta thiếu chút nữa tưởng rằng mình gặp ảo giác.

Ta nắm chặt điện thoại, lau mồ hôi, thấp phần hoài nghi giọng nói phía bên kia.

Mẹ ta nói rất nhanh, có lẽ là do quá kích động: “Con gái yêu à, mẹ đang đứng dưới tháp ngà phi phi gọi điện cho con nè, cái tháp này thật là đẹp quá đi!”

Ta chẳng hiểu ra làm sao: “Ngã... ngã phi phi là cái gì? Mẹ, mẹ đang ở chỗ nào vậy?”

Mẹ của ta khinh thường nói: “Ngã phi phi chính là cái tháp nổi tiếng thế giới kia ấy, cái ở Paris nước Pháp ấy, con gái à, con đúng là chưa trải đời gì cả, ngay cả ngã phi phi cũng chưa nghe qua...”

Đầu ta đầy hắc tuyến, đó là Eiffel* có được không ==

*giải thích chút, phiên âm tiếng Trung của Eiffel là 爱菲尔 (như kiểu Napoleon thì là Nã Phá Luân ấy) bác gái đây nhớ nhầm thành ngã phi phi (đọc lên nghe nó na ná nhau ấy mà)

Thì ra lão thái thái đã chạy đến Paris rồi, cũng nhanh quá đi. Đêm qua lúc ta gọi điện cho bà, vẫn còn đang phàn nàn với ta là ở nhà một mình rất buồn chán. Có đôi khi mẹ ta hành động rất nhanh nhẹn vượt qua năng lực tiếp thu của ta, không biết là do sức sống của bà quá mãnh liệt hay là do thần kinh quá yếu ớt. Ta chịu đựng ý nghĩ cực kỳ ㄟ trong lòng, nói: “Mẹ ruột à, sao mẹ chưa nói tiếng nào đã chạy đến Paris rồi... Chờ chút, mẹ, mẹ đang nói chuyện với ai thế?”

Mẹ ta khụ khụ hai tiếng, nghiêm trang nói: “Không có... làm gì có ai...”

“Mẹ, mẹ thành thật mà khai báo đi, con là chui từ trong bụng mẹ mà ra đấy.”

Trải qua một phen đấu trí, so đũa khí, ta cuối cùng cũng biết gần đây tại sao mẹ ta lại cứ hay thần thần bí bí như vậy. Đơn giản mà nói, chính là, tiểu lão thái thái này có đệ nhị xuân...

Ta ôm điện thoại cười sặc sụa nửa ngày, vừa cười vừa nói: “Mẹ, mẹ làm sao mà quyến rũ được bác ấy vậy?”

Mẹ ta “Xì” một tiếng, đắc ý đáp: “Lão ấy hay nhìn trộm mẹ lúc đi tập thể dục buổi sáng, thế nào, mẹ con tuy có hơi lớn tuổi, nhưng mà mị lực năm đó vẫn không hề suy giảm nha...”

Ta ho một tiếng, ngắt lời bà: “Mẹ à, chuyện tốt như vậy, sao mẹ không nói tiếng nào với con vậy?”

Mẹ ta có chút ngượng ngùng: “Còn không phải là do mẹ sợ con không đồng ý hay sao.”

Ta nghe xong liền nổi giận: “Con gái của mẹ là người không hiểu chuyện như vậy sao?”

Mẹ ta ngoan ngoãn đáp: “Đương nhiên không phải, hắc hắc hắc hắc...”

Ta lại hỏi: “Vậy bác ấy đang làm gì, hai người có tiếng nói chung không?”

Mẹ ta: “Bác ấy là giáo sư đại học, hệ ngữ văn.”

Ta: “...”

Mẹ, mẹ biết thừa là con sợ nhất môn ngữ văn mà >___

...

Ta ngắt điện thoại, vô lực ngã xuống giường, rầu rĩ nói với Giang Ly: “Mẹ ta bỏ theo đàn ông rồi, không để ý đến ta nữa.”

Giang Ly: “Ta lại thấy chuyện này rất tốt, lão nhân gia nàng cũng cần có người bên cạnh.”

Ta nhìn trần nhà, u oán nói: “Nhưng mà vì sao bà ấy lại cố tình chọn một giáo sư hệ tiếng Trung a a a a”

Giang Ly: “Đó là tự do của bà.”

Thiện tai, Giang Ly nguoi an ủi ta một chút thì sẽ chết sao ?

Lúc này Giang Ly bước đến bên giường nằm xuống, sau đó lôi ta kéo vào trong lòng ôm lấy, kéo chăn qua, nói: “Đi ngủ sớm một chút đi.” Ngữ khí vô cùng bình tĩnh cùng tự nhiên.

Ta lại cực kỳ không bình tĩnh, cực kỳ không tự nhiên. Ta tựa vào trong ngực Giang Ly, trong lòng rồi rầm miên man suy nghĩ. Ta vẫn cảm thấy cách hai chúng ta sống chung giờ thật quái dị. Ta phát hiện mình có chút yêu mến Giang Ly, nhưng ta cũng biết rằng Giang Ly sẽ không thích ta, cho nên ta muốn dừng lại, nhưng mà ta lại giống như ngày càng không có cách nào khống chế chính bản thân mình nữa. Cả Giang Ly nữa, hẳn rất đáng ghét. Hẳn luôn làm nhưng động tác thân mật kia như một cách đương nhiên vậy, làm cho ta khó mà không suy nghĩ lung tung, mà muốn suy nghĩ lung tung, cũng rất khó. Kỳ thực, bản thân ta cũng rất đáng ghét, ta biết rõ rằng giữa chúng ta không có khả năng, nhưng mà ta vẫn cứ như gặp quỷ vậy, luôn hưởng thụ sự ôm ấp của Giang Ly, cứ mỗi lần quyết định đem hắn đẩy ra, là lại thêm một lần thất bại.

Ta cảm thấy ta điên rồi.

Một người một khi trong lòng đã có một chấp niệm (suy nghĩ cố chấp) nào đó, liền sẽ không có cách nào dừng lại, dù cho đụng vào nam tường, cũng không nguyện quay đầu lại, mà là cứ một lần lại một lần đụng vào, cho đến khi đầu rơi máu chảy.

Ta cảm thấy được bây giờ ta đứng là cứ một mực hướng vào tường nam mà đụng, hành vi của ta đã không còn cách nào nhận sự điều khiển của lí trí, mà là đã bị chấp niệm nào đó thúc đẩy. Nhất là mỗi khi Giang Ly tới gần ta một chút, chấp niệm kia sẽ càng tăng thêm một phần.

Lúc này, ta dựa vào trong ngực Giang Ly, hồi hộp cảm nhận hơi thở của hắn, nhiệt độ cơ thể trên người hắn, tiếng tim đập của hắn. Ta cự quật thân mình, làm bộ chán định mà trừu đùa: “Giang Ly à, nguoi nói xem, nếu như ta là một người đàn ông, nguoi có thích ta hay không?”

“Có lẽ a.” Có thể là do ta quá hồi hộp nên sinh ra ảo giác, ta cảm thấy giọng hắn có chút rung động. Hơi thở nóng nóng của hắn phả lên cổ ta, làm ta lại trở nên thất thường. . .

“Như vậy, Quan Tiểu Yến, nguoi nói đi, nếu như ta không phải là gay, nguoi có thích ta hay không?”

Trong lòng ta căng thẳng, đồng thời cũng thấy thất vọng, nếu như, nếu như, trên thế giới này làm gì có nhiều nếu như như vậy? Ta không phải là đàn ông, Giang Ly hẳn cũng vẫn là gay.

Ta khẽ thở dài một hơi, nói: “Đáng tiếc là trên thế giới này không có cái gọi là nếu như, đi ngủ sớm một chút đi, Giang Ly.”

...

Ngày hôm sau là ngày mùng hai Tết, chúng ta không cần đi chúc Tết. Lúc chiều, bạn hồi trung học của Giang Ly — Hàn Kiều tìm đến chơi.

Hàn Kiều cùng Giang Ly hàn huyên một chút, nói tình hình gần đây của mấy người bạn, sau đó ba người thấy chán, liền rủ nhau ngồi trên thảm chơi đấu địa chủ*

* giống như chơi tiến lên ở bên mình á, có điều luật chơi có hơi khác thì phờ.

Ấn tượng của ta đối với Hàn Kiều rất tốt, con gái bình thường có ai lại chán ghét soái ca thẹn thùng bao giờ. Ta nắm chặt mấy quân tú lơ khơ, vừa đánh bài, vừa tùy tiện nói chuyện với Hàn Kiều, hỏi vài chuyện linh tinh.

Giang Ly ra hai con Át, ta hào phóng vung ra hai con 2, vừa thuận miệng hỏi Hàn Kiều: “Hàn Kiều, nguoi có bạn gái chưa?”

Hàn Kiều đỏ bừng mặt, cúi đầu đáp: “Không có.” (bọn này còn giống tiểu thụ hơn là TVP, oa ha ha, ta cũng hủ ghê ta)

“Bom” Giang Ly không chút khách khí đập lên mặt hai con 2 của ta bốn con 5. (tứ quý ?)

Ta bởi vì một phát bom nên phân tâm, nên mới không đầu không cuối hỏi một câu: “Vậy người có bạn trai chưa ?” Nói xong ngay cả bản thân cũng cảm thấy 囧, ta đang nói cái gì thế này...

Quả nhiên, soái ca Hàn Kiều mặt càng thêm đỏ, hấn lắc đầu, ù ù cạc cạc liếc nhìn ta.

Giang Ly đen mặt, lạnh buốt nói: “Quan Tiểu Yến, người đừng có quậy.”

Ta không phục, có bom thì giòi lăm sao? Vì vậy ta tãi đại khí thô vung ra bốn con K, lão nương còn phải sợ người hay sao !

Giang Ly quét mắt nhìn ta, hai tay lật ra con bài còn úp...Hấn còn dư hai con Vương. (joker chẳng ==)

“Người thua.” Giang Ly vừa nói, vừa vươn tay nhanh nhẹn đánh một tờ giấy lên trên mặt ta, cho đến lúc này, đây đã là tờ thứ năm rồi.

Ta cảm thấy, sờ dĩ ta thua, không phải là bởi vì ta ngốc, mà là do vận khí của Giang Ly quá tốt.

Ta ném xấp tú lơ khơ trong tay lên mặt thậm, nói: “Không chơi nữa, chẳng vui gì cả. Hàn Kiều, người kể chút chuyện hồi các người học trung học đi.”

Hàn Kiều cười nói: “Hồi trung học có rất nhiều chuyện, người muốn biết chuyện nào ?”

Ta nghiêng mắt liếc nhìn Giang Ly, xấu xa nói: “Hay là kể mấy chuyện scandal tình cảm của Giang Ly đi. Giang Ly hấn bánh bao như vậy, nhất định là hồi trung học có rất nhiều nữ sinh thích hấn a ? Có ai vụng trộm nhét thư tình cho hấn không vậy ?”

Hàn Kiều nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Hình như không có.”

Ta ngạc nhiên nhìn về phía Giang Ly: “Không thể nào, Giang Ly, người kém như vậy sao? Nhớ hồi còn học trung học còn có người theo đuổi đấy, hơn nữa không chỉ một người nha.”

Giang Ly không thèm nói chuyện, bình tĩnh liếc xéo ta một cái. Ta rùng mình, không dám nói thêm nữa.

Lúc này, Hàn Kiều mới thay Giang Ly giải thích: “Giang ca lúc đó rất được chú ý, chỉ là nữ sinh trong trường chúng ta không dám thôi.”

Ta toát mồ hôi, đã là thòinào rồi, còn cần thiết phải rụt rè như vậy sao ?

Hàn Kiều đại khái cũng nhận ra sự nghi ngờ của ta, sau đó, hấn liền giải thích nguyên nhân với ta,

Tiếp sau đó, ta liền lẩn lộn trên mặt đất cười sằng sặc không ngừng...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thằng thẩn

Thời trung học của Giang Ly, đều bị bao phủ bởi bóng đen của một cô gái.

Cô nàng này lớn hơn hấn năm tuổi, lại là thủ lĩnh của đám côn đồ, thị trấn K là một địa phương nhỏ, lưu manh không gọi là nhiều, bởi vậy so ra mà nói, thế lực của cô nàng kia cũng không gọi là nhỏ.

Trước đây, hồi trung học Giang Ly cũng là một đứa học sinh thành thật ngoan ngoãn, bản chất biến thái còn chưa có bộc lộ ra, khi đó hấn, cùng với đàn chị kia có bản đại bác bảy lần cũng không tới.

Có trách thì trách khuôn mặt đẹp đến bán nước hại dân kia của hấn.

Chuyện kể rằng một ngày nọ, nữ lưu manh đang phôn phơ lang thang trên đường cái, kết quả không ngờ lại thấy được Giang Ly trẻ tuổi, sau đó, cô nàng liền kinh diễm (vừa kinh ngạc vừa ái mộ), nước miếng, không cách nào tự kiềm chế.

Tiếp sau đó, lưu manh tỷ tỷ triển khai thế công mãnh liệt.

Thế là những nữ sinh ngây thơ thanh xuân hoạt bát ở thị trấn K, hiển nhiên đã trở thành chướng ngại lớn nhất để lưu manh tỷ tỷ ôm soái ca về, thế nên cô nàng không chút khách khí mà thông báo: chỉ cần một trong số nữ sinh đứa nào dám tiếp cận Giang Ly, lưu manh tỷ tỷ lập tức sẽ chặt chân đứa đó ! (

tênh yêu thật mãnh liệt)

Tuy soái ca rất quan trọng, nhưng mà chân vẫn có vẻ quan trọng hơn một chút, vấn đề mấu chốt là cho dù có hy sinh cái chân, cũng chưa chắc đã có được trái tim của Giang Ly. Vậy nên đám con gái rất thức thời, không dám lại gần Giang Ly một bước.

Đây chính là nguyên nhân Giang Ly không có người theo đuổi. (khổ thân anh)

Ta vừa ô bụng cười vừa nói: “Thì ra người ở thị trấn K này lại có tài như vậy, oa ha ha, cười chết ta...sau đó ..?”

Hàn Kiêu: “Sau đó Giang ca nghĩ ra một cách rất thông minh.”

Ta: “Cách gì?”

Hàn Kiêu: “Giang ca lên lút nói với nữ lưu manh kia, mình là một kẻ đồng tính luyến ái, sau đó nữ lưu manh kia liền cực kỳ tiếc nuối mà buông tha hắn, Giang ca thật là thông minh, khi đó đã biết giả bộ đồng tính luyến ái để cự tuyệt người khác.”

Ta cười to nói: “Hắn giả bộ cái gì chứ, hắn rõ ràng...”

“Quan Tiểu Yến.” Giang Ly đột nhiên kêu ta, ta ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy ánh mắt của hắn lúc này trầm trọng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Hắn nhìn chăm chăm ta, lạnh lùng hỏi: “Cười đã chưa?”

Ta rung mình một cái, dùng sức lắc đầu: “Đầu có, đầu có, một chút cũng không buồn cười, ha ha ha ha ha ha...”

Giang Ly, tha thứ cho ta, ta thực sự nhịn không nổi. Cứ nghĩ tới dáng vẻ người bị nữ lưu manh đùa giỡn, ta liền...huyết mạch sôi trào...=))

Hàn Kiêu về rồi, ta đột nhiên tiến đến trước mặt Giang Ly, dùng ngón trỏ nâng cằm hắn lên, háo sắc nháy mắt vài cái nói: “Tiểu soái ca, đi theo tỷ tỷ thế nào?”

Giang Ly chớp chớp mắt, không nói câu nào.

Ta lại ngả ngón nói tiếp: “Ngaoan, đi theo tỷ tỷ đi, bảo đảm người sẽ được ăn uống no say, vui vẻ giống như thần tiên, a...”

Giang Ly đột nhiên đẩy ta nằm trên mặt thảm, ta kêu thảm một tiếng, thất kinh nhìn hắn. Chỉ thấy hắn ấn hai bờ vai của ta, chậm rãi cúi người xuống, mặt của hắn, càng ngày càng gần...

Đôi mắt Giang Ly đen nhánh sâu thẳm, phảng phất sáng lên như một viên trân châu đen, trên mặt cất chứa vô số những cảm xúc ta không sao hiểu được. Hắn cứ từng chút từng chút tới gần, từ trong mắt hắn, ta có thể thấy hình bóng của chính mình, có chút kinh ngạc cùng với hoảng hốt, nhưng mà lại âm ỉ có một tia...chờ mong.

Chớp mũi của Giang Ly cơ hồ như sắp đụng phải chớp mũi của ta, hắn nhìn sâu vào trong mắt ta, thấp giọng nói: “Quan Tiểu Yến.”

“Ân.” Ta không tự chủ được đáp lại.

Giang Ly: “Tốt nhất đừng có tìm ta mà đùa với lửa.”

Ta chớp rồi chớp mắt xem như gạt đầu. Nhưng mà, Giang Ly hắn nói vậy là có ý gì? Là một loại cảnh cáo sao?

Lúc này, cửa phòng khách đột nhiên mở ra, ngũ văn lão sư cùng với số học lão sư cười nói bước vào. Sau đó, bọn họ liền nhìn thấy chúng ta đang ngã trên mặt đất tư thế hết sức nặc nộ dây dưa cùng một chỗ. Bọn họ sững sốt, ta với Giang Ly nhìn bọn họ, cũng sững sốt.

Không khí xấu hổ mà kỳ dị.

Sau đó ngũ văn lão sư phá vỡ sự trầm mặc trước, bà cười cười mà nói: “Cái kia, cái kia...sớm sinh quý tử..ha ha..”

Ta: “...”

Giang Ly: “...”

...

Ta không thể hiểu nổi trên thế giới này sao lại có người thích pháo, lại có người thích đốt pháo. Trong mắt ta, những thứ có thể đột nhiên nổ mạnh, ngoại trừ có chút tác dụng đe dọa ra, thực sự chẳng có ưu điểm gì.

Hơn nữa, ta rất sợ những thứ đột nhiên nổ mạnh làm cho ta kinh hãi kia, ví dụ như pháo, bỗng chốc “Đoàng” một cái nổ tung, hại cho ruột gan người khác run rẩy hết cả, thật sự là làm cho người ta luống cuống đến cực điểm.

Mà thị trấn K, là nơi pháo hoa và pháo không bị quản chế, nói cách khác, ở đây người thích đốt pháo ở chỗ nào cũng được...Thật là một chuyện kinh khủng!

Chính là bởi vì như thế, mỗi lần ra khỏi cửa, ta nhìn thấy mấy đứa trẻ con chuẩn bị đốt pháo là bịt tai lẩn thật xa, về mặt muốn bao nhiêu rồi rầm có bấy nhiêu rồi rầm. Giang Ly luôn cười nhạo ta nhất như chuột, trên cơ bản ta đối với chuyện này chẳng thêm cái lại làm gì, dù sao hấn là một tên biến thái, suy nghĩ của biến thái đều rất quái dị, ta hiểu được.

Mồng năm hôm nay lại có hội chùa, nghe nói mời một đội múa sư tử rất chuyên nghiệp đến, vậy nên ta và Giang Ly cũng bị kích động chạy tới xem.

Chúng ta vừa bước ra khỏi sân của khu nhà, đã thấy cách đó không xa có một đám trẻ con đang nhìn quanh về phía bên này. Mấy đứa thấy chúng ta bước qua, liền la toáng lên.

Lúc này, ta mới nhìn thấy ven đường có một chùm pháo cực lớn, đang bốc lên khói xanh.

Đầu óc ta trống rỗng, còn chưa kịp phản ứng lại. Ngay lúc đó, Giang Ly đột nhiên vươn tay kéo ta ra, sau đó bước đến chắn trước thân thể ta, hấn ôm ta vào trong ngực, dùng thân thể chặn đồng pháo đó. (* o * ai lớp diu Giang ca!!!!)

Đoàng !!!

Ta càng thêm hoảng sợ, núp trong lòng Giang Ly, không tự chủ được mà run rẩy, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Giang Ly vỗ nhẹ phía sau lưng ta, nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu, đừng sợ.”

Ta ngẩng đầu nhìn lên Giang Ly, nét mặt hấn rất dịu dàng, giống như đang an ủi một con vật nhỏ bị kinh hãi. Vành mắt ta chột đỏ lên, nước mắt không hiểu sao lại tuôn ra.

Giang Ly thấy ta khóc, dường như không biết làm sao cho phải, hấn ôm ta thật chặt, lại nhắc lại lần nữa: “Đừng sợ, không sao đâu” “Cái này không đáng thương người...”

Ta lại càng ngày càng khó vượt qua, ghé vào trong ngực Giang Ly nức nở liên hồi. Giang Ly, sao người lại phải đối xử với ta tốt như vậy, người có biết người như vậy rất dễ làm cho ta yêu người không ?

Giang Ly vỗ nhẹ phía sau lưng ta, ôn nhu nói: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Ta nghe nói vậy, cũng không biết sức lực đến từ đâu, đột nhiên đẩy Giang Ly ra, dùng sức lau đi nước mắt, lớn tiếng nói: “Người là cái gì của ta !” Nói xong không để ý tới Giang Ly, vội vàng chạy về nhà.

Người là cái gì của ta ? Người dựa vào đâu mà đối xử với ta tốt như vậy !

...

Từ sau sự kiện pháo nổ kia xong, thái độ của ta đối với Giang Ly luôn có một chút trốn tránh. Có những thứ, ta đã không cách nào có được, vậy thì hãy dứt khoát tránh đi thật xa đi.

Trong lòng ta rất rõ ràng. Ta đã yêu người này mất rồi. Nói cách khác, ta đã yêu thương một kẻ gay.

Nhưng mà ta với hấn sẽ không có kết quả, ta cứ một lần rồi lại một lần tự nhủ với mình, Quan Tiểu Yến, người phải lý trí, người phải nhìn cho rõ ràng, các người sẽ không có kết quả.

Quan Tiểu Yến, người làm ơn tự mình biết mình một chút.

Đôi khi, Giang Ly sẽ vô duyên vô cớ nhìn ta, hỏi: “Quan Tiểu Yến, người giống như đang trốn tránh ta ?”

Lúc này, ta sẽ cười một cách rất ngu ngốc, rất khờ dại mà trả lời: “Đâu có a, Giang Ly, người suy nghĩ nhiều quá.”

Giang Ly, ta không phải đang trốn tránh người, ta chỉ là muốn trốn tránh một hy vọng không thực tế.

...

Kỳ nghỉ Tết rất nhanh chấm dứt, ta và Giang Ly lại trở lại cuộc sống bình thường, có khác chính là, ta vẫn trốn tránh hấn.

Giang Ly, trước khi ta quên được người, ta cần phải trốn tránh người.

Ta cũng từng nghĩ đến chuyện ly hôn, nhưng là ta vẫn không thể hạ quyết tâm tàn nhẫn với bản thân mình được, cười khổ, Quan Tiểu Yến, người thua là bởi vì người quá mềm lòng.

...

Hôm nay là lễ tình nhân, đương nhiên, ngày này chẳng liên quan gì tới ta cả.

Buổi trưa, ta đang yên lặng ngồi ăn cơm cùng với Giang Ly, hần đột nhiên mở miệng nói: “Quan Tiểu Yến, ta... ta buổi tối có một chuyện phải xử lý.”

Ta cúi đầu đáp: “Ân.”

Giang Ly: “Có lẽ sẽ về muộn một chút.”

Ta: “Ân.”

Giang Ly: “Ngươi ở nhà chờ ta.”

Ta: “Ân.”

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, vậy nên hai người lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

...

Buổi chiều nhận được một cuộc gọi của Vương Khải, hần thương tâm nói cho ta biết hần thất tình.

Ta cười cười nói: “Ngươi nói chuyện yêu đương như ăn cơm vậy, thất tình một lần có cần phải thất hồn lạc phách như vậy không?”

Vương Khải đáp: “Tiểu Yến Yến, ngươi thực chẳng thú vị gì cả, ta đã thảm như vậy rồi, ngươi không định an ủi ta một chút sao?”

Ta đột nhiên nghĩ tới Giang Ly, bèn gật đầu nói: “Vừa hay, ta cũng đang thất tình, hai ta an ủi lẫn nhau ha.”

Vương Khải vừa nghe đến đây liền trở nên hào hứng: “Ngươi được lắm, mới không gặp mấy ngày mà ngươi đã nói chuyện yêu đương rồi? Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ liều chết cố thủ lão công gay nhà ngươi chứ.”

Ta cười khỏ, cũng không giải thích với hần thêm, chỉ hỏi lại: “Ngươi thì sao? Là ai có thể khiến ngươi mê mẩn thành như vậy?”

Vương Khải đáp: “Một lời khó nói hết, chúng ta buổi tối gặp mặt nói chuyện đi.”

...

Ta cùng Vương Khải hẹn ở một nhà hàng kiểu Tây. Tuy ta không thích ăn cơm Tây, bắt quá ta ăn cơm tối rồi mới tới, cho nên cũng không quan tâm là ăn cái gì.

Ta vừa ngồi vào chỗ của mình đối diện phía Vương Khải, liền trêu đùa: “Thật không ngờ nha, đại cái củ hoa tâm cũng có ngày đau khổ vì tình nha.”

Vương Khải cười khỏ nói: “Ta thực sự hoa tâm như vậy sao?”

“Cái này ngươi đừng hỏi ta, cứ hỏi mấy cô bạn gái trước trước trước cô bạn gái cũ của ngươi ấy là biết ngay.”

Vương Khải cười lắc đầu nói: “Nếu ta nói, ta sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi với một người, ngươi có tin không?”

Ta đáp: “Nếu là lúc trước, có lẽ không tin. Bắt quá bây giờ nhìn dáng vẻ khỏ sở này của ngươi, ta lại có chút tin.”

Vương Khải ý vị thâm trường cười cười nhìn ta, thấy ta mất tự nhiên. Hần mới đột nhiên nói: “Tiểu Yến Yến, nếu như ta nói, ta sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi ngươi, ngươi còn có thể tin sao?”

Lòng ta trở nên nặng nề, mất tự nhiên cúi đầu xuống, ra vẻ thoải mái mà nói: “Vương Khải a, ngươi vẫn thích nói đùa kiểu này sao.”

Vương Khải lại cười nói: “Tiểu Yến Yến, ta không có nói đùa.”

Ta vừa định mở miệng, lại cảm thấy phía trước chỗ ngồi của ta, tựa hồ như đang có người nhìn chăm chú về phía này. Vậy nên ta nghiêng đầu nhìn qua, vừa vặn chống lại ánh mắt phức tạp của Giang Ly. (uề ù...)

Ta cảm thấy chuyện này thật quá mức cầu huyết, cầu huyết đến mức ta không thể tin được.

Giang Ly và Tiết Vân Phong, ta và Vương Khải, lại ở cùng một nhà hàng...

Giang Ly nhìn chăm chăm vào ta trong chốc lát, trên khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh. Sau đó hần lại nhìn về phía Vương Khải, ánh mắt lập lòe bất định. Ta chột dạ cúi đầu xuống, không dám nhìn hần.

Vương Khải phát hiện ra sự khác thường của ta, hần quay đầu lại, cũng nhìn thấy Giang Ly. Ta không biết hai người đó trao đổi ánh mắt với nhau như thế nào, bởi vì ta một mực cúi đầu, không dám nhìn bất cứ ai.

Vương Khải đột nhiên nói: “Tiểu Yến Yến, ngươi không phải thực sự đã yêu Giang Ly chứ? Hần là đồng tính luyến ái.”

Ta cười khổ nói: “Tình cảm mà, nếu có thể không chế được thì tốt.”

Vương Khải gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là bởi vì không có cách nào khác khống chế, nên ta mới yêu ngươi, ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý sao?”

Lại nữa rồi. Ta bắt đầu đi vò vò đầu, nói: “Vương Khải, ngươi không đùa kiểu này thì sẽ chết sao !”

Vương Khải đột nhiên nắm lấy tay của ta, vẻ mặt có chút đau đớn, lại có chút vội vàng: “Tiểu Yến Yến, ngươi tại sao không tin ta ? Ta thật sự yêu ngươi, thật sự ! ” (khổ thân bọn Khải quá đi, aizzz...)

Ta bị dáng vẻ nghiêm túc này của hắn làm cho hoảng sợ, đại não nhất thời đình trệ, không kịp phản ứng. Lúc này, Giang Ly ở phía đối diện đột nhiên từ trên chỗ ngồi đứng dậy đi về phía này.

Ta bất an nhìn Giang Ly, không biết làm sao.

Giang Ly nhanh chóng bước đến bên cạnh bàn của chúng ta, ta nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, sâu thẳm trong đáy mắt có một nỗi tức giận mãnh liệt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào. Hắn gạt tay Vương Khải ra, kéo ta từ trên chỗ ngồi đứng dậy, bước nhanh ra phía cửa. Ta nghe thấy Vương Khải ở phía sau gọi ta một tiếng, nhưng là ta còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị Giang Ly kéo ra khỏi nhà hàng.

Giang Ly đi rất nhanh, ta không theo kịp bước chân của hắn, cơ hồ như bị hắn dắt đi, hơn nữa tay của ta cũng bị hắn nắm chặt đến đau nhức, bước chân cũng mất trật tự cực kỳ, vậy nên ta nhỏ giọng nói: “Giang Ly, ngươi thả ta ra a, đau... Ngươi, ngươi chậm một chút, ta theo không kịp...”

Giang Ly nghe thấy lời của ta, quay đầu lại nhìn ta, sắc mặt thoáng hòa hoãn một chút, nhưng vẫn rất khó coi. Hắn buông tay ta ra, ta xoa xoa cổ tay, vừa định mở miệng, không ngờ lại bị hắn ôm lấy thắt lưng, nhanh chóng bước về phía bãi đỗ xe.

Đầu óc ta trống rỗng, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài. Ta gắt gao bám lấy vạt áo Giang Ly, trong chốc lát không biết phải làm sao

Giang Ly hần...Hắn muốn làm gì...

Giang Ly đem ta nhét vào trong xe, gài chặt dây an toàn, sau đó chăm chú khởi động xe. Sắc mặt hắn vẫn cực kỳ khó coi như cũ, ta không dám nói chuyện với hắn.

Nhưng mà ta lại cảm thấy hành vi của Giang Ly cực kỳ quái lạ, có lẽ cũng chỉ dùng một từ “Biến thái” để hình dung.

Đúng vậy, Giang Ly biến thái, cho nên tất cả những chuyện hắn vừa làm đều có thể hiểu được, nhưng mà, trong lòng ta lại luôn tựa hồ như có ẩn chứa chút chờ mong...có lẽ, có lẽ Giang Ly hần, hần ghen tỵ ? (bingo, cuối cùng bà chị cũng đã ngộ ra TT___TT mừng rớt nước mắt luôn)

Nhưng mà, nếu như người Giang Ly thích là Vương Khải thì sao? Nếu như hắn tức giận cũng là vì Vương Khải thì sao? Giang Ly hần là gay mà...(thời xong, coi như tôi chưa nói gì orz)

Nghĩ đến đây, lại thấy chán nản vô cùng.

Không khí trong xe rất nặng nề, ta hồi hộp đến mức ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn. Hơn mười phút lái xe ngắn ngủn, vào lúc này lại trở nên dài đằng đặc.

Giang Ly lờ ta xách lên lầu, mở cửa, đóng cửa, sau đó ta bị hần... trực tiếp ấn lên trên cửa.

Hai tay Giang Ly nắm lấy bờ vai của ta, lực đạo rất lớn. Hắn cúi đầu nhìn ta, trong đáy mắt phảng phất như có một đám lửa đang bốc lên, nguy hiểm mà nóng bỏng.

Hắn nhiu mày, chậm rãi nói: ” Hẹn hò nhân dịp lễ tình nhân ?” Thanh âm rất nhẹ, lại làm cho người ta không nhận được mà lạnh cả sống lưng.

Ta né tránh ánh mắt của hắn, mắt tự nhiên giải thích: “Cái kia...Ta không có..”

“Ân ?” Giang Ly vẫn nhìn chăm chăm ta, giống như đang nói, lời giải thích này vẫn chưa đủ.

Ta rù mắt xuống, nói: “Ta và Vương Khải thật sự không có gì, ta thề.”

“Phải không.” Giang Ly chẳng tỏ rõ ý kiến, nhưng nghe qua thì có vẻ như không còn tức giận như lúc nãy.

Thế nên ta đánh bạo liều chết nói: “Ta biết là ngươi thích Vương Khải, ta làm sao dám...”

“Quan Tiểu Yến !” bàn tay Giang Ly đặt trên bờ vai của ta đột nhiên càng thêm dùng sức hơn một chút, hắn cúi đầu, mặt ghé sát vào ta, ta nhìn thấy sự tức giận trong mắt hắn, ba đào mãnh liệt. Ta kinh hãi một hồi, không dám nhìn hắn cúi đầu xuống.

Giang Ly lại nâng cằm ta lên, buộc ta phải đối mặt với hắn.

Hắn nhìn sâu vào trong mắt ta, nói: “Quan Tiểu Yến, ta nhẫn nại với ngươi đã lâu lắm rồi !”

Ta chẳng hiểu làm sao, nhưng mà sau một khắc, lại cơ hồ mất đi thần trí.

Bởi vì Giang Ly, hần đột nhiên hôn lên môi ta...

Là một cái hôn rất mạnh mẽ, mang theo nỗi tức giận, giống như là một loại trừng phạt. Giang Ly ngậm lấy môi của ta, lặp đi lặp lại liếm láp, trần trọc dùng bờ môi của hần ma xát lấy môi ta, sau đó hần lại ngậm lấy môi của ta một lần nữa, dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn, lực đạo không lớn, ta lại có chút đau. Ta vô ý thức muốn né tránh, nhưng là cái gáy lại bị hần chế trụ, tay kia của hần trượt xuống bên hông ta, gắt gao ôm lấy, khiến ta không thể nào nhúc nhích.

“Ngô...”

Ta muốn nói “Đau”, nhưng mà chữ “Đau” còn chưa thốt ra khỏi miệng, đã bị đầu lưỡi của Giang Ly xâm nhập. Hần dùng lực hút lấy, đầu lưỡi đảo qua đảo lại khắp ngõ ngách trong miệng ra, sau đó cuốn lấy đầu lưỡi của ta dây dưa cùng với hần...

Đầu ta choáng váng, mất đi tất cả mọi giác quan, lúc này thế giới của ta chỉ có Giang Ly. Ta nheo mắt nhìn đôi lông mày có chút nhíu lại của Giang Ly, cùng với cặp lông mi dài đang không ngừng run rẩy, chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai tay vòng qua ôm lấy cổ Giang Ly.

Cánh tay đặt trên lưng ta của Giang Ly càng thêm siết chặt, nụ hôn càng thêm điên cuồng.

Hai chân ta mềm nhũn, toàn thân vô lực tựa trong ngực Giang Ly, hít thở từng hơi từng hơi một. Ta bảo này Giang Ly, người vừa vừa thôi chứ, hôn môi mà cũng liều mạng như vậy, người nếu mà dừng lại chậm một bước ta không chừng sẽ bị thiếu oxy mà chết mất.

Giang Ly gắt gao mà ôm ta vào trong ngực, ghé bên tai ta, hơi thở có chút hỗn độn nói: “Quan Tiểu Yến, là người bức ta...”

Ách?

Giang Ly: “Cho nên dù ta có thích người, người cũng không được rời bỏ ta, không cho phép được trốn tránh ta, lại càng không cho phép ly hôn với ta.”
(*bùm chửi* bắn pháo hoa ầm ầm, nói rồi bà con ơi TT o TT)

Đây coi như là tỏ tình sao? Ta không khỏi cảm thán, biến thái đúng là biến thái, đến tỏ tình mà cũng biến thái như vậy!

Ta cọ cọ trong ngực Giang Ly, thấp giọng cười nói: “Giang Ly, người thật là ngốc.”

Giang Ly: “...”

Ta ôm lấy Giang Ly, không muốn buông tay, cảm thấy tất cả những chuyện này thật thiếu chân thực. Giang Ly hần không phải là gay sao? Hần không phải thích đàn ông sao? Nghĩ đến đây, ta lo lắng hỏi: “Giang Ly, người... người không phải thích đàn ông sao...”

Giang Ly tức giận trừng mắt nhìn ta, nói: “Ta không phải, ta từ trước đến nay đều không phải!”

“Rời rời rời, không phải không phải,” trong lòng ta dâng lên một tia vui sướng, nhưng là vẫn có chút không yên tâm: “Nhưng mà hôm nay người lại hẹn với Tiết Văn Phong, chuyện này người giải thích thế nào?”

Giang Ly dùng cằm cọ cọ lên đầu ta, đáp: “Ta là đi chia tay với hần.”

Ta vừa nghe đến hai chữ chia tay, lại có chút phiền muộn. Có vẻ... có vẻ như là ta đã chia rẽ bọn họ?

Giang Ly nhìn ra suy nghĩ trong lòng ta, hần nói: “Quan Tiểu Yến, ta vốn không phải là gay, người cũng không cần suy nghĩ chuyện mình có phải là bên thứ ba hay không.”

Ta gật gật đầu, một lần nữa tựa vào trong ngực Giang Ly, nói: “Đúng vậy, Tiết Văn Phong là một đứa trẻ tốt, người cũng nên buông tha cho người ta.”

Giang Ly lại đột nhiên cúi đầu ngậm chặt lấy môi ta, một lần lại một lần đè ép xuống.

Lại một trận thiếu đường khí dai dẳng.

Hơi thở nóng bỏng của Giang Ly thổi bên cạnh ta, thấp giọng nói: “Quan Tiểu Yến, người đối với người khác đều tốt như vậy, có thể đối với ta cũng tốt một chút không?” Trong giọng nói có chứa một tia u oán. (sax, đại soái ca làm nũng, cute quá đi mất)

Ta thở không ra hơi đáp: “Ta... ta đối với người... rất tốt mà...” Giặt quần áo nấu cơm làm việc nhà, vừa có thể làm lão bà, vừa có thể làm bảo mẫu, nhân tài như vậy kiếm ở đâu ra!

Giang Ly: “Người có thể đối với ta tốt hơn một chút.”

Ta: “Ví dụ như?”

Giang Ly: “Ta đói bụng.”

“Được, ta đi nấu cơm cho ngươi.” Ta vừa nói, từ trong lòng Giang Ly đứng dậy, muốn đi vào phòng bếp.

Giang Ly lại vươn tay kéo ta vào trong lòng, trán tựa vào trán của ta. Hắn nhìn chăm chăm vào ta, ánh mắt lóe lên: “Ta không ăn cơm.” (sói sắp “làm thịt” được thỏ, amen)

Ta chớp chớp mắt, chẳng hiểu ra làm sao: “Vậy ngươi muốn ăn cái gì?”

Giang Ly nâng mặt ta lên, cười tùm tùm nói: “Ta muốn ăn ngươi.”

Ta còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị Giang Ly ôm lấy, nhanh chóng bước vào phòng ngủ.

Giang Ly đặt ta trên cái giường vĩ đại của hắn, sau đó vừa cởi cúc áo sơ mi, vừa nghiêng người đè xuống hôn ta. Hắn từng chút từng chút một tỉnh tê hôn lên mặt của ta, lên trán, lông mi, lên mắt, sau đó từ mắt hôn xuống, trần trọc khê cắn lấy vành tai của ta.

Ta hồi hộp đến mức cựa cũng không dám cựa, lắp bắp nói: “Giang ...Giang Ly a, ngươi không thấy là...chúng ta như vậy, ách, có điểm quá nhanh sao...”

Giang Ly ngẩng đầu, trong mắt bốc lên một đám lửa nồng nhiệt. Hắn cong khóe miệng lên, ném cho ta một nụ cười đầy mê hoặc, nói: “Nhanh? Chúng ta kết hôn nửa năm trời, bây giờ mới động phòng, ngươi vẫn còn nói là quá nhanh? ‘Hắn nói, vứt bỏ áo sơ mi, lộ ra thân trên mảnh khảnh rắn chắc, sau đó cúi người xuống tiếp tục hôn ta. Hơi thở nóng rực dồn dập của hắn thổi lên trên cổ ta, thể nên tim ta đập càng lúc càng nhanh, hô hấp cũng càng ngày càng loạn...”

Ta hồi hộp đến mức tay cũng không biết để vào đâu...Chẳng có cách nào khác, ta là lần đầu tiên.

Giang Ly vừa cởi từng món đồ trên người ta, vừa ôn nhu an ủi ta: “Ngươi không cần khẩn trương, ta cũng đâu có ăn ngươi.” (bó tay anh giai=)))

Ta dở khóc dở cười, ngươi vừa mới nói chính xác là muốn ăn tươi nuốt sống ta ...

Giang Ly hình như cũng ý thức được lời nói của mình có vấn đề, vậy nên sửa lại nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ ăn một cách rất cẩn thận.” (cười chết ta)

Ta xoay mặt đi, Giang Ly, thật ra ngươi không thích hợp với việc an ủi người khác tí nào >__

Giang Ly đối với biểu cảm của ta không hài lòng cho lắm, xoay mặt ta lại dùng sức hôn, vừa hôn vừa tìm kiếm cơi nốt môn đồ cuối cùng trên người ta.

(chú ý a, bởi vì tác giả tương đối rụt rè, Tần Giang tương đối hòa nhã, cho nên chi tiết giữa bọn họ chúng ta không miêu tả nhiều lắm, chỉ chọn lọc phần ngôn ngữ sau khi bọn họ lăn lộn trên giường, những động tác khác, thỉnh độc giả tự mình bổ não. Ngoài ra các bạn đọc có muốn trách cứ cũng đừng tức giận quá a, chương này có từ vi phạm lệnh cấm, cũng không có miêu tả quá chừng mực – cho nên mới nói tác giả rất rụt rè mà ~)

“Ấn...Giang Ly, như vậy, có đau lắm không a?”

“Ngoan, ta bây giờ cũng rất đau rồi.”

“...”

Một lúc sau.

“Í, hình như cũng không đau lắm nha, Giang Ly, ngươi thật nhỏ a...”

“Đó là ngón tay.”

“...”

“A a a a ...Đau a ! Giang Ly, ngươi là tên hỗn đản!”

“Ta... ta...”

“Làm sao lại đau như vậy a, Giang Ly, có phải ngươi có vấn đề hay không ...”

“Ta...Ta mới chỉ đi vào có một chút...”

“Đau a a a a a a...”

“Ngô...”

“A a a a a aĐau chết mất, Giang Ly ngươi giết người a a a a a...”

“Thực...thực xin lỗi...ân...”

“Đau a a a a a...”

“Ngươi...ngươi nhẫn nại một chút, lập tức xong...ân...”

“Đau a a a a a...”

“Cố chịu một chút, ân...Quan Tiểu Yến, ngươi đừng lộn xộn...”

“A a a a a...Đau chết đi được...lộn xộn là ngươi thì có !”

“...”

Một lúc sau.

“Đau a a a a a... Giang Ly, ngươi là tên lừa đảo !”

“Ân...”

“Ngươi không phải nói lập tức sẽ qua sao, sao lâu như vậy còn chưa được !”

“Ân..Chờ...chờ một chút nữa là được...”

“Ta đã chờ bao nhiêu rồi, đau a a a a a...”

“Ân...”

“Lừa đảo, ngươi đi ra ngoài cho ta !”

“Đợi...chờ một chút...”

“A a a a a đau a... Ngươi làm gì mà dùng sức như vậy a ...”

“A...”

“A a a a a a...”

“Quan Tiểu Yến, ta yêu ngươi.”

“Ô, cuối cùng cũng xong.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Công tác khắc phục hậu quả sau khi lặn lộn trên giường

Lúc ta tỉnh lại, đang nằm trong ngực Giang Ly, cảm thấy toàn thân đều ê ẩm, một chút khí lực cũng không có.

Đều tại Giang Ly ! Nếu tối hôm qua hấn không... Ta cũng sẽ không thành cái dạng này...

Bất quá vừa nghĩ đến tối qua, mặt của ta chẳng khác nào trúng độc vậy, vừa nóng vừa khó chịu, quả nhiên là trên đầu chữ sắc có một thanh đao, ta đứng là sắc mê tâm khiêu a...

Hơn nữa, trong lòng ta đột nhiên dâng lên một cảm giác mơ hồ, giống như là đi mua xổ số, tuy ta rất hy vọng có thể trúng năm trăm vạn, nhưng là ta vĩnh viễn sẽ không ngờ tới năm trăm vạn lại thực sự rơi trúng đầu ta.

Hơn nữa xem ra bây giờ, năm trăm vạn kia không chỉ đã nằm trong tay ta, còn bị ta tiêu sạch chỉ trong vòng một đêm...

Ta vùng trộm nhìn qua Giang Ly, người này còn chưa có tỉnh. Nhìn khoé miệng của hắn lúc ngủ còn có chút cong lên, ta càng thêm xấu hổ. Ta lén lút từ trên giường bước xuống, muốn xuống giường tìm một nơi không có Giang Ly tỉnh táo trở lại, ta cần có thời gian nhất định để tiêu hóa cái sự thật “Ta và Giang Ly đã động phòng” này.

Ta vừa bước xuống giường, cánh tay đột nhiên bị người nào đó nhẹ nhàng kéo về phía sau, ta kêu lên một tiếng sợ hãi, đổ về phía sau, lập tức ngã vào một lồng ngực rắn chắc.

Ta quay đầu, nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của Giang Ly, trong ánh mắt còn phảng phất hàm chứa sự vui vẻ. Ta lập tức không biết phải làm sao cười cười nhìn hắn, lắp bắp nói: “Cái kia...Giang Ly a, buổi sáng tốt lành...”

Giang Ly cười tủm tỉm đặt một nụ hôn trên trán ta, nói: “Buổi sáng tốt lành.”

Giang Ly vừa mới hôn ta, ta liền cảm thấy mặt của mình lại bốc cháy. Ta không dám nhìn Giang Ly, ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác.

Giang Ly lại cười nói: “Người cũng sắp 30 tuổi rồi, còn học tiểu cô nương nhà người ta giả bộ ngây thơ?”

Ta vừa thẹn lại vừa giận, dứt khoát cầm cánh tay Giang Ly lên, đặt ở bên miệng hung hăng cắn một cái.

Giang Ly buông ta ra, hai tay đỡ lấy đầu của ta. Hắn cúi đầu mỉm cười nhìn ta, nói: “Muốn cắn ta?”

Ta trốn tránh ánh mắt của hắn, hắc hắc cười ngu ngơ hai tiếng.

“Ta đây phải ăn miếng trả miếng.” Giang Ly nói, cúi đầu ngậm chặt lấy môi ta, một tay đã bắt đầu cời cúc áo ngủ của ta.

Ta nghiêng đầu né tránh nụ hôn của hắn, vừa há miệng hít thở vừa nói: “Giang Ly, toàn thân ta đều đau.”

Giang Ly lại nằm xuống một lần nữa, đem ta kéo vào trong ngực. Hơi thở của hắn lúc này có chút loạn, phả lên trên cổ ta, cảm giác kiểu này thật là lạ.

Giang Ly cứ như vậy lẳng lặng ôm ta, không nói gì. Trong lòng của ta có một số chuyện muốn nói với hắn, nhưng mà lại không biết nói thế nào.

Ta gọi: “Giang Ly.”

“Ân.” Giang Ly trả lời.

Ta: “Giang Ly a, ta vẫn cảm thấy mọi chuyện diễn ra quá nhanh, người nói xem hai chúng ta làm sao lại, làm sao lại...”

Giọng nói Giang Ly có chút buồn bực: “Sao vậy, người không thích?”

Ta: “Cũng không phải, chỉ là cảm thấy quá nhanh a...” Ta mới thăm thềm người chưa được bao lâu a.

Giang Ly: “Nhưng là ta đợi ngày này đã rất lâu rồi.”

Ta bắt lấy cánh tay của Giang Ly, hỏi: “Vậy...Giang Ly, người bắt đầu thích ta từ khi nào?”

Giang Ly cực kỳ văn vẻ đáp: “Từ lúc ánh mắt của ta không cách nào rời khỏi người.”

Ta rùng mình một cái, đối với câu này miễn bình luận.

Giang Ly lại nói tiếp: “Người thì sao, người thật sự yêu mến ta sao?”

Ta lè lưỡi với hắn: “Nói thừa.”

Giang Ly thân mật nheo nheo mắt của ta, nói: “Nói thật, trước ngày hôm qua, ta còn tưởng rằng...”

Ta chọc chọc vào ngực Giang Ly, cười nói: “Giang Ly, người thật ngốc.”

Giang Ly: “Cũng vậy, người cũng đâu có thông minh.”

Ta: “Giang Ly, ta vẫn không hiểu, người...người lúc trước là chính miệng thừa nhận mình là gay...”

Giang Ly trừng ta một cái: “Ta nói sai rồi.”

Ta: “...” Nói thế mà cũng nghe được a?

Giang Ly xoa đầu của ta, dịu dàng nói: “Bất kể nói thế nào đi chăng nữa, ta là thích người, thích rất lâu rồi.”

Ta thoáng chốc đã bị cảm động, cọ cọ trên người hắn, nói: “Ta cũng vậy.”

Hai người chúng ta ôm nhau cùng một chỗ nằm trên giường một lúc, không ai nói gì cả. Nhưng mà, ta lại đột nhiên nhớ đến một chuyện rất nghiêm trọng.

“Giang Ly, ta...” Thanh âm của ta có thể so với muỗi, bản thân cũng không biết mở miệng thế nào.

Giang Ly cầm lấy tay ta, nắm chặt trong lòng bàn tay. Hắn nói: “Quan Tiểu Yến, chúng ta đã động phòng rồi, ngươi còn có chuyện gì mà ngại ngùng nói với ta?”

Ta toát mồ hôi, Giang Ly, ngươi có cần phải thẳng thắn như vậy không >__

Ta hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói ra: “Giang Ly, ta... ta tới qua không có đồ máu...”

Ngày hôm qua lúc Giang Ly để ta đi tắm rửa xong, ta cũng không thấy màu đỏ vốn nên xuất hiện kia, chỉ là lúc ấy quá mệt mỏi, đầu óc đã chẳng thể vận hành. Hôm nay đột nhiên nghĩ đến chuyện này, lại làm cho ta càng nghĩ càng không thoải mái. Ta có thể không để ý chuyện lần đầu tiên của mình có hay không, nhưng mà Giang Ly...hắn không thể nào không quan tâm à? Hắn sẽ không cho là ta đã cùng với Vu Tử Phi hay là một người đàn ông khác chứ....?

Đang lúc ta đang miên man suy nghĩ, Giang Ly lại nằm ở bên cạnh ta ha ha cười nhẹ, thanh âm tuy rất dễ nghe, nhưng mà ta nghe lại có chút phát cáu. Vậy nên ta ở trên mu bàn tay Giang Ly nhéo một cái, biểu đạt sự bất mãn của ta.

Giang Ly để mặc ta chà đạp, nhẹ nhàng nói: “Cho nên? Quan Tiểu Yến, ngươi muốn biểu đạt cái gì?”

Ta thở dài một hơi, thề sống thề chết nói: “Giang Ly, ta thật sự là lần đầu tiên.”

Giang Ly ở trên mặt ta hôn một cái, lập tức nói: “Quan Tiểu Yến, mặc kệ ngươi có phải lần đầu tiên hay không, ta đối với ngươi vẫn là như vậy.”

Ta hệt hăng nói: “Kỳ thật ngươi...vẫn không tin ta đúng không?”

Giang Ly ôm chặt ta, ôn nhu nói: “Sao lại như vậy, ngươi nói gì ta cũng tin hết.”

Ta có chút cảm động, lại dụi dụi vào ngực hắn.

Giang Ly lại nói: “Dù sao ngươi có nói dối hay không, ta liếc một cái cũng có thể nhận ra.”

Ta: “...”

Giang Ly, ngươi xác định ngươi đây là đang an ủi ta sao >__

Giang Ly tựa hồ như cũng nhận ra câu nói của mình không đúng cho lắm, hắn vuốt vuốt đầu ta, nói: “Quan Tiểu Yến, nếu như ta nói ta cũng là lần đầu tiên, ngươi có tin hay không?”

Ta trừng to mắt không thể tin được nhìn hắn, đùa cái gì vậy, thế kỷ hai mươi mốt rồi mà vẫn còn xử nam ba mươi tuổi sao? Lại còn chất lượng cao như vậy! (Rau sạch bà con ạ ==))

“Quan Tiểu Yến, ngươi đừng có nhìn ta như vậy, cứ thế ta rất dễ không cầm giữ được chính mình.”

Ta ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, suy nghĩ một lát, liền sáng tỏ ra. Giang Ly trước ba mươi tuổi đều là cùng đàn ông ấy ấy, cùng với nữ nhân đương nhiên là lần đầu tiên, cực kỳ bình thường mà. Nghĩ đến đây, ta chọc chọc vào ngực Giang Ly, cười nói: “Ta đương nhiên tin, ta là “nữ nhân” đầu tiên của ngươi...” Ta đem hai chữ “nữ nhân” nhấn mạnh cực kỳ, nhằm biểu thị ta cái gì cũng biết, ta rất thông minh. (= =, chị à...)

Giang Ly lại đột nhiên bắt lấy tay ta, trầm giọng nói: “Mặc kệ là nam hay nữ, ngươi đều là lần đầu tiên của ta.”

Ta ngây người một lát, ngốc ngếch nói: “Nói cách khác, ngươi cả cúc hoa của nam nhân cũng chưa bạo qua, thế mà mỗi lần còn uy hiếp nói muốn bạo cúc hoa của ta?”

Giang Ly: “...”

Thế nên sau một giây, ta ôm bụng cười đến sóc cả hông.

Giang Ly rụt rè có chút thẹn quá hóa giận, hắn kéo ta qua cường hôn một trận, muốn mượn cái này ngăn chặn miệng của ta.

Ta bị hôn đến hết cả hơi, nhưng vẫn nhịn không được im lặng cười hắc hắc không ngừng.

Bởi vì quá mệt mỏi, ta ngủ một mạch mãi cho đến chiều mới tỉnh. Khi tỉnh lại Giang Ly đã mua com về đây, rất phong phú. Ta từ đêm hôm qua chưa có gì bỏ vào bụng, dạ dày bây giờ cơ bản là trống không, vậy nên vừa nhìn thấy đồ ăn, thật là kích động a....

Giang Ly vừa gấp thức ăn cho ta vừa vỗ nhẹ phía sau lưng ta, nói: “Ăn từ từ, đâu có ai giành của ngươi.”

Ta cảm động nhìn qua Giang Ly, Giang Ly ngươi thật tốt, tất cả đều là món ta thích.

Giang Ly còn nói thêm: “Có mệt không ? Trên người còn đau không ?”

Ta cảm động lắc đầu, không mệt ! Không đau !

Vậy nên Giang Ly cười ha ha đưa cho ta đĩa rau.

Đợi cho một trận tiền quân nhanh, tiêu diệt gọn xong, ta thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng tròn vo, có com ăn cảm giác thật là tốt ! (sắp bị làm thịt rồi mà còn ngồi đây vỗ bụng

))

Giang Ly dịu dàng vuốt vuốt đầu ta, cười tủm tỉm nói: “Ăn no chưa ?”

“No rồi, ăn ngon thật a, Giang Ly, biểu hiện của ngươi không tệ!”

Giang Ly đem ta kéo vào trong ngực, hai mắt sáng long lanh nhìn ta, cười một cách đen tối, nói: “Ngươi ăn no rồi, đến lượt ta.” (chết chưa, ha ha)

Trái tim bé nhỏ của ta lại nhảy dựng lên: “Ách...Giang Ly, ngươi... ngươi làm gì vậy...”

Giang Ly ngả ngón dùng ngón trỏ vuốt ve cằm của ta, chậm rãi thấp giọng nói: “Ngươi nói xem, ta còn có thể làm chuyện gì ?”

Ta toát mồ hôi, đại ca à, ngươi có thể không cần đột nhiên biểu hiện sắc – tình như vậy được không, ta cần một quá trình thích ứng....

“Nhưng mà Giang Ly a, ta , ta...”

“Ngươi không mệt, không đau, không đói bụng, ngươi còn có vấn đề gì sao ?”

Thiện tai, thì ra vài câu ân cần thăm hỏi của hần đều có mục đích a, ta còn ngu ngốc đi cảm động nữa chứ...Giang Ly, ngươi quá gian xảo >___

Lúc này, Giang Ly chỉnh lại đầu của ta, sau đó không ngừng dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của ta, cười đến là lả lơi. Hần nói: “Chúng ta về phòng ngủ ?”

“Không cần.” Vừa com nước xong đã làm vận động kịch liệt, ảnh hưởng đến tiêu hóa. Giang Ly cúi đầu xuống, bờ môi mỏng như có như không lướt qua môi ta, hần nhìn sâu vào trong mắt ta, chậm rãi, dùng giọng nói trầm thấp mà có chút khàn khàn của hần, nói với ta: “Như vậy, ta không ngại ở trong này làm”

Ta: “...”

Ta xem như triệt để hiểu ra, ở trước mặt Giang Ly, ta sẽ vĩnh viễn đều không có cơ hội xoay người.

Giang Ly đem ta đặt trên giường lớn của hần, thoáng cái đã loại bỏ được y phục của ta. Ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề cực kỳ không hợp thời, liền hỏi: “Giang Ly, ngươi không phải đi làm sao ?”

Giang Ly lúc này đang hết sức chăm chú căn vành tai của ta, hần nghe thấy lời ta nói, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, mơ hồ đáp: “Đi làm nào có quan trọng bằng chuyện trên giường.”

Ta: “...”

Giang Ly, ngươi làm như vậy là không đúng đâu >___

...

Ta và Giang Ly lăn qua lăn lại đến gần khuya mới ngủ (mô phật), chính xác là ta bị hần lăn qua lăn lại đến gần khuya mới ngủ (tình tiết cụ thể thỉnh chư vị tự mình bổ não, tác giả rất rụt rè). Lúc mới bắt đầu ta còn cực kỳ hưởng thụ, nhưng mà về sau thực sự mệt chết đi được, đáng giận là tiểu tử Giang Ly kia vẫn làm không biết mệt, còn tuyên bố muốn “Đem tất cả những lần bỏ qua trước kia đều bổ sung lại.” Ta dưới sự giận dữ, tập trung khí lực toàn thân đem hần đập xuống giường, sau đó lờ lễ đẩy chính nghĩa cảnh cáo hần: “Giang Ly, ngày mai ngươi mà không đi làm, hai ta liền ở riêng!”

Giang Ly từ dưới giường bò lên, đem ta kéo vào trong ngực, quy quy củ củ ôm lấy ta, về mặt, làm sao lại trông giống như một đứa nhỏ đang bị ủy khuất vậy. Ta rùng mình một cái nói với chính mình, đừng để hình tượng này của hần lừa gạt, đừng để hần lừa gạt...

Giang Ly tựa cằm lên vai ta, ở bên tai ta thấp giọng gọi : “Quan Tiểu Yến.”

Ta: “Sao ?”

Giang Ly: “Ngày mai ta phải đi làm”

Ta: “Àn, dù sao ngươi cũng không thể ở nhà mãi.”

Giang Ly: “Ta biết rồi, ngươi đừng tức giận.”

Ta: “Àn, ta không có tức giận.”

Giang Ly: “Thật sự ?”

Ta: “Thật.”

Giang Ly: “Đi làm là chuyện của ngày mai. . .Như vậy đêm nay ta làm cái gì ?”

Ta: “....”

Ta còn chưa mở miệng, Giang Ly đã nâng cằm ta lên ngăn chặn miệng của ta, tay kia thì từ eo của ta một đường trượt xuống dưới...

Ta yên lặng rơi lệ, Giang Ly, ngươi là cái đồ sắc – tình cuồng, sắc- tình cuồng !!!

...

Giang Ly thực hiện lời hứa, ngày hôm sau liền ngoan ngoãn đi làm, hẳn lúc gần đi vẫn không quên ý vị thâm trường cười cười nói với ta, không cần đưa cơm trưa cho hắn, để ta ở nhà nghỉ ngơi cho tốt...

Vậy nên ta liền ở nhà nghỉ ngơi thật tốt một hồi, mãi cho đến hơn ba giờ chiều mới tỉnh lại.

Vừa mới rời giường, đã có người gọi điện thoại. Ta nhìn cuộc gọi hiển thị trên màn hình, mẹ ơi, là Tiết Vân Phong - Tiết tiểu chính thái...

Ta run rẩy cầm lấy điện thoại, không dám nhận cũng không dám cúp. Tuy Giang Ly đã tuyên bố mình không phải là gay, Quan Tiểu Yến không phải là bên thứ ba, nhưng mà dù sao tiểu chính thái cũng thích Giang Ly a... Trong lòng ta vẫn có cảm giác bất an cùng với áy náy kiểu như đã cướp mất người đàn ông của người khác.

Tiếng chuông điện thoại kêu một hồi thì ngưng lại, ta thở phào một hơi, còn chưa có hồi hồn lại, thì nó lại vang lên.

Ta vứt cái điện thoại khủng bố xuống, vùi đầu vào trong chăn.

Một lát sau, điện thoại cuối cùng cũng im lặng, nhưng mà tiếp đó là một tin nhắn. Người gửi đương nhiên là Tiết Vân Phong. Nội dung tin nhắn là như thế này:

Bà già ! Ta biết thừa ngươi không dám nhận điện thoại của ta! Hạn cho ngươi trước bốn giờ đến quán cà phê XX gặp ta, muộn một phút đồng hồ bốn thiếu gia sẽ chém ngươi một đao !

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Về Tiết Vân Phong

Ta gần như vừa cười ca nô vừa phóng đến quán cà phê XX, dọc đường đi cả đầu chỉ toàn hình ảnh Tiết Vân Phong đang cầm dao nhe răng cười ác độc với ta cực kỳ khủng bố > ____

Ta: “....”

Ta van ngươi! Thì ra là ngươi muốn nhìn ta chịu khổ, cũng đâu cần phải nói trực tiếp như vậy chứ ?

Tuy rằng ta rất bất mãn đối với tiểu chính thái, bất quá vừa nghĩ đến Giang Ly, ta liền tức giận không nổi. Ta nuốt rồi nuốt, chờ đến khi vị đắng trong cổ họng bớt đi một chút, lúc ta có thể khôi phục lại khả năng nói chuyện, ta thành khẩn nhìn hắn nói: “Chuyện kia, xin lỗi a.”

Tiết Vân Phong “Xì” một tiếng, khinh thường nói: “Ngươi có gì phải xin lỗi ta ? Ngươi nghĩ rằng ngươi đã đoạt mất Giang Ly ?”

Ta không nói gì, hắn lại nói tiếp: “Quan Tiểu Yến, ngươi đừng có nằm mơ, thực lực của hai chúng ta căn bản chính là sự khác biệt về giới tính, không phải cùng một đẳng cấp. Nếu Giang Ly hẳn chỉ có một chút hứng thú với đàn ông thôi, ta nhất định sẽ không để ngươi chiếm được hắn đâu.”

Ta đối với sự tự kỷ của hắn cảm thấy hơi bị bi phần, thế nhưng ta lại thấy hắn nói cũng có chút đạo lý. Vậy nên ta càng thêm bi phần. Ta gằn cổ cãi cò:

“Giang Ly coi trọng chính là vẻ đẹp bên trong.”

Tiết Vân Phong ngược đôi mắt trắng đen rõ ràng lên trùng ta “Ý ngươi là ta đây không có vẻ đẹp bên trong ?”

“Khụ khụ, cũng không phải, ta...” Ta nhất thời không biết nói sao cho phải.

Tiết Vân Phong khẽ hất cằm, giống như một nữ vương liếc nhìn ta bằng nửa con mắt. Hắn nói: “Quan Tiểu Yên, ngươi có biết không, ta thua không phải bởi vì người, ta là thua bởi chính mình.”

Ách? Đứa nhỏ này sao đột nhiên lại nói ra mấy lời sâu sắc như vậy ?

“Kỳ thực ta đã sớm cảm thấy Giang Ly hẳn không thích đàn ông, nhưng ta vẫn không muốn tin vào sự thực này, Có lẽ chính là do không muốn tin, nên ta mới không tin. Bây giờ cuối cùng ta cũng đã hiểu ra, đối với những thứ không thể chiếm được tốt nhất là nên sớm buông tha, nếu không sẽ tự hại mình hại người.”

Ta gãi gãi đầu, cười nói: “Ngươi...ngươi làm sao đột nhiên trở nên thấu tình đạt lý như vậy ?”

Tiết Vân Phong phẫn nộ trùng ta: “Bà cô già ! Có lúc nào mà ta không thấu tình đạt lý sao ?”

Ta ho lên hai tiếng, cười trừ nói: “Đúng vậy, đúng vậy ...” Thiệt tai, mẹ nuôi ngươi đây cho tới bây giờ chưa thấy qua kiểu thấu tình đạt lý nào hung ác như vậy....

Tiết Vân Phong lại nói tiếp: “Nhưng mà Giang Ly kia tính tình cũng chẳng tốt lành gì đâu, ngươi cứ chờ bị hắn bắt nạt đi.”

Đã bị bắt nạt từ lâu rồi... Ta yên lặng roi lệ, lập tức rộng lượng khoát khoát tay nói: “Không sao, ta đã quen rồi.”

Tiết Vân Phong hừ một tiếng, nói: “Ngươi nhất định là số bị ngược.”

Ta yên lặng nhìn trời, ngay cả ngươi cũng nhìn ra sao > ____

Tiết Vân Phong: “Nhưng mà trong tình cảm Giang Ly hẳn cũng rất yếu đuối, ngươi phải đối tốt với hắn đấy.”

Ta gật đầu: “Yên tâm đi, ta đối với hắn so với mẹ ruột ta còn tốt hơn.”

Tiết Vân Phong: “Kỳ thực con người ngươi cũng rất tốt, mặc dù có chút ngốc có chút bình thường, nhưng mà nhân phẩm cũng không tệ lắm.”

Ta dờ khóc dờ cười: “Ngươi đây là đang khen ta hay là đang mắng ta vậy...”

Tiết Vân Phong chẳng khác nào trúng tà, tự biên tự diễn nói: “Nếu như các ngươi có con, ta muốn làm cha nuôi.”

Ta cười: “Không được, ngươi là con nuôi của ta, theo vai vế mà nói ngươi là anh nuôi của bọn nó chứ.”

Tiết Vân Phong: “Ta hy vọng con các ngươi thông minh tinh quái một chút, đừng có ngu ngốc giống ngươi, ta ghét nhất mấy đứa ngốc.”

Ta: “...”

Tiết Vân Phong: “Tình yêu gì đó, đều là phù phiếm, ngươi phải sống với Giang Ly thật tốt đấy.”

Tiết Vân Phong: “Có người ở bên cùng cảm giác thật là tốt.”

Tiết Vân Phong: “Quan Tiểu Yên, ngươi cách xa Vương Khải ra một chút, tên đó không đáng tin.”

Tiết Vân Phong: ...

Ta quơ quơ tay trước mặt Tiết Vân Phong, lo lắng mà hỏi thăm: “Tiết Vân Phong ? Tiết Vân Phong? Ngươi trúng tà sao ?”

Tiết Vân Phong đình chỉ lời nhai, cúi đầu quấy quấy cà phê. Hắn im lặng một lúc rồi nhẹ giọng nói ra: “Ta phải đi.”

Ta sùng sốt: “Đi? Đi đâu ?”

Tiết Vân Phong: “Tây Ban Nha.”

“Làm gì ?”

Tiết Vân Phong nghiêng đầu nhìn dòng người đang đi lại trên đường, đột nhiên sáng bừng lên mà ưu thương nói: ” Ai cũng không thể cản nổi bước chân đi theo nghệ thuật của ta.”

Ta “...”

...

Tiết Vân Phong đỡ hành lý, phất tay về phía ta, nói: "Quan Tiểu Yến, người mau về đi."

Vành mắt ta đỏ lên, một nỗi chua xót không tên dâng lên trong lòng. Ta kéo tay áo của hắn, nói: "Con ngoan, mẹ muốn tận mắt nhìn thấy con đăng ký." (sax bà chị)

Tiết Vân Phong chán ghét gạt tay ta ra. "Ai là con người ! Còn nữa, đừng có mà khóc trước mặt ta, đừng tưởng rằng người khóc vài lần là có thể thay đổi được hình tượng của người trong mắt ta !"

Ta dụ dụi khôe mắt, nói: "Tiết Vân Phong, người thực sự không muốn để Giang Ly biết ?"

Tiết Vân Phong thờ ơ như không nói: "Cho hắn biết làm cái gì ? Người đừng quên, ta đã đá hắn rồi. Chú ý nha, là ta đá hắn nha ! Quan Tiểu Yến, người bây giờ đã biết vì sao lần trước Giang Ly nói chia tay ta lại không đáp ứng rồi chứ ? Trên đời này chỉ có ta đá người khác mà thôi, không có chuyện người khác đá ta !"

Ta khúm núm gật đầu: "Biết biết, tên kia là nợ, bị người đá."

Tiết Vân Phong tán thưởng liếc xéo ta vài cái: "Không sai, đúng là như vậy ! Quan Tiểu Yến à, nể mặt người bình thường đối xử với ta không tồi, ngày hôm nay bản thiếu gia thưởng cho người một cái ôm."

Ta còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị Tiết Vân Phong ôm chặt lấy trong nháy mắt, hắn vỗ vỗ mấy cái trên lưng ta, nói bên tai ta: "Quan Tiểu Yến, người với Giang Ly mà dám sống không tốt, ta sẽ lấy mạng của người."

Ta chùi nước mắt trên mặt, hỏi: "Sao người lại không lấy mạng của Giang Ly chứ?"

Tiết Vân Phong: "Ngốc quá, lấy mạng của người thì có khác nào lấy mạng của Giang Ly."

Giờ đây ta cũng không biết nên vui hay nên buồn, chỉ ôm chặt lấy Tiết Vân Phong, không nói gì nữa, nhưng nước mắt cứ chảy ra rờn rợn.

Tiết Vân Phong đẩy ta ra, không nén được nhìn mặt ta một chút, nói: "Đã bảo không được khóc, người còn khóc. Ghét nhất nhìn người khác khóc !"

Hắn nói, không thèm để ý đến ta, kéo hành lý xoay người rồi đi.

Ta đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng Tiết Vân Phong, vừa nhìn vừa lau nước mắt. Mãi cho đến khi bóng lưng hắn biến mất, hắn cũng không quay đầu lại.

Thật lâu sau này, Tiết Vân Phong mới vân đạm phong khinh nói với ta, khi đó làm sao có thể không đau lòng được, lúc đó khổ sở đến nỗi không muốn nhìn thấy bất luận kẻ nào ở đây. Hắn lên máy bay mới bắt đầu khóc, khóc suốt một đường từ Bắc Kinh đến Madrid.

Hắn nói, lúc đó thực sự đã rơi hết nước mắt của cả đời này rồi, cho nên sau này hắn không cần phải rơi lệ nữa.

Hắn còn nói, hắn đem chuyện này nói cho ta biết, là bởi vì hắn đã buông tha cho quá khứ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: . Giang Ly rất khác thường

Gần đây Giang Ly rất không bình thường.

Hành tung của hắn bắt đầu trở nên thần bí, buổi tối luôn luôn đến khuya mới về, mà khi trở về về mặt luôn luôn mệt mỏi. Ta hỏi hắn làm sao vậy, hắn chỉ dẩu dẩu điểm điểm trả lời qua loa, chỉ nói là công việc bận rộn.

Công việc bận rộn sao ? Từ trước đến nay ta chưa có thấy hắn bận như thế bao giờ.

Hơn nữa, hắn còn không cho ta đưa cơm trưa đến cho hắn, nói là sợ ta mệt mỏi. Thiện tại, sao trước đây người không sợ ta mệt vậy ?

Lúc nào ta đưa ra câu hỏi như vậy, hắn sẽ nói, công ty bây giờ tương đối bận, sợ ta thêm phiền phức.. Ta đổ mồ hôi, đưa chút cơm thôi cũng khiến hắn thêm phiền phức, chẳng lẽ lực phá hoại của ta lớn đến vậy sao ?

Những hành vi khác thường kiểu này của Giang Ly làm trong lòng ta càng ngày càng bất an, giống như sắp có chuyện gì xảy ra.

Ta nói chuyện này với Hạp Từ, cô nàng liền thần thần bí bí rung đùi đắc ý nói: “Bệnh trạng kiểu này, 80% là ngoại tình rồi.”

Ta rùng mình một cái, thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống: “Không...Không thể nào...” Giang Ly tuy rằng thỉnh thoảng có hay bắt nạt ta, nhưng mà nhìn qua cũng đâu phải loại người lằng nhằng a.

Hạp Từ trừng mắt nhìn ta: “Tiểu Quan à, ngươi đừng nói với ta là ngươi chưa từng nghĩ đến chuyện đó nha. Ngoại tình, chính là thiên tính của đàn ông, ngươi cứ trông nom hẩn cho cẩn thận.”

Ta gãi gãi đầu: “Trông nom thế nào là được?” Hẩn ngay cả cơm trưa cũng không cho ta đưa tới, ta làm sao mà trông nom hẩn được, nghĩ đến đây ta thấy nhụt chí vô cùng.

Hạp Từ suy nghĩ một chút, nói: “Ngươi cứ quan sát vài ngày, nếu như còn có tình huống khác thường gì lập tức báo cáo cho ta, đến lúc đó ta sẽ có biện pháp giúp ngươi.”

Ta gật đầu như thật, cũng chỉ có thể làm vậy, Thật hy vọng Giang Ly không có tình huống gì khác thường, nhưng mà ta lại mong hẩn có, như vậy ta có thể tham gia điều tra...Quả nhiên là ở chung với Giang Ly một chỗ đúng là gần mực thì đen, bây giờ ta cũng thật là biến thái a....

Lúc này, Hạp Từ nheo mắt lại, trên mặt hiện lên một tia hàn ý, nàng bóp chặt tay, nói: “Hẩn nha, nếu như dám làm chuyện có lỗi với ngươi, lão nương trước tiêu diệt con hồ ly tinh kia, sau đó sẽ thiên nam nhân nhà ngươi!”

Hạp Từ nói xong câu này, ta liền đỏ mặt hơi lạnh...Cô nàng hình như đối với chuyện kiểu “Thiên” này có một niềm đam mê cuồng nhiệt thì phải, biến thái a biến thái !

Lại vài ngày trôi qua, khi ta từ trên người Giang Ly ngửi thấy được một mùi nước hoa xa lạ, ta cuối cùng cũng ngồi không yên.

Hạp Từ gần như rống lên bên cạnh lỗ tai ta: “Quan Tiểu Yên, ngươi nếu không hành động thì cứ chờ bị chồng bỏ đi !”

Ta xoa xoa lỗ tai, thấp giọng hỏi: “Vậy làm sao bây giờ ?”

Hạp Từ: “Thuê thám tử tư, trước phải bắt được tiểu tam đã !”

Ta ngửa đầu nhìn trời, làm bộ làm tịch thờ dài một hơi nói: “Quên đi, cứ để ta kiêm nhiệm làm trinh thám đi.” Việc này mà để cho người khác biết ta sẽ rất chật vật, ngay cả thám tử tư cũng không được.

Hạp Từ vỗ vỗ vai ta, nghiêm nghị nói: “Yên tâm đi ! Nhớ kỹ, trước đừng có đánh rắn động cỏ.”

Ta trịnh trọng gật đầu, ghé vào trên vai cô nàng dụi dụi hai cái, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

...

Ánh nắng đầu xuân chiếu lên người có chút ấm áp, trước cổng trụ sở của xQ, một người phụ nữ đeo kính râm, ăn mặc cực kỳ buồn cười, lén lút đứng trước cửa nhìn ngó xung quanh, chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo tay, Bảo vệ trước cổng đã chú ý đến người này rất lâu, hẩn đại khái rất muốn tổng cổ người phụ nữ này đi, đáng tiếc thức ự không tìm được lý do thích hợp. Vậy nên hẩn không thể làm gì khác ngoài việc đề cao cảnh giác nhìn chằm chằm người đàn bà kia.

Người phụ nữ ăn mặc buồn cười kia chính là ta.

Ta bị chú bảo vệ trông đến ngực có chút hoảng, cháu van chú, cháu đang theo dõi chồng mình nha, chuyện thiên kinh địa nghĩa như vậy, trông cái gì mà trừng !

Ta coi như không có chuyện phát hoảng trước mặt chú bảo vệ, nhìn đồng hồ đeo tay, Giang Ly lúc này chắc là đã tan tầm rồi chứ ? Ta chạy đến ven đường đón một chiếc xe taxi, tiến vào trong ngồi đợi một lúc, đã thấy chiếc BMWs hộm hĩnh của Giang Ly chậm rãi lướt qua.

Bác lái xe rất tự nhiên mà nhấn ga, chúng ta liền theo đuôi chiếc xe của Giang Ly.

Ta thật may mắn, tuy rằng không nhớ kỹ chiếc BMWs kia là loại nào, nhưng mà may mà nhớ rõ biển số xe của hẩn.

Ta ở trên xe taxi, gọi điện cho Giang Ly. Ta hỏi hẩn: “Giang Ly, ngươi bao giờ thì về vậy ?”

Giang Ly ôn nhu trả lời: ” Không phải đã nói với ngươi rồi còn gì, tối nay có lẽ sẽ về muộn một chút, thế nào, nhớ ta rồi ? ” Nửa câu sau mang theo ý cười.

Ta rầu rầu không vui nói: “Ngươi còn chưa có tan tầm sao ?”

Giang Ly: “Cái này, còn một chút chuyện phải làm, ngươi tự ăn một mình đi, không phải chờ ta đâu.”

Ta: “Vậy ngươi ăn cái gì ?”

Giang Ly: “Ta ăn chút gì đó tùy tiện là được rồi, không cần lo cho ta.”

Ta: “Nga.”

Giang Ly: “Quan Tiểu Yến.”

Ta: “Sao ?”

Giang Ly: “Ngươi có nhớ ta không vậy ?”

Ta: “...”

Giang Ly: “Quan Tiểu Yến, ta rất nhớ ngươi.”

Ta: “Nga...Giang Ly, ta đang xào rau, không nói chuyện với ngươi nữa.”

Ta nói xong, cúp điện thoại.

Ta tựa trên ghế, nhìn về chiếc xe trắng có rèm che đang chờ đèn xanh ở phía trước cách đó không xa, Giang Ly đang an vị ngồi bên trong. Hắn nói hân nhớ ta....

Ta đột nhiên thấy chính mình thật nhàm chán, Giang Ly hẳn có công việc bận rộn của hắn, ta làm sao vẫn có thể khiến hắn vương bận được? Thế nhưng vừa nghĩ đến mùi nước hoa xa lạ trên người hắn ngày hôm qua, ta lại....

Ta vô lực nhắm mắt lại, quên đi, sự thật ngay lập tức sẽ sáng tỏ. So với việc cả ngày chỉ biết nghi thần nghi quỷ như thế này, không bằng đi theo hắn để mọi chuyện được rõ ràng.

Ta nguyện ý tin vào những gì tận mắt mình nhìn thấy.

Chiếc xe của Giang Ly dừng lại ở bên ngoài một nhà hàng cao cấp. Ta thanh toán tiền xe, vừa định bước xuống, lại chợt thấy một bóng người rất quen, bước đến đi cùng hắn. Sau đó bọn họ cùng nhau bước vào trong nhà hàng.

Đó là một người phụ nữ.....

Trái tim ta gần như ngừng đập, trong đầu trống rỗng. Giang Ly, phụ nữ, Giang Ly, phụ nữ, Giang Ly, phụ nữ....

Giang Ly hẳn...đang cùng một người phụ nữ khác hẹn hò sao ?

Ta cảm thấy tay chân lạnh lẽo, sức lực toàn thân đều như bị rút sạch

Bác lái xe đột nhiên lên tiếng: “Này, cô làm sao vậy ?”

Ta mờ mịt nhìn bác tài, lúc này ông ta lại nói tiếp: “Cô vẫn còn muốn đi đâu sao, sao vẫn còn chưa xuống xe ?”

Ta đột nhiên hoang mang nhảy xuống xe, “Xâm” một tiếng đóng cửa xe lại.

Tài xế quá lạ liếc mắt nhìn ta, sau đó lái xe rời đi.

Lúc này trời đã sẩm tối, ta đứng tại chỗ, trong lòng dâng lên một nỗi cô độc chưa từng có từ trước đến nay. Ta nhìn về phía ngọn đèn sáng lung linh trong nhà hàng cách đó không xa, nơi đó có hai người đang hẹn hò, nhà hàng Pháp cao cấp này, bầu khí thật đúng là lãng mạn.

Ta hít sâu một hơi, cẩn thận đi về phía nhà hàng.

Khi ta bước vào trong, lúc chạm phải khuôn mặt xinh đẹp tươi cười kia, ta thật hy vọng bản thân mình cả đời này chưa từng bước vào đây,

Khuôn mặt tươi cười kia đã từng ngọt ngào cười nói với ta: “Tiểu Yến tỷ tỷ, ngươi đối với ta thật là tốt.”

Khuôn mặt tươi cười kia cũng từng lạnh lùng nói với ta: “Quan Tiểu Yến, kỳ thực Vũ Tử Phi không thích hợp với ngươi.”

Khuôn mặt tươi cười kia còn từng hùng hồn nói với ta: “Ngươi đã luôn miệng nói chúng ta là bạn bè, vậy tại sao không thể đem Vũ Tử Phi tặng cho ta ?” (ôi chời ơi, muốn cầm dế chọi chết con nhỏ này quá)

Đúng vậy, chủ nhân của khuôn mặt tươi cười kia, tên là Tuyết Hồng.

Ta nhìn Tuyết Hồng cười khổ một tiếng, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, không thể buông tha, chân trời góc bể nơi đâu mới là nhà ta a.....

Tuyết Hồng bên kia dường như cũng nhìn thấy ta, cô ta quay sang Giang Ly cười đến càng thêm chân thành tình tứ, lại còn quỵn rũ trò chuyện với hắn

cái gì đó.

Ta nhìn bóng lưng của Giang Ly, trong lòng phảng phất như bị một tảng đá lớn chèn ép, thở không nổi. Hắn nói hần bận rộn nhiều việc, hần nói hần nhớ ta rất nhiều. ... Thời điểm hần nói những lời này. ... trong lòng hần, rốt cuộc đang nghĩ về ai >

Ta cảm lấy di động, do dự thật lâu, nhấn cho Giang Ly một tin : Giang Ly, người đang làm gì vậy ?

Chỉ một lát sau, Giang Ly đã nhắn lại: Ta đang bận, ngoan, chờ ta về nhà cùng người.

Ta nhìn mấy chữ đập vào mắt trên màn hình điện thoại di động, tuyệt vọng nhắm mắt lại, xoay người rời đi.

Đi ra khỏi nhà hàng một đoạn rất xa, di động của ta đột nhiên rung lên, là tin nhắn. Ta vừa có chút ảo não, lại vừa có chút khẩn trương, tâm tình cực kỳ phức tạp. Ta mở tin nhắn, chỉ thấy một dãy số xa lạ, nội dung của tin nhắn đó là: Giang Ly đã không cần người nữa rồi, tự giác một chút, rời xa hần đi.

Trong lòng ta trầm xuống, khuôn mặt xinh đẹp mà diêm dúa lảng lơ lúc này lại xuất hiện trong đầu. Ta run run nhấn lại : Người là ai ?

Một lúc sau, cô ta nhắn lại: Người đã biết rồi, cần gì phải hỏi.

Ta nhìn chằm chằm những chữ kia, do dự một lúc lâu, chỉ nhắn lại: Người làm sao có thể biết số của ta ?

Kỳ thực vấn đề này hình như quá dư thừa ? Ta tự giễu cười. Quả nhiên, một lát sau, cô ta nhắn lại: Còn có thể là ai, là lão công yêu quý của người đó.

Ta cảm thấy đỉnh đầu như bị vật gì đó hung hăng đập vào, rất mạnh, rất đau. Ta bóp bóp trán, buộc chính mình phải bình tĩnh lại. Sau đó ta nhắn lại cho cô ta: Ta sẽ cùng Giang Ly nói chuyện rõ ràng.

Một lát sau đó, cô ta nhắn lại: Tùy người, dù sao có hỏi cũng là người tự rước lấy nhục.

Ta nhấn mấy chữ “Người là đồ tiện nhân” trên khung soạn thảo mấy lần, sau đó kìm lòng cả nửa ngày, cuối cùng cũng ấn gửi đi. Sau đó ta hít sâu một hơi, thuận tay ném luôn chiếc di động trên tay vào thùng rác, bây giờ thế gian cũng được yên ổn.

Ta vừa định rời đi, lại nghe thấy tiếng rung của di động trong thùng rác. Ta do dự một lúc, rất không có cốt khí mà đào bới trong thùng rác, đem cái di động Giang Ly mua cho ta kia bới lên, mở ra, sau đó ta liền đọc được tin nhắn của cô ta.

Cô ta nói: Người bại trong tay một kẻ tiện nhân.

Ta ôm điện thoại di động, ngồi xổm ở ven đường khóc òa lên.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Câu trả lời của Giang Ly

Ta về đến nhà, cảm giác mệt mỏi gần chết, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, là do cảm giác nhồn nhột trên mặt đánh thức. Ta mở mắt ra, phát hiện Giang Ly đang hôn nhẹ ta..

Giang Ly thấy ta tỉnh, cười nhẹ nhìn ta nói: “Quan Tiểu Yến, nhớ ta sao ?” Hần vừa nói, vừa vươn tay cởi bỏ cúc áo ngủ của ta.

Ta khép mắt lại, nhàn nhạt nói: “Giang Ly, ta mệt.”

Giang Ly dừng động tác trên tay lại. Hần nằm lên giường, đem ta ôm vào trong lòng, hít một hơi thật dài, nói: “Ngủ đi”

Ta tựa trong lòng Giang Ly, rầu rĩ hỏi: “Giang Ly, gần đây người bận chuyện gì vậy ?”

Giang Ly đáp: “Gần đây công ty xảy ra chút chuyện, nhưng người không cần lo lắng. Chờ qua đợt này ta sẽ ở cùng người..”

“Nga.”

...

Ta gần đây đối với Giang Ly ít nhiều có chút tránh né. Ta không biết phải đối mặt với hần như thế nào, ta thậm chí không có dũng khí để chất vấn hần,

ngươi có ngoại tình hay không.

Bởi vì ta sợ hấn nói phải.

Ta đột nhiên nhớ tới một câu mà Tiết Vân Phong đã từng nói qua, hấn nói “Giang Ly có thể nhìn trúng ngươi, chứng tỏ thường thức của hấn rất kém.”

Hiện tại ngẫm lại, ta chỉ có thể cười khò. Có lẽ khẩu vị của Giang Ly kỳ thực cũng không đến nỗi kém như vậy chăng ? Có lẽ hấn đối với ta, thực ra cũng chỉ là....chơi đùa mà thôi ?

Ý nghĩ này khiến lòng ta nặng nề vô cùng, giống như bị một khối đá tảng chèn lên, ép tới nỗi ta không thở nổi. Nhất là khi ta nghĩ đến khuôn mặt diêm dúa lạnh lợ kia của Tuyết Hồng, dáng người nóng bỏng của cô ta, tính cách thu hút người khác của cô ta, còn có gia thế hiển hách nhà cô ta. Có người nói cha cô ta là đại cổ đông của một tập đoàn cực kỳ nổi tiếng trong nước.

Hạp Tử nói, Giang Ly hoặc là bị sắc đẹp mê hoặc, hoặc là bị tiền tài mê hoặc.

Mặc kệ là vì sắc hay vì tiền, nói chung, hấn đã bị mê hoặc.

Ta thực sự không hiểu, ta và Tuyết Hồng kia rốt cuộc là kết thù oán mấy đời rồi, vì sao cô ta luôn luôn cướp đi người đàn ông của ta ? Hơn nữa, cô ta một điểm phản kích cũng không lưu lại cho ta.

Nghĩ đến đây ta không khỏi có chút bị thương, dù là quá khứ hay hiện tại, đều trách ta không có thực lực như vậy. Chỉ trách bản thân ta, không có thực lực trông chừng Giang Ly.

...

Tiết trời đầu xuân rất kỳ quái, giống như một đứa trẻ vô lo vô nghĩ, đột nhiên ấm áp, lại đột nhiên trở lạnh. Mấy hôm nay khí trời rất phối hợp với tâm trạng của ta, cần bao nhiêu mù mịt có bấy nhiêu mù mịt.

Ngày hôm nay là Thứ bảy, ăn xong bữa sáng, Giang Ly đề nghị ra ngoài đi dạo một chút.

Chúng ta dạo một vòng quanh vườn hoa của khu nhà, sau đó ngồi trên ghế trúc ở bên cạnh bồn hoa nghỉ chân.

Ngày hôm nay tiết trời khá lạnh, ta rúc vào trong áo khoác, có chút run rẩy.

Giang Ly đột nhiên hỏi: “Quan Tiểu Yến, lạnh không ?”

Ta cắn chặt hàm răng đang đánh vào nhau, lắc đầu.

Giang Ly cười nói: “Nếu lạnh, thì nép vào lòng ta đây này.”

Ta cúi đầu, không động đậy tí nào.

Giang Ly lại vươn tay kéo ta vào trong lòng, gắt gao ôm lấy. Hấn xoa xoa đầu ta, nói: “Quan Tiểu Yến, ngươi có chuyện gì không thể nói với ta sao ?”

Lòng ta trầm xuống, ghé vào trong ngực hấn, vẫn không nhúc nhích gì.

Giang Ly thờ dãi nói: “Chúng ta đã là vợ chồng, đừng khiến cho nhau nghi ngờ rồi lại nghi ngờ đúng không ? Ngươi nghĩ ta không nhận ra sự khác thường mấy ngày nay của ngươi sao ?”

Lòng ta có chút giận dữ, trừng mắt nhìn hấn phản bác: “Người khác thường là ngươi chứ ?”

Giang Ly nhướn mày: “Phải không ?”

Ta cụp mắt xuống nói: “Giang Ly, ta nhìn thấy ngươi ở cùng với Tuyết Hồng.”

Bàn tay nắm lấy tay ta của Giang Ly bỗng siết chặt : “Ngươi theo dõi ta ?”

Ta cúi đầu, rốt cuộc cam chịu.

Giang Ly đột nhiên lại cười phá lên, tâm tình có vẻ rất tốt. Hấn vén vén mấy sợi tóc trước trán ta, cúi đầu hôn lên trán ta thân thiết hôn một cái, sau đó cười nói: “Nói vậy, mấy ngày nay ngươi là đang ghen ?”

Ta mặt dày đỏ lên, gật đầu. Kỳ thực cũng không phải đơn giản là ghen.

Giang Ly cười giống hệt một con hồ ly. Hấn nói “Quan Tiểu Yến, tuy rằng ta có chút đau lòng, bắt quá ta rất thích nhìn dáng vẻ của ngươi lúc ghen.”

Ta cúi đầu, có chút không biết phải làm sao.

Giang Ly ôm lấy ta, ghé bên tai ta thấp giọng nói: “Người yên tâm đi, trừ người ra, ta đối với những người con gái khác đều không có hứng thú nổi,” đừng một chút, hấn liền bổ sung thêm, “Nhất là cái loại mặt hàng kia.”

Ta bị Giang Ly dỗ ngon dỗ ngọt đến hai má cũng trở nên nóng bừng, may mà còn sót lại một tia lý trí. Ta lo lắng hỏi: “Vậy, người đi ăn với cô ta, chuyện này người giải thích thế nào?”

Giang Ly đáp: “Còn không phải là vì chuyện công ty, ba cô ta – Ngải Thụy là đại cổ đông, công ty chúng ta có chút chuyện làm ăn qua lại.”

Ta “Cho dù là công ty các người có qua lại, người cũng đâu cần phải đem số điện thoại của ta cho cô ta?”

Giang Ly chẳng hiểu làm sao nhìn ta “Ta đem số của người cho cô ta? Làm sao có thể, ta còn hận không thể khiến cả thế giới này chỉ có mình ta biết số của người ấy!” (ôi dễ thương chết mất)

Ta “Nhưng mà cô ta nói người đưa cho cô ta.”

Giang Ly có chút không vui mà nheo nheo mắt ta, nói “Vội nhân phẩm của cô ta, người còn ôm hy vọng cô ta có thể làm được gì hả?”

Ta gật đầu, Giang Ly nói rất có đạo lý. Thế nhưng Tuyết Hồng làm sao lại biết số của ta được nhỉ?

Giang Ly bèn nói: “Lão bà gốc của ta, cha cô ta là đại cổ đông Ngải Thụy, cô ta muốn biết số của người khó lắm hay sao? Nói xem, nếu không người đổi số đi, chỉ để một mình ta biết thôi?”

Ta lắc đầu, thôi quên đi, thế này không thực tế.

Giang Ly bắt đầu bắt đầu bày cách cho ta, hấn nói: “Không sao, cô ta mà dám tìm người lần nữa, người cứ mắng chửi cô ta thoải mái, mắng càng khó nghe càng tốt, ta không ngại lão bà của ta là một người đàn bà đánh đá đâu.”

Ta bị hấn đùa giỡn làm cho phì cười, bao nhiêu lo lắng mấy ngày hôm nay đã tan biến sạch.

Giang Ly còn nói: “Kỳ thực ngày hôm đó lúc thấy chúng ta ngồi ăn với nhau, người có thể nhảy ra hất rượu vang lên mặt cô ta.”

Ta lắc đầu: “Cô ta sẽ đánh lại ta mất, cô ta có đai đen Tae Kwon Do đó.”

Giang Ly hùng hồn thề thốt nói: “Yên tâm đi, có ta đây, ta sẽ bảo vệ người.”

Ta cảm động dụi dụi trong ngực Giang Ly.

Giang Ly còn nói: “Ta bảo đảm sẽ không để cô ta không đánh được người, mà người có thể đánh cô ta thoải mái.”

Ta: “...”

Giang Ly, người thật là xấu xa!

Bắt quả ta rất thích a a a a....

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: xQ

Ta hỏi Giang Ly: “xQ và Ngải Thụy rốt cuộc làm ăn qua lại như thế nào? Sao lại thần thần bí bí như vậy?”

Giang Ly chỉ khinh thường liếc mắt nhìn ta một cái, nói: “Có nói người cũng không hiểu.”

Ta cực kỳ phiền muộn, bắt quả chỉ được một lúc, đến khi ta biết “chuyện làm ăn” mà hấn nói là cái gì, ta liền hiểu vì sao Giang Ly lại không nói với ta.

Trong diễn đàn xQ, một bài post cực kỳ thu hút tung bay ở đầu trang. Tiêu đề của bài viết đó chính là: Tin tức giật gân! Ngải Thụy có ý định thu tóm xQ.

Chủ topic tự xưng là một nhân viên của Ngải Thụy, hấn đem một số đầu mối căn cứ xác thực tổng hợp lại, đưa ra kết luận, Ngải Thụy thực sự dự định sẽ thu mua xQ, đồng thời lần này đưa ra cái giá rất cao, nhất định chiếm ưu thế. Phản hồi ở dưới rất nhiều, có người tin cũng có người không tin, nhưng

mà đại đa số đều tin những lời đồn đại vô căn cứ, ngoài ra một số khác thì chỉ đơn thuần là nói linh tinh.

Ta cũng không quá tin tưởng, nhưng vừa nghĩ đến những biểu hiện khác thường gần đây của Giang Ly, khuôn mặt tươi cười luôn trở nên mệt mỏi, trong lòng ta lại có chút hoài nghi.

Ta lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý của Giang Ly. Ngay cả chào hỏi cũng không kịp nói, trực tiếp hỏi trợ lý: “xQ có phải đang bị Ngài Thụy thu mua?”

Trợ lý một hơi phủ nhận, vừa hùng hổ thuyết phục ta cứ yên tâm đừng nghĩ linh tinh, vừa hung hăng mắng chửi mấy kẻ bịa đặt kia. Ban đầu ta thiếu chút nữa sẽ tin, thế nhưng biểu hiện của tên này khoa trương quá, cực kỳ có điểm giấu đầu lòi đuôi rất đáng nghi. Vậy nên ta lại bắt đầu thăm vấn.

Ta nói với hắn: “Người mà không nói thật cho ta biết, lát nữa ta sẽ nói với Giang Ly người phi lễ ta, cho người mất com ăn luôn.” Ta phục ta quá, thủ đoạn đề tiện như vậy cũng có thể nghĩ ra được, nhất định là bị Giang Ly đầu độc.

Trợ lý bị ta gây vỏ có chút dờ khóc dờ cười, hắn nói: “Chị dâu à, người muốn ta nói thế nào đây!”

Ta ghen ngào thốt ra: “Thân là vợ của Giang Ly, lẽ nào ta ngay cả quyền được biết rõ sự tình cũng không có sao? Các người coi ta là cái gì? Bình hoa sao? Ta ở trong mắt các người vô dụng như vậy sao...” Ta thấy tai nạn của ta ngày càng được nâng cao rồi, đều là nhờ theo Giang Ly luyện tập cả.

Trải qua sự nhõng nhẽo cứng rắn cường bức dụ dỗ, tên trợ lý bị ta dẫn vật quá kinh khủng. Hắn cuối cùng cũng đem mọi chuyện từ đầu đến cuối nói cho ta biết, đồng thời lại nhấn mạnh thêm một lần nữa, hắn nói cho ta biết tình hình thực tế không phải là do bị ta dọa cho kinh hãi mà là mong ta hãy đi an ủi Giang Ly một chút.

“Giang ca gần đây thực sự mệt chết đi được.” Hắn nói như vậy.

Lúc này ta chỉ nắm chặt lấy điện thoại, một câu cũng không nói nên lời.

Thì ra, xQ thực sự đang đối mặt với áp lực bị thầu tóm, mà kẻ vuron ma trào đối với xQ, chính là Ngài Thụy.

Trợ lý nói, thực lực tài chính của Ngài Thụy rất hùng hậu, bọn họ thế đến hung mãnh, hơn nữa nhất định nhắm vào xQ, hiện tại xQ cũng sắp không chống đỡ được nữa rồi...

Ta thật sự hận bản thân mình, Giang Ly đã đối mặt với áp lực lớn như vậy, ta không an ủi hắn không ở bên cạnh cùng hắn gánh vác thì thôi, lại còn cố tình gây sự hoài nghi hắn cùng với Tuyết Hồng có chuyện gì đây chưa... Quan Tiểu Yên người đứng là cái đồ trứng thối thuần chủng mà!

...

Buổi tối Giang Ly trở về có sớm hơn mọi ngày một chút. Ta vừa nhìn thấy hắn, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

Giang Ly thấy ta khóc, có chút hốt hoảng. Hắn vừa giúp ta lau nước mắt, vừa nóng lòng hỏi: “Làm sao vậy? Ai trêu chọc người vậy?”

Ta ôm cổ Giang Ly, ghé vào ngực hắn, ghen ngào nói: “Giang Ly...thật...xin lỗi...”

Giang Ly vỗ nhẹ phía sau lưng ta, ôn nhu nói: “Không sao, người đừng khóc nữa.”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, nghi hoặc nói: “Người đâu biết ta làm cái gì, đã nói không sao rồi?”

Trên khóe mắt Giang Ly lúc này lộ ra nét cười nhu hòa, hắn nói: “Chỉ cần người sống tốt, làm cái gì cũng không sao.” (tôi chết vì ngọt mất thôi... *lăn lộn*)

Ta vừa nghe mấy lời này, khóc lại càng hăng hơn. Ta vừa khóc vừa nói: “Giang Ly, ta biết hết rồi, xin lỗi, ta một chút cũng không thông cảm cho người, lại còn cố tình gây sự.”

Giang Ly cười nói: “Vẫn còn khóc. Rõ ràng là người nói người có lỗi với ta, sao bây giờ lại giống như là ta bắt nạt người vậy.”

Ta dụi dụi nước mắt, ngại ngùng cúi đầu.

Giang Ly lại ôm lấy ta một lần nữa, nói “Kỳ thực ta vốn không định đề cho người biết...Ta không muốn để người lo lắng”

Ta nói: “Giang Ly, ta muốn ở bên cạnh người.”

Giang Ly cười nói: “Được, thật ra ta cũng muốn người ở bên cạnh ta.”

Ta đẩy Giang Ly ngồi trên ghế, nịnh nọt xoa bóp vai cho hắn. Tuy rằng ta sẽ ở bên Giang Ly, nhưng ta cũng biết, những gì ta có thể làm được không nhiều lắm. Ta đối với chuyện thu mua công ty không có hiểu biết gì, ta chỉ biết là, nếu Ngài Thụy thầu tóm xQ, thì công ty do Giang Ly một tay gây dựng lên, sẽ về tay kẻ khác.

xQ chẳng khác nào đứa con của Giang Ly, có ai nguyện ý đem đứa con của mình đưa cho người khác chứ!

Lúc này Giang Ly thoải mái nhàn nhã ngồi hưởng thụ sự xoa bóp của ta, thỉnh thoảng tà ác rên nhẹ lên một tiếng.

Cái mặt dày của ta đỏ lên, nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác. Ta nói: “Giang Ly, trong công ty gặp phải chuyện gì phiền lòng vậy, có thể tiết lộ cho lão bà nguoi một chút được chứ.”

Giang Ly hí hóp mắt, nhéo nhéo tay của ta. Hắn thở dài một hơi, nói: “Kỳ thực cũng không có gì ghê gớm, Ngải Thụy chẳng qua là ý vào có thể mạnh tài chính, nhảy ra quấy rối mà thôi. Nếu tình hình kinh tế của ta có chút khả năng quay vòng vốn, nhất định sẽ khiến hắn nếm chút đau khổ.”

Lúc Giang Ly nói những lời này, vẻ mặt có chút âm ngoan, ta nhìn mà kinh hãi. Vậy nên ta cũng có chút tin hắn nói những điều này cũng không phải là bịa đặt. Ta lại hỏi hắn: “Vậy nguoi cần bao nhiêu vốn ?”

Giang Ly hơi hốt đáp: “Không cần nhiều lắm, một hai chục vạn là đủ.”

Một hai chục vạn....Ta xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, đột nhiên thấy chính mình thật là nhỏ bé a....

“Quan Tiểu Yến,” Giang Ly nắm tay ta, thật chặt,” Nguoi không cần phải lo lắng, nếu thực sự không được ta sẽ bán xQ, hai ta đi du lịch vòng quanh thế giới.”

Ta gật đầu, không nói gì nữa, trong lòng cực kỳ khổ sở. Ta biết Giang Ly kỳ thực cũng rất luyến tiếc xQ của hắn, hắn nói như vậy chỉ là để an ủi ta thôi.

Ngay cả Giang Ly cũng nói là không có cách nào, thì chính là thực sự không còn cách nào nữa rồi. Thế nhưng ta thực sự không muốn thấy xQ của Giang Ly rơi vào tay người khác....

...

Hôm nay Giang Ly vẫn đi làm như thường lệ, ta ở nhà vừa xem lướt qua mấy thông tin đồn đại về chuyện Ngải Thụy thầu tóm xQ trên mạng, vừa suy nghĩ xem buổi trưa nên làm cái gì cho Giang Ly ăn, nhất định phải làm chút gì ngon ngon cho hắn bổ não.

Lúc này, phòng khách truyền đến tiếng chuông cửa. Ta chẳng biết là ai, dù sao bây giờ Giang Ly khó có khả năng trở về. Vậy nên ta chạy ra cửa, nhìn qua mắt mèo trên cửa, khi thấy người đứng bên ngoài, lập tức cảm thấy lòng bàn chân dâng lên hai luồng nóng lạnh. ...Cô ta, cô ta, cô ta tới làm gì ?

Lúc này Tuyết Hồng giống như thấy được ta vậy, cúi đầu nhìn vào mắt mèo, cười một cách quỷ dị. (ta chém con nhỏ này n lần)

Ta khẩn trương nhìn chằm chằm vào cánh cửa, làm sao bây giờ, con nhỏ kia đã tìm đến cửa rồi ? Quên đi, không mở cửa cho cô ta, làm bộ không có nhà.

Lúc này, Tuyết Hồng đứng ngoài cửa đột nhiên cao giọng nói: “Quan Tiểu Yến, ta biết nguoi ở nhà, không định mời ta vào ngồi một chút sao ?”

Ta dựa lưng vào tường, hung hăng lắc đầu, không phải là không định, mà một chút cũng không !Phiền nguoi mau biến đi cho !

Tuyết Hồng lại nói: “Như vậy, ở chỗ ta có một cách để bảo trụ xQ, nguoi cũng không định nghe một chút sao ?”

xQ.....xQ !

Tuy rằng biết cô ta đương nhiên có âm mưu, thế nhưng vừa nghe đến xQ, ta vẫn không kìm được mà mở cửa, mặt không biểu tình để cô ta tiến vào.

Tuyết Hồng nhìn ta ưu nhã cười cười, cất bước đi vào phòng khách, sau đó tự động ngồi trên sa lông ở phòng khách, giống như đây chính là nhà cô ta vậy.

Ta vẫn không chút biểu tình như cũ nhìn cô ta, giống hệt như nhìn một đồng rác ven đường vậy. Giang Ly nói, lúc đối mặt với người đàn bà này, nên dùng loại vẻ mặt này, đừng biểu hiện quá mức kích động, càng không được hồi hộp. (anh dạy vợ khéo nhé

))

Sau một trận trầm mặc quỷ dị giữa hai người, Tuyết Hồng liền mở miệng trước : “Quan Tiểu Yến, lâu không gặp, nguoi so với trước đây có chút tiến bộ đấy.”

Ta nạt cũng chẳng thèm nâng lên , đáp: “Quá khen. Nguoi có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, ta một phải vòng vo với nguoi lắm”

Tuyết Hồng cười cười, nói: “Ngải Thụy muốn thầu tóm xQ. nguoi cũng nghe nói rồi chứ ?”

Ta học dáng vẻ của Giang Ly nhưn mày: “Thế thì sao ?”

Tuyết Hồng: “Nguoi thật không định nghe thử xem làm sao có thể bảo trụ xQ ?”

Ta ý vị thâm trường cười một cái: “Nguoi tới không phải chỉ để nói với ta những lời này chứ ? Nói đi, điều kiện của nguoi là gì ?” Phải cảm tạ ảnh hưởng của Giang Ly đối với ta, tuy bây giờ lòng bàn tay ta mồ hôi đã đầm đìa, nhưng mà về mặt còn có thể giả bộ khí định thần nhàn được đến vậy, xem ra khả năng diễn xuất tiềm tàng của ta cũng không thể khinh thường.

Tuyết Hồng lấy ra một điều thuốc, châm lửa, sau đó phun ra một vòng khói. Cô ta hít cảm lên nhìn ta, trên mặt hiện lên một tia cười nhạt.

Ta mặt không biểu tình nhìn cái gạt tàn hầu như không được đựng đến trên bàn. “Ồ đây cảm hút thuốc, mời người đập đi cho.” Đùa hay sao, bà đây ghét nhất là mùi khói thuốc ám vào, ngay cả Giang Ly nhà ta cũng không hút thuốc, người dựa vào cái gì mà chạy đến đây hút !

Tuyết Hồng vẫn cười cười như cũ, nhưng trong đáy mắt cô ta hiện lên một tia hoảng loạn cũng với phần hận, không thoát khỏi tầm mắt của ta được. Trong lòng ta len lén khoa tay mua chân giò hai ngón tay lên thành hình chữ V, nỗ lực lên nào, Quan Tiểu Yến, tiếp tục duy trì khí thế này đi !

Tuyết Hồng dụi tắt điều thuốc trong tay, sau đó lạnh lùng nói với ta: “Người biết không, kỳ thực thái tử XQ là chủ ý của ta, người có muốn biết tại sao không ?”

Tay ta run lên, muốn nói lại thôi. Bình tĩnh bình tĩnh, ta phải bình tĩnh. ...Mặt không biểu tình, mặt không biểu tình!

Tuyết Hồng tiếp tục nói: “Quan Tiểu Yến, ta ghét nhất bị người khác khoe khoang trước mặt.”

Ta thấy chẳng hiểu ra làm sao : “Ta hình như chưa từng khoe khoang gì trước mặt người cả.”

Trên mặt Tuyết Hồng hiện lên một tia ngoan độc, cô ta nói: “Người còn dám nói không có ? Lúc trước ở cùng với Vu Tử Phi, người liền khoe khoang trước mặt ta, khoe người có một người bạn trai đẹp trai như thế nào. Bây giờ người kết hôn, người lại có một lão công vừa ôn nhu vừa có tiền lại là chủ tịch của XQ, rất giỏi sao ? Được, chúng ta chờ xem, ta không tin, Quan Tiểu Yến người còn có thể kiêu ngạo tới lúc nào !”

Những lời này của cô ta làm cho ta dở khóc dở cười: “Ta chưa từng khoe khoang cái gì trước mặt người, là tâm lý người có vấn đề, không nhìn nổi người khác tốt hơn người.”

Tuyết Hồng cười nhạt: “So với ta tốt ? Người cũng đòi so với ta sao ? Quan Tiểu Yến, người đừng có mà nói giỡn với ta, người ngay cả một ngón tay của ta cũng không bằng.”

Nếu như trước đây, khi nghe Tuyết Hồng nói những lời này, ta có lẽ sẽ rất tức giận cáu kỉnh, thế nhưng bây giờ ta chỉ muốn cười. Ta nghĩ lý do này của cô ta thật quá hoang đường, bản thân cô ta không hạnh phúc, thì sẽ đi phá hoại hạnh phúc của người sao, đây là cái chuyện quái gì vậy ?

Ta thực sự không giữ được cái vẻ mặt không chút biểu tình vô địch kia một chút nào nữa, không thể làm gì khác hơn ngoài việc cười cười, cực kỳ bình tĩnh nói: “Người đừng nói với ta là chỉ vì thế nên người mới chạy tới quấy rối chứ ? Nói thật đi, nếu như thực sự chỉ có vậy, ta khuyên người nên thu tay lại đi là vừa. Giang Ly hẳn không dễ chọc như vậy đâu, đừng để đến lúc người chịu không nổi nữa.” Lúc ta nói những lời này, cũng chỉ định hù dọa Tuyết Hồng một chút, dù sao Giang Ly hẳn cũng chưa có biện pháp gì. Thế nhưng không ngờ tới sau đó, lời ta nói quả thật ứng nghiệm. ...Đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới làm gì.

Tuyết Hồng hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện. Ta liền tận tình khuyên bảo cảnh báo cô ta: “Giang Ly hẳn giống như là con boss cao nhất trong trò chơi vậy, người nếu như không chủ động chọc đến hắn, hắn cũng sẽ không chủ động công kích người, tất cả coi như bình an vô sự, Thế nhưng nếu như người dám chém hắn một đao, hắn ngay tức khắc sẽ vuron móng vuốt chụp chết người, ngay cả một ngụm khí cũng không cho người thở. Tuy rằng ta không thích người, bắt quá xét thấy tâm lý người có vấn đề, ta cũng không nỡ để cho người chết tươi ngay tại chỗ cho lắm.”

Tuyết Hồng cổ quái nhìn ta từ trên xuống dưới liếc mắt, cười lạnh nói: “Giang Ly nếu thật sự nắm chắc, người có cần phải dông dài nói một đồng với ta như vậy sao ?”

Ta: “...”

Hồng bét, vừa mới vinh dự được khinh bỉ cô ta một chút, ta liền quên luôn sự thật rằng “Tuyết Hồng cũng là một đứa thông minh”. Thiện tai, ta quả nhiên không thích hợp đóng vai nữ vương khí thế.

Lúc này, Tuyết Hồng lại nói tiếp: “Trứng gà có thông minh, cũng vẫn là trứng gà. Tàng đá có ngọc, thì cũng vẫn là tàng đá.”

Ta tròn mắt nhìn trừng cô ta, không đáng để ý. Người không phải là muốn nói Giang Ly “Lấy trứng chọi đá” s, còn tốn công như vậy, khinh bỉ!

Tuyết Hồng: “Thế nào, người có ý kiến ?”

Ta một lần nữa trưng lên vẻ mặt không chút biểu cảm, nói: “Hôm nay người đến là muốn nói với ta chuyện này?” Không phải nói muốn cho ta biết làm cách nào để bảo vệ XQ sao? Bà chị làm ơn vào đề đi. ...

Tuyết Hồng: “Ta chỉ nói một lần thôi. Nói xem, Quan Tiểu Yến, người không cảm thấy một người đàn ông tốt như Giang Ly, rơi vào tay người thực lãng phí sao ?”

Tay ta run lên, nói: “Người có ý gì ?”

Tuyết Hồng cười nói: “Không có ý gì, chỉ là, đột nhiên ta đối với cái người tên là Giang Ly này sinh ra chút hứng thú thôi.”

“Sau đó thì sao? “Ta nghe thấy giọng nói của chính mình có chút thay đổi, đúng là gặp phải vấn đề liên quan đến Giang Ly, ta thực sự không bình tĩnh nổi, muốn giả vờ cũng không được.

“Sau đó?” Ý cười trong mắt Tuyết Hồng ngày càng đậm, “Sau đó, ta muốn hấn là của ta.” (K người, K người n + 1000 lần!!!!)

Ta kích động đến mức hô hấp cũng không ổn định, tức giận nhìn Tuyết Hồng: “Thật là mồi mề! Cứ thấy hay là muốn có sao, trước đây là Vu Từ Phi bây giờ là Giang Ly, tại sao tới giờ người cũng không tự hỏi mình xem bản thân có thực sự thích bọn họ hay không ?”

Tuyết Hồng nghênh cổ lên, không nhịn được nói :” Ta đương nhiên thích, nếu như không thích làm sao có thể muốn có bọn họ ?”

Ta bị cô ta làm cho tức giận đến muốn điên luôn: “Ta van người! Giang Ly hấn không phải một thỏi chocolate, cũng không phải một cái váy, phiên người tôn trọng hấn một chút được không? Cho dù người thích hấn, nhưng mà hấn không thích người, hấn tại sao phải ở cùng với người? Tuyết Hồng à, cái bệnh công chúa của người đã nghiêm trọng đến mức ảnh hưởng đến chỉ số thông minh rồi sao, mau đi điều trị đi!”

Tuyết Hồng thở mạnh từ trên ghế đứng phắt dậy, từ trên cao nhìn xuống trừng mắt nhìn ta. Cô ta nói: “Ta mặc kệ, dù thế nào đi chăng nữa, nhưng thứ ta nhìn trúng, nhất định phải nằm trong tay ta!”

Ta vô lực cười khổ: “Vậy người định làm gì bây giờ ? Bắt cóc hấn? Hay là thủ tiêu ta ?”

“Quan Tiểu Yến, ta trình trọng cảnh cáo người, ta có thể không thấu tóm xQ, nhưng điều kiện là,” Tuyết Hồng chậm rãi cúi người, âm ngoan mà quỷ dị nhìn ta cười, “Người, rời khỏi Giang Ly.”

Ta phần nộ trừng mắt nhìn cô ta: “Người nằm mơ !”

Tuyết Hồng cười to: “Được, vậy người cứ chờ xem xQ vì người mà bị phá hủy đi.”

Ta cũng không nhẫn nhịn được nữa, ôm đầu hét lớn: “Tuyết Hồng người cắt cho ta, cắt !”

...

Tuyết Hồng đi rồi, ta chạy vào trong toilet dùng nước lạnh húng hắng hắt lên mặt, buộc chính mình phải tỉnh táo lại. Có rất nhiều vấn đề ta cần phải đối diện.

Thực lòng mà nói, hành vi của Tuyết Hồng khiến ta cực kỳ bất đắc dĩ cùng với khinh bỉ, còn có thực buồn nôn, ta thực sự không nghĩ ra trên thế giới này lại có loại người như vậy. Dựa vào cái gì người khác so với cô ta hạnh phúc hơn cô ta liền muốn xen ngang phá hoại? Thời gian giáo dục của gia đình cô ta đều bị cha cô ta dùng để uống trà tán gái hết hay sao ? Suy nghĩ của người bình thường làm sao có thể dị dạng và quái dị như vậy ?

Cô ta rõ ràng cái gì cũng có, khuôn mặt đẹp, trí tuệ, học thức, gia thế, thế nhưng tại sao cô ta còn có thể đố kị với hạnh phúc của người khác được ? Cô ta rõ ràng tiếp xúc với rất nhiều người đàn ông ưu tú, mà tại sao cô ta lại chỉ nhắm vào Giang Ly không buông vậy ? Cô ta vì sao luôn luôn chỉ nhắm vào những thứ cô ta không chiếm được không buông tay, lẽ nào trái cây mọc ở nhà người khác nhất định sẽ ngọt hơn sao ?

Còn nữa, cho dù trái cây nhà người ta có ngọt thật, thì dựa vào cái gì mà nó phải thuộc về cô ta ?

Ta bóp bóp trán, bất đắc dĩ cười khổ. Không nghĩ ra a không nghĩ ra a, xem ra chuyện này cũng chỉ có thể dùng câu “Thế gian rộng lớn không có gì là không thể ” để giải thích mà thôi.

Ta còn có thể nói gì đây !

Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà... Tuy rằng người này không thể nói lý, nhưng ta cũng không thể không nhìn thẳng vào một vấn đề khác.

Giang Ly, xQ, Giang Ly, xQ.....

Tuyết Hồng nói, cô ta có thể không thấu tóm xQ, nhưng điều kiện là, ta phải rời khỏi Giang Ly....

Giang Ly nói, nếu như hấn có tiền, hấn nhất định sẽ không thua. Thế nhưng hấn không có tiền....

Rất lâu trước đây ta từng thuê một bức tranh thập tự, lúc đó ta rất ngốc, một bức tranh thập tự rất đơn giản mà ta thuê mất nửa năm trời. Sau đó mẹ ta thấy mới mề, liền lấy đi chơi, không ngờ tới làm ây nước trái cây lên trên đó, lúc đó ta cực kì giận dữ, mấy ngày trời không nói câu nào với mẹ ta.

Bởi vì đó không chỉ là một bức tranh thập tự, đó còn là nửa năm trời tâm huyết của ta.

Mà xQ đối với Giang Ly thì sao ? Kìa chỉ sợ chính là tâm huyết nửa đời của hấn...

Nếu nhưnếu như thật sự có thể bảo trụ được xQ, ta có thể rời khỏi Giang Ly được hay không ?

Vừa nghĩ đến chuyện rời khỏi Giang Ly, ta liền thấy khó chịu muốn chết, nhưng lại nghĩ đến việc Giang Ly sẽ mất đi xQ, ta không chỉ có khó chịu, còn có đau đớn, trong lòng đau đớn vô cùng.

Ta bắt đầu so sánh, trong lòng Giang Ly, ta cùng với xQ, bên nào nặng, bên nào nhẹ ?

Nếu như là trước đây, ta nhất định sẽ mong rằng đối với Giang Ly, ta so với xQ sẽ quan trọng hơn một chút... Thế nhưng bây giờ... nếu như ta không quan trọng bằng xQ của hắn, như vậy Giang Ly buông tay cũng sẽ dễ dàng hơn phải không? Nhưng nếu như ta không quan trọng bằng xQ, ta liền thấy khó chịu, khó chịu vì tình yêu của Giang Ly đối với ta không đủ sâu đậm...

Ta vô lực vò vò đầu, đề bài này quả thực quá khó để giải đáp!

Quên đi, ta không nên đặt giả thiết làm gì, ta cứ nên trực tiếp chứng minh kết luận thôi. Kết luận chính là: Ở trong mắt Giang Ly, xQ so với ta quan trọng hơn. Chứng cứ như sau:

Đầu tiên, xQ đã cùng với Giang Ly bao lâu rồi? Ít nhất cũng được năm năm đi? Mà ta thì sao? Còn chưa được một năm. Thứ hai, xQ chính là do một tay Giang Ly sáng tạo nên, còn ta? Ra chỉ là một người vô tình xông vào cuộc đời của hắn mà thôi. Thứ ba, đối với phần lớn đàn ông mà nói, sự nghiệp bao giờ cũng quan trọng hơn phụ nữ, Giang Ly...hắn là cũng không phải ngoại lệ đi? Thứ tư, trên thế giới này, xQ thì chỉ có một, xQ không còn, là vĩnh viễn không còn. Mà một Quan Tiểu Yến đi rồi, còn có thể có trăm nghìn Quan Tiểu Yến khác xuất hiện. Đây là sự đối lập giữa tài nguyên có thể tái sinh và tài nguyên không thể tái sinh.

Tóm lại, kết luận của chúng ta chính là, xQ chính là gốc rễ sinh mệnh của Giang Ly, mà Quan Tiểu Yến, miễn cưỡng chỉ có thể tính là một cọng rau mà thôi...

Ta thờ dài một hơi. Được rồi, tuy rằng ta vẫn rất khổ sở, nhưng kết luận này xem như là cái ta cần....

...

Ta đơn giản thu thập một chút hành lý, sau đó đến một khách sạn. Không thể về chỗ mẹ ta được, chỗ Hạp Tử cũng không thể đi được, những chỗ này đều bị Giang Ly quản chế hết rồi. Ta ngồi ngắm người trong khách sạn một lúc lâu, đoán chừng giờ này Giang Ly đã trở về nhà rồi, liền lấy đi động ra gửi cho hắn một tin nhắn: Giang Ly, ta nghỉ rồi, ta không thể cùng một người đàn ông thất bại sống cả đời được. Muốn trách, thì trách chính người không có năng lực. (ôi, lịch sử lặp lại, thương Giang ca quá a)

Ta cho rằng tin nhắn này ta viết cực kỳ chuẩn, cùng một lúc có thể kích thích ý chí chiến đấu của Giang Ly, mặt khác lại có thể để hắn chán ghét ta, cứ như vậy, hai chúng ta đều có thể yên tâm thoải mái rồi. Nếu như nói đây là một môn nghệ thuật, ta đây không thể nghi ngờ gì nữa chính là một nghệ thuật gia rồi!

Một lúc sau, Giang Ly gọi điện thoại lại. Ta nhìn chăm chăm đi động ngây ngốc cả nửa ngày, cuối cùng cũng run run ấn nút nghe.

“Quan Tiểu Yến?” Tâm tình của Giang Ly có vẻ không tốt cho lắm, chỉ có ba chữ này thôi, mà ta dường như có thể cảm thấy miệng hắn đang phun ra những hơi thở lạnh giá đến chết người.

Ta vò vò góc áo, lắp bắp đáp lại một tiếng “Giang Ly.”

“Quan Tiểu Yến, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn rồi, àn?” Vẫn là giọng nói lạnh băng chết người như cũ.

Ta rút cổ, nói: “Cái kia...Giang Ly, ta...những gì muốn nói...ta đều đã nói rồi...”

“Quan Tiểu Yến!” Giang Ly hoàn toàn không hề che giấu sự giận dữ, hắn nói: “Trong vòng nửa tiếng nữa xuất hiện trước mặt ta, bằng không ngày mai ta sẽ đem xQ bán luôn!”

Ta dờ khóc dờ cười: “Giang Ly ngươi tội gì phải...”

Giang Ly không chút khách khí nói: “Đến lúc đó xQ mất cũng là vì ngươi, chính ngươi tự lo liệu đi, ta dám nói liền dám làm.”

Ta cười khổ, sao các ngươi ai cũng thích dùng cách này uy hiếp ta hết vậy...

Giang Ly lại nói tiếp: “Bây giờ còn hai chín phút, số phận xQ nằm trong tay ngươi đấy.”

Ta nằm chặt điện thoại, hành lý cũng chưa kịp cầm, chạy vội ra khỏi khách sạn.

May mà ta không có đi xa lắm, khách sạn cách nhà ta cũng không xa, may mà bây giờ không tắc đường lắm, may mà Giang Ly nói là nửa tiếng chứ không phải mười lăm phút...

Nói chung, tuy rằng ta gần đây tương đối xui xẻo, nhưng là cũng được lọt vào mắt xanh của thần số phận một chút. Vậy nên ta thực sự trong vòng ba mươi phút đã về đến nhà, không thể không nói đây thực sự là một kỳ tích a!

Ta vừa mới cầm chìa khóa vào trong ổ, cửa đột nhiên đã “Vụt” một tiếng bị người ta mở ra, Giang Ly đã đứng ở cửa, có chút vội vàng lại có chút phần nộ nhìn ta, hắn cắn chặt môi không nói lời nào, mặc cho hai đám lửa nguy hiểm trong mắt nung chảy ta.

Ta rút cổ lại, ngưng ngưng phát tay với hắn, cười nịnh nọt nói: “Hi, Giang Ly...”

Giang Ly đột nhiên vươn tay kéo ta vào trong lòng, đồng thời “Rầm” một tiếng đóng cửa lại. Sau đó hắn đem ta ép lên trên cửa, rất dùng sức, khiến sau lưng ta có chút đau.

Hắn nắm lấy vai ta, đôi mắt nhìn thẳng vào ta, dùng giọng nói cực kỳ phần nộ nói với ta : “Quan Tiểu Yến, người xem phim truyền hình nhiều quá đến hông nào rồi sao ?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Người phải ở bên ta

Giang Ly nổi giận đùng đùng nói với ta: “Quan Tiểu Yến, có phải người xem phim truyền hình nhiều quá nên hông nào rồi sao ?”

Toàn thân ta cứng ngắc, hai chân mềm nhũn. Ta nói:” Giang Ly, người...người đừng quá kích động mà...”

Giang Ly lớn tiếng nói: “Ta làm sao có thể không kích động ! Là chính người nói sẽ ở bên cạnh ta, bây giờ thì sao ?Người ở bên ta như vậy sao ?”

Ta khép mắt lại không dám nhìn Giang Ly: “Ta...Cái đó...”

Giang Ly: “Người đừng cho là ta cái gì cũng không biết! Hôm nay cô ta đến tìm người đúng không ? Cô ta nói hươu nói vượn gì với người đúng không ?”

Ta: “Nhưng mà Giang Ly, xQ của người...”

Giang Ly hét lớn một tiếng ngắt lời ta: “Ta không cần xQ, ta cần người !” (~ ôi...trái tim yếu ớt của tôi...)

Ta khiếp sợ nhìn Giang Ly, ta chưa từng thấy hắn như vậy bao giờ, có chút bi thương, có chút kích động, còn có chút phần nộ, nhưng nhiều hơn tất cả, chính là sự quyết tuyệt. Hơi thở của hắn dồn dập bất định, đôi mắt nhìn thẳng vào ta, ánh mắt kia phảng phất như muốn xuyên thủng ta. Ta bối rối hoang mang cúi đầu, nước mắt lại rơi xuống là chảy. Ta không rõ lắm điều gì đã tạo nên những giọt nước mắt này ? Là cảm động? Là xấu hổ? Hay là lo lắng ?

Lúc này Giang Ly gất gao ôm lấy ta, ta bị hắn ấn vào trong lòng, chặt đến mức hít thở cũng có chút khó khăn. Giang Ly dùng cằm dụi nhẹ nhẹ lên cổ ta, ở bên tai ta thấp giọng nói: “Quan Tiểu Yến, sao người lại ngốc vậy, người làm sao lại có thể ngốc đến vậy .”

Giang Ly: “Người cho là rời khỏi ta là xong chuyện sao? Người có nghĩ đến cảm nhận của ta không hả ?”

Ta: “Ta...”

Giang Ly: “Người vừa mới đồng ý sẽ ở bên ta, tại sao lại không muốn cùng ta đối mặt với mọi chuyện ?”

Ta: “Nhưng mà...”

Giang Ly: “Người câm miệng !”

Ta: “...” Giang Ly người đã hoàn toàn nóng nảy rồi...

Giang Ly: “Ta biết người là muốn tốt cho ta, nhưng ta không thích vậy.”

Giang Ly: “Ta chỉ cần người ở bên cạnh ta là đủ rồi, đây là chuyện không thể thương lượng.”

Ta ghé vào trong lòng hắn, rầu rĩ nói: “Nhưng mà Tuyết Hồng cô ta...”

Giang Ly: “Người không cần phải để ý đến cô ta, cô ta có bệnh.”

Giang Ly: “Cô ta thực sự chọc giận ta rồi, ta sẽ cho cô ta biết tay.”

Ta: “Nhưng mà...” Nhưng mà xQ đánh không lại Ngải Thụy...

Giang Ly xoa xoa đầu ta. “Người không cần lo lắng những chuyện này, người chỉ cần yên tâm ở bên cạnh ta là được rồi.”

Giang Ly: “Ta sẽ không để cho bọn họ thực hiện được mục đích, cùng lắm thì cá chết lưới rách.”

Cá chết lưới rách....không tốt đâu...

Giang Ly: “Yên tâm đi, cá chết lưới rách chỉ là biện pháp tệ nhất thôi. Tuyết Hồng kia chẳng qua chỉ là một đứa ngu ngốc, cũng không khó đối phó. Ta

chỉ lo đến lão cáo già ba cô ta thôi.”

Ta: “...” Tuyết Hồng mà cũng bị người nói là là ngu ngốc, ta đây gọi là gì ?

Giang Ly đoán được suy nghĩ trong lòng ta, hần tròng ta một cái, nói: “Người là đũa ngọc trong tất cả những đũa ngọc.”

Ta lau mồ hôi: “Giang Ly, ta tốt xấu cũng là lão bà của người, người làm sao có thể hạ thấp ta như vậy...” Tuy rằng thỉnh thoảng ta có làm chút chuyện ngu ngốc thật, nhưng mà đây chỉ là thỉnh thoảng thôi nha > __

Giang Ly thờ phỉ phỉ nói: “Người vẫn còn nhớ người là lão bà của ta sao ?”

Ta cúi đầu, Giang Ly ta biết ta sai rồi còn không được sao

Ta phát hiện Giang Ly nói đúng, ta thực sự đã xem quá nhiều phim truyền hình nên hổng nào rồi, cứ cho rằng vì đối phương mà hy sinh bản thân mình một chút mới gọi là tình yêu, nhưng bây giờ ngẫm lại, hoàn toàn không phải vậy. ...Hai người nếu quyết định bước đi cùng nhau, thì nhất định phải cùng nhau gánh chịu, cùng nhau đối mặt, mặc kệ gặp phải chuyện gì, khi có một người ở bên, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp.....

Nghĩ đến đây, ta càng thêm xấu hổ, nịnh nọt cọ cọ vào ngực Giang Ly, thấp giọng nói: “Giang Ly, sau này ta sẽ luôn ở bên cạnh người, mặc kệ có xảy ra chuyện gì.”

Giang Ly gờ lại trở nên kiêu ngạo, hần nói: “Quan Tiểu Yến, người tưởng chỉ có vậy thôi ta sẽ bỏ qua sao ?”

Ta toát mồ hôi, nhưng cũng chẳng còn cách nào, dù sao cũng là do ta hổng nào trước. Vậy nên ta kiễng chân, hôn chụt một cái lên mặt hần, mềm giọng nói: “Giang Ly, ta sai rồi, bây giờ người tha thứ cho ta nha...” Giọng ta nghe vừa mềm vừa ngọt, ngay cả ta nghe còn thấy đỏ mặt lạnh...

Giang Ly lại thấp phần hưởng thụ nheo nheo mắt lại, cực kỳ cột nhà mà nói: “Chưa đủ, vẫn còn chưa đủ.”

Ta tiếp tục lau mồ hôi: “Vậy người muốn như thế nào ?”

Giang Ly nói: “Hôm nay người chọc giận ta, người phải phụ trách dỗ ta vui vẻ.”

Ta: “Nhưng mà ta thấy bây giờ người có vẻ rất vui vẻ rồi.”

Giang Ly: “Àn ?”

Ta vội vàng cầu xin tha thứ: “Được rồi được rồi, nói đi, ta phải làm thế nào người mới vui vẻ ?”

“Làm như vậy là được.” Giọng nói Giang Ly đột nhiên trở nên có chút khàn khàn, hần cầm tay của ta, vén áo sơ mi lên, đặt tay của ta lên bụng hần, sau đó thông thả hạ xuống...

Trong nháy mắt ta sinh ra một loại ảo giác, giống như tay của ta đột nhiên có một ma lực kỳ quái, có thể cảm nhận được nhịp đập mãnh liệt của từng mạch máu dưới lớp da của Giang Ly. Ta hoảng hồn rút tay về, mặt đỏ gay. Ta thực sự là vô dụng, cái gì cần làm cùng Giang Ly cũng đều đã làm cả rồi, nhưng mà bây giờ gặp phải tình huống như thế này, ta vẫn cứ tự động mà tìm đập chân run > __

Lúc này Giang Ly nâng cằm ta lên, ép ta phải đối diện với hần. Hần bắt mắt nhìn ta, trong ánh mắt có một đám lửa nhỏ đang nhảy nhót. Hần nói: “Quan Tiểu Yến, người chỉ có từng ấy thành ý ?”

Ta cúi đầu ngượng ngùng nói: “Giang Ly, bây giờ là lúc nào rồi, người còn có tâm tư nghĩ đến chuyện này...”

“Người còn không rõ sao ?” Hơi thở của Giang Ly rất nóng, phả lên mặt ta, khiến cho khuôn mặt ta càng nóng hơn. Hần nói: “Thực ra, ta chỉ cần có người là đủ rồi.”

Ta thật cảm động a, cũng không biết nói gì cho phải. Ta túm lấy góc áo Giang Ly, hai mắt rung rung nói: “Giang Ly, người thật tốt !”

Giang Ly nhìn ta cười đầy mỉa mai hoặc : “Vậy người còn chờ cái gì ?”

Ta cắn răng nhắm mắt đưa chân, quên đi tất cả mọi thứ, dù sao da mặt ta cũng rất dày. Vậy nên ta ôm lấy cổ Giang Ly, kiễng chân lên đặt một nụ hôn lên bờ môi khiêu gợi của hần, ân, mùi vị thật không tồi. Ta dứt khoát ngâm lấy bờ môi hần không buông, nhẹ nhàng liếm liếm chậm rãi cắn cắn, ta phát hiện môi của Giang Ly, nếu như tí nỉ thường thức mà nói, đó là vị hoa quả, còn ngon lành hơn ăn thạch đông... Thiện tại, lẽ nào đây là ảo giác ?

Giang Ly bị ta liếm láp, cánh tay cứng đờ. Bất quá hần rất nhanh chóng siết chặt lấy ta, hé miệng đáp lại ta. Hần dùng lực hút lấy cánh môi của ta, sau đó vươn đầu lưỡi, cuốn lấy đầu lưỡi của ta cùng hần dây dưa triền miên. Ta bị hần hôn đến mềm nhũn hai chân, hầu như trọng lượng của toàn thân đều treo trên cổ hần.

Giang Ly nhanh chóng ôm lấy eo ta, hướng về phía phòng ngủ bước đi.

Ta thật bội phục Giang Ly, hần một mặt vừa hết sức chuyên chú nhắm mắt lại hôn ta... mặt khác lại có thể chuẩn xác không lầm lẫn chút nào mà bước về phòng ngủ, mở cửa, lên giường... Hần giống hệt Nhị Lang Thần vậy, trên trán còn có thêm một con mắt thứ ba nữa...

Giang Ly đem ta đặt lên trên giường, tự mình nằm xuống bên cạnh. Hắn nhìn ta say đắm, nói: “Đến đây nào, đến chỗ ta vui vẻ.”

Ta nhìn thấy dáng điệu một bộ tùy ngưởi xử lý của Giang Ly, thật khó mà nói xem bây giờ ai mới là người đang sung sướng ở đây. Ngay sau đó, ta ngả ngón nâng cằm hẳn lên, YD* cười cười nói: “Mỹ nhân, ta đến đây.”

*YD = Ý dâm

Giang Ly không nhịn được phì cười một tiếng.

Ta thẹn quá hóa giận ngậm lấy cái miệng của hẳn hôn lên tới tận, Giang Ly rất nhanh chóng lấy tấn công làm phòng thủ, hẳn ấn lấy gáy ta, cực kỳ tập trung cuốn lấy đầu lưỡi ta náo loạn âm ỉ.

Ta cuối cùng cũng phát hiện ra, ở lĩnh vực hôn hít này, ta vĩnh viễn không bao giờ có thể chiếm thế thượng phong. Sau đó suy nghĩ ta chợt lay động một chút, bỏ qua cái miệng của Giang Ly, ngược lại công kích xuống cổ hẳn. Ta hôn lên yết hầu của hẳn, vờn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm, Giang Ly thở dốc vì kinh ngạc, hơi thở ngày càng dồn dập. Ta nhận được sự cổ vũ, hôn càng thêm can rở. Giang Ly đột nhiên xoay người đặt ta dưới thân, hẳn thở hổn hển, khoe miệng cong lên một nụ cười quý quai: “Quan Tiểu Yến, không nhìn ra, thì ra người cũng là một yêu tinh, àn ?”

Ta tự cho rằng đây là lời động viên của hẳn dành cho ta, bèn vỗ vỗ bờ vai hẳn, tiếp tục cười một cách đầy YD: “Mỹ nhân à, mau nằm xuống, ngoan.”

Khoe miệng Giang Ly tràn ngập ý cười nằm xuống một lần nữa, ngọn lửa trong mắt bùng lên càng thêm mạnh mẽ.

Ta cười trên người Giang Ly, từng chút từng chút cời bỏ cúc áo sơ mi của hẳn. Sau đó, ta ghé vào trước ngực hẳn tình tế hôn lên làn da □ của hẳn, mỗi một tác cũng không buông tha. Khi ta ngậm lấy điểm nhỏ trước ngực hẳn dùng sức hút, hẳn vừa thống khổ vừa vui sướng rên lên từng quãng trầm bổng. Hẳn nói: “Quan Tiểu Yến. . . .Người. . . .Người nhanh lên một chút. . . .Àn. . .”

Ta mập mờ nói: “Người đừng vội mà, hắc hắc hắc hắc. . . .”

Giang Ly đột nhiên lại đỡ lấy thắt lưng ta từ trên giường bật dậy, hẳn lại đem ta đặt dưới thân một lần nữa, hô hấp hỗn loạn. ánh mắt cực kỳ nguy hiểm.

Ta tiếp tục vỗ vai của hẳn, cười nói: “Nằm xuống nào ngô. . .”

Giang Ly chụp được môi ta, hôn thật sâu. Hẳn vừa hôn ta vừa cực kỳ năng suất mà cời bỏ quần áo trên người ta, chỉ một lát sau, ta đã bị hẳn lột sạch sẽ, ngay cả chiếc quần con cũng không còn.

Ta đẩy mặt Giang Ly ra, vừa thở một hơi vừa nói: “Nằm. . . .nằm xuống chứ. . .”

“Quên đi, để ta tự tới đi.” Giang Ly vừa nói, vừa cười tủm tỉm gi nâng chân ta lên.

(tình tiết tiếp theo mời độc giả tự mình bổ não, tác giả rất rụt rè ==)

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Giăng co

Mấy ngày nay ta đều được Giang Ly vác theo đi làm cùng, một tác cũng không rời. Giang Ly nói, nếu ta muốn ở bên cạnh hẳn, vậy thì nên triệt để một chút. Hẳn không chỉ có mang theo ta đi làm, hơn nữa ngay cả một số hội nghị cấp cao cũng lôi ta đi theo, thậm chí có khi có những hội nghị tuyệt mật liên quan đến xQ, ta cũng sẽ ngồi ngáy ngốc ở một bên. Có lúc ta thực sự không hiểu, cho dù Giang Ly có tin tưởng ta đi chăng nữa, nhưng mà những người khác thì sao ?

Lúc này, Giang Ly sẽ chẳng hề kiêng nể mà nói cho ta biết: “Dù sao bọn họ nhìn mặt người là biết người chẳng hiểu cái gì rồi.” ==))

Ta 囧, Giang Ly người có cần phải thẳng thắn như vậy không > _

Tuy rằng ta không hiểu nhiều lắm, nhưng mà dựa theo vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc của mọi người, cũng có thể nhìn ra, chuyện càng ngày càng trở nên nghiêm trọng rồi.

Ta giúp Giang Ly day day trán, đau lòng nói: “Giang Ly người không cần phải quá miễn cưỡng bản thân làm gì.”

Giang Ly nhắm mắt lại hưởng thụ sự phục vụ của tam bình tinh đáp lại: “Người không cần phải lo lắng, cùng lắm thì đem xQ nhượng lại cho bọn hẳn, tiền

bán xQ cũng đủ cho chúng ta tiêu xài cả đời...”

Ta không còn lời nào để hỏi trời xanh, đây rốt cuộc là ai đang an ủi ai đây a a a a....

Lúc này, điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên vang lên. Giang Ly nhấc lên, ừ à vài tiếng, lập tức nói: “Đề cô ta vào đi.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Giang Ly kéo kéo cánh tay của ta, nói với ta: “Tuyết Hồng sắp tới.”

Trong lòng ta buồn bực một hồi, nhưng lại không muốn Giang Ly lo lắng. Vậy nên đành phải làm bộ như không có chuyện gì, theo hần bước tới phòng họp.

Tuyết Hồng đã đợi sẵn trong phòng họp, cô ta vừa nhìn thấy Giang Ly, hai mắt đã sáng lên, tiếp đó liền thấy ta đang đứng phía sau Giang Ly. Lập tức cực kỳ xem thường trừng ta một cái.

Có Giang Ly làm chỗ dựa, ta đây cũng chẳng thêm khách khí mà trừng lại.

Giang Ly cùng Tuyết Hồng ngồi theo tư thế đàm phán mặt đối mặt, ta thì ngồi bên cạnh hóng hớt.

Tuyết Hồng quét mắt nhìn ta, bắt đầu trước: “Giang tổng, đây là hội nghị cơ mật giữa Ngải Thụy và xQ, có người ngoài ở đây, không được tốt cho lắm ?”

Giang Ly dùng ánh mắt cực kỳ cổ quái mà nhìn Tuyết Hồng, giống như cô ta chính là một đồng cũi bỏ đi chưa biết mùi đời là gì vậy. Hần dùng giọng nói cực kỳ lịch sự nhưng ẩn giấu sự khinh bỉ nhàn nhạt nói với Tuyết Hồng: “Đây là nữ chủ nhân của xQ, không phải người ngoài.”

Sắc mặt của Tuyết Hồng lúc này có chút mất kiên nhẫn, cô ta ho một tiếng, nói: “Nếu vậy, Giang tổng đối với đề nghị của ta lần trước, đã cân nhắc rút ra kết luận chưa ?”

Giang Ly mắt cũng chẳng thêm nâng lên, đáp: “Không cần phải cân nhắc, ta không đồng ý.”

Ta phát hiện khí thế, quả nhiên là một biến số, tùy tài năng của từng người mà xuất hiện. Trước đây ta từng nghĩ Tuyết Hồng rất có khí thế, thế nhưng để mà so với Giang Ly, khụ, quên đi.

Bởi vậy hai mắt ta tìm hồng bay là tả nhìn Giang Ly, dùng khẩu hình nói với hần một câu “Ngươi thật là đẹp trai”. Giang Ly cong khóe miệng lên nhìn ta chớp mắt vài cái, nhìn về mặt cổ quái kia của hần, ta liền cảm thấy thật bị thương, khí thế gì gì đó, đều là mây trời a.....

Hai chúng ta đang liếc mắt đưa tình, Tuyết Hồng đột nhiên mở mồm: “Như vậy Quan... Giang thái thái thì sao, suy nghĩ của ngươi thế nào ?”

Ách ? Ta? Ta thu hồi về mặt háo sắc, quái dị liếc mắt nhìn Tuyết Hồng, lập tức cau mày nói rằng:” Ngu ngốc ! Ta đương nhiên nghe theo Giang Ly rồi !”

Tuyết Hồng đại khái bị một câu này của ta làm cho chết nghẹn không nhẹ, cô ta trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng mới nói tiếp: “Giang tổng, ngươi sẽ không cho rằng chỉ bằng kế hoạch poison pill* nho nhỏ của ngươi có thể khiến Ngải Thụy chùn bước đấy chứ? Thực lực của Ngải Thụy cả ngươi và ta đều rõ như ban ngày.”

*Kế hoạch “Viên thuốc độc” (poison pill) đây là một thuật ngữ kinh tế chỉ một trong những biện pháp bảo vệ các doanh nghiệp khỏi nguy cơ bị thâu tóm thu mua bởi các tập đoàn / công ty lớn khác. Bạn nào muốn tìm hiểu thêm thì xem ở đây nha

Giang Ly không nói gì, tựa trên ghế sa lông không mặn không nhạt nhìn Tuyết Hồng, cuối cùng mới nở một nụ cười quái lạ, cái kiểu cười làm cho người ta tìm đập chân run ẩy. Ta thực bội phục Tuyết Hồng, nếu Giang Ly mà dùng ánh mắt kiểu này nhìn ta, ta sớm đã xám xịt mà cúp đuôi chạy trốn rồi, về mặt này của hần có nghĩa là: Ta đang tính kế ngươi đây, ngươi chết chắc rồi.

Tuyết Hồng đại khái cũng có chút khản trương, cô ta hít sâu một hơi, nói: “Tuy rằng poison pill có thể khiến kế hoạch thâu tóm của chúng ta gặp chút khó khăn, bất quá hai ta đều rõ, giá trị của xQ đã bị hạ thấp cực kỳ nghiêm trọng, mặc kệ thế nào, chỉ cần xQ rơi vào tay của Ngải Thụy, Ngải Thụy vẫn thu được lợi nhuận như cũ.”

Giang Ly không trả lời cô ta, chỉ hỏi lại: “Những lời này của ngươi là nói cho ta nghe, hay là nói cho chính bản thân ngươi ?”

Tuyết Hồng biến sắc, cả giận nói: “Giang Ly ta cảnh cáo ngươi, ngươi đừng quá đáng !”

Ta vừa nghe thấy câu này liền phát hỏa, nhin cả nửa ngày mới không đem cái gạt tàn trên bàn chụp lên đầu cô ta, mẹ nhà nó chứ, chạy tới quấy rối là ngươi, phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người ta cũng là ngươi, ngươi có tư cách gì mà nói người khác quá đáng ?

Giang Ly liếc mắt nhìn ta an ủi một chút, sau đó thản nhiên tự đắc nói với Tuyết Hồng: “Ta đây cũng cảnh cáo ngươi, nếu như hiện giờ Ngải Thụy buông tay, ta còn có thể để các ngươi chết được toàn thây.”

Ta bị lời nói của Giang Ly làm cho sét đánh không nhẹ, thiếu tí nữa thì bắn ra...Giang Ly à....da mặt ngươi cũng dày quá nha, những lời kiểu này mà ngươi cũng nói ra được ?

Quả nhiên, Tuyết Hồng cũng cười lạnh nói: “Ngươi điên rồi, ngươi có lợi thế gì mà cùng ta nói những lời này ?”

Giang Ly đã có chút mất kiên nhẫn nói: “Nếu như các ngươi còn có chút thành ý mà nói, ta muốn cùng cha ngươi đàm phán.”

Tuyết Hồng đáp: “Ta giờ đại diện toàn quyền thay cha ta.”

Giang Ly: “Ta đây thật không có gì để bàn nữa, đi thông thả không tiến.”

Tuyết Hồng có chút phần nộ lại có chút không cam lòng nhìn Giang Ly một cái, sau đó từ trên sa lông đứng dậy: “Giang Ly, ngươi đừng hối hận !” Cô ta nói, sau đó xoay người đi về phía cửa.

Ta vừa thán phục tốc độ của cuộc đàm phán ngày hôm nay, vừa chăm chú nhìn Tuyết Hồng đang chậm rãi bước về phía ta ngày càng gần – Vị trí ta ngồi gần như là sát với cửa vào, cô ta muốn ra ngoài, phải đi qua chỗ ta.

Thế nên ngay tại lúc Tuyết Hồng đi qua ta, ta điềm nhiên như không gợn một chân ra...

Theo một tiếng hét thảm thiết, Tuyết Hồng cùng với sàn nhà mặt đối mặt đứng bằng một cái góc chết 0 độ, ta nghe một tiếng “Oạch” kia mà đau thay cho cô ta. (người này hình như quên mất nguyên nhân tại sao bà kia ngã rồi thì phờ, cơ mà ta thik =)))

Tuyết Hồng từ trên mặt đất đứng dậy, dùng ánh mắt gần như là màu đỏ mà nhìn ta, giống như muốn đem ta xé xác ngay tại trận vậy.

Ta kêu lên một tiếng quái dị, bỏ nhào vào trong lòng Giang Ly, cười tí mắt nhìn cô ta. (có bảo kê có khác)

Giang Ly xoa xoa đầu ta, nhìn Tuyết Hồng lễ phép cười mang theo chút xin lỗi, hần nói: “Ngại quá, lão bà ta dạy dỗ chưa nghiêm, kị ác như thù*.”

* 嫉恶如仇 – Tật ác như cừ: ghen ghét với kẻ ác như thù địch.anh thâm quá đi.

Lúc Tuyết Hồng nghe thấy “dạy dỗ chưa nghiêm”, sắc mặt có dịu đi một chút, lại nghe đến “kị ác như thù”, ánh mắt cô ta lập tức lại đỏ ngầu lên. Ta không khỏi cảm thán, cha cô ta đúng là biết nhìn xa trông rộng a, đặt cái tên đúng là rất hợp cảnh, tuyết hồng, huyết hồng. ...Thế nên ta lại chẳng thêm phúc hậu mà cười thêm một cái.

Tuyết Hồng nắm chặt tay thành nắm đấm, gân xanh nổi lên, như một con sư tử mẹ đầy hung mãnh, đang có nhu cầu cấp bách muốn cắn chết một hai người để trút giận.

Ta bị dáng vẻ này của cô ta dọa cho rùng cả mình, cô ta không phải thực sự muốn đánh người đấy chứ ?

Giang Ly lại xoa xoa đầu ta, khí định thần nhàn nói với cô ta: “Ngươi đánh không lại ta.” (anh lại giấu nghề sao *chóp chóp*)

Tuyết Hồng còn chưa đáp lại, ta đã bị mấy câu này của hần khiến cho đầu đầy hắc tuyến. Giang Ly nhà người da mặt càng ngày càng dày dạn, Tuyết Hồng cô ta thật sự là đai đen teakwondo đó, có thể một cước đánh cho một người đàn ông cao 1m8 ngã lăn quay đó !

Giang Ly một chút cũng không thấy hổ thẹn, hần tựa hồ như cảm thấy khoái lạc như vậy còn chưa đủ, lại còn bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa ngoại trừ lão bà ta ra, ta cũng không biết thương hương tiếc ngọc với ai khác đâu.”

Ta tiếp tục khinh bỉ Giang Ly, ngươi cũng đâu có biết thương hương tiếc ngọc với ta được không? Đem qua còn không hành hạ ta gần chết. ...Mẹ kiếp, ta đang nghĩ cái gì thế này.

Ta rũ khỏi đầu những tình tiết không lành mạnh, tiếp tục xem náo nhiệt.

Lúc này Tuyết Hồng vẫn nắm chặt tay như cũ, giống như là đang thật sự muốn so chiêu cùng với Giang Ly. Ta vui sướng khi người gặp họa nhìn Giang Ly, thấy ngu chưa ? Khoái lạc cho lắm vào ?

Giang Ly lại cười tủm tỉm nói với Tuyết Hồng: “Nếu ngươi không đi, ta chỉ đành gọi bảo vệ tới đưa ngươi đi thôi. ..Bọn họ ở ngay ngoài cửa.

Vì thế ta liền hào hứng nhìn toàn bộ quá trình mà một đại thiên kim cao cao tại thượng giàu có từ bình tĩnh trở nên nóng nảy cho đến khi hoàn toàn sụp đổ.

Nhìn trời, ta thực sự bị Giang Ly làm hỏng rồi.>_

Tuyết Hồng đi rồi, Giang Ly mới ôm lấy ta, dùng ngón tay chọc chọc lên môi ta, cười tủm tỉm nói: “Ngươi vừa nãy sao lại đỏ mặt ?” (chịu ông anh luôn =)))

Ta đỏ mặt hồi mãnh liệt, Giang Ly à, ngươi quan sát cũng tỉ mỉ quá đấy ? Ta chỉ có 0 giờ lẻ vài giây thần du thôi mà cũng bị ngươi phát hiện. ...

Ta đương nhiên không thể nói chi tiết cho Giang Ly về suy nghĩ lúc nãy của mình được, quá dọa người. Thế nên ta nhìn hần cười nịnh nọt: “Ta đây không phải là thấy ngươi buồn hần như vậy, quá kích động sao.”

Giang Ly chọt lên môi ta một cái, cười nói: “Ta không ngại ngươi kích động thêm vài lần nữa.”

Ta chợt dạ đá hấn một cái, ngồi bên cạnh hấn, tựa vào vai hấn. Tuy vừa rồi quả thật đã làm được chút chuyện xả giận, nhưng vấn đề vẫn là phải đối mặt, hơn nữa, chúng ta đối xử với Tuyết Hồng như vậy, cô ta nhất định sẽ đập xQ toi tã cho đến chết, mới nghĩ đến đây ta đã thấy lo lắng.

Ta cảm lấy tay Giang Ly, lo lắng nói: “Nhưng mà Giang Ly, ngươi có biện pháp ứng phó sao ?” Vẫn là ngươi đã hạ quyết tâm không cần xQ nữa ?

Giang Ly nắm lại tay của ta, đáp: “Biện pháp thì có, chỉ là tạm thời không biết độ nông sâu của Ngải Thụy ra sao, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Người có thể thực sự đàm phán ở Ngải Thụy còn nấp ở phía sau, chỉ thả một tiểu quỷ đến quấy rối, thật sự là đáng giận.”

Thiện tai, thì ra Tuyết Hồng nhiều lắm cũng chỉ được tính là tiểu quỷ ==

Ta đột nhiên nghĩ đến vấn đề “Một hai chục vạn” mà Giang Ly từng nói qua, liền hỏi: “Giang Ly, ngươi có tiền sao ?” Giang Ly cười nói: “Đúng vậy, có tiền rồi.”

Ta lo lắng, lại hỏi: “Đủ dùng sao? “

Giang Ly hỏi ngược lại: “Nếu ta nói không đủ thì sao ?”

Không đủ sao ? Ta còn có chút tiền riêng, nhưng mà, khụ khụ, nói thật ta cũng ngại lấy ra...

Giang Ly cười cười xoa xoa đầu ta, nói: “Ngươi không cần quan tâm đến chuyện này. Ngươi chỉ cần dỗ ta vui vẻ là được rồi.”

Dỗ ngươi vui vẻ.... Ta lại nghĩ đến một số chuyện không nên nghĩ đến rồi, thế nên mặt ta lại đỏ bừng...

Giang Ly nhéo nhéo mặt ta, cười tít mắt nói: “Quan Tiểu Yến, đang nghĩ gì vậy ?”

“Khụ, khụ, không, không có gì...”

Giang Ly: “Àn, ta lại nghĩ đến một chuyện....Oa, mặt ngươi làm sao lại đỏ như vậy ?”

Ta thẹn thùng mà cúi đầu xuống thật thấp, đại ca à, ngươi có thể đừng nói nữa được không ?

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Âm mưu của Giang Ly

Ta gọi điện cho mẹ và Hạp Tử, bảo họ nếu có tiền không dùng đến thì mua cổ phiếu của xQ. Hạp Tử nói sao phải như thế, có phải xQ gặp phải khó khăn gì cần hỗ trợ hay không, Ta trả lời nằng: “Ngươi đừng quan tâm, chỉ cần ngươi mua, tuyệt đối sẽ có lời.”

Câu này không phải ta nói, mà là Giang Ly nói. Mới đầu ta cũng cho rằng, mua cổ phiếu của xQ chẳng khác nào đang trợ giúp xQ. cụ thể vì cái gì ta cũng không thể nói rõ ràng, dù sao trên TV không phải đều diễn như vậy sao. Về sau Giang Ly nói cho ta biết, mua cổ phiếu của xQ là đúng, mà còn mua bao nhiêu kiếm lại bấy nhiêu. Ta hỏi hấn tại sao, hấn trả lời nói cái gì mà trong lúc giá cổ phiếu của xQ đang hạ, mua lại tuyệt đối sẽ không thiệt chút nào, mặt khác không lâu sau đó Ngải Thụy sẽ điên cuồng mà thu mua lại cổ phiếu của xQ, đến lúc đó giá cổ phiếu sẽ bị nâng lên rất cao, cho nên bây giờ nên tích trữ, đến khi đó bán ra hết, nhất định sẽ có lời,

Ta vừa liên hệ bạn bè tốt của mình, vừa cảm thán, Giang Ly ngươi đúng là bình chân như vại nha, xQ của hấn sắp là của người khác đến nơi rồi mà hấn vẫn còn có tâm tư giúp người khác kiếm tiền....

...

Hôm nay, Giang Ly đột nhiên không đầu không cuối hỏi ta một vấn đề, hấn nói: “Bình thường lúc cùng ta họp mấy cuộc hội nghị cấp cao kia, ai hay cùng ngươi nói chuyện nhất ?”

Ta nghĩ ngợi một lúc, đáp: ” Thường thì là cái người có ria mép á.”

Giang Ly lại hỏi: “Hấn hay hỏi ngươi những vấn đề gì ?”

Ta trả lời: “Phần lớn là những chuyện ta không hiểu.”

Giang Ly cười xoa xoa đầu ta, lập tức như đinh đóng cột nói: “Hấn là nội gián.”

Ta nhất thời không kịp phản ứng lại: “A ?”

Giang Ly liền giải thích: “Mấy ngày gần đây có một vài tin tức nói nội bộ xQ đã không còn gì có giá trị lộ ra ngoài, chắc hẳn không đợi được, muốn thăm dò từ phía người.”

Ta ngây ngốc hỏi lại: “Thế sao hẳn không trực tiếp thăm dò từ người?” Vừa nói ra khỏi miệng ta liền cảm thấy mình ngu ơ là ngu, da mặt Giang Ly dày như vậy, cho dù không có một phân tiền hẳn cũng dám giả làm người giàu có, tên rìa mép kia chắc chắn là sợ bị hấn lừa.

Quả nhiên, Giang Ly trả lời: “Hắn còn không phải muốn hái hồng lúc còn mềm.”

Tuy hình dung ta là “quả hồng mềm” làm cho ta có chút bi phẫn, bất quá ta cũng đành chịu thiệt vậy, người nào đó muốn ta làm một quả hồng mềm a ... Bất quá nghĩ đến chuyện cả ngày ta đều bị một tên nội gian thăm dò, trán ta không khỏi toát mồ hôi lạnh. Ta nói: “Giang Ly, người không sợ ta tiết lộ ra cái gì buồn bán cơ mặt với hắn sao ?”

Giang Ly ung dung đáp: “Người tuy có ngốc, nhưng cũng không đến mức như vậy.”

Ta nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, tên rìa mép kia nói bóng nói gió hỏi ta mấy vấn đề khó hiểu, mặc kệ là hỏi trực tiếp hay là vòng vo dẫn dụ cho ta nói, ta đều đáp là không biết, Giang Ly không nói với hắn thì thôi, ta có quyền gì mà nói cho hắn, bây giờ ngấm lại, tên kia thật đúng là đáng nghi. Nhưng mà bây giờ thấy Giang Ly tin tưởng ta như vậy, ta thực sự cực kỳ cảm động, vì thế nhìn hắn cười nịnh nọt: “Giang Ly người thật là tốt !”

Giang Ly cong khóe miệng lên: “Thật không ?”

“Ân ân !” Ta gật đầu mãnh liệt.

Giang Ly: “Vậy hôn ta một cái.”

Ta: “...”

Kính nhờ ! Công ty của người sắp bị người ta thu mua đến nơi, phiền người làm ơn biểu hiện ra chút cảm giác khẩn trương một chút có được không ...

...

Ngày hôm nay vừa tan ca, ta và Giang Ly không có về nhà luôn, mà là cùng cha ta đi ăn cơm. Gần đây cha ta vừa đến Australia định cư, mấy hôm nay về nước, nói nhớ chúng ta, muốn cùng chúng ta ăn một bữa cơm. Vốn ta thấy gần đây Giang Ly bận bịu chuyện của công ty đã mệt chết đi được, đã định đề qua thời gian này rồi nói sau, không ngờ Giang Ly giống như chẳng có việc gì vui vẻ đáp ứng luôn.

Ta than thở, đúng là hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp, ta chính là cái tên thái giám kia !

Bọn ta cùng cha ta nói chuyện hàn huyên một lúc, ba ta liền bắt đầu ân cần thăm hỏi tình hình công ty Giang Ly. Thì ra mọi người đều đã nghe nói chuyện giữa Ngải Thụy cùng với xQ.

Giang Ly vừa gấp đồ ăn cho cha ta, vừa đáp: “Cha yên tâm, có thể trụ vững.”

Cha ta lo lắng hỏi: “Có gì cần hỗ trợ không ? Cần tiền bạc sao ?”

Giang Ly lắc đầu: “Không cần, con đã mượn ngân hàng chút tiền, cũng đủ dùng.”

Ta chen mồm vào: “Giang Ly, thì ra tiền của người là mượn của ngân hàng sao ?”

“Xuyt- -” Giang Ly thần bí nhìn ta cười nói, “Chuyện này trong công ty trừ ta ra không có ai biết hết.”

Ta hiểu. . . trong công ty của Giang Ly có nội gian, mà tên rìa mép kia có lẽ chỉ là một trong số đó, những bí mật có vẻ quan trọng hẳn đương nhiên sẽ không cho người khác biết. Bất quá ta tò mò nhất chính là, ngân hàng chắc cũng nghe được tin tức về việc xQ bị thu mua chứ, bọn họ làm sao còn đồng ý cho Giang Ly vay tiền ?

Ta đem nghi vấn của mình nói ra, Giang Ly chỉ cười cười, đáp là nói chuyện gì có lợi cho bọn họ thì đương nhiên họ sẽ vui lòng. Ta thật không nghĩ ra người của ngân hàng đến cùng là được lợi gì từ chuyện này, cũng chẳng muốn suy nghĩ làm gì. Nhưng mà ta vẫn cảm thấy mượn tiền của người ta vẫn không đáng tin. Giang Ly lại gian xảo nói: “Cái này người chưa hiểu rồi. Nếu xQ thật sự không trụ được mà rơi vào trong tay Ngải Thụy, người bên phía Ngải Thụy đương nhiên sẽ phải phụ trách thay xQ trả nợ, loại chuyện vay tiền không cần trả này chẳng phải là chuyện tốt sao, không phải lúc nào cũng gặp được đâu.”

Ta hiểu rồi, cách này của Giang Ly chính là một mũi tên trúng hai con chim, hơn nữa còn cực kỳ lưu manh. Cùng lúc mượn tiền của ngân hàng để đẩy lui Ngải Thụy, mà kế hoạch này một khi thật bại, lúc đó Giang Ly đem tiền tiêu hết, trong tài khoản xQ sẽ xuất hiện thêm một khoản nợ, Ngải Thụy tiếp quản xQ, đương nhiên phải phụ trách vấn đề tài chính của xQ, đến lúc đó, xQ chẳng khác nào mang theo một đũa con riêng mà tái giá với Ngải Thụy hết. Cách làm này của Giang Ly chính là điển hình cho câu “Đánh được thì đánh, không đánh được thì kéo theo người làm cái đệm lưng” ...

Ta lau mồ hôi, Giang Ly, người quá âm hiểm ! (LM: *gật đầu lia lịa* âm hiểm, quá âm hiểm)

Lúc này, cha ta đột nhiên nói: “Giang Ly, thật ra con không phải vay tiền của ngân hàng đâu, chỗ cha có chút tiền, con lấy mà dùng.”

Ta nói: “Cha, cha có bao nhiêu tiền để dành ? Thật ra cha có thể mua cổ phiếu của xQ là được, chắc chắn lời.”

Cha ta nghĩ nghĩ một chút, đáp: “Chắc khoảng tầm vài chục vạn? Gần đây cha tiêu xài hơi mạnh tay, không rõ lắm.”

Ta thiếu chút nữa phun ra, cha chỉ là giai cấp công nhân, làm thuê cho người ta cả nửa đời, kiếm đâu ra mấy chục vạn chứ ?

Cha ta cực kỳ nghiêm túc giải thích với ta: “Con gái à, cha nói thật mà. Cha con lúc trước ở nước ngoài được thừa kế một khoản di sản, không hề thiếu tiền.”

Ta bị lời nói của ông làm cho kinh sợ, không dám tin nuốt nuốt nước miếng, hỏi: “Thật...thật sự ?”

Cha ta gật đầu mãnh liệt, một chút giả dối cũng không có,

Ta than thầm, thế giới này thật thần kỳ, ngay cả cha ta cũng thành tỉ phú được. Ta nói: “Cha, cha mua cổ phiếu của xQ đi, cha nhiều tiền như vậy, không mua rất phí.”

Giang Ly lại lắc đầu nói: “Cha, cha không cần mua của xQ, cha nên mua của Ngải Thụy ấy.”

Ta trừng Giang Ly: “Người điên rồi !”

Giang Ly vẫn bình chân như vại lắc đầu: “Ta không điên...Cha, cha không ngại tiền của mình nhiều thêm một chút chứ ?”

Cha ta lắc đầu hết như cái trống bỏi: “Đương nhiên không ngại, ai mà không thích kiếm được tiền chứ .”

Giang Ly: “Tốt lắm, qua một thời gian nữa cổ phiếu của Ngải Thụy có thể sẽ hạ giá, đến mức khoảng dưới mười nguyên, cha liền mua vào đi, có thể mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, nếu có thể so với vài cổ đông lớn thì càng tốt.”

Ta thật sự không hiểu Giang Ly muốn làm chuyện liều lĩnh gì, mù mịt nhìn hẩn. Giang Ly vỗ vỗ vai ta, nói: “Yên tâm đi, ta tự biết chừng mực.”

Ta nghĩ cũng đúng, dù sao Giang Ly là loại người luôn tự mình tính kế tất cả chỉ chờ người khác nhảy vào mà thôi, ta còn lo lắng cho hẩn cái gì a.

Cơm chiều ăn mãi đến tối muộn mới xong, lúc chia tay, cha ta ôm lấy ta. Ta đột nhiên phát hiện ông không còn cao lớn như trước nữa, cánh tay cũng không còn cứng cáp khỏe mạnh như trước nữa. Thở dài một hơi, là ta đã trưởng thành, hay là ông đã già đi a ?

Ta đột nhiên có chút chua xót trong lòng.

...

Ngải Thụy rất nhanh chóng triển khai thể công, toàn bộ đúng như dự đoán của Giang Ly , bọn họ nâng giá mua vào cổ phiếu của xQ, có vài thành viên của ban giám đốc đều bị Ngải Thụy nắm bắt, ta thực sự vì Giang Ly mà đồ mồ hôi.

Mà vị đương gia đứng sau Ngải Thụy kia, cũng chính là cha của Tuyết Hồng, cũng chưa thềm lộ diện. Giang Ly nói, có thể là ông ta cảm thấy xQ không có năng lực để phản kháng. Hẩn lại nói, nếu đúng là như vậy, thì quá tốt.

Nói thật ta vẫn không thể hiểu được kế hoạch của Giang Ly, về sau là do trợ lý của hẩn giải thích cho ta một hồi, nhưng mà tên kia nói hơi bị khoa trương, theo lời của hẩn, cứ như là Giang Ly là diễn viên hát hí khúc không bằng, đem toàn bộ ba mươi sáu kế trong binh pháp Tôn Tử ra diễn hết một lượt. Sau này ta đem lời hẩn nói thuật lại cho Giang Ly, Giang Ly cũng bảo là hẩn nói linh tinh.

Tuy lời nói của trợ lý độ tin cậy không được cao cho lắm, nhưng mà mấy cái “Kế phản gián” mới “Ám độ trần thương” gì gì đó hẩn nói ta nghe vẫn hiểu được một chút. Cái đó để sau này hãy nói, tạm thời không đề cập đến.

Trước tiên là nói về tình hình hiện tại. Cổ phiếu của xQ mấy ngày nay liên tục tăng cao, ta nhìn đường biểu thị giá cổ phiếu màu đỏ đang lay động kia mà lo sợ bất an. Tuy Giang Ly luôn nói không cần lo lắng, nhưng mà Ngải Thụy cũng quá mạnh tay rồi. ...

Quả nhiên, không lâu sau đó, chuyện ta lo lắng đã xảy ra.

Ngày hôm đó, Ngải Thụy cực kỳ phách lối tuyên bố, Ngải Thụy đã nắm giữ 25 % cổ phần của xQ. Giang Ly nhìn thấy vậy, mí mắt cũng chẳng thềm nâng lên nói: “Bọn họ cũng chỉ có thể nắm được từng ấy.”

Ta hỏi Giang Ly: “Vậy người có bao nhiêu ?”

Giang Ly đáp: “Hai mươi. “

Ta lúc này đã bị hẩn làm cho quay vòng vòng: “Bao...bao nhiêu ?”

Giang Ly rõ ràng đáp lại: “20 %”

Ta hóa đá tại chỗ, 20 % nghĩa là sao ? Người ta có 25 % người mới có 20 %, như thế chẳng phải nghĩa là xQ đã thuộc về Ngài Thụy rồi ?

Ta nuốt nuốt nước miếng, ngay cả giọng cũng thay đổi: “Thế...thế...”

Giang Ly giúp ta nói cho hết: “xQ bây giờ trở thành công ty con do Ngài Thụy không chế cổ phần.”

Ta nhất thời không còn lời nào để nói, trong lòng giống như bị thứ gì đó lấp đầy, đôi mắt đỏ lên, cổ nén cho nước mắt khỏi rơi xuống.

Giang Ly xoa xoa đầu ta, ha ha cười nói: “Người gấp cái gì, ta chỉ là tạm thời đem xQ gửi tại Ngài Thụy.”

Ta chớp chớp mắt nhìn hấn, còn có thể xoay chuyển ?

Giang Ly cong khóe miệng lên cười một cách gian xảo nói: “Nói cách khác, ai giúp ta trả nợ ?”

Ta: “...”

Giang Ly, người xấu quá đi !

Nhưng mà ta vẫn cảm thấy lo lắng, dù sao Ngài Thụy đã nắm giữ 25 %, Giang Ly muốn xoay chuyển, thật sự dễ dàng như vậy sao ?

Giang Ly nhận ra sự nghi hoặc của ta, hấn nói: “Yên tâm đi, xQ còn có 10% cổ phần công ty vẫn chưa rõ tung tích.”

Ta: “Không rõ...tung tích ?” Giang Ly, người đừng có khiến mọi chuyện trở nên thần bí như vậy có được không ?

Giang Ly gật đầu đáp: “Trong mắt Ngài Thụy cùng với những người khác đúng là không rõ tung tích. Lúc trước một nguyên lão cùng xây dựng sự nghiệp với ta trên tay hấn có 10% cổ phần của công ty, sau này hấn thấy không còn hứng thú, liền ủy thác cho ta đem số cổ phiếu đó chuyển nhượng, bây giờ tiểu tử kia chắc vẫn còn đang đi du lịch vòng quanh thế giới, mới vừa đến châu Phi, mấy hôm trước còn gọi điện cho ta kêu là bị sự từ chối.”

Ta lau mồ hôi: “Người này...đúng là rất thú vị...Nhưng mà Giang Ly, người chuyển cổ phiếu của hấn cho ai vậy ?”

Giang Ly nhìn chằm chằm vào ta: “Chuyển cho người.”

Ta: “...”

Ta nuốt nuốt nước miếng: “Chuyển khi nào vậy ?”

Giang Ly làm bộ làm tịch hỏi ngược lại một phen, đáp: “Hình như là lúc mới kết hôn không bao lâu thì phải ?”

Ta tiếp tục hỏi: “Thế...lúc đó người đã tin ta như vậy ?”

Giang Ly thành thật trả lời: “Nếu mà ly hôn, kiểu gì mà ta chẳng phải cho người một chút phí chia tay.”

Khốn, Giang Ly người làm người đúng là phúc hậu nha ! Ta bị hai chữ “Ly hôn” làm cho có chút điên tiết, trợn mắt nhìn hấn.

Giang Ly cười hà hà mà ôm ta vào trong lòng, hôn hôn ta, nói: “Quan Tiểu Yến, ta rất thích người như thế này.”

Ta xoay mặt đi, không thèm để ý tới hấn.

Giang Ly lại đột nhiên nói: “Chẳng biết lúc trước là ai la hét ầm ĩ muốn ly hôn ấy nhỉ.”

Ta vừa nghe đến chuyện này, lập tức cảm thấy xấu hổ, nín nọt ôm lấy cổ Giang Ly, ở trên mặt hấn hung hăng hôn một cái.

Giang Ly được ta dỗ dành long tâm đại duyệt*, nâng mặt ta lên bắt lấy môi ta, bắt đầu hôn nồng nhiệt. Vừa hôn vừa hạnh kiểm xấu đem bàn tay tiến vào trong áo ta, dùng bên hông ta lưu luyến một lúc, liền có xu hướng trượt lên trên.

Ta đang bị hôn choáng váng nhưng vẫn còn sót lại một tia lý trí, biết đây là nơi nào. Thế nên không khách khí chút nào đẩy tay hấn ra.

Hấn lại đến, ta lại đẩy...

Ta nghiêng đầu, vừa thở hổn hển, vừa nói: “Giang Ly, đây là phòng làm việc của người.”

Giang Ly bắt lấy môi ta, vừa hôn lên khóe môi của ta vừa mơ hồ đáp: “Thế thì đã làm sao ?”

Cái gì gọi là “Thế thì đã làm sao ?” Ta vô lực lặp lại lần nữa: “Đây là phòng làm việc của người !!”

Văn phòng là nơi để làm việc, không phải là dùng để XXOO....

Giang Ly chậm rãi trưng ra một nụ cười cực kì mê người, đáp: “Thế thì vừa đúng dịp thử một chút.”

Ta: “....”

Giang Ly, người quá YD >__

...

MỖI lúc sau, sau khi ta ở trong văn phòng của Giang Ly bị hấn găm qua găm lại mấy lần, hấn đại khái cũng biết bản thân có phần hơi quá trớn, nên mới đem ta kéo vào trong lòng, vỗ nhẹ phía trên lưng an ủi ta: “Không sao, đây là tình yêu văn phòng, cực kỳ bình thường mà.” Ta đỏ mặt dụi đầu vào trong ngực hấn, trong lòng yên lặng rồi lẽ, đây mà là tình yêu văn phòng á, đây rõ ràng là văn phòng gian – tình. ...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Kết cục

Tuy bỗng nhiên trên đầu ta đột nhiên nhảy ra thêm 10% cổ phần công ty của xQ khiến ta cũng có chút an tâm, nhưng mà ta vẫn có một chút vấn đề không được yên lòng cho lắm, thế nên ta mới hỏi Giang Ly: “Nếu xQ còn có 10% cổ phần không rõ tung tích, vậy Ngải Thụy làm sao có thể yên tâm mà trả nợ?”

Giang Ly cười tủm tỉm đáp: “Ta dùng tất cả những vụ kinh doanh chính của xQ làm tài sản thế chấp.”

Thì ra là thế. Ngải Thụy mà không trả tiền, ngân hàng sẽ tham gia khống chế xQ rồi? Thế thì đúng là không trả không được. Thiện tai, Giang Ly à, người còn có thể âm hiểm đến mức nào nữa đây.

...

Quả nhiên không ngoài dự tính của Giang Ly, sau khi Ngải Thụy tiếp quản xQ xong, vị trí công ty mẹ khống chế cổ phần còn chưa ngồi cho ấm, đã thấy ngân hàng chạy tới đòi nợ. Ngải Thụy thật không ngờ đến việc phải trả nợ, nhưng mà nếu không trả, con vịt chết đã tới tay rồi sẽ thực sự bay mất, bọn họ không muốn trả cũng phải trả.

Sau hôm Ngải Thụy hoàn toàn đã thanh toán hết tiền nợ xong, Giang Ly vẫn như thường lệ kéo theo ta đi ăn một bữa cơm với chủ tịch ngân hàng đã cho hấn vay tiền kia. Chủ tịch ngân hàng là một ông chú cực kỳ dễ gần, lúc ta nói chuyện với ông ta mới phát hiện, thì ra ông ấy là bạn học của cha Giang Ly, là tình bạn không đời tuổi a.

Chủ tịch ngân hàng cầm chén rượu nói với Giang Ly: “Hảo tiểu tử, người so với cha người còn hư hỏng hơn nhiều!”

Ta lau mồ hôi, thật sự không rõ là chú ấy đang khen Giang Ly hay là đang mắng hấn đây.

Thôi kệ đi, những chuyện giữa cao thủ với nhau, ta không hiểu. Ta thấy ta vẫn là nên ngoan ngoãn dùng bữa đi!

...

Vốn ta cho rằng đợi cho Ngải Thụy trả hết nợ giúp xQ xong, Giang Ly sẽ ngênh ngang tuyên bố quyền khống chế 10% cổ phần kia của ta, chẳng ngờ tới hấn lại tuyệt không nóng vội.

Sau đó ta liền biết tại sao hấn không nóng vội.

Ngải Thụy trả nợ không được bao lâu, trên thị trường chứng khoán đột nhiên xuất hiện một “làn sóng hoài nghi Ngải Thụy”. Làn sóng này khiến cho đại bộ phận dân chơi cổ phiếu đối với tình hình tài vụ và kinh doanh của Ngải Thụy sinh ra hoài nghi nghiêm trọng thậm chí dẫn đến cả thái độ phủ định. Đến nỗi có một lần ta về đến nhà, lại nhìn thấy mẹ ta chống thắt lưng thập phần lo lắng nói chuyện với mấy bác gái trong khu: “Cổ phiếu của Ngải Thụy không thể mua, mua vào là chết!”

Lúc ấy ta thực sự toát mồ hôi a, khăn trương đem cụ kéo về nhà. Mẹ ta vốn không chơi cổ phiếu, nhưng mà từ lần trước mua cổ phiếu của xQ xong buôn bán lãi rất nhiều tiền, bà bắt đầu ảo tưởng mình chính là “cổ thần”, 囧 chết người.

Trở lại chuyện chính. Về những tin đồn quái lạ này, ban đầu chỉ là một chút tin tức lẻ đường, lúc bắt đầu là về vấn đề kinh doanh của Ngải Thụy, nói là lãi suất của bọn họ quá cao, sau đó mới lan đến vấn đề tài chính, nói bọn họ làm giả sổ sách, sau nữa lại lan đến vấn đề nợ nần, nói bọn họ thiếu nợ bao nhiêu bao nhiêu tiền, lại sau sau nữa, vấn đề sinh ra đủ loại, từ đái ngộ với công nhân cho đến văn hóa công ty, thậm chí còn có người hoài nghi bên trong công ty của bọn họ có luật ngầm. Càng kỳ quái hơn chính là, lại có người nhảy ra chắc chắn tuyên bố rằng cha của Tuyệt Hồng có con riêng, còn có tên

có họ nữa.

Ta hỏi Giang Ly: “Đây là người làm phải không ?”

Giang Ly trả lời: “Có một chút, nhưng mà những chuyện loạn thất bát tao sau này là do có người gây rối, cũng có một số người là thừa nước đục thả câu.”

Ta nghĩ thấy cũng đúng, Ngải Thụy là cây to đón gió lớn, kiểu gì mà chả có vài đối thủ cạnh tranh, giờ đương nhiên phải nắm lấy thời cơ giã lên đập một cước rồi.

Ta lại hỏi Giang Ly: “Thế mấy tin tức lẽ đường có về xác thực kia, là thật hả ?”

Giang Ly bí hiểm trả lời: “Có cái là thật, có cái là giả. Hiện tại một số vấn đề cũng đã được bắt đầu điều tra.”

Ta nói ra nghi vấn cuối cùng trong lòng: “Nhưng mà chuyện này, người làm sao mà biết được ?”

Giang Ly cười tủm tỉm đáp: “Người ngốc quá đi, trong xQ có người của Ngải Thụy, thì trong Ngải Thụy đương nhiên cũng sẽ có người của xQ.”

Hiểu rồi, đây là gián điệp thương mại cao cấp, ta vẫn là lần đầu tiên thấy đấy.

Do Ngải Thụy bị âm mưu nhỏ của Giang Ly khiến cho chao đảo một phen, lại bị những kẻ khác hắt thêm chút nước bẩn, cho nên bây giờ bọn họ phải gánh đón một nguy cơ nó lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, hậu quả của nguy cơ này chính là, cổ phiếu của bọn họ xuống giá thảm hại, cuối cùng xuống tới mức mười nguyên. Nhóm người chơi cổ phiếu có cổ phiếu của Ngải Thụy trong tay vừa thấy tình hình này, đều tranh nhau bán cổ phiếu của Ngải Thụy đi, cha ta lại vui sướng hải lòng mua rồi lại mua, ông không chỉ mua lẻ tẻ thôi, mà còn mua với số lượng lớn. Bởi vì Giang Ly nói cổ phiếu trong tài khoản của cá nhân không thể có trên 5%, như vậy thì sẽ bị ghi danh trong danh sách cổ đông của Ngải Thụy, cho nên cha ta liền dứt khoát mở thêm tài khoản cho lão bà của ông, chia nhau tích trữ hơn 4% cổ phiếu của Ngải Thụy.

Ta thờ dài một hơi, Giang Ly, người khiến cha ta phát điên rồi. ...

Nhưng mà ta vẫn còn có một vấn đề vẫn chưa hiểu, Giang Ly tại sao lại không muốn để cho tên của cha ta xuất hiện trên danh sách cổ đông của Ngải Thụy a ?

Giang Ly trả lời việc này như sau: “Giữ lại có cái dùng, hơn nữa bọn họ vẫn còn chưa xuất thủ, không cần phải phiền toái như vậy.”

Ta khó hiểu, lại hỏi: “Thế sao không nặc danh a, giống như ta ấy ?”

Giang Ly khinh thường nhìn ta: “Người cho là dễ như vậy sao ?”

Ta yên lặng nhìn trời, thôi kệ đi, dù sao ta cũng không có hiểu ==

...

Tuy âm mưu này không được chính đáng cho lắm, hơn nữa lực sát thương đúng là rất lớn, nhưng mà thực lực của Ngải Thụy cũng không đến nỗi, cố gắng cũng vượt qua.

Sau đó, Giang Ly đột nhiên tuyên bố trong tay lão bà hắn vẫn nắm giữ 10 % cổ phiếu của xQ, làm cho Ngải Thụy xôn xao một trận.

Lần này, cha của Tuyết Hồng cuối cùng cũng không thể ngồi yên được nữa, một mình đến gặp mặt Giang Ly.

Giang Ly vẫn mang theo ta đến đàm phán cùng với ông già kia như thường lệ.

Cha của Tuyết Hồng là một ông lão gầy gò. Đôi mắt giống hệt như điều hâu, sắc bén mà lạnh khốc.

Ông ta vừa nhìn thấy Giang Ly, liền ung dung cười cười nói: “Quả nhiên là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, không ngờ ta như vậy mà lại bại trong tay hậu bối.”

Giang Ly coi như vẫn còn nề mặt lão: “Bại ở trong tay ta là lệnh thiên kim mới đúng.”

Ta toát mồ hôi, Giang Ly, người quá nín kéo ==

Tuyết lão nhân gia thờ dài một hơi, nói: “Nói cho cùng vẫn là do ta quá khinh địch.”

Giang Ly tựa hồ chẳng muốn đôi co với lão, trực tiếp nói: “Như vậy, trong tay xQ có 10% cổ phiếu, một phần cổ phiếu này chắc chắn ngài chưa có xoay sở được chứ ?”

Trong tay xQ có 10 % cổ phiếu của Ngải Thụy, chuyện này ta cũng vừa mới biết. Thì ra Giang Ly vay tiền của ngân hàng, phần lớn đều dùng để mua cổ phiếu của Ngải Thụy. Mà 10 % này, là mua vào lúc hắn vẫn còn là chủ tịch, lúc ấy hình như là trực tiếp từ một đại cổ đông của Ngải Thụy chuyển nhượng cho.

Giang Ly nói, xQ muốn xử lý phần cổ phiếu ấy như thế nào, Ngải Thụy có thể không chế được. Bọn họ có thể thu hồi xóa bỏ phần cổ phiếu này, cũng có khả năng chuyển nhượng đi. Nhưng vị trí của Tuyết lão nhân gia ở Ngải Thụy không được ổn định, cho nên Giang Ly cá rằng ông ta chắc chắn sẽ không xóa bỏ, mà sẽ tìm cách chuyển 10 % cổ phiếu này dưới danh nghĩa của mình. Đương nhiên, quá trình này có vẻ phức tạp, trong đó khẳng định sẽ có người phản đối, Tuyết lão nhân có lẽ còn chưa kịp hoàn thành.

Lúc này Tuyết lão nhân biến sắc, nói: “Như vậy Giang Ly định như thế nào ?”

Giang Ly: “Trao đổi.”

Cái này Giang Ly cũng đã giải thích qua với ta, ý của hắn chính là, muốn dùng 10 % cổ phiếu của Ngải Thụy, đổi lại 20 % cổ phiếu của xQ. hai bên sau khi trao đổi đều xóa bỏ hết.

Tuyết lão nhân ánh mắt lạnh lùng nói: “Dùng 10 % đổi 20 %, người đang nói giỡn với ta sao ?”

Giang Ly mặt không thay đổi đáp: “Tùy thôi. Dù sao ta lập tức có thể nắm lại quyền khống chế xQ, đến lúc đó nếu ta không cẩn thận đem chút cổ phiếu đó chuyển nhượng cho người khác, ông cũng đừng có mà hối hận.”

Hiện giờ cổ đông lớn thứ hai của Ngải Thụy chỉ ít hơn Tuyết lão nhân có 5 % cổ phần mà thôi, nếu Giang Ly mà đem phần cổ phiếu này bán cho cổ đông lớn thứ hai kia, Tuyết lão nhân coi như bị người ta kéo xuống ngựa rồi.

Tuyết lão nhân nhìn chằm chằm Giang Ly, giống như muốn đục một cái lỗ bằng ánh mắt trên người hắn vậy. Thật lâu sau, lão cuối cùng cũng mở miệng: “Được.” Ánh mắt của lão tuy cực kỳ cố gắng tỏ ra trơ trẽn nhưng mà ta vẫn có thể nhìn ra một tia tiếc nuối trong đó, đúng là một vụ làm ăn lỗ vốn mà....

Hai người nói đến đây, coi như chuyện cũng đã bàn xong rồi. Tiếp đó cả hai lại giả tâm giả ý tăng bốc nhau một trận. Lúc này, Giang Ly đột nhiên lại nói: “Trước đây mấy hôm lệnh thiên kim có không cẩn thận chọc lão bà ta mất vui, có thể mời cô ta đến nói câu xin lỗi với lão bà ta được chứ ?”

Ta thật sự không ngờ rằng Giang Ly đột nhiên lại phun ra một câu như vậy, lập tức 愣 ngay tại trận, nhưng mà trong lòng cũng thấy ảm áp, tâm trạng phức tạp khó phải bàn.

Tuyết lão nhân biến sắc vài lần, cuối cùng hừ lạnh nói: “Giang tổng, làm người đừng nên quá đáng quá ?” Lão nói xong, cũng không thèm nhìn chúng ta, thờ phỉ phỉ rồi đi.

Ta kéo kéo Giang Ly, vừa cảm động lại vừa hổ thẹn. Ta nói: “Giang Ly, thực ra người đâu cần phải như vậy.”

Giang Ly ý vị thâm trường cười cười, nói: “Nếu không muốn nhận lỗi, thì cũng phải trả giá một chút chứ.”

Ta hỏi: “Ông ta bây giờ không phải đã trả giá rồi sao? “Ngải Thụy giờ đã giờ trúc mức nước chẳng được gì, lại còn phải giúp xQ trả nợ không công nữa.

Giang Ly: “Cái đó là sự trả giá cho việc bọn họ dám thu mua xQ. Món nợ Tuyết Hồng phá hoại hạnh phúc gia đình nhà chúng ta, ta còn chưa tính.” (thù dai dễ sợ...nguy hiểm nguy hiểm)

Ta lau mồ hôi, hỏi: “Vậy người định thế nào ?”

Giang Ly: “Họ Tuyết đứng trên vị trí chương môn nhân của Ngải Thụy cũng lâu quá rồi, đến lúc đổi người.”

Ta không rõ chân tướng ra làm sao, đương nhiên, chỉ hai tuần sau đáp án liền được công bố.

...

xQ rất nhanh chóng ký kết hợp đồng với Ngải Thụy, đem cổ phiếu của hai bên hoàn lại gạch bỏ, quyền khống chế xQ một lần nữa lại rơi vào tay Giang Ly.

Hai tuần sao, cha ta cùng với lão bà của ông đem gần 10% cổ phần của Ngải Thụy trong tay bán cho cổ đông lớn thứ hai của Ngải Thụy....Đương nhiên là bây giờ đã là thứ nhất rồi. Bây giờ, cha của Tuyết Hồng thực sự từ vị trí chương môn nhân của Ngải Thụy rớt xuống.

Đến đây, sóng gió về chuyện thu tóm xQ cuối cùng cũng ngừng lại, Giang Ly một phen tiền cũng không mất, không chỉ đánh lui cuộc tấn công của Ngải Thụy, lại còn thuận tiện hạ bệ cha của Tuyết Hồng. Nói tóm lại, xQ trong trận phản chiến lại việc thu tóm này, coi như toàn thắng.

Toàn bộ công ty lại trở về quỹ đạo bình thường.

Đúng lúc này, trong đám nhân viên công ty của xQ đột nhiên lại dậy lên một phong trào “Tin Giang ca” rầm rộ, rất nhiều người sáng tạo ra các loại khẩu hiệu tin Giang ca, ví dụ như “Tin Giang ca, tăng tiền lương” “Tin Giang ca, không sợ thu tóm”, nhất là trong xQ có một vị đại ca gần đây bị tảo bón, thế nên mấy ngày hôm nay cứ mỗi khi làm việc hắn đều lẩm bẩm một câu “Tin Giang ca, không tảo bón.”, lúc ấy ta nghe được, cười đến đau cả bụng.... (=)) ôi mẹ ơi...đau bụng thật đấy)

Ta thật sự không ngờ nổi, người nói coi, Giang Ly nhìn đứng đắn bình tĩnh như vậy, mà sao mấy nhân viên dưới quyền hắn lại “tài năng” được như vậy

a...

Hơn nữa nhân viên của xQ không chỉ có tài, mà đôi khi còn có chút động kinh, giống như tên trợ lý bảo bối kia của Giang Ly. Tên dong dài kia ý mình thông minh hơn ta, cả ngày cứ đuổi theo ta muốn kể ta nghe nguyên lý chiến thắng Ngải Thụy của Giang Ly, nói Giang Ly anh đừng ra sao, âm hiểm thế nào. Ta nói ta không muốn nghe, hấn lại còn cực kỳ khinh bỉ nói ta không có tinh thần học hỏi. Ta liền phát hỏa, hét to một tiếng: “Nói, ngươi có phải thăm mền Giang Ly nhà ta phải không?”

Lúc này Giang Ly đang uống cà phê, vừa nghe đến lời ta, lập tức sặc ngay tại chỗ, ho khan không ngừng.

Tên trợ lý kia lập tức như bị thần kinh giải thích với Giang Ly: “Giang ca, ngươi đừng hiểu nhầm, ta có lão bà, lão của ta có C – cup, cực kỳ mê người!”,

Lúc đó ta liền bị phẫn, nhìn chăm chăm vào trợ lý nói: “Ngươi ngươi ngươi ngươi... ngươi có ý gì!”

Trợ lý cũng phát hiện ra mình đã lỡ lời, khí thế nhất thời rút xuống một nửa.

Lúc này, Giang Ly liền tao nhã lau khóe miệng, cười tủm tỉm nói: “Ta thì ta ghét C – cup, ta thích nhất là A, lão bà, qua đây nào.” (anh bựa quá đấy, cơ mà ta thích =))

Sắc mặt của ta dịu đi một chút, lữ cữ chạy đến bên cạnh Giang Ly ngồi xuống, kiêu ngạo trừng mắt nhìn trợ lý.

Trợ lý coi như không thấy ta, cúi đầu khom lưng cười nịnh với Giang Ly.

Giang Ly nhìn hấn gật gật đầu, nói: “Ngươi ra ngoài đi, nhớ đóng cửa lại, ai cũng không cho phép tiến vào.

Trợ lý đi rồi, Giang Ly liền kéo ta vào trong lòng, ở bên tai ta thổi khí nóng nói: “Đến, để ta ném thử A của ngươi.”

Vành tai ta lập tức nóng lên. Giang Ly, ngươi càng ngày càng YD!

Đúng lúc này, cửa văn phòng đột nhiên “Rầm” một tiếng mà bị đá văng, ta hoảng sợ, rụt cổ nhìn về phía cửa, lại nhìn thấy ánh mắt hận không thể ăn thịt người của Tuyết Hồng.

Cô ta vừa bước vào, liền thét âm lên: “Giang Ly ngươi là đồ khốn!” Vừa nói vừa muốn tiến lên đánh chúng ta.

Trợ lý nhanh chóng dẫn hai bảo vệ tới, lôi cô ta ra ngoài. Hấn vừa lui về sau vừa giải thích: “Thực xin lỗi, Giang ca, cô ta điên rồi.”

Chờ bọn hấn đi khỏi, ta vội vàng lấy di động ra, nhấn số của Tuyết Hồng, gửi cho cô ta một tin nhắn: thấy ngu chưa? Bị đập rồi chứ gì? Đã nói trước với ngươi đừng có chọc đến Giang Ly nhà ta rồi mà, moah ha ha ha ha....

Ta đóng di động lại, chống hông cười điên cuồng, cảm giác tiểu nhân đắc chí thật là sảng khoái a!

Lúc này Giang Ly đột nhiên đến gần, hấn trực tiếp ôm ta đẩy lên trên ghế, cười đến cực kỳ YD mà cũng không kém phần nguy hiểm. Hấn nói: “Quan Tiểu Yên, chúng ta chơi trò chơi, thế nào?”

Ta hỏi: “Chơi cái gì?”

Giang Ly: “Chơi trò sinh em bé.”

Ta: “....”

Giang Ly cúi người hôn lên trán ta một cái, có chút cô đơn mà nói: “Không sao, ngươi không muốn thì thôi.”

Mặt dày của ta đỏ lên, cực kỳ rụt rè nói: “Ai...ai nói ta không muốn....”

Bàn tay đặt trên bả vai ta của Giang Ly trở nên căng thẳng, hai con mắt lấp lánh nhìn thẳng vào ta.

Ta xấu hổ nhìn hấn cười cười, nói: “Nhưng mà ta....ở văn phòng sẽ hơi hẹp, sẽ ảnh hưởng đến chất lượng em bé....”

“Cái đấy thì dễ thôi.” Giang Ly nói xong, ôm lấy ta từ trên ghế, đi về phía cửa trước.

Trợ lý vẫn còn đang đứng canh gác ở cửa. Hấn nhìn thấy dáng vẻ này của chúng ta, nhất thời không kịp phản ứng lại, lắp bắp nói: “Giang...Giang ca, hai người định về nhà sao?”

Giang Ly cực kỳ tự nhiên đáp lại: “Đúng vậy, về nhà sinh em bé.”

Ta: “....”

Bây giờ ta không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi, Giang Ly ngươi đầu cần phải buu hấn như vậy a > ____

Ta cùng Giang Ly vội vàng về nhà lẫn lộn một hồi trên giường. Sau đó ta ghé vào trong ngực hắn, vô lực thở hổn hển hỏi hắn: “Giang Ly a, người thích con chúng ta là con trai hay con gái?”

Giang Ly suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Con gái đi, giống người!”

Ta nói: “Thực ra ta muốn là con trai. Ta không bắt nạt được người, lại còn không thể bắt nạt con trai người sao?”

Giang Ly: “....”

Qua một lúc lâu sau, Giang Ly lại nói tiếp: “Thực ra chỉ là người sinh, cho dù có là con gái ta cũng yêu.”

(*bùm bùm* câu nói hay và bựa mì nhất trong ngày ~~ =)) =)) cười chết ta)

Ta “....”

Ta thầm than, trên đời này lại có người có thể nói lời ngon tiếng ngọt khiến cho người ta không còn lời nào để nói như vậy. ...

Giang Ly ôm lấy ta, hắn nắm lấy tay ta, mười ngón đan xen vào nhau cùng một chỗ. Hắn hôn hôn lên tóc ta, ôn nhu nói: “Quan Tiểu Yến, người thấy rồi chứ, ai cũng không thể tách chúng ta ra được nữa.”

Ta vui đầu trong lòng hắn “Àn” một tiếng. Ai da, Giang Ly à, người làm sao đột nhiên lại dịu dàng như nước như vậy, làm cho ta cực kỳ xấu hổ đây này >__

Giang Ly hình như không phát hiện ra sự mất tự nhiên của ta, hắn nói tiếp: “Quan Tiểu Yến, ta yêu người, nhất sinh nhất thế.”

Ta dụi dụi trong lòng hắn, e thẹn nói: “Ta cũng vậy.”

Giang Ly: “Vốn là những lời này ta định để dành cho đến khi chúng ta già đến đi cũng không đi nổi mới nói với người, nhưng mà ta đợi không kịp.”

Ta thực sự cảm động a, ở trên môi hắn hung hăng hôn một cái.

Giang Ly rên lên một tiếng, lập tức khàn khàn giọng nói với ta: “Thôi bỏ đi, chúng ta vẫn cứ chơi trò chơi tiếp đi.”

Ta: “....”

*** Cuối cùng thì bộ này cũng hoàn rồi. Tâm trạng của bạn bi giờ. . .hm. . .rất là khó tả. . .Mọi người chịu khó nghe bạn lậ nhảm một tí vậy

Đây là bộ đầu tiên mà bạn edit, cũng là bộ đầu tiên khiến bạn có quyết định bước chân vào edit truyện. Hơn 60 chương truyện nói dài thì không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng thực sự thời gian edit bộ truyện này đã cho mình nhiều thứ tốt đẹp hơn mình tưởng.

Đầu tiên là xin gửi lời cảm ơn đến tác giả Từ Tiểu Thất, cảm ơn tỷ ấy đã viết ra một bộ truyện hay và sáng tạo ra những nhân vật thú vị như vậy. Sự hài hước của truyện đã giúp mình quên đi rất nhiều chuyện không vui trong cuộc sống, giúp mình thấy thoải mái vui vẻ hơn rất nhiều.

Tiếp theo mình xin cảm ơn tangthuvien và ss muacauvong đã convert và làm cầu nối giúp mình đến bộ truyện này.

Cuối cùng xin gửi lời cảm ơn đến các độc giả đã ủng hộ mình trong thời gian qua, đã bỏ qua cho kha khá lỗi chính tả cũng như câu cú của mình, nhất là các bạn đã bỏ thời gian cm động viên và nhấn nút like cho mình

Cảm ơn mọi người rất nhiều.

Tuy có rất nhiều điều muốn nói với mọi người, nhưng mình nghĩ thế này là đủ rồi, viết nữa nó sẽ thành điều văn vãi ^ ^. Điều đáng tiếc nhất của mình khi hoàn bộ này đó chính là tác giả không viết thêm phiên ngoại nào về baby của hai người này nữa == tiếc đứt ruột..

Dù chuyện đã khép lại tại đây nhưng đối với Giang ca và Tiểu Yến thì cuộc sống hạnh phúc bây giờ mới thực sự bắt đầu. Thế nên chúng ta hãy cùng nhau chúc mừng Giang Ly ca và Tiểu Yến tỷ đã tìm cho mình được một Happy Ending nào ~~*bùm bùm* ~~ * tung bông* * bắn pháo hoa*

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Theo Ta Về Nhà Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.